

Mộng Hoa Xuân

Contents

Mộng Hoa Xuân	1
1. , Chương 01	2
2. , Chương 02 P1	8
3. , Chương 02 P2	14
4. , Chương 02 P3	19
5. , Chương 03	25
6. , Chương 04 P1	30
7. , Chương 04 P2	36
8. , Chương 04 P3	41
9. , Chương 05	47
10. , Chương 06	52
11. , Chương 07 P1	58
12. , Chương 07 P2	64
13. , Chương 07 P3	70
14. , Chương 08 P1	75
15. , Chương 08 P2	81
16. , Chương 08 P3	87
17. , Chương 09	93
18. , Chương 10 P1	99
19. , Chương 10 P2	105
20. , Chương 10 P3	111
21. , Chương 11	116
22. , Chương 12 P1	122
23. , Chương 12 P2	128
24. , Chương 13 P1	132
25. , Chương 13 P2	138
26. , Chương 14 P1	144
27. , Chương 14 P2	149
28. , Chương 15 P1	155
29. , Chương 15 P2	160
30. , Chương 16 P1	163
31. , Chương 16 P2 -end	168

Mộng Hoa Xuân

Giới thiệu

Một người vì mạng sống của mình có thể làm những gì? Người khác Mi Lâm không biết, nhưng nàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-hoa-xuan>

1. , Chương 01

Chương 1

Nàng là Tứ Thập Tam [1], cũng như những người khác, nàng không có tên. Nàng cũng không còn nhớ những chuyện xảy ra trước khi đến đây, trừ cảnh lê trắng và từng lùm, từng lùm tâm giá [2] chắn ngang đường ngựa chạy. Đó là toàn bộ ký ức của nàng về thời thơ ấu.

[1] Bốn mươi ba.

[2] Còn gọi là cây tề thái, là cây thuốc, thuộc họ cải.

Sau đó là bước vào luyện tập. Luyện tập để trở thành một tử sĩ. Thành quả hoàn mỹ nhất của việc huấn luyện một tử sĩ, đó là xóa bỏ bản tính con người và nỗi sợ hãi trước cái chết, thứ còn lại, chỉ là sự trung thành của loài chó.

Rất nhiều năm sau này nàng vẫn luôn hoài nghi, bản thân có phải khi ấy uống quá nhiều thuốc đến lúc lú lẫn rồi hay không, nếu không sao nàng có thể thích cái tên khốn kiếp đó một cách vô điều kiện như vậy.

Trên thực tế, so với những tử sĩ khác, rõ ràng nàng không đạt tiêu chuẩn. Nàng sợ chết, sợ vô cùng. Vì thế, để có thể sống nàng không ngại học làm một con chó.

.....

Khi Tứ Thập Tam bước vào trong, đã có hơn mười cô gái trẻ mặt đeo mạng đen giống mình đang đứng đó. Nàng không chớp mắt nhìn xuyên qua đám người, tiến thẳng lên, sau đó quỳ xuống trước chiếc khăn hạt ngăn cách trong ngoài, ánh mắt tập trung vào điểm cách đầu gối một đoạn.

“Chủ nhân.”

“Khôn Thập Thất bị bệnh, người sẽ đi thay.” Bên trong truyền tới giọng nói không nam chẳng nữ, khiến cho người ta khó phân biệt, rõ ràng là cố ý.

“Thưa vâng.” Tứ Thập Tam không hề do dự, tuy nàng không biết nhiệm vụ sắp tới là gì.

“Rất tốt, người vào đây.” Người đó nói.

Tứ Thập Tam không dám đứng dậy, cúi người chống hai tay lên đất, giữ nguyên tư thế quỳ, lê vào trong. Vừa xuyên qua tấm khăn hạt, nàng lập tức dừng lại.

Một đôi giày xanh thêu gấm tinh xảo dần xuất hiện trước mắt nàng, mùi hương nhẹ nhàng xông vào mũi, nàng bất giác cảm thấy lạnh người, chưa đợi nàng kịp hiểu nguyên do, người kia đã đặt tay lên trán nàng. Sắc mặt nàng hơi thay đổi, nhưng chỉ nửa giây sau đã ngay lập tức trở lại bình thường, nhắm mắt thần phục,

mặc ột luồng nội lực mạnh mẽ xâm nhập vào cơ thể, lập tức phé đi tất cả võ công mà nàng đã khổ luyện suốt hơn mười năm qua.

Một ngụm máu tươi từ trong miệng tràn ra, sắc mặt nàng trắng bệch, mệt mỏi nhìn mặt đất.

“Người không hỏi ta vì sao lại phé võ công của người?” Trước sự im lặng của nàng, người đó chợt có chút tò mò.

Vì cổ họng vẫn còn vị tanh, Tứ Thập Tam ho lên một tiếng rồi mới ngoan ngoãn trả lời: “Thưa vâng.” Trong giọng nói không hề có sự trách móc. Kể từ khi bị đưa về nơi u ám này, điều đầu tiên mà họ được dạy đó là nói “Thưa vâng”.

Người đó như nhớ ra điều gì, bất ngờ mỉm cười, xua tay nói: “Đều lui ra cả đi.”

“Thưa vâng.”

Khi Tứ Thập Tam lùi ra khỏi tấm màn hạt, những người khác đều đã về hết. Nàng lấy hết sức đứng dậy, nhưng không dám xoay người, mặt hướng về phía tấm màn lùi ra ngoài. Vào đúng lúc nàng bước qua bậc cửa, bên trong bỗng truyền tới một tiếng ho khiến nàng giật mình suýt ngã, may là người bên trong không hề để ý.

Tổng quản đội bên ngoài, đưa cho nàng một túi gấm màu tím, không nói gì nhiều, chỉ bảo nàng lên chiếc xe ngựa đang chờ ở ngoài.

Tứ Thập Tam biết, bên trong chiếc túi gấm chính là nhiệm vụ lần này của mình.

Mi Lâm... Mi Lâm sao?

Trán nàng chạm vào thành cửa sổ xe, lắng tai nghe tiếng cười của cô nương ngồi cùng, một cảm giác hưng phấn không rõ chợt lan vào trong tim. Từ nay nàng được gọi bằng cái tên này. Tứ Thập Tam, con số đã theo nàng mười lăm năm sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi ở một nơi u ám đến nỗi nàng cũng không hề muốn ấy.

Từ nay, nàng đã có tên gọi, có thân phận, thậm chí còn một đám người nhà nàng chưa bao giờ gặp mặt trước đây. Nàng thay thế một người con gái khác.

Trong ba trăm mỹ nhân Tây Yển tới Đại Viêm hòa thân cùng Tử Cố Công chúa, đương nhiên không thể chỉ có một người bị tráo đổi. Những cô gái tên bắt đầu bằng chữ “Khôn” kia đều được huấn luyện vì nhiệm vụ lần này, nàng chẳng qua nhặt được một món hời mà thôi. Có thể, sau năm năm bị nàng lừa gạt, tổng quản cuối cùng cũng cảm thấy khó chịu, thế nên mới nghĩ ra cách này đuổi nàng đi.

Tốt thôi, cuối cùng cũng có thể rời xa nơi đầy mùi xú uế và chết chóc ấy để đi ngắm nhìn những bông hoa trong tâm trí bấy lâu. Cho dù không còn võ công, cho dù trong cơ thể có độc mỗi tháng sẽ phát tác một lần, thì cũng hơn vạn lần cuộc sống lúc nào cũng phải giành giật sinh tồn với đồng loại.

Lúc này tiết trời đã vào thu, rừng núi hai bên đường phủ một màu xanh mướt, có thể dễ dàng nhận ra xen lẫn giữa những đốm đỏ, chấm vàng là những bông hoa xuân. Nhưng cuối cùng lại không phải, lúc đến gần, lướt qua cửa sổ xe, có thể thấy rõ từng chiếc lá vàng khô héo bị gió khê thổi qua, rụng xuống lả tả, khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo thê lương.

Mi Lâm không thích, quay mặt đi, khẽ mỉm cười lắng nghe bạn cùng xe nói chuyện.

Hai ngày trước, nàng được đưa đến An Dương cách Chiêu Kinh hai trăm dặm. Lúc này, đoàn người Tây Yển đi hòa thân đang nghỉ ở một dịch quán trong vùng. Ngày hôm sau, khi khởi hành, có hai chiếc xe ngựa dành để chở mỹ nhân do không chịu được đường xa đã bị hỏng, vì vậy đành phải sắp xếp cho những mỹ nhân trên hai chiếc ấy ngồi tạm các xe khác.

Do đó, Mi Lâm được xếp vào chiếc xe hiện nay nàng đang ngồi. Sau hai ngày nói chuyện, cuối cùng nàng cũng biết vì sao không có ai nghi ngờ thân phận của mình.

Thì ra do đi đường vất vả, cộng với quy tắc gò bó, những mỹ nhân này sau khi xuống xe có rất ít cơ hội để trò chuyện với nhau. Cho dù có, cũng là với những người cùng xe, vì thế không thân thiết với những người

trong xe khác, càng không cần nói tới những hộ vệ đến dung mạo các mỹ nhân cũng khó được nhìn thấy kia. Đương nhiên, việc này nếu không có sự phối hợp của cấp trên đến từ Tây Yên thì không thể dễ dàng như vậy được.

Chỉ có điều những chuyện ở đây không đến lượt nàng phải lo, mà tốt nhất cũng không nên nghĩ đến, biết quá nhiều không phải điều tốt. Nàng vẫn còn có việc cấp thiết hơn cần giải quyết.

Tiếng Tây Yên.

Mấy người bọn họ nói chuyện, giọng nói nhỏ nhẹ thướt tha, giống như đang hát, vô cùng dễ nghe, chỉ đáng tiếc không biết đang nói gì. Là một người đến từ Tây Yên nhưng nghe không hiểu tiếng Tây Yên, đây là việc nực cười đến mức nào?

Mỗi chi tiết nhỏ của cả đợt hành động đều được sắp xếp cẩn mật, sao có thể lộ ra một kẽ hở không đáng có như vậy, nàng không sao hiểu nổi, nhưng cũng phải cẩn thận tìm cách đối phó.

Đang suy nghĩ, bên tai bỗng thấy ẩm, có người ghé sát vào tai nàng nói câu gì đó. Mi Lâm cố gắng kìm chế động tác đẩy ra theo phản xạ, quay lại nhìn, phát hiện ra người con gái xinh đẹp và dịu dàng nhất trong số năm người kia đang nhìn mình một cách thân thiết.

Nàng lập tức nở nụ cười, rất nhanh tìm cách ứng phó. Vào đúng lúc này, những chiếc xe ngựa vốn dĩ đi không nhanh lắm bỗng dừng lại, thu hút sự chú ý của những cô gái bên cạnh nàng.

Mi Lâm khẽ thở phào một tiếng, cũng nhìn ra ngoài cửa sổ theo những người khác.

Xe ngựa của họ ở giữa đoàn, lại không được ló người ra nên chẳng thể thấy gì, chỉ nghe được tiếng vó ngựa gấp gáp từ xa vọng đến, sau đó dừng lại phía trước. Chẳng cần nghĩ cũng biết bị thị vệ trưởng chặn lại.

Vào đúng lúc các cô gái đang tò mò đoán xem đã xảy ra chuyện gì, tiếng vó ngựa lại lần nữa vang lên, trong đó lẫn cả tiếng hò hét. Lần này là thị vệ của bọn họ xuống xe.

Thì ra do đoàn người trên đường gặp sự cố nên đến nơi muộn hơn gần một tháng so với dự tính ban đầu, cũng vừa đúng mùa đi săn một năm một lần của hoàng triều Đại Viêm. Địa điểm đi săn chính là Lộc Sơn cách Chiêu Kinh ba trăm dặm về phía Tây Nam, cũng phải đi qua con đường này. Thật là trùng hợp, hai đoàn người lại gặp nhau ở đây.

Khi xuống xe, những chiếc xe ngựa ở phía trước đã bị dẹp sang hai bên đường, xe của Công chúa được đưa ra khỏi đội ngũ dưới sự hộ tống của thị vệ trưởng, tiến nhanh về phía đoàn cờ hoa rợp trời phía trước.

Khoảng một tuần hương sau, nội thị tới truyền chỉ, nói đoàn người hòa thân được lệnh cùng tiến về Lộc Sơn.

Mọi người quỳ hai bên đường, đợi đến khi Hoàng đế Đại Viêm toàn thân võ phục cùng với các Hoàng tử, vương tôn, bá quan văn võ lần lượt đi qua hết mới đứng dậy trở về xe theo sau.

Có lẽ bị không khí uy nghiêm khi này làm chần động, sau khi lên xe, các cô gái đều không dám lên tiếng nói chuyện. Mi Lâm cảm thấy thật may mắn, nhưng cũng biết những vận may thế này không phải lúc nào cũng đến. Nếu như nàng không kịp thời nghĩ ra cách ứng phó, chỉ sợ rất nhanh sẽ để lộ thân phận của mình.

Đoàn người đi rất nhanh, hai ngày sau đã đến chân núi Lộc Sơn. Lúc này Võ Bị viện[3] đã dựng lều trại xong xuôi tại một bãi đất rộng, được rào quanh bằng gỗ bạch đàn, có cửa ra vào. Phía ngoài được giăng lưới, phân bổ các thị vệ thay phiên canh gác để phòng có người xâm nhập.

[3] Một trong ba viện thuộc phủ Nội vụ, chuyên phụ trách trang bị, khí giới.

Trong đoàn người đi hòa thân, trừ những thị nữ thân cận với Công chúa, những người khác đều được sắp xếp ở trong trại, không có sự cho phép không được ra ngoài. Các mỹ nhân đều có một dự cảm, vận mệnh của mình có lẽ sẽ được định đoạt tại nơi đây. Tuy rằng khi được chọn làm nha hoàn hồi môn đi cùng Tử Cố Công chúa, bọn họ cũng đã dự đoán được trước chuyện này, nhưng khi mọi việc thực sự xảy ra, con người ta vẫn cảm thấy lo sợ bất an.

Năm thiếu nữ cùng trại với Mi Lâm cũng vậy, không còn tinh nghịch hoạt bát như trước nữa, đôi lông mày khẽ nhíu lại, rõ ràng trong lòng nặng nề vô cùng.

Mi Lâm chẳng mấy quan tâm đến việc này, nàng ngồi bấm đốt ngón tay tính xem ngày nào tháng sau sẽ đi nhận thuốc giải và phải dùng những tin tình báo như thế nào để có được loại thuốc giải tốt một chút. Cho đến bây giờ, điều duy nhất khiến nàng cảm thấy vui vẻ đó là kể từ khi theo sau đoàn xe của Hoàng đế, các thiếu nữ đều đã bắt đầu nói tiếng Đại Viêm, còn lưu loát hơn cả một người sinh ra và lớn lên ở đây, nhưng lại rất ít khi mở miệng nói chuyện như nàng.

Buổi sớm, khi ánh dương vừa ló rạng, tiếng tù và vang rền khắp cả một vùng bình địa gần xa, tiếng vó ngựa như sấm giập, tiếng người râm ran, đánh thức những cô gái đi đường nhiều ngày mệt mỏi vẫn còn đang ngái ngủ. Bọn họ ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau, giống như những con thú nhỏ sắp bị săn một cách tàn nhẫn trong khu rừng kia.

Thời gian dần qua đi trong sự chờ đợi vận mệnh của mình được người khác quyết định, màn đêm vùng sơn dã cuối cùng cũng buông xuống với sự trở về của những tay thợ săn. Một đám lửa được đốt lên giữa doanh trại rộng lớn, mùi hoang dã của những con thú mới săn tiếp với mùi lửa cháy. Tiếng cười nói xuyên qua khoảng không giữa những căn lều, từ xa xa vọng lại, làm cho người ta dễ dàng tưởng tượng ra khung cảnh náo nhiệt nơi đó.

Vào đúng khi các thiếu nữ đứng ngồi không yên, chẳng dám đi ngủ, cuối cùng cũng nhận được chỉ truyền gọi. Nhưng điều làm cho họ ngạc nhiên là, không hề có những màn ca vũ mà họ nghĩ rằng sẽ có và đã bỏ rất nhiều công sức chuẩn bị. Những đám hoa bị giẫm nát được chiếu sáng bởi ánh lửa và những vết hằn của vũ khí quét qua mặt đất, cho thấy lúc trước ở đây đã có những màn biểu diễn rất hấp dẫn.

Ba trăm thiếu nữ xinh đẹp xếp thành mười hàng, mỗi hàng ba mươi người, đứng ngay ngắn giữa khu đất rộng đã định trước, đợi các vương công đại thần tới lựa chọn.

Mi Lâm đứng sau cùng, hơi khẽ xoay người sang bên phải, lập tức có thể nhìn thấy Hoàng đế Đại Viêm đang ngồi trên ghế.

Có lẽ ông ta đã từng oai hùng lẫm liệt một thời trai trẻ, cũng có thể ông ta vẫn còn sự anh minh, quyết đoán và uy nghiêm, nhưng người mà nàng nhìn thấy chỉ là một nam nhân trung niên gầy yếu, vàng vọt như đang bị bệnh. Trong đôi mắt dài xéch lên của ông ta thấp thoáng nét hấp dẫn, nhưng lại bị sự xanh xao phá vỡ cảm giác tuệ mẫn mà đáng nhẽ ra nó phải có, khiến cho người ta có một cảm giác không thoải mái.

Ở vị trí phía tay trái nơi ông ta ngồi là vài nam tử cường tráng mặc quân phục xanh, tầm hai ba mươi tuổi, rõ ràng không phải là Hoàng tử vương tôn, mà là những tướng lĩnh trẻ, lực lượng chủ yếu của đợt đi săn lần này. Phía bên tay trái ông ta, Tử Cố Công chúa xinh đẹp đeo mạng che mặt, cúi thấp đầu, trước sự có mặt của bọn họ, từ đầu tới cuối không hề nhìn qua một lượt. Còn những người cùng phía với nàng đều là những người ăn mặc đồ văn sĩ.

Mi Lâm nhìn hết một lượt khung cảnh trước mắt rồi cúi thấp đầu, không quan sát thêm nữa. Bên tai vọng đến giọng nói một mối nhưng không thiếu đi sự uy nghiêm của Viêm đế.

“Trong buổi đi săn hôm nay, Huyền Liệt, con là người đứng đầu, trăm cho phép con chọn trước.”

Lời vừa nói ra, nam tử ngồi trên cùng phía bên trái vội vã đứng dậy tạ ơn, nhưng không lập tức chọn người mà cười nói: “Công chúa vừa tới Đại Viêm chắc có nhiều điều chưa quen, sao Phụ hoàng không chọn ra vài người thân cận giữ lại bên cạnh Công chúa để hầu hạ?”

Lời hần ta thâm sâu, bề mặt là vì nghĩ cho khách từ xa đến, nhưng trên thực tế là để Viêm đế giữ lại vài người ỉn. Dù sao Công chúa cuối cùng cũng sẽ vào cung, nên người bên cạnh Công chúa, Hoàng đế hiển nhiên lúc nào cần cũng có thể gọi.

Với sự quan tâm của con trai, Hoàng đế đương nhiên hài lòng, nói: “Con cũng có lòng đấy.” Nói đoạn, quay đầu về phía Tử Cố Công chúa, ngữ khí dịu dàng hỏi: “Huyền Liệt nói không sai, Tử Cố, nàng hãy chọn lấy vài người giữ bên mình hầu hạ đi.”

Nghe vậy, Tử Cố Công chúa trước giờ luôn cúi mặt cuối cùng cũng ngẩng đầu, liếc một cái rất nhanh về phía Huyền Liệt, sau đó cúi người hành lễ với Viêm đế, nói nhỏ nhẹ: “Thiếp xin theo ý bề hạ.” Nàng sinh ra trong gia đình Đế vương, sao có thể không hiểu những nam nhân này nghĩ gì.

Đôi long nhãn của Hoàng đế quét một lượt, chọn ra vài cô gái. Giây phút ấy, Mi Lâm nhìn thấy đôi mắt già nua có phần mờ đục của ông ta rõ ràng khê sáng lên, sau lưng bất giác mồ hôi vã ra như tắm, thở phào nhẹ nhõm đứng nguyên tại chỗ. Nếu đặt chân vào trong cung, có muốn thoát ra ngoài quả không phải một chuyện dễ dàng.

Tiếp theo đó, Mộ Dung Huyền Liệt đứng dậy, những nam tử có mặt đều đã được phân hai, ba cô gái, nhưng cũng không có ai chẳng biết điều, trước mặt Hoàng đế đều chọn lấy vài người, hướng hồ những Yến nữ[4] đi theo làm của hồi môn lần này đều là những mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.

[4] Những cô gái Tây Yên.

Còn lại gần một trăm thiếu nữ, Viêm đế nghe lời đề nghị của nội thị bên cạnh, chuẩn bị mang về kinh phát thưởng cho các trọng thần không đến tham gia lần đi săn này. Mi Lâm là một trong số đó, nàng nhìn những thiếu nữ có thể là thực sự hài lòng hoặc cố tỏ ra hài lòng vì vận mệnh của mình đã được định đoạt, đột nhiên cảm thấy rối bời, không biết mình sẽ gặp phải một người thế nào. Nhưng cảm xúc ấy của nàng không kéo dài lâu, rất nhanh sau đó đã bị một người bất ngờ tiến vào phá vỡ.

Trong khi mải suy nghĩ, bất ngờ Mi Lâm cảm thấy eo mình thắt lại, bị một người kéo vào trong lòng, đồng thời, một Yến nữ ngồi bên cạnh nàng cũng rơi vào vòng tay người đó, cả hai không kịp trở tay, suýt chút nữa thì đụng trán vào nhau.

Ngẩng đầu lên, một khuôn mặt đàn ông khôi ngô tuấn tú lọt vào tầm mắt, chưa đợi nhìn rõ khuôn mặt, thoát một cái, nàng đã đón nhận những chiếc hôn liên tiếp.

Mi Lâm bị làm cho sợ hãi, nhìn hẩn ta lại quay đầu sang hôn người con gái còn lại kia, nhất thời không biết phải phản ứng thế nào, đành để mặc cho hẩn ôm như vậy tiến về phía trước, trong lòng nghĩ thầm thân phận của người này nhất định không thấp.

Quả nhiên, người đó còn chưa đi đến trước mặt Hoàng đế đã nghe thấy tiếng cười của Mộ Dung Huyền Liệt.

“Cảnh Hòa, đệ đến muộn, chẳng lẽ Mai Tướng quân đã cho phép đệ vào trường rồi sao?” Những lời này của hẩn có vẻ như trêu đùa, nhưng Mi Lâm có thể nghe thấy ý tứ trong đó, ánh mắt khê liếc về phía Hoàng đế, thấy trên khuôn mặt ông ta sự khó chịu, lạnh lùng không hề giấu giếm, không khỏi có chút bất ngờ.

Nhưng người đang ôm hai bọn họ kia dường như không hề để ý, khê nhún vai, lộ vẻ bất lực, nói: “Hoàng huynh chê cười rồi, Lạc Mai đâu phải là những cô nương ở đây...” Vừa nói, hẩn vừa sờ soạng hai cô gái trong lòng.

Khốn nạn. Mi Lâm cố kìm chế cảm giác ghê tởm, trong đầu trôi nổi hai chữ ấy, nhưng lập tức đã có người thay nàng trút giận.

“Nghịch chương!” Đó là cơn thịnh nộ của người ngồi ở vị trí trên cùng.

Mi Lâm cảm thấy cơ thể người này hơi khựng lại rồi nhanh chóng khôi phục trạng thái bình thường, mang cả hai tiến về phía Viêm đế hành lễ, cười hỉ hả nói: “Nhi thần đến muộn, mong Phụ hoàng thứ tội.” Tuy nói như vậy, nhưng trong ngữ khí không hề có một chút ăn năn nào.

“Thành cái gì rồi không biết, còn không mau cút sang một bên cho trẫm.” Hoàng đế hiển nhiên rất không thích vị Hoàng tử này, thậm chí không muốn mất thời gian để quở trách hẩn ta.

Cho dù như vậy, hẩn vẫn là một Hoàng tử, ngay sau đó đã có người xuất hiện bên cạnh vị trí của Mộ Dung Huyền Liệt, sắp ra một bàn rượu thịt và bát đĩa mới.

Mộ Dung Cảnh Hòa ậm ừ đáp lại một tiếng, rồi ngồi vào chỗ của mình, bắt đầu đùa nghịch với thiếu nữ trong lòng, chẳng để ý gì đến những người mà kể từ khi hẩn xuất hiện thần sắc đều thay đổi kia. Sau khi bị chuốc hai cốc rượu, Mi Lâm mới nhìn rõ được khuôn mặt hẩn ta.

Người này nhìn không thực sự giống Hoàng đế, nhưng đôi mắt kia lại được thừa kế gần như nguyên vẹn. Dài và xéch, hướng lên trên, nửa mở nửa khép nhìn không có thần khí gì lắm, giống như không ngủ đủ giấc. Ngủ quan rõ ràng, mũi thẳng môi dày, nhìn rất anh tuấn nhưng sắc mặt phảng phất nét xanh xao, thần sắc mệt mỏi, ấn tượng tạo cho người khác đó là tình dục quá độ.

Gặp một người như thế này chắc cũng không khó đối phó. Mi Lâm nghĩ, trong lòng bất giác thất lại, nàng biết rằng không khó cũng đồng nghĩa với việc muốn lấy được thông tin tình báo giá trị cũng chẳng có hy vọng gì lắm.

Lần này bọn họ được cài vào trong số những mỹ nhân phối gả đi hòa thân, mục đích là để tiếp cận các quan tướng đại thần của Đại Viêm, nói thẳng ra là làm gián điệp. Trong chiếc túi gấm kia không chỉ rõ nàng cần phải chú ý điều gì, nhưng nói rất rõ ràng tin tức càng giá trị thì công hiệu của thuốc giải độc càng cao.

Giá trị. Giá trị. Giá trị cái...

Trong lòng nàng đang chửi bới, nhưng trên môi vẫn cười dịu dàng, ngoan ngoãn chuốc rượu cho gã đàn ông đang trêu đùa với một người con gái khác kia. Bỗng dưng người đó bất ngờ vỗ lấy ngực nàng, khiến cho nàng giật mình làm đổ hết rượu ra ngoài. Tiếp theo đó, người bị đẩy sang ghế bên cạnh, đồng thời bên tai vang lên tiếng cười chẳng hề quan tâm của gã đàn ông.

“Hoàng huynh, chẳng phải huynh thích ngực to sao? Để đổi người này lấy người bên phải huynh.”

Tiếng kêu của cô gái vang lên, sau đó là một màn trao đổi thô bạo, Mi Lâm ngã vào người đó, một mùi hương thoang thoảng cùng mùi rượu nồng nặc hòa lẫn với mùi thịt nướng xông vào mũi làm cho nàng bất ngờ khựng lại, chưa biết phải phản ứng ra sao, chiếc cảm đã bị người đó nâng lên.

Nếu so sánh, Mộ Dung Huyền Liệt nhìn giống Hoàng đế hơn, không biết đây có phải là lý do hấn ta được sủng ái một cách đặc biệt hay không. Đôi mắt dài và xéch kia đặt trên khuôn mặt tuần tú của hấn đường như hợp hơn một chút, làm cho khuôn mặt đó trở nên điển trai đến mức tà mị.

Chỉ thấy đôi mắt hấn khẽ nhắm lại, nhìn liếc qua Mi Lâm rồi buông tay ra.

“Đổi người kia.” Tuy hấn ta không nói gì nhiều, nhưng trong ngữ khí và ánh mắt đều thể hiện một sự khinh thường chẳng cần che giấu.

Mộ Dung Cảnh Hòa không nói gì thêm, lệnh cho người con gái trong lòng mình đi qua bên đó. Mi Lâm khẽ thở phào nhẹ nhõm, rồi tự động trở về bên cạnh hấn ta. Ánh mắt Mộ Dung Huyền Liệt hiện lên một cách rõ ràng, bản thân hấn không phải là người dễ đối phó, lúc nào cũng phải nơm nớp lo sợ khi ở bên người này, nàng thà ở bên một người mà về mọi phương diện đều không bằng hấn ta là Mộ Dung Cảnh Hòa, ít ra thì tỉ lệ bị mất cái mạng nhỏ này cũng thấp hơn rất nhiều.

Hai Hoàng tử trao đổi hai người con gái hiển nhiên là một việc không có gì đáng bàn, chẳng khiến những người khác chú ý. Hoàng đế già do long thể bất an, chỉ ngồi một lúc rồi được nội thị dìu trở về trước, cùng trở về với ông ta còn có cả Tử Cổ Công chúa.

Người khiến bọn họ e sợ nhất đã rời đi, lại có mỹ nhân ngồi bên, không khí lúc này lập tức trở nên náo nhiệt.

Người con gái đổi từ bên Mộ Dung Huyền Liệt về lúc nào mặt cũng lạnh tanh, không dịu dàng ngoan ngoãn như những người khác. Không biết là do tính cách vốn có hay vì không hài lòng với sự trao đổi này. Mi Lâm âm thầm quan sát nàng ta, nhận thấy dung mạo không có điểm gì đặc biệt, tuy xinh đẹp nhưng không đến mức hơn cô gái lúc trước. Nói một cách công bằng, nàng thậm chí còn cảm thấy mũi của nàng ta có phần hơi nhọn, khiến cho người khác cảm thấy không thoải mái.

Điều kỳ lạ là, Mộ Dung Cảnh Hòa chẳng những không hề để ý đến sự vô lễ của nàng ta, ngược lại còn rất thân thiết trêu đùa cho nàng ta mở miệng, rồi bị trừng mắt nhìn lại vẫn cười không hề tức giận, Mi Lâm nhìn thấy mà có cảm giác cảm suýt chút nữa thì rụng xuống.

Đề tiện, trong lòng nàng thầm nghĩ, khéo môi vẫn nở một nụ cười nhỏ nhẹ, chuốc từng cốc rượu một. Tâm trạng lo lắng trong lòng cuối cùng cũng được gỡ bỏ, nhìn bộ dạng dung túng của hấn với cô gái kia, nàng biết đêm nay có lẽ mình không cần phải ngủ cùng hấn rồi.

Từ những câu trả lời nhát gừng của cô gái, Mi Lâm biết được nàng ta tên A Đại, nhưng từ đầu đến cuối, Mộ Dung Cảnh Hòa không hề hỏi tên Mi Lâm.

Tiệc tan. Hai cô gái cùng Mộ Dung Cảnh Hòa trở về trường.

“Nàng đợi ở đây.” Bên ngoài trường, Mộ Dung Cảnh Hòa nói câu đầu tiên với Mi Lâm, ánh mắt vẫn tíu lại nhìn về phía A Đại, ý tứ trong đó chẳng cần nói cũng hiểu.

Mi Lâm đáp lại một tiếng, dừng bước, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Tuy ban đêm lạnh buốt, nhưng vẫn còn tốt hơn bị tên khốn nạn háo sắc kia đè dưới thân mình.

2. , Chương 02 P1

Nhưng tiếng thở phào ấy của nàng vẫn còn chưa trút hết, sự tình lập tức có biến. Vào đúng lúc Mộ Dung Cảnh Hòa đưa tay ra kéo lấy A Đại mà suốt đường đi lúc nào cũng giữ một khoảng cách nhất định với hắn, nàng ta bất ngờ dùng một con dao không biết lấy từ đâu ra đặt trước ngực mình.

“Nếu dám chạm vào ta, ta sẽ chết trước mặt ngươi.” Giọng nàng ta rất nghiêm túc, trong ánh mắt hiện lên vẻ đau khổ tuyệt vọng.

Mi Lâm ngớ người, hết nhìn đôi mắt ngập tràn sự kiên định của cô gái lại nhìn xuống con dao, lúc này mới phát hiện ra đó là con dao cắt thịt nướng dùng trong bữa tiệc khi nãy, không ngờ đã bị cô nàng bí mật giấu đi, xem ra mục đích là để ứng phó với lúc này. Nàng khẽ kêu khổ trong lòng, dự cảm sự việc sẽ phát triển theo hướng mà bản thân không hề mong muốn.

Quả nhiên, Mộ Dung Cảnh Hòa chỉ hơi cảm thấy bất ngờ, sau đó khẽ bật cười một tiếng, cũng không miễn cưỡng, xua xua tay nói: “Thế thì nàng đứng ở ngoài này.” Nói đoạn, quay sang Mi Lâm, cười một tiếng hỏi: “Có cần ta cho nàng mượn một con dao khác không?”

Tuy hắn ta cười nhưng Mi Lâm có thể nhìn ra trong đôi mắt kia không hề có ý cợt nhả, lòng bất giác run bắn lên, vội vã chủ động sà vào lòng hắn, mỉm cười nói: “Nô tì đã là người của điện hạ, hiển nhiên sẽ làm theo ý điện hạ.” Ý tứ mập mờ ám muội, tuy không trực tiếp từ chối đề nghị chẳng có ý tốt đẹp gì của hắn, nhưng cũng không khiến cho người nghe hiểu nhầm ý câu nói.

Mi Lâm không cho rằng mình được chiều chuộng như A Đại, tuy chưa biết sự chiều chuộng đó là gì, nhưng cũng không ngốc ngếch đến mức đi thăm dò điều đó. Hoặc có thể nói, nàng hoàn toàn không thể hiểu việc dùng sinh mệnh của bản thân để đi uy hiếp người khác. Đối với những gã đàn ông coi bọn họ như những món đồ chơi này, sinh mệnh của họ thì có đáng gì đâu.

Sự thức thời của nàng rõ ràng có hiệu quả, Mộ Dung Cảnh Hòa khẽ mỉm cười, cúi xuống bế ngang người nàng bước vào trong trường.

Nụ cười ấy không hề có hàm ý gì, nó nhạt nhẽo hơn mức mà con người này nên có, Mi Lâm chợt cảm thấy hoảng loạn, nghĩ đến ánh mắt không hề cười đùa của hắn ta cộng với nỗi lo lắng của bản thân về điều đó, trong lòng bất ngờ trở nên cảnh giác.

Chỉ sợ con người này không hề dung tục nông cạn như những gì hắn ta thể hiện ra ngoài. Vừa nghĩ đến điều đó, nàng đã bị kéo ra, ngã vật xuống chiếc thảm dày. Ngay sau đó, gã đàn ông đè lên người nàng.

Mùi rượu nồng nặc lẫn với hơi thở đàn ông lạ lẫm bao trùm không gian, Mi Lâm cuối cùng cũng bắt đầu cảm thấy bất an sợ hãi với việc sắp sửa diễn ra. Không phải nàng chưa từng chứng kiến chuyện nam nữ, ngày trước khi còn ở nơi tối tăm ấy, những tên giáo quan mượn cơ công việc đã đùa nghịch với không biết bao nhiêu thiếu niên nam nữ trong số bọn nàng. Nàng có thể thoát được, nghe nói đó là do nàng có bà mẹ mang một thứ bệnh lạ trong người, trong ánh mắt những người đó, dòng máu chảy trong người nàng không sạch sẽ. Đối với việc này nàng không có ấn tượng gì lắm, nhưng bộ dạng đau đớn của những cô gái cùng phòng đã in sâu trong tâm trí nàng, lúc này bất giác nhớ lại, trong lòng không khỏi sợ hãi.

Sợ khi lâm trận sẽ gây ra điều gì đó có thể khiến bản thân phải mất mạng, đôi bàn tay đầy mồ hôi của nàng túm chặt lấy tấm thảm dưới thân mình, đầu nghiêng sang một bên, nụ cười ở khóe môi đã trở nên cứng đờ từ lâu.

Thực tế cho thấy, Mộ Dung Cảnh Hòa cũng chẳng phải là kẻ biết thương hoa tiếc ngọc gì, thậm chí đến màn dạo đầu cũng chẳng có, lập tức chiếm lấy người con gái dưới thân mình. Mi Lâm đau đớn kêu lên một tiếng, toàn thân co chặt lại, trên trán túa ra những giọt mồ hôi.

Mộ Dung Cảnh Hòa hiển nhiên không hài lòng với sự khô khan và bộ dạng cứng đờ của nàng, đôi lông mày sắc như dao khẽ nhíu lại, lạnh lùng nói: “Thả lỏng đi, nàng làm đau bản vương rồi.”

Nghe thấy thế Mi Lâm muốn lên tiếng chửi bới, nhưng thực tế chỉ biết mím chặt môi, run rẩy. Nàng gắng thích ứng với sự tồn tại của thứ cứng đờ và nóng bỏng kia, mãi đến khi những đầu ngón tay nắm chặt lại trong lòng bàn tay, cơ thể mới hơi thả lỏng ra được một chút.

Mộ Dung Cảnh Hòa lập tức có phản ứng, thẳng eo lên, rồi tiếp tục tiến vào thêm vài lần, sau đó chẳng cần biết gì nữa mà tới tấp lao đến.

Mi Lâm bị ánh đèn chói mắt và những ngón tay không ngừng sờ soạng trên ngực mình đánh thức, nàng vẫn chưa kịp hiểu ra mình đang ở đâu, cảm giác đau rất như lửa đốt ở hạ thể đã đi trước một bước mà ủa đến, nháy mắt quét sạch mờ hồn độn trong đầu nàng. Võ công của nàng vừa bị phế, cơ thể còn yếu hơn so với người bình thường, cộng thêm việc đi lại vất vả nhiều ngày, trong cơ thể còn chứa chất độc, nên vừa mới đi được nửa đường đã ngất đi.

“Được sung ái mà không biết hưởng.” Giọng nói hời hợt của Mộ Dung Cảnh Hòa bất ngờ vang lên bên tai, làm cho nàng giật thót người, thầm nghĩ mình sao lại khiến hắn ta phật ý rồi. Đợi đến lúc lấy lại chút sức lực mở mắt ra, mới phát hiện không phải hắn ta đang nói với mình.

Chiếc đèn trong trướng chiếu rọi, rõ ràng vẫn là nửa đêm. Mộ Dung Cảnh Hòa một tay chống đầu nằm bên cạnh nàng, y phục cởi một nửa, có thể nhìn thấy cơ bắp hiện lên bên dưới lớp da trơn sáng căng mịn, nhưng không nhiều thô thịt thừa như nàng tưởng tượng, chỉ có điều sắc da xanh xao giống như sắc mặt, có nét không bình thường.

Lúc này hắn ta đang nhắm hờ đôi mắt xéch dài như chẳng bao giờ mở ra ấy, nửa cười nửa không nhìn ra phía ngoài trướng, bàn tay còn lại vẫn di chuyển trên bộ ngực trần của nàng.

Mi Lâm cố gắng ép mình không đẩy bàn tay hắn ta, quay đầu nhìn ra ngoài.

Xuyên qua khoảng không trong trướng, nàng nhìn thấy A Đại đang quỳ ở đó, mái tóc dài xõa ra, sắc mặt tái mét, nhưng vẫn thẳng lưng một cách ngang bướng. Phía sau nàng ta là hai gã cầm vệ quân.

Cơ thể hơi cứng lại, Mi Lâm khẽ xoay người, đồng thời với tay ra xung quanh, tìm xem có thứ gì để phủ lên cơ thể mình không.

Phát giác nàng đã tỉnh, Mộ Dung Cảnh Hòa khẽ cúi xuống, sau đó ánh mắt lại quay trở về phía A Đại mà trong ánh mắt nàng ta hoàn toàn là sự khinh miệt. Hắn không hề tức giận, ngược lại còn cười, nói ra những lời vô cùng lạnh lùng.

“Tắt vào mồm, cho nàng ta biết thân phận của mình.”

Trong lúc nói, hắn lại trở mình, đè lên người Mi Lâm. Mi Lâm khẽ kêu lên một tiếng, cảm thấy vết thương vẫn chưa kịp lành một lần nữa bị rách ra, bàn tay lại bất giác ôm chặt lấy gã đàn ông đang nằm trên người, tránh cho cơ thể hoàn toàn không mặc gì của mình lọt vào tầm mắt những kẻ khác.

Sau câu trả lời, tiếng bạt tai đánh giòn vang lên trong trướng, liên tiếp từng cái một.

“Vẫn là nàng biết nghe lời.” Mộ Dung Cảnh Hòa ghé sát vào bên tai Mi Lâm, hơi thở ấm nóng phả đến, khiến nàng bất giác rùng mình.

Nàng muốn tiện thể nói vài câu gì đó hòa theo, nhưng cảm thấy cổ họng khô khốc, không nói được gì, đành khẽ nhếch môi, cố gắng lộ ra một nụ cười mà bản thân cho là dịu dàng nhất. Nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên một cảnh hoa lệ, vết thương lòng đau rất mới dần dần dịu đi.

Không biết sau bao lâu, trong cơn mơ màng, tên đàn ông kia cuối cùng cũng rời khỏi cơ thể nàng, âm thanh bên tai cũng ngừng lại, từ đầu chí cuối không nghe thấy một tiếng van nài nào của A Đại.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn A Đại khoe miệng rớm máu nhưng vẫn ngẩng cao đầu nhìn thẳng về phía hắn, đôi mắt đen hiện lên một sắc khác thường, khoe miệng lạnh lùng cười nói: “Sao rồi, vẫn không phục à?”

A Đại không nói gì, vẻ khinh thường trong đôi mắt xinh đẹp càng đậm hơn.

Mộ Dung Cảnh Hòa khê vuốt vuốt lông mày, không nói gì nữa, xua tay, hờ hững nói: “Mang ra ngoài đi, coi như thưởng cho các người.” Ý tứ không thể rõ ràng hơn, chính là muốn tặng nàng ta cho các cầm vệ quân trong cả doanh trại.

“Không!!!” Nhìn ánh mắt hoan hỉ của hai gã đàn ông đang túm chặt lấy mình, định quỳ xuống tạ ơn, phòng tuyến tâm lý cuối cùng trong lòng A Đại lúc này bị phá vỡ, hét lên một tiếng.

Tiếng kêu bi thương thống khổ ấy lọt thẳng vào tai Mi Lâm, khiến nàng không nhịn được ho lên vài tiếng, mở mắt ra, vừa lúc nhìn thấy ý cười trong đôi mắt đắc thắng của Mộ Dung Cảnh Hòa.

A Đại cuối cùng cũng chịu khuất phục. Nàng nghĩ. Điều kỳ lạ là, về điểm này, nàng không hề cảm thấy bất ngờ, cứ như ngay từ khi bắt đầu đã biết được kết quả sẽ là như vậy.

Sau này nàng mới biết, thì ra trong đêm đó, A Đại đã từng có ý trốn đi.

Chương 2

Ngày hôm sau khi trời còn chưa sáng, Mi Lâm đã bị đánh thức. Mộ Dung Cảnh Hòa vừa để mặc cho cận thị chỉnh đốn trang phục, vừa dùng chân đá đá vào người nàng, mãi cho đến khi nàng mở mắt mới thôi.

“Dậy đi, hôm nay cho phép nàng đi săn cùng ta.” Khi nói những lời này, hắn làm ra bộ dạng hào phóng ban ơn.

Mắt Mi Lâm vẫn còn cay xè, nghe những lời ấy có chút mơ màng, cơ thể xích lõa dưới tấm chăn khê động dậy, lập tức đau đến mức nàng phải hít sâu vào một hơi, ngũ quan như dồn lại một chỗ. Nhưng khi ánh mắt Mộ Dung Cảnh Hòa liếc đến lần thứ hai, nàng vẫn cố thẳng chiếc lưng như đã hóa đá của mình mà ngồi dậy, nấp sau tấm chăn từ từ mặc quần áo.

Có lẽ đã quen với việc luyện tập khi bị thương, cho dù đang thế này, nàng vẫn không hề nghĩ rằng mình có thể mượn cơ không đi.

Lúc ra ngoài, A Đại cuối cùng vẫn ở lại bên cạnh Mộ Dung Cảnh Hòa, lúc này đã quần áo chỉnh tề đứng chõng ngoài trướng, đầu hơi cúi thấp kính cẩn tiễn hai người. Nhưng khi Mi Lâm đi lướt qua A Đại, nàng ta ngẩng đầu lên, sự khinh bỉ và ghê tởm trong đôi mắt chẳng chút che giấu, rõ ràng là xem thường cách làm của Mi Lâm.

Mi Lâm mỉm cười, không để ý đến nàng ta.

Mộ Dung Cảnh Hòa không sai người chuẩn bị một con ngựa khác mà để cho Mi Lâm cưỡi chung với mình. Mi Lâm không hiểu hắn ta có ý đồ gì, nàng đương nhiên cũng không nghĩ rằng sau một đêm đã được hắn ta sủng ái, thậm chí không màng đến việc vì điều này mà khiến cho vị Hoàng đế già tức giận.

Nhớ đến trước lúc xuất phát, khi Mộ Dung đế nhìn thấy nàng ngồi trong lòng Mộ Dung Cảnh Hòa, bèn tức giận đến nổi mặt sầm lại, bộ râu rung rung, nhưng vì nghĩ đến thể diện nên không bộc phát ra ngoài, chỉ biết cười cho qua, càng không thể đoán được Mộ Dung Cảnh Hòa rốt cuộc có âm mưu gì. Mãi cho đến khi gặp người con gái toàn thân mặc võ phục ấy, tất cả những nghi hoặc mới được giải đáp, bao gồm cả sự đả ngộ đặc biệt với A Đại.

Nơi gặp mặt là phía bìa rừng trong núi, đúng lúc cơ thể Mi Lâm đang run lên bần bật kháng nghị vì vó ngựa, người con gái ấy cười một con tuấn mã cao lớn màu đen xuất hiện trong tầm mắt. Hoặc có thể nói,

Mộ Dung Cảnh Hòa cứ đi đi lại lại ở bìa rừng không chịu vào chính là đợi người này, vì thế vừa mới nhìn thấy nàng ta đã lao về phía đó.

“Lạc Mai.” Không cần quay đầu, Mi Lâm cũng cảm nhận được tâm trạng của Mộ Dung Cảnh Hòa lập tức trở nên hào hứng.

Mục Dã Lạc Mai, vị nữ Tướng quân đầu tiên của Đại Viêm, có thể nói là một nhân vật ai ai cũng biết, Mi Lâm không có lý do gì để không hay, nhưng chẳng ngờ rằng đó lại là một cô nương trẻ trung đến thế.

Khoảng cách dần ngắn lại, dung nhan giấu dưới chiếc mũ lông kia dần trở nên rõ ràng, mắt sáng môi căng, da trắng ngần, đúng là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành. Chỉ có điều đôi mắt quá sắc sảo, cộng với thân người toàn khiên và chiến bào, trong nét nữ nhân mang theo vài phần tuấn tú.

Mỹ nhân khẽ liếc về phía Mi Lâm đang ngồi tựa trong lòng Mộ Dung Cảnh Hòa, lạnh lùng hắng một tiếng, không nói gì, cứ thế thúc ngựa phóng thẳng vào rừng. Mi Lâm để ý thấy mũi nàng ta hơi nhọn, cong lên một chút, rất giống với A Đại, nhưng không có cảm giác yếu ớt như A Đại. Lúc đó nàng bất chợt hiểu ra, A Đại được để ý như vậy, có lẽ là do có chiếc mũi rất giống với vị nữ Tướng quân này đây.

Mộ Dung Cảnh Hòa rõ ràng đã quen với sự lạnh lùng của nàng ta, cũng không để ý lắm, cho ngựa phóng theo phía sau, đồng thời xua tay ngăn các thị vệ lại.

Sau lần đi săn hôm qua, vô số con đường nhỏ bị ngựa giẫm lên mà thành, hôm nay đi trong đó không quá vất vả, nhưng đồng thời cũng chẳng có gì nhiều để săn, nếu muốn có thu hoạch thì bắt buộc phải đi vào rừng sâu. Chưa tới một tuần hương, bọn họ gặp phải một đám người ngựa, trong đó có cả Mộ Dung Huyền Liệt và cận vệ của hắn ta.

Nhìn thấy Mộ Dung Cảnh Hòa và người con gái trong lòng, lại theo sau một người con gái khác, Mộ Dung Huyền Liệt vừa tức giận vừa buồn cười, không kìm nổi nói mát vài câu, sau đó nhanh chóng rời đi trước khi Mục Dã Lạc Mai nổi cơn điên, ngay lập tức biến mất trong khu rừng rậm rạp cây cỏ. Mục Dã Lạc Mai trong lòng tức tối không có chỗ xả, quay sang trừng mắt lườm Mộ Dung Cảnh Hòa, lạnh lùng nói: “Điện hạ đừng đi theo bí chức nữa, tránh người khác lời ra tiếng vào.” Sau đó quát ngựa phóng vút về phía trước.

Lần này Mộ Dung Cảnh Hòa không lập tức đuổi theo, mà cùng Mi Lâm ngồi trên lưng ngựa từ từ đi theo hướng mà nàng ta vừa tiến về. “Nàng biết bắn cung không?” Bỗng nhiên, hắn hỏi Mi Lâm.

Mi Lâm đang ngồi khó chịu, nghe thấy vậy liền lắc đầu, sau đó cảm thấy không ổn lắm, vội vã nói: “Thưa ngài, nô tì không biết.” Khi nói, nàng không dám nhìn hắn, không rõ vì sao, trong lòng lúc nào cũng cảm thấy có chút sợ hắn ta, cũng không biết có phải do ám ảnh của đêm hôm qua hay không.

Cứ tưởng chủ đề do nổi hứng nhất thời này sẽ trôi qua như vậy, chẳng ngờ Mộ Dung Cảnh Hòa uống nhầm thuốc gì, cao hứng nói tiếp: “Ta dạy nàng.” Vừa nói, hắn vừa cầm chiếc cung lên, nắm tay nhiệt tình dạy nàng cách sử dụng, dường như không để ý gì đến tung tích của Mục Dã Lạc Mai.

Khi còn ở nơi u ám kia, Mi Lâm đương nhiên đã từng học cách sử dụng cung và săn bắn, nhưng bây giờ võ công bị phế, chiếc cung bình thường cũng khó lòng kéo nổi. May là chiếc cung mà Mộ Dung Cảnh Hòa dùng là một chiếc liên cung nhỏ rất tinh xảo, nàng sử dụng cũng không mất quá nhiều sức. Chỉ là bị thái độ nhẹ nhàng thân mật đến bất ngờ của hắn làm cho cảm thấy không tự nhiên, tay chân luống cuống hết cả lên, chứ đừng nói đến việc cầm cung. Mộ Dung Cảnh Hòa bị dáng vẻ vụng về của nàng làm cho bật cười, sau đó càng muốn dạy nàng cách săn bắn.

Bất giác, hai người đã đi sâu vào trong rừng, bốn phía chẳng còn nhìn thấy bóng những người khác đâu nữa. Đúng lúc này, phía đám cỏ bỗng nhiên rung lên, Mộ Dung Cảnh Hòa lập tức cho ngựa dừng lại, khẽ nói vào bên tai Mi Lâm: “Chú ý phía bên kia.” Vừa nói, hắn vừa giơ đôi tay đang cầm cung của Mi Lâm lên, sau đó đỡ nàng ngắm chuẩn.

Cảm giác hơi thở ấm nóng phả bên tai, cộng với tư thế gần như ôm lấy mình của hắn, Mi Lâm bất chợt cảm thấy giật mình, vẫn chưa kịp định thần lại, mũi tên đã bay vút đi, cắm vào trong bụi cỏ.

“Bắn trúng rồi.” Mộ Dung Cảnh Hòa buông tay ra, giọng nói trở về bình thường.

Sau lưng nàng có thể cảm nhận được sự rung động của ngực hấn mỗi khi nói chuyện, trong phút chốc, Mi Lâm chợt cảm thấy giọng nói trầm đục ấy thật dễ nghe. Lắc lắc đầu, cắn môi, cảm giác đau nhẹ nhưng nhói khiến cho đầu óc nàng sáng suốt hơn, nghĩ đến việc bản thân khi này suýt nữa thì bị u mê, sau lưng mồ hôi bỗng vã ra như tắm.

Kể từ khi có ký ức, những gì nàng phải đối mặt đều là hoàn cảnh ác liệt và tình người lạnh lẽo tàn khốc, đối với những việc này, nàng đã có thể tự đối phó từ lâu. Nhưng không ai nói cho nàng, nếu có người đối tốt với mình, nàng phải làm thế nào.

“Đi xuống xem sao.” Đúng lúc đang bối rối, giọng nói của Mộ Dung Cảnh Hòa một lần nữa vang lên. Sau đó nàng được bế xuống khỏi lưng ngựa, nhẹ nhàng đặt trên mặt đất.

Có lẽ do ngồi trên lưng ngựa quá lâu, cộng với sự việc đêm qua, chân vừa chạm đất, nàng chợt choáng váng, suýt chút nữa thì ngã. May có Mộ Dung Cảnh Hòa kịp thời đỡ lấy, đợi đến khi nàng đứng vững mới thả tay ra.

Sau khi định thần, Mi Lâm đi về phía đám cỏ một cách khó khăn, lật ra, một con thỏ hoang màu xám nằm bên trong đã không còn thở nữa với một mũi tên xuyên qua bụng. Nàng cố gắng cúi chiếc lưng êm ái từ từ quỳ xuống, sau đó túm lấy đôi tai con thỏ nhấc lên, quay đầu lại nhìn về phía Mộ Dung Cảnh Hòa.

Hắn ngồi trên lưng ngựa, tấm lưng quay về phía ánh mặt trời đang dần lên cao, nhìn không rõ vẻ hờ hợt thường thấy trên mặt, thân hình hiện lên trong ánh sáng buổi sớm ấy tạo cho người ta một ảo giác uy nghiêm.

Nàng vốn nghĩ gặp phải một gã vô dụng, cũng vô hại, bây giờ xem ra phải đối mặt với một kẻ đáng sợ hơn tất cả những người khác. Mi Lâm khẽ nhú mào, cảm thấy phiền não về phán đoán của mình.

“Đang nghĩ gì thế?” Mộ Dung Cảnh Hòa thấy nàng quỳ ở đó một lúc lâu không đứng dậy, khẽ quát roi cho ngựa từ từ tiến về phía đó.

Thấy hấn đến gần, lòng Mi Lâm bỗng hoảng hốt, vội vã đứng dậy cười nói: “Đang nghĩ rằng tài bắn cung của ngài thật chuẩn xác.”

“Nếu muốn bắn, phải nhắm một phát trúng luôn. Bằng không đợi đến khi con vật cảnh giác rồi, muốn săn lại lần nữa sẽ phải tốn thêm rất nhiều sức lực.” Mộ Dung Cảnh Hòa trầm ngâm, trong giọng nói mang theo sự lạnh lẽo khiến trái tim người khác ớn lạnh.

Mi Lâm bỗng nhiên thấy bất an, cảm giác những lời này của hấn có ẩn ý gì đó.

Chưa để cho Mi Lâm kịp nghĩ thêm, Mộ Dung Cảnh Hòa cúi người bế nàng đặt lên lưng ngựa, từ từ tiến về phía sâu trong khu rừng nơi chẳng có ai qua lại. Thỉnh thoảng có vài con chim hoặc hươu nai chạy ngang qua trước mặt, nhưng hấn không ra tay nữa, Mi Lâm bắt đầu cảm thấy nghi hoặc.

“Thưa ngài, không săn gì nữa sao?” Từ việc ban tặng mỹ nhân tối qua có thể nhận ra số lượng thú vật săn được sẽ thể hiện năng lực mạnh yếu, là việc có liên quan đến vinh quang của bản thân.

Nào ngờ Mộ Dung Cảnh Hòa vỗ vỗ vào con thỏ hoang đang lắc lư trên thân ngựa, cười hỏi lại: “Đây chẳng phải sao?”

Mi Lâm nhất thời không nói được gì. Chỉ thấy hấn dừng lại một lúc rồi tiếp tục: “Săn mấy thứ chẳng hề có khả năng phản kháng lại vô dụng này có gì thú vị chứ.”

Vào đúng lúc hai người đang nói chuyện, một chiếc bóng màu đỏ lửa phóng vút qua từ bụi cỏ hoang và đá ngổn ngang gần đó, Mộ Dung Cảnh Hòa bỗng nhiên ngừng bật, gờ cung lên bắn. Chẳng ngờ từ đâu phóng ra một mũi tên khác, làm chệch hướng mũi tên của hấn. Trong lúc hỗn loạn, cái bóng màu đỏ lửa ấy lập tức biến mất trong khu rừng rậm.

Mục Dã Lạc Mai cười con ngựa ô cao lớn dị thường của mình xuất hiện dưới tán cây đằng sau phía bên trái, nhú mào nhìn, hồ hững nói: “Mộ Dung Cảnh Hòa, có muốn thi không?” Nội dung cuộc thi chẳng cần nói cũng hiểu, chính là con vật nhỏ màu đỏ lửa bắt ngờ xuất hiện rồi vụt biến mất khi này.

Chẳng biết Mục Dã Lạc Mai làm thế nào đi ra phía sau lưng họ. Khi để ý đến việc nàng ta gọi cả tên lẫn họ của Mộ Dung Cảnh Hòa, Mi Lâm lập tức hiểu rằng, có lẽ chẳng phải nàng ta không để ý gì đến hắn, chỉ là cố không thể hiện ra. Cũng có thể hai người có một mối quan hệ sâu sắc hơn không để cho người ngoài biết được. Đương nhiên những điều này đều là suy đoán, điều chẳng cần phải đoán đó là khi nhìn thấy sự xuất hiện của nàng ta, tâm trạng Mộ Dung Cảnh Hòa lập tức trở nên vui vẻ.

“Lạc Mai đã có hứng thú, Cảnh Hòa đương nhiên sẽ phụng bồi.” Hắn ta cười nói, một tay cầm cung, một tay ôm ngang eo Mi Lâm, chân vồ vào thân ngựa định tiến về phía cái bóng đã biến mất, nhưng bị Mục Dã Lạc Mai phóng ngựa lên chắn ngang.

“Điện hạ mang theo nàng ấy...” Chỉ thấy chiếc cằm nhỏ nhắn thon gọn của nàng ta hất về phía Mi Lâm, ngạo nghễ nói: “Bản tướng cho dù có thắng cũng không công bằng.”

Mi Lâm bỗng chợt dạ, chưa kịp có phản ứng gì, chợt nghe thấy tiếng cười của Mộ Dung Cảnh Hòa, sau đó cơ thể khẽ rung, người đã bị đặt trên mặt đất.

“Nàng ở đây đợi ta.” Hắn cúi người nhìn vào đôi mắt kinh ngạc của Mi Lâm, nhẹ nhàng nói, nhưng sự chú ý lại không phải dồn về phía nàng, lời nói vẫn còn chưa kịp dứt đã ngồi thẳng người lên, quất ngựa cùng Mục Dã Lạc Mai một trước một sau biến mất trong khu rừng.

Mi Lâm đứng giữa đám cỏ dại, một trận gió xuyên qua khoảng không trong khu rừng thổi đến khiến nàng bất giác run mình.

Mi Lâm cũng không nghĩ nhiều, tìm một đám cỏ dại làm cho phẳng ra rồi ngồi xuống, cứ như vậy tựa vào tảng đá cạnh đó nghỉ ngơi. Tuy bị bỏ lại như vậy, nhưng cơ thể mệt mỏi ề ề cuối cùng đã được thả lỏng, cũng không thể nói là không tốt.

Thực ra trong lòng nàng hiểu rõ, mục đích Mộ Dung Cảnh Hòa đưa nàng theo cũng đã đạt được. Những phản ứng của Mục Dã Lạc Mai mặc dù không chứng minh nàng ta thích hắn nhiều thế nào, nhưng ít nhất nàng ta cũng để ý, để ý đến việc những sự quan tâm nàng ta được nhận bị một người con gái khác làm xao nhãng. Nếu không nàng ấy sẽ không quay lại, rồi lấy danh nghĩa tỉ thí công bằng để khiến hắn vứt bỏ vật chướng mắt ấy đi. Đương nhiên, vật chướng mắt ấy chính là Mi Lâm.

Lúc đầu, Mi Lâm nghĩ rằng bọn họ sẽ quay về rất nhanh, vì thế không dám ngủ. Nhưng nhìn thấy mặt trời càng lúc càng lên cao, bụng nàng bắt đầu ca bài ca vườn không nhà trống. Từ đầu tới cuối chẳng thấy bóng người đâu, trong lòng chợt nhận ra có lẽ bản thân đã bị bỏ quên rồi.

Hiểu ra điều đó, nàng ngả mình nằm xuống bãi cỏ, nhân lúc mặt trời đang ảm áp, yên tâm ngủ một giấc thật sâu, chẳng quan tâm đến có nguy hiểm hay không. Giấc ngủ ấy kéo dài mãi tới lúc mặt trời sắp lặn phía đằng Tây, khi gió thu lạnh bắt đầu ùa về.

Xoa xoa cái bụng rỗng suốt một ngày, Mi Lâm ngồi thẳng dậy, ngắm nhìn bầu trời xanh lấp ló sau những phiến lá và những đám mây mỏng bị ánh mặt trời nhuộm đỏ phía trên đầu, nàng khẽ thở dài một tiếng.

Phải chăng nên nhân cơ hội này trốn đi, bỏ lại tất cả, sau đó sống như một người bình thường? Trong lòng nàng khẽ cuộn lên, những khung cảnh tương lai trôi nổi trước mắt, nhưng rất nhanh sau đó liền biến mất. Nàng tất nhiên không quên chất độc trong cơ thể mình, hàng tháng nàng đều phải đi lấy thuốc giải, nếu không chỉ riêng cảm giác đau đớn mỗi lần chất độc phát tác cũng đủ khiến nàng sống chẳng bằng chết. Hơn nữa trên người nàng chẳng có một thứ vật dụng gì, đến việc duy trì cuộc sống hằng ngày cũng khó, liệu có thể chạy tới đâu, lẽ nào trở thành ăn mày? Chưa cần nói đến chuyện Mộ Dung Cảnh Hòa cũng không hề nói không cần nàng nữa, cho dù hắn ta thực sự cho phép nàng ra đi, chỉ e rằng nàng còn phải khóc lóc cầu xin hắn hãy giữ mình lại.

Lấy ra chiếc lược gỗ, nàng giữ mái tóc đầy cổ của mình, nhẹ nhàng buộc thành một búi, sau đó đứng dậy bước theo con đường lúc sáng để trở về. Nếu lúc này không đi, đợi trời tối thêm chút nữa sẽ không thể ra được. Buổi đêm trong rừng, nguy hiểm rình rập bốn phía, cho dù là một thợ săn kinh nghiệm dày dạn cũng phải cảnh giác chứ đừng nói đến một cô gái sức trời gà không chặt như nàng.

3. , Chương 02 P2

Việc duy nhất khiến nàng cảm thấy vui cho đến lúc này đó là sau khi nghỉ ngơi, cảm giác mệt mỏi trong cơ thể đã đỡ đi nhiều, khiến nàng đi lại không còn chập vấp như ban sáng. Nàng không lo sẽ bị lạc trong rừng, dù sao sự luyện tập ở căn cứ trước đây cũng không hề uống phí, chỉ có điều bụng nàng đang rất đói.

Một con châu chấu bất ngờ nhảy tới từ đám lá phía trước, đậu trên một thân cây, nàng túm lấy, ngắt đầu rồi cho thẳng vào miệng nhai nhai, nuốt gọn.

Nàng không còn thời gian tìm đồ ăn nữa, chỉ có thể vừa đi vừa tìm kiếm xem có gì ăn được không, có những thứ quả dại đắng ngắt, có những thứ côn trùng mà người thường nhìn thấy sẽ dựng tóc gáy. Trên thực tế, khi con người đói đến một mức nhất định nào đó, chỉ cần không có độc, thứ gì cũng có thể cho vào miệng. Bây giờ nàng vẫn chưa đến mức đó, nhưng trước đây thì đã từng. Nếu có thể ăn được, chẳng có lý do gì để bị đói cả, dù sao muốn ra khỏi rừng cũng cần có sức lực.

Tiết trời vào thu, khi ánh dương vừa khuất núi, trời sẽ tối nhanh hơn. Chưa đi được bao lâu, khu rừng trở nên mờ mịt, may là trăng đã mọc, tuy ánh sáng lơ mờ, nhưng còn hơn không có. Mi Lâm vừa men theo ánh sáng lơ mờ ấy tìm kiếm những vết tích để lại, vừa cẩn thận tránh những loài thú đi kiếm ăn ban đêm, lộ trình lại càng khó khăn hơn. Vào lúc đó, nàng không thể không nhớ đến võ công đã bị phế của mình, sau đó, từ chuyện võ công lại nhớ đến vị chủ nhân thân bí kia.

Nếu như lúc đó nàng không thể hiểu được vì sao chủ nhân lại phế đi võ công của mình, thì sau khi biết được nhiệm vụ, nàng đã lập tức hiểu ra. Có võ công hay không rất dễ bị người khác phát giác, thân làm một nha hoàn hồi môn đi hòa thân, biết võ công không thể là một việc khiến người khác không nghi ngờ.

Mi Lâm bắt lực thở dài một tiếng, nghĩ đến nơi nàng sống trước đây, nghĩ đến đêm hôm qua, lại nghĩ đến cuộc sống sẽ phải đối diện sau này, một cảm giác mệt mỏi không thể diễn đạt thành lời ủa đến, khiến nàng gần như không còn sức tiếp tục lê bước. Dừng lại một lúc, nàng tựa trán vào một thân cây thô ráp, thật lâu sau mới lấy lại được chút sức, sau đó xua tan khỏi đầu những ý nghĩ không mời mà đến mỗi khi ở trong bóng tối, nghiêng chặt răng bước tiếp.

“Cho dù có thể nào, mình cũng cần phải rũ bỏ tất cả những điều này.” Tiếng côn trùng bay bên tai, nàng vừa dùng tay áo xua đi, vừa tự nói với mình. Khi nói những lời đó, trong đầu nàng xuất hiện những bông hoa mùa xuân nở kín mặt đất mà nàng nhìn thấy qua cửa sổ xe năm đó, Mi Lâm bất giác mỉm cười.

* * *

Khi ra khỏi rừng, trăng đã lên đỉnh đầu. Mi Lâm nhìn những ánh đuốc phát ra từ lều trướng phía xa, đôi chân nặng trĩu gần như không thể nào bước nổi.

Quả thực không muốn trở về đó nữa! Nàng cười sự do dự của mình.

Nhưng lần này không để nàng suy nghĩ quá lâu, một tiếng hỏi từ xa truyền tới: “Ai đang ở đó?”

Tiếng vó ngựa vang lên, một đội người ngựa tay cầm đuốc tiến về phía nàng từ bìa rừng, người đi đầu toàn thân mặc võ phục màu xanh, trên vai đậu một con chim ưng, điểm trai đến mức cho người khác cảm giác như bị đè nén, đó là Đại Hoàng tử Mộ Dung Huyền Liệt. Trên lưng những con ngựa thị vệ đằng sau hẳn chất đầy các chiến lợi phẩm, trong đó còn có cả một con báo gấm, rõ ràng là bọ thu.

Mi Lâm không ngờ sẽ gặp phải bọn họ, ngờ ra một lúc rồi mới quỳ xuống hành lễ.

“Nô tì tham kiến Đại Hoàng tử.” Nhìn bộ dạng của họ, rõ ràng cũng vừa mới quay về, không biết Mộ Dung Cảnh Hòa và Mục Dã Lạc Mai đã trở lại hay chưa.

Mộ Dung Huyền Liệt neoh mắt nhìn nàng rồi như vừa nhớ ra, chợt cảm thấy nghi hoặc.

“Nàng chẳng phải là người cùng vào rừng với lão Tam? Sao lại một mình ở đây? Tam Hoàng tử đâu?”

Một tràng câu hỏi khiến cho Mi Lâm không biết phải trả lời thế nào, cũng không thể không trả lời, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Nô tì đi cùng Tam diện hạ vào trong rừng rồi bị lạc, đang định về trại hỏi xem điện hạ đã trở về chưa...” Mãi cho đến lúc này, nàng mới biết được Mộ Dung Cảnh Hòa đứng thứ ba, có nghĩa trên hần ta còn một Hoàng tử nữa, nhưng tối hôm qua hình như không xuất hiện.

Trong lúc nàng nói, một thị vệ phía sau Mộ Dung Huyền Liệt bất ngờ tiến lên phía trước, nói vài câu gì đó bên tai hần. Hần nhìn về phía nàng, trong đôi mắt phượng xé dài hiện lên một sự đồng cảm không che giấu. Chẳng biết là do biết chuyện nàng bị bỏ rơi hay là vì nguyên nhân gì khác.

“Vậy nàng hãy cùng đi với chúng ta.” Nói đoạn, hần ta ra lệnh cho thủ hạ dắt một con ngựa, sau đó đỡ nàng ngồi lên.

Trên thực tế, vì nguyên nhân khó nói, Mi Lâm thà đi bộ còn hơn cưỡi ngựa, nhưng không biết phải từ chối thế nào, đành khẽ nghiêng người một cách kín đáo không để ai nhìn thấy, cố gắng làm cho thần sắc trở nên bình thường một chút.

Nàng cũng có thể coi là người của Mộ Dung Cảnh Hòa, nên sau đó suốt dọc đường, Mộ Dung Huyền Liệt không nói gì thêm với nàng nữa.

Mi Lâm cưỡi ngựa đi theo sau, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn dáng người cao lớn phía trước, bất giác nhớ đến mùi hương tỏa ra khi nàng ngã vào hần tối qua, trong lòng chợt dấy lên một nỗi bất an mơ hồ.

Người của Mộ Dung Huyền Liệt đưa Mi Lâm về tận trường của Mộ Dung Cảnh Hòa, sau đó hỏi chắc chắn xem Mộ Dung Cảnh Hòa đã trở lại an toàn chưa rồi mới quay về hồi báo.

Khi Mi Lâm bước vào, Mộ Dung Cảnh Hòa đang lười nhác tựa trên gối, vừa uống rượu vừa nhắm hờ mắt nhìn A Đại ngồi cạnh hần đang nghịch một vật gì đó màu vàng.

Mi Lâm đứng ở cửa trường hành lễ, không vào trong. Một lúc sau, Mộ Dung Cảnh Hòa dường như mới để ý đến sự có mặt của nàng, ngược mắt lên, vẫy tay.

Mi Lâm tiến vào, vì hần nữa như đang nằm, nàng không dám đứng, đành quỳ xuống giống A Đại. Nhưng chưa kịp ngồi ầm chỗ đã bị Mộ Dung Cảnh Hòa kéo giật vào trong lòng. Hần đưa mũi lên trán nàng hít một hơi, sau đó hỏi với giọng thân thiết: “Nàng đi đâu mà khắp người toàn mùi hoa thế này?” Ngửi khí như chưa từng bỏ nàng lại một mình trong khu rừng hoang kia vậy, đừng nói đến hối lỗi, một cái cơ đơn giản nhất cũng không có.

Có thể khi người khác đối tốt với nàng, Mi Lâm sẽ luống cuống, nhưng đối phó với những tình huống như thế này cũng chẳng có gì khó khăn.

“Ngài thật biết nói đùa, cuối thu thế này rồi còn lấy đâu ra hoa nữa chứ. Chẳng qua là mùi mấy loại cỏ dại mà thôi.” Nàng làm bộ giận dỗi, vừa nói vừa lấy tay cầm gấu áo đưa lên mũi ngửi, còn về việc ở đám cỏ, nàng không hề nhắc đến, nửa lời cũng không trách móc. “Thật sao, để bản vương ngửi kỹ lại xem...” Mộ Dung Cảnh Hòa cười, rồi tiến tới gần thật, chỉ có điều mục tiêu lần này lại là bộ ngực căng tròn hơn những người khác của nàng.

Mi Lâm giật thót người, nghĩ đến những việc đêm qua, bất chợt cảm thấy toàn thân đau nhói. Trong lúc nguy cấp, nàng nghĩ ra một cách, khẽ lấy tay che chắn trước ngực, động tác không làm người đối diện cảm thấy như bị cự tuyệt, chỉ giống như đang xấu hổ, đồng thời miệng phát ra những tiếng đứt quãng: “Thưa ngài... nô tì... đói... rồi..

Nàng không hề nói dối, trên đường về tuy đã tìm vài thứ linh tinh cho vào bụng, nhưng sao có thể no được.

Mộ Dung Cảnh Hòa khựng lại, lúc này mới nhớ ra cả ngày nay nàng chưa ăn gì. Có lẽ do bị làm cụt hứng, khi ngẩng đầu lên, khuôn mặt hần tỏ ra khó chịu, nhưng vẫn nói: “Sang trường bên cạnh tìm Thanh Yến, bảo hần làm gì đó cho nàng ăn, rồi sau đó sắp xếp chỗ ngủ luôn cho.” Ý tứ trong lời nói không thể rõ ràng hơn, đó là bảo nàng sau khi ăn thì đi nghỉ, không cần quay lại nữa.

Mi Lâm thở phào nhẹ nhõm, vội vàng từ trong lòng hần ta đứng dậy quỳ xuống tạ ơn, sau đó nhanh chóng đi ra, chẳng buồn làm bộ thêm, vội vã giống như cực kỳ đói, chỉ có nàng biết, đó là do nàng sợ A Đại ngang bướng sẽ làm điều gì đó không nên, hần ta lại trút hết tức giận sang người nàng.

Mi Lâm đương nhiên có thể nhận ra, do dung mạo có nét giống với Mục Dã Lạc Mai, Mộ Dung Cảnh Hòa đối với A Đại khá tốt. Bản thân nàng không dám nghĩ sẽ tranh giành sự sủng ái đó với A Đại, chỉ hi vọng không gặp phải tai bay vạ gió gì là tốt rồi, sau đó có thể hoàn thành nhiệm vụ mà không gặp khó khăn, cuối cùng là an toàn thoát thân.

Sau khi ra khỏi trướng, nàng thở phào một tiếng nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng mờ và những ngôi sao lấp lánh, tính nhẩm thời gian, còn mười ngày nữa là phải đi đổi thuốc giải rồi, chỉ không biết đợt đi săn này có thể kết thúc trước lúc đó hay không.

* * *

Thanh Yến là một nội thị, khoảng hơn hai mươi, mặt mày trắng trẻo. Nhìn có vẻ nhỏ hơn Mộ Dung Cảnh Hòa, nhưng kì thực lại lớn hơn vài tuổi. Đại khái là những kẻ đã tự cung^, lúc nào nhìn cũng trẻ trung hơn những người bình thường.

Mộ Dung Cảnh Hòa vẫn chưa ngủ, hẳn ta đương nhiên cũng chưa ngủ, nhưng nghe đề nghị của Mi Lâm, mặt vẫn sầm lại, nhếch mắt lên, đi ra ngoài một lúc lâu mới quay về, đặt lên bàn một đĩa thịt nướng ngүй ngắt.

“Ăn đi.” Hắn ghéck cầm, gần như dùng lỗ mũi để nhìn Mi Lâm, nói một cách cao ngạo.

Mi Lâm không hề để ý, chỉ nói câu cảm ơn.

“Đừng nghĩ rằng lên được giường của chủ nhân đã tự ình là một nửa chủ nhân...” Nàng lúc này đang cố gắng dùng dao xẻ những miếng thịt nướng ngүй ngắt, những lời giáo huấn cổ quái ấy bắt đầu vang lên.

“Công công dạy chí phải.” Mi Lâm không hề tức giận, dừng động tác tay lại một lúc rồi mới ngoan ngoãn đáp. Tính khí của nàng đã bị làm cho bình lặng kể từ khi còn ở nơi u ám đó, thái độ này của Thanh Yến chẳng thể khiến nàng tức giận.

Thấy nàng như vậy, Thanh Yến nói thêm vài câu nữa, cảm thấy mất hứng, sau đó tự động dừng lại.

Mi Lâm nhẹ tay, cố không để phát ra một tiếng động nào, nhưng tốc độ không hề chậm, hoặc có thể coi là nhanh. Chưa hết một tuần trà, nàng đã ăn xong đĩa thịt nướng.

Khi Thanh Yến nhìn thấy chiếc đĩa sạch bóng cũng kinh ngạc há hốc miệng một lúc lâu. “Người đã không ăn gì mấy ngày rồi?” sắc mặt hắn ta biến đổi liên tục, cuối cùng không nhịn được phải thốt ra. Tuy là món thịt nướng ngүй ngắt, nhưng phần hắn đưa lên cũng đủ để ăn hai bữa, sao có thể nghĩ được nàng sẽ ăn hết.

“Một ngày.” Mi Lâm cười, không muốn giải thích thêm, sau đó hỏi: “Phiền công công chỉ giúp, chiếc đĩa này nô tì phải mang đi đâu?” Việc dọn dẹp sau khi ăn đương nhiên không thể làm phiền đến hắn.

Sự lễ phép của nàng rõ ràng có tác dụng, Thanh Yến không làm khó thêm nữa, xua xua tay: “Cứ đặt ở đó, ngày mai sẽ có người tới dọn.” Nói đoạn, rồi như nhớ ra điều gì đó, nhìn nàng một lượt từ đầu tới chân, nhú mày: “Bộ dạng thế này sao có thể hầu hạ Vương gia được?” Nói xong rồi đi ra ngoài.

Mi Lâm có chút ngỡ ngàng, cúi xuống nhìn bản thân, lúc này mới phát hiện do lẫn lộn cả ngày trong rừng, bộ quần áo mặc trên người đã nhàu nhĩ hết, còn dính trên đó đủ loại cành lá cỏ dại, xanh xanh vàng vàng lổm đổm. Nghĩ đến lúc trước Mộ Dung Cảnh Hòa chẳng hề chê trách, cứ thế ôm nàng vào lòng, Mi Lâm chợt xuất hiện một cảm giác kỳ lạ, đồng thời cũng hiểu ra ý nghĩa thực sự khi hắn ta nói cả người mình toàn mùi hương hoa. Khi nàng còn đang nghĩ ngợi linh tinh, Thanh Yến đã quay lại, theo sau còn có hai tên đại hán mặc quần áo cẩm vệ quân. Một người xách một thùng gỗ lớn, một người gánh hai thùng nước nóng.

Ra lệnh cho hai người đặt đồ xuống, rồi cho đổ nước vào trong, đợi bọn họ rời đi, hắn ta mới đem bộ quần áo và khăn tắm sạch sẽ trong tay, đặt sang một bên, nói với Mi Lâm: “Tắm rửa cho sạch sẽ đi, đừng để người khác nói người của Kinh Bắc vương phủ chúng ta không biết lễ nghĩa, nhìn như đứa ăn mày bẩn thỉu vậy.”

Chưa đợi cho Mi Lâm trả lời, hắn ta đã nói thêm: “Tắm xong cứ để nước đấy, tối nay ngươi ngủ lại đây một đêm. Ngày mai ta cho người dựng một chiếc lều cho các người.” Vừa nói hắn ta vừa bước ra ngoài, sau đó không quay lại lần nào nữa.

Nước trong thùng tỏa ra một làn hơi mỏng màu trắng, trên mặt nước trong vắt là những cánh hoa và thảo mộc màu vàng, bị ngâm trong nước nóng, nở ra nổi bập bênh, khiến người nhìn thấy chỉ muốn bước vào ngay lập tức.

Mi Lâm đứng nguyên tại chỗ một lúc, sau khi chắc chắn không còn ai bước vào nữa mới từ từ cởi bỏ quần áo, bước vào trong thùng nước.

Khi ngồi xuống, nước nóng trong thùng dần dâng lên, vừa đủ ngập qua ngực, làn nước nóng ấm xoa dịu những nơi đau đớn khắp cơ thể, nàng bắt giác thốt ra một tiếng rên thoải mái, tựa vào thành thùng, thả lỏng hoàn toàn cơ thể.

Cái người tên Thanh Yển này nói chuyện có vẻ ác khẩu một chút, nhưng rất chu đáo cẩn thận. Mi Lâm nghĩ, cho dù là do hấn ta nghĩ đến thể diện của Mộ Dung Cảnh Hòa hay là muốn làm tròn chức trách, những điều đó đều không ảnh hưởng tới lòng cảm kích mà nàng dành cho hấn

Ngâm mình một lúc lâu, sau khi những mệt mỏi đã tan biến, Mi Lâm với tay tháo búi tóc ra, buông xõa. Hít một hơi sâu, cơ thể nàng trượt xuống, để cho nước ngập đỉnh đầu, tâm trí càng lúc càng thả lỏng hơn.

Lúc trước thỉnh thoảng có nghe Mộ Dung Cảnh Hòa tự xưng bản vương, nàng chỉ cho là lỡ mồm, hôm nay mới phát hiện hấn đã được phong vương thật. Hoàng tử được phong vương, nếu như không phải vì có công lao lớn, thì có nghĩa là bị trừng phạt. Cho dù vì nguyên nhân gì, vị trí của Hoàng đế già đang ngồi kia cũng đã được định sẵn sẽ không thuộc về hấn ta.

Kinh Bắc. Nơi đó...

Một hơi gần hết, nàng thở ra rồi trôi người lên, rũ những hạt nước và sợi tóc dính trên mặt, nhìn ngọn đuốc sáng bập bùng.

Nơi đó... Nơi đó là nơi mà nàng sẽ đến...

Năm ấy nàng cùng những đứa trẻ khác bị nhét vào trong một chiếc xe ngựa chật ních, nhìn từng ngọn núi trôi qua trước mặt, những đóa hoa trắng trắng xanh xanh lay động dưới làn mưa sương, trong lòng lo lắng sợ hãi vì không biết mình sẽ bị đưa tới đâu. Chính vào thời khắc chuyển hành trình ấy vừa bắt đầu, trong những câu chuyện của người qua đường mà nàng bập bôm nghe được, từ được nhắc đến nhiều nhất chính là Kinh Bắc.

Có thể Mộ Dung Cảnh Hòa sẽ đưa bọn họ trở về Kinh Bắc. Nghĩ đến điều đó, Mi Lâm bất chợt cảm thấy vô cùng phấn chấn, trong lòng dấy lên một sự chờ đợi mà chính nàng cũng không hiểu vì sao.

Nhưng sự chờ đợi ấy không kéo dài được lâu. Bởi từ ngày hôm sau cho đến khi đột đi săn kết thúc, nàng không còn nhìn thấy Mộ Dung Cảnh Hòa thêm một lần nào nữa, dường như đã bị bỏ quên vậy.

Ngược lại hoàn toàn với nàng đó là A Đại, trước giờ luôn ngang bướng, lúc này lại gần như ở hấn trong trường của Mộ Dung Cảnh Hòa, được sủng ái vô cùng, khiến ôi lần Thanh Yển nhìn thấy nàng, trong mắt đều tỏ ratiếc nuôi.

Nhưng điều khiến nàng hoàn toàn tuyệt vọng về cái ý nghĩ kia đó là, sau khi chuyển đi săn kết thúc, Mộ Dung Cảnh Hòa không hề quay về Kinh Bắc mà tùy giá vào cung. Lúc đó nàng mới biết hấn ta trước giờ luôn sống trong Chiêu Kinh. Còn về Kinh Bắc, có lẽ chỉ có thể coi như một vùng đất phong tặng trên danh nghĩa mà thôi.

Kinh Bắc vương phủ ở Chiêu Kinh nằm phía Bắc thành dưới chân núi Phủ Sơn, rộng lớn vô cùng, chiếm hàng trăm mẫu đất, nhà cửa san sát, đường xá tấp nập. Nghe nói Viêm đế đã ra lệnh xây dựng trong hai năm liền để phong vương cho Tam Hoàng tử. Những gia nhân trong Kinh Bắc vương phủ vô cùng tự hào về việc Vương gia của mình được Hoàng thượng sủng ái như vậy, nhưng chỉ có số ít người biết được đó thực chất là một cái lồng sặc sỡ.

Mi Lâm sống trong Sương Lâm viện, cùng ở với nàng còn có hai người khác, một tên Giáng Đồ, một tên Liên Tú, cũng là người của Mộ Dung Cảnh Hòa, còn về A Đại, người cùng đến với nàng, lại không ở đây.

Ngày nàng bắt đầu tới, Giáng Đồ đang ngồi bên cửa sổ phòng mình thêu thùa, ngẩng lên nhìn thấy nàng, lúc đầu hơi khựng lại, sau đó mặt không biến sắc, cúi xuống tiếp tục công việc. Đợi sau khi mọi việc đã đâu

vào đây, nàng ấy mới dắt theo Liên Tú tới. Thái độ của hai người vô cùng thân thiện, Liên Tú sau khi biết Mi Lâm không có nhiều quần áo để thay, thậm chí còn mang một bộ mới may đến cho nàng.

“Những người sống trong mấy viện gần đây, đến những thị nữ trung đẳng bên cạnh Vương gia cũng chẳng bằng, có gì mà tranh giành chứ.” Giáng Đồ đã nói như vậy.

Mộ Dung Cảnh Hòa có rất nhiều phụ nữ, cách một thời gian trong cung lại thường xuống vài mỹ nhân, các đại thần quan viên khác cũng thường xuyên chọn ra những tuyệt sắc giai nhân để cống tặng hần, cộng thêm những chiến lợi phẩm có được trong những lần đi thanh lâu, tính ra tổng số mỹ nhân trong Kinh Bắc vương phủ rộng lớn có lẽ chỉ xếp sau hậu cung của Hoàng đế. Chẳng trách hần lúc nào cũng trong bộ dạng tưu sắc quá độ như vậy.

Vậy là Mi Lâm biết rằng giờ mình đang ở cách Mộ Dung Cảnh Hòa rất xa, xa đến nỗi sống cả đời ở nơi đây cũng không có cách nào gặp mặt. Điều này sau khi giúp nàng thở phào nhẹ nhõm, lại là có chút phiền não. Nếu như không thể tiếp cận hần, những tin tức mà nàng có thể thu thập được e rằng sẽ rất ít, may là nàng không quá để ý, rất nhanh sau đó đã dẹp sang một bên.

Giáng Đồ, Liên Tú ngồi lại một lúc liền rời đi. Mi Lâm đi lại loay quanh trong phòng, vô cùng hài lòng về căn phòng sáng sủa hai gian đồ đạc không thiếu thứ gì này. Đây là căn phòng đầu tiên thực sự thuộc về riêng nàng, hơn nữa ánh sáng lại tràn ngập khắp nơi.

Có vài cành cây với những chiếc lá khô thưa thớt vắt ngang qua cửa sổ, nàng không nhận ra đó là loài cây gì, nhưng có lẽ khi mùa xuân năm sau tới, trên đó sẽ nhú ra những nụ hoa đủ màu sắc.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng chợt cảm thấy vui vẻ, cẩn thận nhẹ nhàng đóng cửa chính lại, quay người thả mình lên giường, lăn qua lăn lại vài lần trong chiếc chăn mềm mại, rồi đưa tay úp lên mặt, cười sung sướng ngắm cành lá ngoài cửa sổ, tưởng tượng ra khung cảnh hoa mọc đầy cành, cảm thấy mọi thứ tuyệt vời biết bao.

Trên chiếc chăn thoang thoang mùi nắng thơm, cơn buồn ngủ dần dần ủa đến. Trong cơn mơ màng, nàng lại trở về với nhà tù ẩm ướt lạnh lẽo kia, bóng tối ma quái xâm chiếm, bốn phía tràn ngập mùi xú uế và những tiếng kêu gào bị nén lại, còn có cả những tiếng chửi bới và tiếng cười ghê rợn...

“A Mi, nàng mơ thấy ác mộng rồi.” Bị ai đó lay mạnh, còn có cả những lời quan tâm thân thiết.

Mi Lâm bừng tỉnh, nhìn thấy một cô gái trẻ xinh đẹp đang nhíu mày cắn môi đứng ở đầu giường, nàng hơi hoảng hốt, nhất thời không nhớ ra mình đang ở đâu, trước mắt mình là ai.

“Mau dậy rửa mặt còn ăn cơm.” Người con gái không để ý đến nàng, quay người đi ra phía cửa sổ, vừa đóng lại vừa như nói với chính mình: “Chuyển đến nơi ở mới không tránh khỏi có điều chưa quen. Lúc đi ngủ đừng mở cửa sổ, đây là cây đào, rất dễ gọi ma quỷ đến..”

Nghe những lời căn nhắc của nàng ấy, trái tim ngổn ngang sợ hãi của Mi Lâm dần bình tĩnh trở lại, lúc này mới nhớ ra người đó là Giáng Đồ.

“Thì ra là cây đào...” Nàng chống tay ngồi thẳng dậy, cúi xuống lăm bắm, sau lưng ướt đẫm mồ hôi. Nơi kia, nàng nghĩ, một khi đã thoát ra rồi, nàng sẽ không bao giờ quay trở lại nữa.

* * *

Những ngày ở Kinh Bắc vương phủ rất nhàn nhã, việc ăn mặc không thiếu thứ gì, nghe nói hàng năm trong cung đều chỉ ra một số ngân lượng khổng lồ cho nơi này. Nhớ lại ánh mắt Viêm đế khi nhìn thấy Mộ Dung Cảnh Hòa hôm ấy, rồi lại nghĩ đến sự đãi ngộ mà hần ta được hưởng, Mi Lâm mơ hồ khó hiểu. Nhưng những điều này không đến lượt nàng phải nghĩ, buổi tối đầu tiên đến đây, nàng đã dùng những phương pháp được chỉ thị trong chiếc túi gấm, sau khi chọn lọc những tin tức thu thập được, tổng kết rồi truyền ra ngoài, loại thuốc giải độc lại được sau khi độc được trong người phát tác tròn một ngày mới bắt đầu phát huy tác dụng.

Loại thuốc giải tốt nhất sẽ có tác dụng ngay sau khi độc tính phát tác, khiến cho người dùng hoàn toàn không cảm thấy đau đớn, loại thứ hai có tác dụng sau hai giờ, tiếp theo là bốn giờ, tám giờ, một ngày. Từ đó có thể thấy, những thứ nàng tốn bao công sức thu thập chẳng hề có chút giá trị nào. Hôm đó, lo lắng sẽ khiến những người xung quanh sợ hãi, nàng tìm một cái cốc tự rót mình trong phòng, đợi cho độc tính tan

đi. Ngày tiếp theo, sau khi ăn no, nàng lại trở nên hoạt bát năng động, chẳng có chút hối hận gì về hành vi thiếu trách nhiệm của mình.

Nhưng điều đó không có nghĩa nàng có cảm tình hoặc sợ hãi Mộ Dung Cảnh Hòa đến mức không dám làm gì hắn, mà chỉ bởi nàng cảm thấy một chút đau đớn ấy nếu cố gắng chịu đựng rồi cũng sẽ qua đi, không cần thiết phải mạo hiểm quá mức. Có lẽ do khả năng chịu đau của nàng khá tốt, vì thế mới trở thành một người đặc biệt trong đám tử sĩ không được phép có tư tưởng của riêng mình. Mi Lâm cứ nghĩ rằng mình sẽ sống như vậy cho đến khi nhiệm vụ kết thúc, hoặc đến khi tổ chức không thể kiên nhẫn thêm nữa. Nhưng thực tế luôn khiến người ta bất ngờ. Cho dù nàng có cẩn thận hết mức, tuân thủ mọi quy tắc, cuối cùng vẫn bị người khác để ý đến.

Người để ý đến nàng không phải ai khác, mà chính là người đã từng có duyên gặp mặt một lần, Mục Dã Lạc Mai.

4. , Chương 02 P3

Thì ra sau ngày hôm đó, hai người không gặp lại nhau, Mục Dã Lạc Mai cũng quên luôn nàng. Ai ngờ trong một buổi yến tiệc hồi kinh gặp lại Mộ Dung Huyền Liệt, hắn nhắc đến chuyện kia, Lạc Mai mới biết người con gái không có gì trong tay ấy lại có thể một mình ra khỏi khu rừng mà không bị thương tích gì, lập tức cảm thấy có hứng thú. Sau đó, nàng ta tìm một cơ hội, nhân lúc Mộ Dung Cảnh Hòa muốn lấy lòng mình, tỏ ý muốn mượn người. Một người chẳng có gì quan trọng như vậy, Mộ Dung Cảnh Hòa đương nhiên không có lý do gì để từ chối, lập tức phái Thanh Yến cho gọi.

Thực ra Mộ Dung Cảnh Hòa không hề nhớ người mà Mục Dã Lạc Mai nhắc đến là ai, nhưng Thanh Yến thì nhớ rất rõ, nếu không e rằng sẽ phải tốn thêm nhiều công sức nữa. Thanh Yến là người thân cận bên cạnh Mộ Dung Cảnh Hòa, trong vương phủ không ai không biết. Khi hắn bước vào Sương Lâm viện, những viện xung quanh hiển nhiên trở nên náo động, đều đang đoán xem mục đích của hắn ta là gì.

Mi Lâm đang trốn trong phòng, chăm chú lật giở một cuốn sách y thuật cũ nát không biết lấy ở đâu ra. Nàng không thể ra khỏi vương phủ, cũng không có đủ tiền mời người đến giải độc ỉn, hơn nữa độc của tổ chức không phải người bình thường nào cũng có thể giải được, vì vậy chỉ còn cách dựa vào bản thân. Nàng đương nhiên biết rõ việc này đối với một người không biết gì về y thuật gần như là điều không thể, nhưng nếu kết quả đã không thể tồi tệ hơn, tại sao không thử chứ.

Thanh Yến đứng ngoài cửa háng giọng vài tiếng nàng mới nghe thấy, ngẩng lên nhìn con người trắng trẻo vắn tú kia, lông mày nàng khẽ nhíu lại một cách rất kín đáo, sau đó nở nụ cười đứng dậy hành lễ.

“Chào công công.” Đối với những nội thị mà khi nói chuyện, giọng nói luôn cao vút the thé này, nàng rất có cảm tình, nhưng điều đó không có nghĩa là thích sự xuất hiện của hắn. Dù sao hắn cũng là người bên cạnh Mộ Dung Cảnh Hòa, liệu có bao giờ đến hậu viện tìm một người chẳng có thân phận như nàng mà không có lý do gì?

Không thể không nhắc đến, được huấn luyện trở thành một tử sĩ nhiều năm như vậy, cảm giác về những điều xung quanh của Mi Lâm quả thật nhanh nhạy hơn người bình thường rất nhiều. Thanh Yến liếc mắt qua cuốn sách trên tay nàng, rồi lại nhìn căn phòng đơn giản sạch sẽ, sau đó mới từ tốn nói: “Người chuẩn bị một chút rồi cùng ta đi có việc.”

Mi Lâm hơi khựng lại, muốn hỏi, nhưng nhìn bộ dạng cúi mặt không muốn nói nhiều thêm của hắn ta, nên lại thôi. Quay vào trong phòng thu dọn vài bộ quần áo, cuốn sách cũng cho cùng luôn vào, nàng nhìn về phía cảnh hoa đào ngoài cửa sổ một cách tiếc nuối, sau đó quả quyết bước ra ngoài.

“Yến công công, ngài định đưa Mi Lâm đi đâu vậy?” Giáng Đồ và Liên Tú đợi phía ngoài, thấy Mi Lâm tay cầm túi, tò mò hỏi.

Thanh Yến ngẩng cao đầu, không buồn liếc mắt về phía hai người, uể oải nói: “Khi vào phủ, không có ai dạy các người những việc không liên quan đến mình tốt nhất không nên hỏi sao?” Vừa nói, người đã đi ra đến cửa viện.

Hai người nhất thời không nói được gì, chỉ biết ngó ra nhìn về phía Mi Lâm, Mi Lâm khẽ lắc đầu, tỏ ý bản thân cũng không biết gì hơn, lúc này Thanh Yến bắt đầu giục già, khiến nàng không thể không rảo bước.

Suốt dọc đường không ai nói gì, nhưng khi sắp tới nơi, cuối cùng Thanh Yến cũng lên tiếng.

“Cho dù có gặp phải chuyện gì cũng đừng quên thân phận nô tài của mình.”

Thân phận nô tài...

Mi Lâm hơi khựng lại, sau đó lập tức nhận ra hần ta đang nhắc nhở mình, vội vã cung kính đáp, cảm tình dành cho hần ta bất giác tăng lên vài phần.

Thực ra gần mực thì đen, Thanh Yến có thể trở thành người thân cận nhất bên cạnh Mộ Dung Cảnh Hòa, đương nhiên cũng chẳng phải hạng tốt đẹp gì, có thể nhắc nhở người thân phận thấp hèn như nàng một câu như vậy đã coi là phá lệ rồi, điều đó lại còn do sự miễn cưỡng đặc biệt sinh ra từ sự tự ti sâu sắc được tạo nên từ phần khuyết thiếu trong chính bản thân, hần từ đầu đến cuối đều không phát hiện ra sự miệt thị được che giấu dưới lớp vỏ ngoài cung kính của Mi Lâm. Nếu như là người khác, e rằng đến một câu hần ta cũng không buồn nói.

* * *

Thanh Yến đưa người tới Bắc Tam lầu trong Đạm Nguyệt các, hồi bẩm xong rồi đi lo việc khác, chỉ có một mình Mi Lâm bước vào.

Đạm Nguyệt các nhìn từ phía ngoài là một tòa nhà ba tầng kiên cố bằng gỗ, bước vào bên trong mới biết nó được tạo thành từ bốn tòa nhà gỗ liên thông với nhau, ở giữa quây thành một chiếc giếng trời không quá lớn cũng không quá nhỏ. Chỉ riêng lầu Bắc có ba tầng, mặt Đông, Nam và Tây đều chỉ có hai tầng. Khắp mặt sàn tầng hai của lầu Nam đều được trải thảm lông đỏ, xuôi theo rèm sợi màu vàng kim, dẫn đến một sân khấu biểu diễn. Từ đó không cần đoán cũng có thể biết được mục đích sử dụng của ba mặt còn lại.

Lúc này lầu Nam đang diễn một vở kịch không biết tên là gì, một thanh đang tung vạt áo lên, hát câu gì đó, trong một buổi chiều thu như thế này, khiến người khác cảm thấy hơi buồn ngủ.

Tầng ba lầu Bắc cũng là một gian thông rộng rãi, mặt sàn được trải bằng thảm gấm dày mềm mại, không có bất cứ đồ đạc gì, chỉ có một cảm giác mông lung ngút ngàn do từng lớp từng lớp sa voan ngăn cách với mặt nước hồ xanh tạo thành. Dưới sàn ngổn ngang những chiếc gối tựa mềm mại, những bông cúc cắm trong bình khi ẩn khi hiện sau những lớp màn sa, trầm hương lan tỏa, hòa quyện vào hơi lạnh mùa thu.

Mộ Dung Cảnh Hòa đang tựa lưng trên chiếc gối mềm, một tay đặt trên lan can bằng gỗ khắc hoa, tay kia cầm ly rượu, ánh mắt phóng qua đỉnh lầu Nam, dừng lại trên mặt nước hồ màu ngọc bích cách đó không xa. Sóng nước khẽ gợn, núi non thấp thoáng, bầu trời ngát xanh, hần say sưa nhắm mắt. Ánh dương chiếu rọi lên người, nhiệt độ ấm áp khiến cho sắc mặt hần tốt hơn một chút. Bên cạnh hần, A Đại đang quỳ, trong lòng ôm một con chồn nhỏ màu đỏ lửa. Cách bọn họ một khoảng là Mục Dã Lạc Mai, tay cầm quạt giấy, nho phục màu xanh, đầu chít khăn vuông, một thân nam trang, tựa vào lan can, tay chấp sau lưng đứng đó. Mi Lâm hơi do dự, sau đó bỏ giày bước lên thảm gấm, váy xuôi xuống, che đi chiếc tất màu trắng của mình.

“Nô tì khấu kiến Vương gia.” Nàng đứng từ xa hành lễ, không bước vào trong.

Tiếng nói lập tức thu hút ánh mắt của ba người. Chiếc quạt giấy đang khép trong tay Mục Dã Lạc Mai vô tình khẽ chạm vào chiếc lan can bên cạnh, sự hiếu kỳ thích thú hiện lên trong đôi mắt. Động tác ấy tuy rất nhẹ, nhưng vẫn bị Mộ Dung Cảnh Hòa để ý thấy, khóe môi hần khẽ cong lên, tạo thành một nụ cười ý vị bất minh, sau đó quay sang nhìn Mi Lâm. “Đi sang bên này.” Hần ra lệnh.

Trong lòng Mi Lâm rất không muốn, có lẽ A Đại sẽ không có nguy hại gì, nhưng hai người còn lại cũng đủ khiến nàng cảm thấy sợ hãi. Nàng chưa hề quên việc lần trước, nếu là người khác, e rằng bây giờ đã đầu thai một kiếp rồi.

Nhưng sự giác ngộ này cũng không cho phép nàng từ chối mệnh lệnh của Kinh Bắc Vương.

Kim nén cảm giác bất lực trong lòng, nàng cúi thấp đầu từ từ tiến vào, khi ngẩng mặt lên mang theo nụ cười tươi tắn.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn kỹ nàng một lượt, cảm thấy khá quen, nhưng không còn ấn tượng gì thêm nữa. Sau đó nhìn về phía Mục Dã Lạc Mai, nói: “Người đã đến rồi, nàng muốn nàng ta làm gì cứ ra lệnh.”

Mi Lâm có vẻ hơi ngạc nhiên, vội vã nhìn về phía Mục Dã Lạc Mai, dù mặc nam trang nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp, ngẫm đoán xem nàng ta tìm mình có việc gì. Cho dù ghen tuông thì cũng không nên ghen với nàng chứ.

Chỉ thấy khoe môi Mục Dã Lạc Mai khe động, bất ngờ dùng chiếc quạt làm kiếm phi về phía cổ Mi Lâm. Động tác của nàng ta rất nhanh, lại bất ngờ ra tay, không cho đối phương cơ hội suy nghĩ. Nếu là trước đây, Mi Lâm chắc chắn sẽ dựa vào bản năng của người học võ mà tránh đi hoặc trực tiếp tiếp chiêu. Nhưng hôm nay, cho đến khi nàng ta thu quạt lại, Mi Lâm vẫn đứng ngây tại chỗ, lúc hoàn hồn mới nhận thức được mình vừa thoát khỏi quỷ môn quan.

Thực ra Mi Lâm cũng biết, võ công của mình tuy không còn, nhưng nhãn lực không hề mất đi, chỉ có điều thân thủ quá chậm, vẫn chưa kịp có phản ứng thì đối phương đã dừng lại, vì thế đành giả vờ ngốc ngếch, nhưng trong lòng bắt đầu cảm thấy vô cùng bất an, lo lắng về việc thân phận của mình phải chăng đã bị hoài nghi.

Vào đúng khi nàng đang bối rối phía bên này, Mục Dã Lạc Mai mở chiếc quạt roạt một tiếng, đi ra ngoài.

“Ta sẽ mang nàng ấy đi!” Những lời này là nói với Mộ Dung Cảnh Hòa, nhưng người nói không hề nhìn hẩn lấy một cái.

Mi Lâm hơi do dự, không biết có nên đi theo hay không, thậm chí có thể nói, đến lúc này nàng vẫn không hiểu nổi rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

“Ngẩn ra làm gì, mau lên!” Thấy người không đi theo, Mục Dã Lạc Mai khó chịu quay lại giục giã. Mi Lâm cảm thấy mồ hôi trên lưng bắt đầu chảy xuống, bất giác nhìn về phía Mộ Dung Cảnh Hòa, hy vọng có thể nhận được một chỉ thị rõ ràng. May mà lần này, hẩn không rơi vào trầm tư mãi chẳng hồi thần, nhận thấy ánh mắt dò hỏi của Mi Lâm, hẩn chợt mỉm cười, rồi bất ngờ giơ tay ra tóm lấy một bên chân của nàng giấu trong chiếc váy, kéo vào lòng mình. Mi Lâm đứng không vững, chơi vơi rồi ngã xuống, được hẩn đỡ gọn trong lòng.

“Ta không thể để nàng đưa nàng ấy đi.” Cuối cùng hẩn cũng lên tiếng, cánh tay vẫn cầm ly rượu, vòng qua sau gáy Mi Lâm đổ số rượu còn lại vào miệng nàng.

Đợi khi hẩn làm xong những hành động đó mới nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp đầy lửa giận của Mục Dã Lạc Mai.

“Tốt nhất nên đưa ra một lý do hợp lý.”

Mộ Dung Cảnh Hòa rất hiểu nàng ta nên không bị những lời này làm cho sợ hãi, ngược lại còn cúi đầu hôn lên khoe mi người con gái trong lòng. Sau đó bất ngờ phát hiện trên khoe mi ấy có một nốt ruồi son nhỏ, lúc này do đang tựa vào cánh tay hẩn, những lọn tóc mai rủ xuống để lộ ra rõ mồn một, trong ánh dương chiếu rọi bỗng trở nên vô cùng đáng yêu. Phát hiện này khiến hẩn hơi ngẩn ra, bất giác lè lưỡi liếm lên đó một cách dịu dàng.

“Mộ Dung Cảnh Hòa!” Tiếng nghiêng răng của Mục Dã Lạc Mai vang lên khắp ba tầng lầu rộng lớn. Tiếng hát dịu dàng Uyển chuyển của thanh truyền tới từ phía đối diện bỗng trở nên tức tối và sùng sục một cách lạ thường.

Mộ Dung Cảnh Hòa trở về thực tại, nhìn người trong lòng một lúc, sau đó mới ngẩng lên cười nói: “Những thứ Phụ hoàng ban tặng, Cảnh Hòa không dám tùy tiện tặng cho người khác, trừ phi. Những lời về sau hẩn ta không nói, nhưng ý tứ thì đã quá rõ ràng, hiển nhiên là trừ phi trở thành thê tử của hẩn ta, như thế sẽ không còn gọi là “người khác” nữa.

Nghe ra ý tứ trong câu nói, Mục Dã Lạc Mai hoan hỉ, nhưng cũng biết những gì hấn ta nói là sự thật, có chút không cam lòng, trừng mắt lườm con người không hề che giấu ý định của mình kia, tức tối nói: “Người cứ nằm mơ đi.”

Mộ Dung Cảnh Hòa cười cười, cũng không buồn, ngón cái xoa xoa nốt ruồi trên khóe mắt Mi Lâm một cách vô thức, chậm rãi nói: “Giấc mơ này mơ cũng đủ lâu rồi, nàng còn muốn ta mơ bao lâu nữa đây?”

Cơ thể Mi Lâm cứng lại, không sao không chế nổi. Nàng muốn đẩy hấn ra, nàng không biết trên khóe mi mình có gì, nhưng bị người khác vừa hôn vừa xoa thể này quả thật rất kì quặc, có chút... thân mật quá mức. Lúc này lại nghe thấy những lời hấn như đang ghé sát vào tai mình mà nói, cho dù biết rõ không phải dành cho bản thân, nhưng vẫn khiến trái tim nàng bất giác rung lên, nghiêng đầu sang một bên theo phản xạ.

Thấy ngón tay khẽ trượt khỏi nốt ruồi nhỏ, lông mày Mộ Dung Cảnh Hòa khẽ cau lại, nhưng rất nhanh đã bị Mục Dã Lạc Mai làm cho thay đổi sự chú ý.

Không biết là bị câu nói đó chạm đến tâm sự trong lòng, hay bị gợi lại một vài hồi ức, ánh mắt Mục Dã Lạc Mai bỗng nhiên trở nên dịu dàng, nhưng ngay sau đó lại được lấp đầy bởi sự lạnh lùng. Bỏ qua câu hỏi kia, nàng ta bước ra ngoài, đồng thời nói vọng vào.

“Không ượn cũng được thôi. Ngày kia tới Chung Sơn ở thành Tây săn bắn, đem theo cả nàng ta.” Trong khi nói, bóng người càng lúc càng trở nên mờ ảo.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn tấm màn vải bị gió thổi bay, trong không khí vẫn còn phảng phất mùi hương đặc trưng của người ấy, vẻ mặt bỗng hiện lên một nỗi buồn man mác, thì thầm: “Vây đành mơ tiếp thôi.” Nói đoạn bỗng nhiên xoay người, đề Mi Lâm vẫn đang ôm trong lòng xuống dưới thân mình, đưa tay lùa vào mái tóc hơi rối của nàng. “Để bản vương xem xem, nàng có điểm gì gợi cho nàng ấy sự hứng thú..Hấn cười ngả ngón, thu lại tất cả những cảm xúc khi nãy, lại trở về là một Vương gia mỏng mị như thường ngày.

Mi Lâm vô tình nhìn vào đôi mắt khẽ nhắm hờ đầy khao khát kia, nàng không muốn nhìn, nhưng trong đó chỉ là một vùng lạnh lẽo vô cảm.

* * *

Mộ Dung Cảnh Hòa đương nhiên không nhìn ra điểm gì ở Mi Lâm thu hút sự chú ý của Mục Dã Lạc Mai, nhưng hấn ta giữ nàng lại bên mình, hai ngày hai đêm liên tiếp cho phép nàng ngủ cùng. Khi ngủ, tay lúc nào cũng đặt trên góc khóe mi nàng, như bỗng nhiên trở nên mê mẩn vậy.

Ban ngày, Mi Lâm tìm cơ hội soi gương, mới phát hiện ở giữa khóe mi và lọn tóc mai có một nốt ruồi son nhỏ. Trước đây nàng không hề phát hiện. Đương nhiên đó không phải là điều cốt lõi, quan trọng là hấn có thể mê mẩn một cái nốt ruồi đến như vậy, đúng là... tính khí của một đứa trẻ.

Sau đó, nàng nhận ra thói ngủ của hấn không được tốt, mỗi tối đều phải hành hạ đến lúc chẳng còn sức lực nữa mới ngủ. Mới bắt đầu, nàng cứ nghĩ rằng hấn thích thú chuyện nam nữ, cho đến một vài lần vô tình nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng vô hồn của hấn, mới phát hiện ra từ đầu chí cuối hấn không hề nhập tâm, cứ như thể làm những điều đó chỉ để có thể ngủ được vậy. Nhưng sau khi đã ngủ, cho dù một sự động chạm vô cùng nhỏ, cũng rất dễ khiến hấn ta thức giấc.

Mi Lâm chợt cảm thấy người này thật đáng thương.

Nàng trước đây cũng thường như vậy, bởi vì chỉ cần không để ý một lần thôi, có thể sẽ mãi mãi không bao giờ tỉnh dậy được nữa. Cho đến khi nàng không còn võ công, thứ cảm giác ấy bỗng nhiên cũng mất đi, cuối cùng có thể ngủ một cách ngon lành. Mộ Dung Cảnh Hòa bề ngoài nhìn có vẻ phóng túng vô ưu, chẳng ngờ trong lòng lại luôn lo lắng như vậy, đến một người dân bình thường cũng không bằng.

Đương nhiên thứ cảm giác này chỉ là thoáng qua, Mi Lâm sẽ không quên sinh mệnh nhỏ bé của mình đang nằm trong tay hấn. Có thể nhận thấy, Mục Dã Lạc Mai đã có chút nghi ngờ, đây là sự mạo hiểm mà nàng phải đối mặt khi lựa chọn trở về bên cạnh Mộ Dung Cảnh Hòa lúc lạc trong rừng. Nhưng nàng không thể không trở về, cho dù thứ thuốc giải lấy được có phát huy tác dụng muộn thế nào đi chăng nữa, ít ra đó cũng là thuốc giải. Không có thuốc giải, nàng sẽ chết một cách rất đau đớn. Đã từng có rất nhiều tiền bối trước đây chứng minh cho nàng thấy điều này.

Nhìn một góc căn phòng đuốc rọi sáng trưng, Mi Lâm nghĩ đến cuộc chiến mà ngày hôm sau có thể phải đối diện, bất chợt cảm thấy vận may của mình chẳng hề tốt chút nào. Rõ ràng được hấn ta đưa về cùng đợt, tại sao A Đại lại không gặp nhiều rắc rối như nàng?

Lẽ nào không nên tỏ ra quá phục tùng? Trong lòng nghi hoặc, nhưng cơ thể đang nằm của nàng không dám động đậy dù rất khế.

Ngực hấn ép sát vào lưng nàng. Hơi thở đều và sâu, chắc hấn đã ngủ say. Những ngón tay có phần thô ráp đặt trên khoeo mi nàng, vì ở tư thế này, gần như nửa khuôn mặt nàng bị lòng bàn tay hấn che khuất, không thoải mái lắm, nhưng cũng không đến mức quá khó chịu, có điều ngọn đèn cứ sáng suốt đêm khiến nàng không quen, chẳng tài nào ngủ được.

Không thể tắt đèn, không thể nằm đối diện, không thể nằm ra sau lưng hấn, không thể xoay người... Hấn có nhiều thói quen rất kỳ lạ, nhiều đến mức ngủ cùng hấn cũng là một việc rất mệt mỏi. Đồng thời cũng chứng minh, sự cảnh giác của hấn rất lớn. Sau khi hiểu ra những điều này, Mi Lâm không thể không thừa nhận, ý định ở lại đây để chờ thuốc giải của mình ngu ngốc đến nhường nào.

* * *

Sáng sớm, khi Mộ Dung Cảnh Hòa đưa Mi Lâm tới địa điểm đã hẹn với Mục Dã Lạc Mai, bất chợt nhìn thấy một khung cảnh nghiêm trang cờ quạt rợp trời, áo giáp dày đặc.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhíu mày, nắm chặt lấy cánh tay người trong lòng, đặt cằm mình lên vai nàng, tự nói bằng một giọng cổ quái: “Đây là muốn giở trò gì thế này?”

Trong sự nghi hoặc của hấn kèm theo cả sự hứng thú, lòng Mi Lâm cảm thấy rất bất an, thực sự muốn cứ như vậy mà rời đi, chứ không phải theo từng tiếng vó ngựa, chỉ biết trừng mắt nhìn mình càng lúc càng gần những binh sĩ đang luyện tập kia.

Mục Dã Lạc Mai mặc bộ giáp mềm màu đen, chiếc áo bào bên ngoài màu xanh nhạt, thúc ngựa tiến đến, theo sau là tùy tùng tay cầm chiếc giáp chiến màu bạc. Xa hơn, người không ngờ được có mặt ở đây - Mộ Dung Huyền Liệt - vừa để cho thị tòng xiết chặt dây chiến bào ỳnh, vừa cười lớn rồi vẫy tay về phía này coi như chào hỏi. “Hôm nay hãy cho Mục Dã thấy, một chiến vương oai phong lẫm liệt có còn phong độ như trước kia không.” Đền gần, Mục Dã Lạc Mai nói nhỏ nhẹ, ra lệnh cho tùy tùng đem chiến bào dâng lên trước ngựa Mộ Dung Cảnh Hòa. Tuy thái độ rất lạnh lùng kiêu ngạo, nhưng sự mong đợi trong đôi mắt nàng ta thật khó che giấu nổi.

Nào ngờ Mộ Dung Cảnh Hòa không thèm nhìn chiếc chiến bào, quát dây cương, vòng qua hai người tiếp tục tiến về phía trước.

“Đó là chuyện trước đây, hôm nay bản vương có giai nhân trong lòng, tiêu dao khoái hoạt hơn những ngày cung kiếm sẵn sàng ngoài chiến trận nhiều, Mai Tướng quân đừng mong khiến cho ta ôn lại giấc mộng xưa.” Đây là lần đầu tiên Mi Lâm nghe thấy hấn ta dùng ngữ khí xa xôi như vậy nói chuyện với Mục Dã Lạc Mai, trong sự ngạc nhiên có cả sự kinh hoàng, không thể nghĩ rằng người nhìn bề ngoài đã bị tử sắc ăn mòn như hấn cũng đã từng xông pha nơi sa trường, hiệu triệu ba quân.

Hiển nhiên Mục Dã Lạc Mai chưa từng bị mất mặt như vậy trước đây, đứng nguyên tại chỗ, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, hồi lâu sau mới quay ngựa đuổi theo, tức giận nói: “Cảnh Hòa, lẽ nào chàng muốn sống như thế này mãi sao?” Cơ thể Mộ Dung Cảnh Hòa hơi cứng lại, nhìn thấy sự đau lòng thất vọng trên khuôn mặt nàng ta, không giấu nổi một nụ cười thiếu nghiêm túc, vòng qua cổ Mi Lâm, cắn một cái không nhẹ cũng chẳng mạnh lên khuôn mặt nõn nà, ánh mắt đầy vẻ hoài niệm, nói: “Nàng đã rất lâu không gọi cái tên này rồi. Nếu nàng đã muốn thì ta sẽ mặc, nhưng nếu Phụ hoàng có giáng tội, ta đành phải thừa nhận là sợ vợ thôi.”

Nếu như không phải do da mặt bị cắn vừa đau vừa tê, cộng với thân phận hiện tại của mình, Mi Lâm chỉ sợ mình sẽ phì cười thành tiếng.

“Muốn mặc thì mặc nhanh lên, nhiều lời!” Mục Dã Lạc Mai khó chịu nói, nhưng không hề tức giận vì bị hấn ta gọi như vậy, rõ ràng là vì hấn đồng ý nên trong lòng rất vui.

“Cảnh Hòa không cần lo Phụ hoàng, Mai Tướng quân đã xin phép rồi.” Mộ Dung Huyền Liệt đã mặc xong chiến bào, vừa chỉnh lại thanh kiếm bên hông vừa bước về phía đó.

Mộ Dung Cảnh Hòa miễn cưỡng, đành bế Mi Lâm nhảy xuống ngựa, để cho nàng hành lễ xong mới lên tiếng: “Hoàng huynh sao cũng đến đây?”

Mộ Dung Huyền Liệt mỉm cười, tự mình tiến lên phía trước, cầm lấy chiến bào rồi mở ra giúp hắn mặc vào, đồng thời cười nói: “Mai Tướng quân muốn chơi một trò chơi thú vị như vậy, làm huynh trưởng như ta sao có thể bỏ lỡ.”

Trò chơi... Mi Lâm trước giờ im lặng đứng một bên, luôn cố gắng thu nhỏ sự tồn tại của mình, nghe thấy hai chữ đó bất giác lạnh người, trực giác cho thấy trò chơi này không thể thiếu một nhân vật, đó chính là nàng.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn về phía nàng, gắt gỏng nói: “Còn ngần ra đó làm gì, không mau lại đây giúp bản vương mặc đồ!”

Mộ Dung Huyền Liệt vẫn điệu cười ấy, khẽ lùi về sau chừa ra một chỗ trống.

“Nếu không có điện hạ đỡ lời, bệ hạ sao có thể đồng ý giao toàn quyền xử lý tù binh cho vi thần được.” Theo lời nàng ta nói, Mi Lâm mới để ý ngoài những binh sĩ ăn mặc chỉnh tề ra, còn có một đám người y phục cũ nát, thần sắc bất an. Tay chân họ đều bị trói lại với nhau, đứng thành một vòng trong khoảng đất trống. Đám đông chen chúc đó nhìn ước chừng khoảng ba, bốn trăm người.

Mộ Dung Cảnh Hòa liếc về phía đó, chau mày hỏi: “Rốt cuộc là trò chơi gì mà các người tán thưởng đến vậy?” Lời lẽ đầy vẻ chua cay, khiến cho người khác biết được tâm trạng hắn không tốt. Chỉ có người thay Mộ Dung Huyền Liệt buộc dây áo cho hắn là Mi Lâm chú ý đến ánh mắt hơi cúi xuống ấy thực ra chẳng có cảm xúc gì.

Mục Dã Lạc Mai thấy hắn ta đã chuẩn bị gần xong, bất giác trở nên đoan trang kỹ lưỡng, muốn tìm thấy trên cơ thể đã vỡ phục chỉnh tề của hắn một chút hình bóng năm nào. Nhưng tinh thần Mộ Dung Cảnh Hòa không tốt, thần sắc nhợt nhạt, mặc lên chiếc chiến giáp màu bạc sáng chói, vẻ điển trai kia bị làm ờ nhạt đi, càng trở nên tầm thường nhỏ bé.

Sự thất vọng sâu sắc hiện lên trong đôi mắt người đẹp, nàng ta quay mặt đi, hờ hững nói: “Cứ giữ lấy tù binh cũng làm lãng phí lương thực, chi bằng dùng chúng để luyện quân.” Nói đến đây, nàng ta cuối cùng không kìm nén nổi cơn tức giận trong lòng, trách móc: “Tửu sắc đã làm mòn ý chí của chàng rồi!”

Nói xong, nàng ta quất lên lưng ngựa một cái trút giận, phóng như bay về phía đội ngũ binh sĩ xếp hàng ngay ngắn.

Mộ Dung Huyền Liệt lắc đầu: “Tính cách Mai Tướng quân mạnh mẽ như vậy, muốn ôm được mỹ nữ về, Cảnh Hòa, e rằng đệ còn phải tốn nhiều công sức.” Bỏ lại một câu, hắn ta cũng bất ngờ tiến về phía đám binh sĩ.

Mộ Dung Cảnh Hòa ngẩng đầu lên, nhíu mày nhìn về hướng người con gái đang chỉ huy quân binh, ánh tà dương xuyên qua cánh rừng màu xanh, chiếu lên thân người, làm cho nàng rực rỡ như đang tỏa sáng.

Hắn tự bật cười, bất ngờ ôm lấy Mi Lâm vẫn đang đứng phía trước, hôn một cách mãnh liệt lên đôi môi nàng, khuôn mặt âm ỉ: “Bản vương bị ruồng bỏ rồi, làm sao đây, làm sao đây?” Vừa nói, vừa vùi đầu vào cổ nàng mà dụi rồi ngọ nguậy, tha hồ lợi dụng.

Mi Lâm phải cố gắng lắm mới giữ mình đứng vững, biết hắn chẳng cần mình trả lời, qua vai hắn, nàng im lặng nhìn về khu rừng không xa phía trước, ngăn ra.

Chú thích:

(5) Chỉ thái giám.

(6) Một kiểu nhân vật trong kinh kịch.

(7) Một kiểu nhân vật trong kinh kịch.

5. , Chương 03

Chương 3

Trời cao đất rộng, rừng cây ngút ngàn, chim nhận theo gió bay về phương Nam.

Đối với các binh sĩ được huấn luyện của Viêm quốc, đây là thời tiết khiến cho lòng người phấn chấn; đối với những người đi săn, đây là tiết trời báo hiệu sự bội thu; đối với những tù binh trong trận Thu Giang, đây là một cơ hội và hi vọng sinh tồn, đồng thời cũng là phương pháp trừng trị đối mặt với cái chết không thể nào kháng cự.

Nhưng đối với Mi Lâm, hôm nay chắc chắn là một ngày bi thảm. Nếu như những người Nam Việt kia do bị bắt nên buộc phải phục tùng Viêm quân, trở thành vật huấn luyện của bọn họ, vậy tại sao nàng chẳng qua chỉ là một thị nữ nhỏ bé trong vương phủ cũng bị đối xử thế này?

Mi Lâm buồn bã tựa vào một cây tùng cành lá rậm rạp, nhặt một quả tùng lên, bóc từng lớp một ra cho đến khi nhìn thấy lõi, trong lòng chửi bới một lượt từ Mục Dã Lạc Mai, Mộ Dung Cảnh Hòa đến cả nơi u ám cùng với vị chủ nhân trong đó. Thì ra trò chơi mà Mục Dã Lạc Mai nói đến đó là thả những tù binh kia vào trong rừng, chỉ cho phép bọn họ chạy vào trong, hai canh giờ sau thủ hạ của nàng ta mới vào rừng săn bắt, lấy số đầu người làm tiêu chuẩn để trao thưởng. Còn về Mi Lâm, theo cách nói của Mục Dã Lạc Mai đó là nàng ta muốn biết một người không có võ công sẽ làm thế nào để sống sót trong hoàn cảnh hiểm nguy rình rập bốn phía, điều này có ích cho việc huấn luyện binh sĩ của nàng ta.

Chẳng phải do lần đó ra khỏi rừng mà không thương tích gì nên bị nghi ngờ sao. Mi Lâm mím môi, có chút bất lực. Nghĩ đến trước lúc bước vào rừng, Mục Dã Lạc Mai gọi nàng ra một chỗ, thì thầm vài câu, thấy nàng không phản ứng gì, lập tức lộ ra một điệu cười kì quái: “Tốt nhất ngươi nên cầu trời đừng để bản Tướng quân bắt được.”

Cho dù không có phản ứng gì, qua một thời gian lâu như vậy, Mi Lâm cũng nghĩ đến việc mình không biết tiếng Tây Yên đã bị lộ. Câu nói khi ấy Mục Dã Lạc Mai dùng là tiếng Tây Yên, cho dù không hiểu, bây giờ nhớ lại một cách kĩ lưỡng cũng có thể đoán được. Xem ra lần này muốn thoát cũng khó rồi.

Còn về Mộ Dung Cảnh Hòa...

Nàng lắc đầu loại con người đó ra khỏi tâm trí, ánh mắt hướng về phía mặt trời lúc này đã leo qua đỉnh đầu, tiến về phía đằng Tây, biết rằng những binh sĩ kia chắc hẳn sắp đuổi tới nơi rồi. Trước lúc vào rừng, nàng đã cẩn thận chú ý đến những tướng sĩ đó, từ thần khí toát ra có thể biết được những người này không phải hạng binh lính bình thường, muốn đo tốc độ với họ, cho dù đi trước hai canh giờ cũng khó có thể vượt qua. Vì vậy nàng không chạy bạt mạng như những tù nhân khác, mà vừa đi vừa xóa sạch những vết tích mà mình đã để lại. Nhưng... Nàng chợt nhớ ra con chim ưng mà Mộ Dung Huyền Liệt mang theo bên mình, bất giác ngẩng đầu lên nhìn trời.

Bầu trời xanh thẳm, ngoại trừ một vài đám mây lãng đãng, không có tung tích con chim nào, nàng mới khẽ thở phào một tiếng.

Tách một quả tùng ra, ném thử phần nhân béo ngậy bên trong, mùi thơm lan tỏa trên đầu lưỡi.

Được sống thật tuyệt. Mi Lâm nghĩ bụng. Xuyên qua đám lá chắn trước mặt, nhìn thấy hai bóng đàn ông quần áo rách rưới tựa vào nhau tập tễnh bước qua từ mỏm đá. Nàng nhớ là bọn họ đã chạy trước mình khá lâu, xem ra là lạc đường, nếu không sao lại vòng về chứ.

Đúng lúc nàng đang nghĩ xem có nên chỉ cho bọn họ hay không, bất ngờ một tiếng hét vang lên thất thanh, một luồng sáng trắng xé toạc không gian lao tới, “vụt” một cái, mũi tên xuyên qua cổ một trong hai người, sau đó xuyên qua một người khác, gắn họ vào một chỗ. Hạt tùng trong tay Mi Lâm rơi xuống đất, nàng hít

một hơi thật sâu, không dám động đậy dù chỉ một chút. Sau đó, một gã mặc áo giáp xuất hiện trong tầm nhìn của nàng, vung đao lên, chặt đầu hai người đó xuống, buộc vào bên hông.

Mi Lâm nhắm mắt lại, không phát ra một tiếng động, phòng việc ánh nhìn của mình có thể gây ra sự chú ý cho hắn ta. Một lúc sau, mở mắt, người đó đã biến mất. Nàng biết, nếu như không có hai người phía trước thu hút sự chú ý của hắn ta, e rằng lúc này đầu mình đã treo bên hông hắn ta rồi.

Cuối cùng cũng ý thức được thực lực của binh tướng dưới tay Mục Dã Lạc Mai, sự sợ hãi trong lòng nàng càng lúc càng lớn. Giờ đây hy vọng duy nhất đó là mặt trời lặn nhanh một chút. Cho dù những người đó có tài giỏi thế nào, ít nhiều cũng sẽ bị những nguy hiểm rình rập trong đêm tối tác động, với thực lực của nàng bây giờ, muốn thoát ra khỏi khu rừng là điều không thể, chỉ còn cách chơi trò đuổi bắt với họ cho đến tận ngày mai.

Thời gian bình sĩ trở về doanh trại mà Mục Dã Lạc Mai quyết định là giờ Tỵ sáng hôm sau, chỉ cần nàng vượt qua được khoảng thời gian đó là có thể tạm thời an toàn.

Nhặt một túi đầy hạt từng giắt bên hông, Mi Lâm để ý, sau khi chắc chắn không còn ai nữa mới nhanh chóng trượt từ trên cây xuống, định tìm một chỗ khác để ẩn nấp, ai ngờ chân vừa chạm đất, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng cười khê. Nàng cứng người, từ từ quay lại.

Mục Dã Lạc Mai không biết đứng trên một mỏm đá cách đó không xa từ bao giờ, cung gươm lên ngắm về phía nàng.

“Quả nhiên không đơn giản, có thể thoát được thủ hạ của bản tướng.” Ngừ điệu từ tốn, sát khí không thể xem thường.

Mi Lâm cười khổ sở, biết rằng lúc này đứng trước mặt nàng ta, muốn phản kháng là điều không thể, đành cứ thế tựa vào thân cây ngồi trên mặt đất, trong lòng hết lần này đến lần khác than thở về võ công đã bị phế của mình.

“Mai Tướng quân, người muốn giết thì giết đi, ta cũng không muốn chạy nữa.” Nói đến đây nàng khê mỉm cười, trong tiếng cười đầy sự khiêu khích

“Người là đại Tướng quân, không màng thân phận mà để ý đến những người thân phận thấp hèn không hề có khả năng phản kháng như chúng ta, đã là kiến nhẫn lắm rồi.”

Một câu nói ra khiến sắc mặt Mục Dã Lạc Mai nửa hồng nửa trắng, sát khí trong đôi mắt khê lung lay, cánh tay lúc trước cầm cung khê chúí xuống, cười lạnh lùng:

“Với một gián điệp, bản tướng lẽ nào còn phải nghĩ đến nhân nghĩa khí tiết... Hừ, nếu như không bởi loại phụ nữ như các người, Cảnh Hòa sao có thể rơi vào tình trạng như bây giờ.” Câu về sau nàng ta vừa nói vừa nghiêng răng, rõ ràng đây mới chính là nguyên nhân thực sự mà nàng ta muốn giết Mi Lâm.

Mi Lâm mỉm cười, lý do này quả thật khiến người khác bất giác cũng cảm thấy mình có lỗi, khê xua tay một cách bất lực: “Tất cả chỉ là cái cớ, người được sủng ái nhất Kinh Vương phủ chắc chắn không phải nô tì. Nếu Tướng quân thật lòng nghĩ thay cho Vương gia, sao không đồng ý gả cho hắn, như vậy chẳng phải có thể trực tiếp khống chế hắn rồi sao. Huống hồ dựa vào tình cảm mà Vương gia dành cho Tướng quân, tới lúc đó sao có thể dành tâm trí của mình ột người con gái khác.” Nàng âm thầm khéo léo chUyển khỏi chủ đề gián điệp, cho dù là đối phương có chứng cứ hay không, đều là điều không tốt đối với nàng.

Mục Dã Lạc Mai không biết có phải bị nói trúng tâm sự hay không, ánh mắt lúc đầu khiến cho người khác cảm thấy như có mũi dao dí sau lưng lúc này hơi dịu xuống, như đang suy nghĩ về những lời của nàng, chẳng ngờ nàng ta bất chợt nhìn thấy ánh mắt thăm dò của Mi Lâm, lập tức nhú mày, cung tên lại gươm lên một lần nữa. “Đừng có mơ, Cảnh Hòa không có ở đây. Cho dù chàng có ở đây cũng không ngăn được bản tướng giết người.”

Mi Lâm lại cảm thấy sát khí trời chặt lấy mình, sau lưng trở nên cứng đơ, nhưng khuôn mặt vẫn tỏ ra nặng nề thất vọng, đưa tay lên che mắt, tưởng tượng ra khung cảnh khi mình khổ sở cầu xin, còn tên khốn đó mặt không chút cảm xúc, chẳng thèm quan tâm, bất chợt cảm thấy sợ hãi, nhưng vẫn mỉm cười nói: “Nô tì không dám mơ cao như vậy. Vương gia một lòng muốn làm Tướng quân vui, sao có thể ngăn cản đây?” Rõ

ràng mới lúc trước vẫn còn dịu dàng âu yếm, ngay sau đó đã có thể trở mặt vô tình, tên khốn kia đã khiến nàng được mở rộng tầm mắt. Những tên giáo quan ở nơi nàng sống trước đây so với hắn vẫn chưa là gì.

Những lời của nàng làm Mục Dã Lạc Mai nhớ lại khung cảnh buổi sáng, trong lòng vô cùng vui vẻ, cánh tay thu lại, đặt chiếc cung dọc theo thân mình, cười lớn rồi nói: “Nếu như người dám quỳ xuống cầu xin, bản tướng có thể sẽ suy nghĩ đến việc tha cho người một lần.”

Rõ ràng là nhục mạ khinh miệt, nhưng Mi Lâm không hề tức giận, khẽ cười không phát ra tiếng, đặt bàn tay đang che mắt xuống, “Mai Tướng quân thống lĩnh vạn binh, hiển nhiên nhất ngôn cửu đỉnh, nói ra rồi nhất định sẽ không nuốt lời.” Nói đoạn, không để cho Mục Dã Lạc Mai có cơ hội hối hận, nàng đã trở mình đứng dậy, sau đó lại kính cẩn quỳ xuống, còn liên tiếp dập đầu liên mấy cái.

“Mai Tướng quân, nàng là nữ anh hào, cầu xin nàng hãy tha cho cái mạng nhỏ của nô tì.”

Những kẻ tham sống sợ chết Mục Dã Lạc Mai không phải chưa từng gặp, nhưng người vô sỉ như Mi Lâm, đến việc giữ lại một chút thể diện mình cũng không thì chưa bao giờ. Chỉ là, những điều đã nói ra không thể thu lại, nàng ta trừng mắt, như có một cơn tức giận dồn trong lồng ngực, khiến cho nàng ta không thấy được cảm giác sung sướng khi giẫm đạp kẻ khác dưới chân mình, ngược lại còn cảm thấy rất tức tối, vô cùng muốn được bộc phát ra ngoài.

Nhưng phản ứng của nàng ta cũng rất nhanh, cánh tay khẽ động, liên tiếp hai mũi tên phóng vút ra, nhắm vào vai trái và chân phải của Mi Lâm lúc này đang định đứng dậy, khiến cho nàng một lần nữa khụy xuống mặt đất.

“Ta chỉ nói sẽ tha cho người, nhưng không nói sẽ cho người lành lặn trở về.” Mục Dã Lạc Mai nói đều đều, trong thần sắc hiện lên một vẻ đắc ý khó che giấu. Mi Lâm quỳ trên mặt đất, đầu cúi thấp chờ cho vết thương trên vai và chân bớt đau, cũng chẳng biết có nghe thấy những lời mà đối phương nói hay không. Mãi đến khi cảm giác choáng váng do đau đớn và mệt mỏi qua đi, nàng mới từ từ bám vào thân cây, đứng dậy một lần nữa.

“Nô tì tạ ơn Tướng quân tha mạng.” Nàng ngẩng đầu nhìn Mục Dã Lạc Mai, sau đó vừa ôm vai vừa tập tễnh tiến về phía rừng sâu.

Mục Dã Lạc Mai đứng ngây tại chỗ, nhìn chiếc bóng càng lúc càng xa của nàng, trong đầu hiện lên đôi mắt đen lánh vô hồn kia, bỗng nhiên không thể nhớ ra tại sao mình lại có thể đối xử như vậy với một cô gái không hề biết võ công.

Sắc đêm dần buông, không trăng không sao, có thể thấy được thời tiết ngày hôm sau rất tồi.

Lưng Mi Lâm ép sát vào vách núi lở lổm, hi vọng có thể nhờ vào hơi lạnh của những mỏm đá làm giảm bớt đi thân nhiệt nóng bừng của mình. Mũi tên đã được rút ra, đắp lên thuốc cỏ, nhưng vết thương được chăm sóc một cách qua loa nhói lên đau buốt từng hồi, đầu óc nặng nề cũng theo đó mà nóng lên hầm hập. Nàng biết mình đang sốt, cũng không dám để cho bản thân ngủ thiếp đi, sợ rằng ngủ say rồi không thể tỉnh dậy được nữa. Nàng bám chặt tay vào những viên đá sắc nhọn, khi cảm thấy sắp không thể trụ thêm được nữa lại tự đánh vào người cố giữ sự tỉnh táo.

Nơi này là một vách động nhô lên. Sau khi chạy thoát khỏi Mục Dã Lạc Mai, nàng chạy một hơi vào sâu trong rừng, nơi cây cỏ mọc um tùm rậm rạp, không dám dừng lại thêm. Mục Dã Lạc Mai tha cho nàng, không có nghĩa thủ hạ của nàng ta cũng sẽ tha cho nàng. Nàng đã không còn đủ sức để xóa bỏ những vết tích mình để lại, chỉ có thể tìm một nơi mà cung tên lẫn khinh công đều không dùng được trốn vào.

Cho dù như vậy, việc mất máu và những vết thương vẫn khiến nàng mất đi sự cảnh giác thường ngày, trong lúc tháo chạy không may nàng trượt chân, nên rơi xuống động này. Tuy bị ngã lộn nhào, nhưng cũng nhờ đó mà Mi Lâm phát hiện ra đây là một chiếc động được phủ kín bằng cỏ và rễ cây. Đừng nói đến việc chẳng còn sức lực tháo chạy tiếp, cho dù có thể tháo chạy, chỉ sợ cũng không thể thoát khỏi sự truy đuổi của đám binh sĩ tinh nhuệ đã chiến kia, nàng mặc kệ mạo hiểm trốn ngay tại đó, im lặng chờ đợi Mục Dã Lạc Mai thu quân.

Điều may mắn là cho đến khi màn đêm buông xuống nàng cũng không bị ai phát hiện. Điều bất hạnh đó là nàng không còn nội lực, sức đề kháng cũng không còn được như trước, những điều này so với trước đây

không là gì nhưng giờ cũng đủ làm cho nàng bị sốt.

Cổ họng khát khô, hơi thở nóng hầm hập, sự đau đớn và mệt mỏi lúc này không ngừng hành hạ, dần gặm nhấm ý chí nàng.

Trong lúc mơ màng, Mi Lâm như lại nhìn thấy những bông hoa mùa xuân phủ kín núi rừng, từng làn mưa dày đặc đan vào nhau, tưới lên từng đóa từng đóa hoa, khiến chúng trở nên diễm lệ vô cùng. Không khí trong lành giao hòa cùng hương hoa tháng Hai nồng nàn làm cho người ta chỉ muốn cứ mãi ngủ say như vậy.

Những ngón tay bám lấy từng mỗm đá khê động, cuối cùng nhấc lên, có cảm giác như dùng hết tất cả sức lực của cơ thể, trên thực tế chỉ là cố gắng vùng vẫy một cách yếu ớt trên vết thương ở đùi. CƠn đau làm cho đầu óc trở nên tỉnh táo hơn một chút, sự nặng nề của cơ thể lại một lần nữa ập đến, có thứ gì đó như muốn bứt phá khỏi lớp da ngực tù nầy mà thoát ra.

Hình dáng mẹ như thế nào? Nàng cố gắng níu giữ một chút tỉnh táo cố gắng chống chọi lại cảm giác muốn bỏ cuộc, bỗng nhiên nghĩ đến điều mà trước đây nàng chưa bao giờ từng nghĩ đến, sau đó cảm thấy cả người như thất lại, mãnh liệt khao khát tìm ra đáp án cho câu hỏi mà trước đây nàng chưa bao giờ dám nghĩ đó.

Tại sao lại không cần nàng, nàng từ đâu đến, có phải đã từng có một gia đình giống như những người khác, gia đình nàng phải chăng còn có anh chị em, những điều này nàng không biết cũng không sao. Nàng chỉ muốn biết mẹ nàng nhìn như thế nào. Nàng chỉ muốn biết điều đó, không dám khát cầu nhiều hơn nữa...

Không dám khát cầu nhiều hơn nữa...

Trong đêm tối, cánh môi khô khốc của Mi Lâm mấp máy, những lời nói nhỏ nhỏ, chẳng hề phát ra âm thanh nào, hoặc là đến chính nàng cũng không biết bản thân mình đang thì thầm điều gì nữa.

Có thể lần này nàng không vượt qua nổi. Vào đúng khi trí óc mơ hồ của nàng bắt ngờ lóe lên ý nghĩ ấy, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng động vang lên, như có vật gì đó va vào cành cây, đến những tảng đá phía trên đầu cũng như rung lên. Cảm giác nguy hiểm lập tức làm cho nàng tỉnh táo hơn, bất giác tự kìm chế hơi thở nặng nề của mình.

Cố gắng tập trung nghe ngóng, nhưng không thấy âm thanh đó phát ra nữa. Vào đúng khi đầu óc lại bắt đầu trở nên mơ màng, một tiếng nức nở bỗng nhiên đâm xuyên vào mớ hỗn độn càng lúc càng dày đặc trong đầu, khiến trái tim nàng rung lên dữ dội. Tiếng khóc nhỏ nhỏ mãi vẫn không chịu ngưng, khiến cho Mi Lâm vốn dĩ đã rất mệt mỏi trở nên bức bối, không muốn quan tâm, nhưng sợ sẽ ảnh hưởng đến mình. Bất đắc dĩ đành phải căng cơ thể đã sắp đạt đến giới hạn của sự chịu đựng để bò ra ngoài, nàng tìm thấy một cái bóng màu đen, chẳng cần biết là đầu hay chân, cứ thế kéo tuột xuống.

Sức nàng còn yếu, nhưng vẫn khiến cho người kia hét lên, từ âm thanh đó có thể nghe ra đây là một thiếu niên đang trong thời kỳ vỡ giọng.

“Im miệng!” Mi Lâm cảm thấy đầu đau như muốn nổ tung, lúc phát ra âm thanh mới biết giọng nói hơi khàn đục, khó nghe.

Thiếu niên kia bị làm cho sợ hãi im bật ngay lập tức, muốn hỏi đối phương là ai, nhưng không sao mở miệng, cũng không khóc được, khắp người bất giác cảm thấy rùng mình.

“Không muốn chết thì đi theo ta.” Mi Lâm thử vài lần, phát hiện nàng hoàn toàn không thể đẩy được thằng bé đang tuổi lớn này, chỉ đành trầm giọng xuống dọa nạt.

Thiếu niên kia không biết do sợ hãi hay nhận ra đối phương không có ác ý, ngoan ngoãn theo phía sau nàng bò trở lại hang đá phía dưới. Mãi cho đến khi tựa lưng vào vách đá, một lúc lâu không thấy động tĩnh gì, nó mới nhận ra đối phương muốn cứu mình. Trong lòng cảm kích, liền mở miệng lắp bắp hỏi: “Đại... đại ca, huynh là... là người ở đâu?” Cậu ta nghĩ, đều là người chạy trốn, hai người không biết chừng đã quen từ trước, mặc nhiên cũng đã coi đối phương là một tù binh giống mình.

Mi Lâm không trả lời, có lẽ do có thêm người đồng hành, tinh thần nàng tốt hơn một chút, bèn luồn tay vào eo lấy ra vài quả tùnng vứt về phía thiếu niên.

Thiếu niên kia bị mấy quả tùnng đập vào người mấy lần, tuy không mạnh, nhưng cũng lập tức nhắm chặt mắt lại, nghĩ rằng mình đã làm cho nàng tức giận. Một lúc sau mới từ từ cầm những thứ rơi trên mặt đất

lên, xoa xoa, rồi nghi ngờ đưa lên mũi ngửi.

“Tách... quả tòng ra..Mi Lâm chưa từng thấy đĩa trẻ nào ngốc như thế này, cố nhịn nhưng cuối cùng không nhịn nổi, một mồm lên tiếng nhắc nhở.

Thiếu niên chạy trốn cả một ngày, không có gì vào bụng, đói đến hoa cả mắt, nghe thấy là thứ có thể ăn được, chẳng quan tâm đến bàn tay trầy xước, nhặt những quả tòng rơi bên cạnh mình lên, lập tức ra sức tách, móc phần lõi bên trong ra.

“Đại ca, huynh ăn đi.” Vào đúng khi Mi Lâm bắt đầu mơ màng sắp ngủ thiếp đi, một cánh tay khẽ chạm vào nàng, nói.

Thì ra thiếu niên cứ ngần ngại chưa ăn, đợi đến khi lấy hết số lõi ra, đưa cho nàng ăn trước.

Mi mất Mi Lâm đã nặng trĩu gần như không thể mở ra được, cảm thấy đối phương chạm vào mình cũng chỉ khẽ phát ra mấy tiếng ậm ừ, không đủ sức đáp lại. Thiếu niên đợi hồi lâu không thấy nàng có phản ứng gì, lúc này mới thu tay lại cẩn thận đập phần lõi. Trong huyết động lúc này vì thế phát ra những tiếng lạch cạch lạch cạch, tuy rằng có chút ồn ào, nhưng ít ra cũng không khiến cho người bị chìm vào trong màn đêm đen tối.

Đập xong những phần lõi quả tòng trong tay, thiếu niên cho lên miệng ăn ngon lành, rồi lại tập trung lắng nghe động tĩnh bốn phía, trừ tiếng thở nặng nề của người đối diện, không còn nghe thấy âm thanh gì khác. Trái tim lúc nào cũng sợ hãi của cậu ta cuối cùng cũng dịu xuống, co nhỏ mình lại rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Chẳng biết từ khi nào, bên ngoài trời chợt đổ mưa, cơn mưa mùa thu đập vào những cành cây ngọn cỏ, phát ra những âm thanh lách tách. Có lẽ do miệng động ở thấp phía dưới, không gian cũng không lớn, chiếc động vừa cho hai người cũng không quá lạnh. Hai nhịp thở không đều thay phiên nhau vang lên, dường như cuối cùng cũng tìm được chỗ nương tựa. Vào đúng lúc tất cả mọi thứ đều trở về với sự im ắng, bỗng nhiên một tiếng động lớn vang lên, giống như có vật gì đó vừa đập mạnh vào thân cây lớn phía trên, mạnh đến mức làm cho đất trên nóc động lộp độp rơi xuống.

Hai người vốn dĩ chẳng ngủ được sâu lúc này giật nảy mình, mở trừng mắt ra cùng lúc, cho dù là trong đêm tối cũng có thể cảm nhận được tiếng tim đập thành thịch của người kia.

Mưa càng lúc càng lớn, trên đỉnh động không phát ra âm thanh gì nữa, thiếu niên kia cũng không muốn ngồi thêm.

“Đại ca, để đệ đi xem sao.” Cậu ta lo lắng cho người bạn đồng hành, nếu như đã bị thương, còn tiếp tục bị nước mưa ngấm vào thế này, chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.

“Ừ.” Mi Lâm cũng có phần bất an, nghĩ bụng chẳng nhẽ lại có người ở phía trên huyệt chân rơi xuống? Nếu đúng là như vậy, nơi này e rằng không thể trốn được lâu.

Thiếu niên đi ra chẳng bao lâu, lại dắt thêm về một người nữa. Màn đêm tối om, chẳng nhìn thấy gì, Mi Lâm chỉ cảm thấy hơi lạnh của mưa gió như cũng ùa vào theo, khiến nàng bất giác rung mình. “Người này vẫn chưa chết.” Thiếu niên vừa nói vừa xoa xoa tay chân lạnh ngắt cho người đó. “Quần áo hắn ta đều đã ướt hết, cũng không biết là bị thương ở đâu.”

Mi Lâm im lặng, cảm thấy trong sự ồn ào đó, những đau đớn trên cơ thể dường như cũng không còn cảm thấy khó chịu như trước nữa. Cơ thể vẫn nóng hầm hập, vết thương vẫn đau buốt, nhưng bây giờ không chỉ có một mình đơn độc, màn đêm chẳng thể nào âm thầm nuốt gọn được nàng nữa.

“Trời lạnh quá, hắn ta sẽ chết, sẽ chết đấy...” Thiếu niên lắp bắp, sau đó lại tuôn ra một tràng: “Đệ cởi lớp quần áo ướt của hắn ra rồi. Đại ca, ba người chúng ta chặt một chút nhé, như thế này có lẽ sẽ ấm hơn.” Nói đoạn, cậu ta đẩy nam nhân chẳng hề cử động đó tựa về phía Mi Lâm.

Mi Lâm không ngồi tránh ra, sau khi phán đoán sơ bộ rằng nam nhân được đưa vào sau cùng đó không có nguy hiểm gì, cũng khẽ cử động cơ thể tựa vào, cùng với thiếu niên kia một trái một phải giữ thẳng người đó lên. Vào lúc này, nàng cũng chẳng ngại ngần truyền hơi ấm từ cơ thể đang nóng như lò thiêu của mình cho người khác.

Một bàn tay gầy gò như cẳng gà duỗi ra từ phía bên kia, giữ lấy vai nàng, khiến cho ba người tựa vào nhau càng chặt hơn. vết thương ở bả vai bị chạm vào, cơn đau đớn kịch liệt ập đến, nhưng Mi Lâm nghiêng chặt răng không phát ra tiếng nào. Một là cơn đau có thể giúp nàng giữ được tỉnh táo, hơn nữa cảm giác cùng người khác chia sẻ sinh mệnh như thế này, khiến nàng cảm thấy không nỡ đánh mất.

Nhưng cảm giác ấy đã bị phá vỡ khi những tia nắng mặt trời chiếu rọi vào trong động ngay sáng hôm sau.

Có lẽ do người bên cạnh hấp thụ không ít hơi ấm từ cơ thể nàng, khi mặt trời hé rạng, cơn sốt của Mi Lâm đã đỡ hơn đôi chút, bàn tay ôm chặt lấy bả vai nàng đã buông ra từ lâu khi chủ nhân của nó ngủ thiếp đi, nhẹ nhàng đặt trên người nằm giữa.

Nàng suốt đêm không ngủ. Khi những tia nắng mặt trời nhẹ nhàng chiếu vào, có thể lơ mơ nhìn rõ cảnh vật trong động, nàng khẽ đưa qua đưa lại đôi mắt đã không còn linh hoạt, khi nhìn rõ khuôn mặt người đã tựa vào mình cả đêm, sắc mặt lập tức trở nên khó coi cực độ.

Nhắm mắt rồi lại mở mắt ra, để chứng minh rằng không phải mình đang nằm mơ, bàn tay bất giác nắm chặt lại, nàng hít vài hơi thật sâu, sau đó khẽ tách người sang bên cạnh một chút, giấu mình vào trong phần ánh mặt trời không chiếu đến của căn động. Mộ Dung Cảnh Hòa. Người sắc mặt trắng bệch li bì bất tỉnh kia lại chính là Mộ Dung Cảnh Hòa.

Nực cười biết bao!

Mi Lâm như mất đi sự tỉnh táo, nhất thời không biết nên xử lý tình huống thế nào. Có lẽ nàng nên lập tức rời khỏi chỗ này, hoặc nhân cơ hội giết hắn ta đi...

Phía ngoài động vẫn còn mưa nhỏ, tiếng mưa rơi tí tách đập vào những dây thần kinh đã trở nên mềm yếu của Mi Lâm, làm cho nàng cảm thấy trong đầu đau buốt ghê gớm. Thân là một tử sĩ, giết người là việc không thể bình thường hơn, nên nàng hoàn toàn có thể giết được tên khốn đã hại mình rơi vào tình cảnh này. Giống như ngày hôm qua, đối diện với sự cầu xin của nàng, hắn ta cũng không hề có một chút mềm lòng nào.

Những ý nghĩ như giằng xé nhau trong đầu, cảm xúc hoảng loạn của Mi Lâm cuối cùng cũng dần bình tĩnh trở lại, nàng nhồm người bò ra phía ngoài cửa động.

Những giọt nước mưa rót theo những ngọn cỏ rơi vào trong miệng khô khốc, làm cho nàng cảm thấy dịu đi đôi phần, hít thở thêm chút không khí trong lành ngoài cửa động, sau đó nàng mới ngồi xuống, quay đầu lại lạnh lùng nhìn hainam nhân trong động kia. Thiếu niên mặt mày hốc hác nằm bò bên cạnh Mộ Dung Cảnh Hòa, rõ ràng chạy trốn một ngày đã cực kỳ mệt, ngủ say như chết. Tuy khuôn mặt có lấm lem, quần áo rách rưới nhưng vẫn có thể từ đôi lông mày mang nét trẻ trung để biết không vượt quá mười lăm tuổi.

Nếu cậu ta đã có thể thoát khỏi ngày hôm qua, về sau có thể được sống rồi...

6. , Chương 04 P1

Tiếng cồ sột soạt truyền đến bên tai làm đứt mạch suy nghĩ của Mi Lâm. Một con rắn màu nâu cuộn tròn thò ra từ đám cỏ bên cạnh cửa động, tròng đôi mắt đen láy lén, lè lưỡi vài cái, sau đó lắc đầu quấy đuôi trườn vào trong động, lộ ra cả thân mình to bằng cánh tay của một đứa trẻ.

Mi Lâm ngồi nguyên đó, ánh mắt bình tĩnh nhìn nó, nắm tay lại, cổ họng bất giác khẽ cử động. Vào đúng lúc con rắn trườn qua đôi chân chắn ngang đường của nàng, đôi tay lúc đầu buông hai bên thân người bắt ngờ phóng ra, một tay túm lấy phần đuôi con rắn, một tay túm lấy thân nó, khi đuôi con rắn cảm thấy có động cuốn lấy cánh tay nàng, nàng bèn dùng miệng cắn lên thân con rắn.

Không thèm nhìn con rắn giãy giụa cùng với phần đuôi càng lúc càng quấy mạnh, nàng nghiêng chặt, nghiêng chặt... cho đến khi cần rách lớp da lạnh ngắt của con rắn, những giọt máu nóng ầm chảy vào trong miệng nàng, đuôi rắn cuối cùng cũng dần mềm ra, thỉnh thoảng vẫn hơi ngo nguẩy, sau đó thì rũ hẳn xuống.

Bang! Một con rắn dài cả thước nằm gọn trong tay Mi Lâm, nàng gần như kiệt sức nằm tựa vào vách đá, nhắm mắt lại hít thở, vết thương vẫn chưa liền trên đôi vai lại một lần nữa rỉ máu.

Uống đầy một bụng máu rắn, năng lượng hao mòn sau khi bị mất máu, đói khát, sốt cao cuối cùng cũng đã được bổ sung, cơ thể dần dần khỏe hơn. Khi đã lấy lại chút sức lực, nàng mở mắt ra, bất ngờ bắt gặp đôi mắt đen lách trong veo nhưng chứa đầy sự kinh hãi.

Thiếu niên đã tỉnh giấc, và rõ ràng đã nhìn thấy cảnh tượng Mi Lâm cắn con rắn, hoặc có thể nói, cậu ta đã bị những tiếng động ban nãy đánh thức.

Mi Lâm nghĩ ngợi, đưa tay nhắc con rắn trên mặt đất lên ném về phía thiếu niên, hờ hững nói: “Ăn đi.” Quả từng tuy rằng dễ ăn, nhưng số lượng cũng có hạn, không thể trở thành thứ để nhét đầy bụng được.

Thiếu niên sợ hãi run rẩy, hơi co mình lùi về phía Mộ Dung Cảnh Hòa vẫn đang hôn mê, lắp bắp nói: “Nàng... nàng là... Cậu ta không thể nghĩ được từ lúc nào lại xuất hiện một người con gái, còn là một người con gái đáng sợ vô cùng. Mi Lâm cúi mặt xuống, không phải không thể giải thích, mà quả thực không muốn nói gì cả, cũng không muốn phí thêm sức lực, nàng bèn đưa tay đến bên eo lấy ra hai quả từng ném về phía thiếu niên kia, còn mình thì bỏ qua kéo con rắn chết lại. Ánh mặt trời từ từ chiếu rọi trong căn động, cuối cùng dừng lại trên đôi chân Mộ Dung Cảnh Hòa.

Bò trở lại, lấy từ trong người một con dao, rút ra khỏi lớp vỏ ngoài trạm trở tinh xảo, lưỡi dao sắc lẹm, xem ra là đồ tốt. Ngồi nguyên tại chỗ, nàng chăm chú xử lý con rắn đã chết. Rạch da, chặt đầu, mổ bụng moi nội tạng ra...

“Nàng... nàng... đại... đại ca?” Khi nàng làm tất cả những việc này, thiếu niên kia cuối cùng cũng lấy lại được bình tĩnh, vội vàng nhặt những quả từng lên, khuôn mặt kinh ngạc khó tin nổi.

Mi Lâm liếc cậu ta một cái, vẫn không nói gì, ngắt vài phiến lá vàng vàng xanh xanh phía ngoài cửa động rồi đặt trước mặt, cắt thịt thành từng miếng đặt lên trên, các thứ khác như da rắn nàng đào một cái hố nhỏ rồi vùi xuống dưới, để phòng kiến hoặc các côn trùng khác bò tới.

Có thể thịt rắn nấu chín mùi vị sẽ rất ngon, nhưng thịt sống chắc chắn sẽ khiến người khác vô cùng ghê tởm. Thiếu niên nghi ngại nhìn đồng thịt rắn lốm đốm trước mặt, rồi lại nhìn Mi Lâm đang im lặng nhai, bất giác nuốt nước bọt, cố đè nén cảm giác buồn nôn đang dội lên, bất mình cầm một miếng cho vào miệng. Nhưng khi vẫn chưa kịp bắt đầu nhai, cái cảm giác ngáy ngáy tanh tưởi ghê gớm ấy lập tức khiến cậu ta phải nhổ ra.

Nhìn cậu ta nôn thốc nôn tháo, như định nôn cả dịch vị ra, Mi Lâm bất giác nhú mày lại, nhào người qua nhặt miếng thịt rắn trở về, sau đó đưa cho cậu ta tất cả phần quả từng mình có.

“Xin... xin lỗi, đại... đại... a tì..Thiếu niên kia dùng tay áo lau miệng, đôi mắt trong sáng ngập nước, tự trách mình đến nỗi sắp phát khóc.

“Không sao.” Mi Lâm cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói tuy đã tốt hơn hôm qua, nhưng vẫn còn trầm đục, khiến cho thiếu niên lập tức khẳng định nàng chính là người đã ỉnh ở lại.

Nàng dùng lá cỏ bọc phần thịt rắn còn thừa lại, nhét vào trong lòng, ngó đầu ra ngoài nhìn cơn mưa vẫn chưa có dấu hiệu ngớt, rồi quay lại nhìn Mộ Dung Cảnh Hòa không biết vì lý do gì mà vẫn hôn mê suốt, sau đó bò ra phía ngoài.

“A tì, tì định đi đâu?” Thiếu niên thấy thế, giật nảy mình, bất ngờ không lắp bắp nữa. “Chạy trốn. Lẽ nào định ở chỗ này cả đời?” Mi Lâm chẳng buồn quay đầu lại, nghĩ một lúc, sau đó nhắc nhở cậu ta một câu: “Cậu cũng mau chóng rời khỏi chỗ này đi, muộn thêm chút nữa sẽ phiền phức đấy.” Lúc này đám binh sĩ đó chắc đang trên đường trở về phụng mệnh Mục Dã Lạc Mai. Đợi đến khi bọn họ phát hiện ra Mộ Dung Cảnh Hòa không thấy đâu nữa, chỉ e rằng sẽ đi tìm khắp cả khu rừng này, thậm chí là phong tỏa, đến lúc đó muốn chạy cũng không thể chạy nổi.

“Nhưng... a tỉ, a tỉ...” Thiếu niên kia nhìn Mộ Dung Cảnh Hòa đang nằm một bên, cũng chẳng buồn để ý đến số quả từng đầy trên mặt đất, bằng một động tác còn nhanh nhẹn hơn loài chuột, cậu ta bò đến ôm chặt lấy bắp chân Mi Lâm.

“Làm gì thế?” Mi Lâm không bước tiếp được, cau mày nhìn về phía sau.

“A tỉ, tỉ đừng bỏ đệ.” Thiếu niên như sắp khóc, mắt đỏ ửng, khuôn mặt đáng thương.

Mi Lâm khẽ khựng lại, không thể ngờ được cậu ta còn muốn đi theo mình. Trước đây nàng cũng đã từng có bạn đồng hành hợp tác cùng nhau vượt qua cơn hoạn nạn khó khăn, nhưng bình thường sau khi đạt được mục đích sẽ mỗi người một ngã, chưa từng có chuyện đi cùng nhau. Đối với nàng, buổi tối hôm qua cũng thuộc trường hợp này, nàng giúp cậu ta, cậu ta cũng giúp nàng vượt qua một đêm vô cùng nguy hiểm, cho dù sau khi trời sáng nàng vẫn cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng dù cậu ta rời đi một mình nàng cũng không hề trách móc. Cũng giống như vậy, khi nàng định rời đi cũng không hề nghĩ đến việc sẽ gọi cậu ta theo cùng.

“Đi thôi.” Nghĩ ngợi một lúc, cảm thấy động tác của cậu ta nhanh nhẹn, trên đường đi có hai người cũng không có gì là xấu, nàng gật đầu.

Thiếu niên kia nghe thấy vậy vui mừng, khuôn mặt nở một nụ cười sáng bừng tươi tắn.

“Tỉ đợi đệ một chút.” Cậu ta nói, sau đó lập tức trở về chỗ lúc đầu nằm, động tác vội vã.

Mi Lâm nhìn thấy cậu ta đi nhặt những quả từng trên mặt đất, cũng không nhìn nữa, bò ra ngoài ngồi dưới gốc cây đợi. Đối với Mộ Dung Cảnh Hòa bất tỉnh nhân sự nằm phía trong nàng chẳng buồn nhìn lấy một lần. Nếu như vài ngày trước đây trái tim nàng có chút lay động do tình cảm nồng nhiệt có phần kỳ lạ của hắn thì cũng đã hoàn toàn bị xóa đi trong ngày hôm qua. Hắn ta chẳng có ơn gì với nàng, nàng cũng chẳng làm gì có lỗi với hắn ta, vì thế sự sống chết của hắn ta đối với nàng chẳng có quan hệ gì. Mưa rơi dường như càng nặng hạt, xuyên qua từng phiến lá dày đặc phía trên đầu, thỉnh thoảng lại nhỏ vài giọt xuống người, nhưng chẳng làm ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ sau khi ăn xong của nàng. Nàng đưa tay ra chạm vào những hạt mưa, nhẹ nhàng rửa sạch những vết máu dính phía trên, sau đó quay nhìn khu rừng đã bị cơn mưa phủ dày, suy nghĩ con đường mình sẽ chạy trốn.

“A tỉ, chúng ta đi thôi.” Phía dưới truyền tới giọng nói của thiếu niên kia, kèm theo tiếng thở phò phò khe khẽ.

Mi Lâm hướng mắt xuống nhìn, khuôn mặt lập tức xanh lét.

Thiếu niên kia đứng phía dưới, trên lưng đang cõng Mộ Dung Cảnh Hòa có thân hình lớn hơn cậu ta rất nhiều lần, khuôn mặt đỏ gay, nhưng trong đôi mắt lại bừng lên một niềm vui không thể giải thích nổi.

Chú thích:

(8) 9 giờ đến 11 giờ sáng.

Chương 4

Thằng bé ấy tên Việt Tần, mười lăm tuổi, cuộc chiến Thu Giang là cuộc chiến đầu tiên cậu ta tham gia từ sau khi nhập ngũ, chẳng ngờ lần đầu ra trận đã bị rơi vào tay địch.

Nam Việt là một tiểu quốc chư hầu xa xôi nằm ở phía Tây Nam Đại Viêm, tôn thờ thuật Vu cổ, nhưng đất đai cằn cỗi, rừng rậm dày đặc, các loài côn trùng độc hoành hành, khi thịnh vượng nhất, bách tính cũng chỉ đủ ăn đủ mặc, muốn nói đến cường thịnh quả thật là điều quá xa vời. Một vùng đất như vậy cho dù Đại Viêm có sát nhập vào bản đồ, cũng chẳng có gì lợi lộc, vì vậy nên cũng được an cư lạc nghiệp nhiều năm. Nhưng điều không ngờ đến là thế hệ này của bọn họ xuất hiện một thánh tử tuyệt sắc khuynh thành, không những có thể xua đuổi được các loài côn trùng độc hại và thú dữ, còn có thể hô phong hoán vũ. Đại Viêm muốn triệu người này vào cung nhưng không được, thiên tử nổi cơn thịnh nộ, ra lệnh giết chóc, máu chảy thành sông, kể từ khi ấy, Nam Việt chẳng còn được một ngày bình yên. “Hắn ta là Tam Hoàng tử của Viêm đế.” Mi Lâm chỉ vào Mộ Dung Cảnh Hòa mà Việt Tần đang cõng trên lưng, nói, nhìn thấy đằng sau hai người bọn họ để lại một vệt dài kéo lê, nàng không kìm chế nổi cơn tức giận.

“Hả, thật sao?” Việt Tần không hề tỏ ra bất ngờ hoặc căm hận muốn báo thù, cậu ta vẫn thờ phỉ phò công người trên lưng, cắn chặt răng từng bước một tiến về phía trước, mồ hôi chảy cả vào trong mắt.

Mi Lâm không thể chịu đựng thêm nữa, hận một nỗi lúc trước không bỏ lại cả hai rồi một mình ra đi. Nàng không thể hiểu nổi, thằng bé này tại sao cố chấp muốn cứu con của kẻ thù đã hại gia đình mình đến mức người mất nhà tan, chỉ có điều nàng không thể bỏ qua ánh mắt tội nghiệp của cậu ta, nếu không nàng đã biến mất ngay từ khi phát hiện tốc độ của cậu ta chẳng nhanh hơn con rùa là mấy.

“Được rồi được rồi, đặt hẳn ta xuống.” Nàng thực sự không thể chịu nổi.

“A tỉ..Vào đúng khi thằng bé chuẩn bị lộ ra ánh mắt cầu xin đáng thương giống như một con cún nhỏ, Mi Lâm lập tức giơ bàn tay ra ngăn cản ánh mắt đó làm lung lay quyết định của mình.

“Đừng lằng nhằng, nhanh lên, đừng để ta phải vì cậu mà liên lụy.” Giọng nói nàng có chút nghiêm khắc, còn có cả phần bực mình, hàm ý nếu như không làm theo nàng thì nàng sẽ bỏ đi trước.

Nghe thấy lời nàng, Việt Tần đành nuốt những lời đã lên đến cuống họng xuống, từ từ đặt Mộ Dung Cảnh Hòa lên một đám lá rừng mềm khô ráo. Nơi bọn họ đang đứng là một rừng tùng đỏ, cây nào cây nấy cao lớn chạm đến tận chân mây, xen vào giữa còn có những loài cây như lãnh sam, tử đoạn, lay động dưới gốc tàng. Do cành lá đan xen vào nhau rất khít nên gốc cây không bị nước mưa làm ướt, chỉ có phần hơi ẩm ướt mà thôi.

“Cậu đi kiếm thứ gì cho vào bụng đi.” Mi Lâm nói, đồng thời tiến về phía trước, bắt đầu xem xét kỹ lưỡng Mộ Dung Cảnh Hòa. Dù là bị thương thế nào, trải qua thời gian lâu như vậy đáng nhẽ cũng phải tỉnh dậy rồi, tại sao hẳn ta không hề có dấu hiệu gì là sẽ tỉnh lại.

Việt Tần vốn dĩ đã đói hoa mắt, thấy nàng không còn muốn vứt bỏ Mộ Dung Cảnh Hòa ở lại, lập tức yên tâm, đi xung quanh tìm kiếm thức ăn. Trong rừng có các loại nấm và mộc nhĩ, còn có cả nho dại, táo, trên mặt đất còn có những quả rừng rụng xuống, muốn no bụng trong một bữa cũng không khó, dù sao thì mùi vị vẫn còn ngon hơn là thịt rắn sống. Ngoài những vết trầy xước ra, trên người Mộ Dung Cảnh Hòa không còn vết thương nào nghiêm trọng khác, nhưng sắc mặt lại nhợt nhạt đến đáng sợ. Trong lòng Mi Lâm trào dâng một cảm giác kỳ lạ, bèn đưa tay xem mạch trên cổ tay hắn.

“Cậu cứu hẳn ta, có thể sẽ có một ngày hẳn ta sẽ hủy diệt cả nhà cậu.” Nàng nói với cậu bé đang vật nho dại.

Việt Tần túm từng chùm nho dại vặt được lại, tuy rằng đã rất đói nhưng cũng không ăn ngay lập tức, nghe thấy những lời đó, bỗng dừng tay lại mỉm cười: “A tỉ, nếu như bỏ hẳn lại, hẳn nhất định sẽ chết.”

Không thể tìm được tiếng nói chung, Mi Lâm quay mặt đi, không để ý đến cậu ta. Nhưng nàng không thể không thừa nhận, những lời của thằng bé đã chạm đến một góc nào đó trong trái tim nàng, khiến nàng không thể không nhìn thẳng vào thái độ vô cùng trân trọng sinh mệnh con người của cậu ta. Có lẽ nàng không tán đồng, nhưng tuyệt đối không thể coi nhẹ điều đó.

Mạch của Mộ Dung Cảnh Hòa loạn nhưng không yếu, cũng không biết là đã trúng nội thương hay nguyên nhân gì khác. Mi Lâm không giỏi về y thuật, chỉ có thể nhận định cơ thể hẳn chắc chắn có vấn đề, những cái khác vượt quá khả năng của nàng. Thu tay lại, nàng ngẫm nghĩ, dùng ngón cái ấn lên huyệt nhân trung của hắn một hồi, ấn đến mức hiện lên một vết hằn vẫn chẳng thấy người tỉnh lại.

“Đúng là rắc rối lớn...” Nàng lẩm bẩm, khua vào bộ quần áo đang mở của hắn ta, lấy ra một con dao đứng dậy đi cắt nấm.

“A tỉ, ăn nho nào, ăn nho nào.” Việt Tần bê một đồng nho dại màu đen thích thú chạy tới, “Nho dại này ăn ngon lắm, ngày trước hồi đệ còn ở nhà vẫn thường cùng đám Mục Đầu vào trong núi vặt.”

Mi Lâm nhìn vào đôi mắt đen thuần khiết không bị chiến tranh làm cho vẩn đục của thằng bé, không biết nói gì, nhắc một chùm nho lên cứ thế cho vào miệng cắn. Nhìn thấy nàng ăn, cậu ta tỏ ra rất vui vẻ, ngồi xuống luôn tại chỗ, cũng bắt đầu lấy nho gặm.

“Để hẳn ta lại đây, những người Đại Viêm kia chắc chắn sẽ tìm thấy hẳn ta. Mang hẳn ta theo, hai chúng ta đều sẽ bị vạ lây.” Ăn xong hai chùm nho, nén xuống mùi vị tanh tanh còn văng vất trong miệng, Mi Lâm

không ăn thêm nữa, tiếp tục đi cắt dây.

“Nhưng cũng có thể hấn sẽ chết trước khi bọn họ tìm được.” Việt Tần vừa nhồm nhoàm ăn vừa trả lời. Những lời cậu ta nói là sự thật, bỏ qua những nguy hiểm khác, trong khu rừng mưa thu rơi lạnh lẽo buốt xương buốt thịt thế này, để một người đang hôn mê bất tỉnh nằm ở đây, chỉ sợ chẳng được bao lâu sẽ bị chết cứng.

Biết rằng những điều cậu ta nói là đúng, Mi Lâm mím môi lại, không nói gì thêm, lẳng lặng nhìn những đoạn dây nho chất đầy trên mặt đất. Đưa mắt nhìn xung quanh một hồi, sau đó bước đến bên gốc một cây tàng không quá cao, thân xù xì to bằng bắp tay người, quỳ xuống bắt đầu chặt gốc. Tuy rằng sức nằng còn yếu, nhưng con dao rất sắc nên chẳng bao lâu đã đốn xong.

“A tỉ, để đệ giúp tỉ.” Việt Tần không biết nằng đang làm gì, loáng cái đã giải quyết xong đống nho rồi chạy đến bên, giúp nằng thu dọn cành lá.

Mi Lâm bị thương trên người, sau khi làm những việc này đã mệt phờ, liền vứt con dao cho thằng bé, rồi dặn dò cậu ta làm theo ý mình.

Có lẽ đã quen làm việc nặng, chân tay Việt Tần rất linh hoạt, một lúc sau đã dùng cành cây và những sợi dây nho khi nãy làm thành một cái cang. Mi Lâm lại bảo thằng bé dùng những cành cây thừa còn lại chặt thành những đoạn gỗ tròn ngắn, bóc hết vỏ, đục thành những lỗ nhỏ ở giữa rồi luồn vào những sợi dây bên dưới chiếc cang đó.

Khi chưa làm xong, Việt Tần đã biết được dụng ý của Mi Lâm, tinh thần làm việc càng hăng say gấp bội. Sau khi đặt Mộ Dung Cảnh Hòa lên cang rồi dùng dây buộc lại kéo đi một đoạn, không chỉ có cậu ta hài lòng, đến Mi Lâm cũng cảm thấy rất mãn nguyện. Điểm không giống nhau đó là, cậu ta hài lòng vì như thế sẽ tốn ít công sức hơn và làm gia tăng tốc độ, còn điều khiến Mi Lâm hài lòng đó là Mộ Dung Cảnh Hòa bị buộc chặt như vậy cho dù có tỉnh lại cũng không thể gây ra cho họ quá nhiều sự uy hiếp. Nói thế nào đi chăng nữa, kết quả vẫn là một niềm vui lớn.

Đem những phần phế liệu làm chiếc cang còn lại vùi xuống một cái hố, đắp một lớp cỏ lên trên, xóa bỏ hoàn toàn những vết tích để lại, hai người bắt đầu lên đường.

“A tỉ, tỉ cũng lên đi, đệ có thể kéo cả hai người.” Đi được một đoạn, Việt Tần gọi với Mi Lâm đang bị rút lại phía sau, trong đôi mắt tràn ngập sự thích thú của một đứa trẻ khi có được một món đồ chơi mới.

Mi Lâm xua xua tay, ra hiệu cho cậu ta cứ tiếp tục, còn bản thân mình ở đằng sau cẩn thận xóa bỏ hoặc phủ đi những vết chân để lại. Thỉnh thoảng nằng còn đi về một đoạn đường khác khiến cho những vết chân như đi vòng ngược lại.

Do đi chậm, suốt đoạn đường nằng đã nhặt được không ít đồ ăn, sau đó dùng phần quần áo ướt của Mộ Dung Cảnh Hòa bọc lấy, đợi nhặt đã đủ nhiều bèn lấy dây lưng buộc chặt lại mắc vào sau chiếc cang cho Việt Tần kéo đi một thể.

Họ đi như vậy rất lâu nhưng không có ai đuổi theo, hai người ít nhiều cũng cảm thấy lòng nhẹ bớt phần nào.

Đến buổi trưa thì trời hết mưa, chỉ còn những cơn gió mang theo không khí ẩm ướt lạnh đến cắt da cắt thịt. Hai người dừng lại nghỉ ngơi và ăn uống bên một con suối. Mi Lâm bước ra một chỗ, tránh xa cái nhìn của Việt Tần, ngồi bên dòng nước chăm sóc vết thương của mình, đắp những loại thảo dược tìm được trên đường đi lên, dùng vải đã giặt sạch sẽ quấn lại, uống thêm vài ngụm nước, vô tình ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Tiểu tử, mau trốn đi.” Trong lúc nói, nằng vội vã bước vào khu rừng rậm cạnh đó.

Việt Tần không hiểu xảy ra chuyện gì, nhưng suốt dọc đường cũng đã quen với việc nghe lời Mi Lâm, chẳng buồn suy nghĩ nhiều, kéo theo Mộ Dung Cảnh Hòa tiến vào khu rừng giống như nằng.

Mi Lâm cẩn thận không chạm vào những loại cây mọc xung quanh họ, chỉ hé một đám ra để nhìn lên trời.

“A tỉ, có chuyện gì vậy?” Việt Tần cũng nhìn lên phía trên. Một bóng đen đang lượn lờ quanh những đám mây sẫm màu, rồi bất ngờ vút một cái, nhanh như điện phóng về phía vị trí bọn họ đang ẩn nấp, đậu lên

một cành cây cao ngay phía trên tiếng kêu kinh hãi của Việt Tàn phát ra, làm lộ dáng vẻ khỏe khoắn đẹp đẽ màu nâu nhạt. Những tia sáng lạnh lùng sắc lẹm phát ra từ đôi mắt màu vàng kim của nó nhìn chăm chặp về phía bọn họ, đó chính là con chim ưng của Mộ Dung Huyền Liệt. Sau đó không đợi hai người kịp có phản ứng gì, lại một lần nữa phóng vút lên bầu trời, bay một vòng quanh khu rừng nơi bọn họ đang ẩn nấp.

Mi Lâm thấp giọng chửi thề một câu, sắc mặt khó coi, nói: “Bị phát hiện rồi, mau rời khỏi chỗ này.”

Bàn tay đang giữ chiếc cạm của Việt Tàn nắm chặt lại, thẳng người lên, giống như một chú bò con sợ hãi chạy lao về phía khu rừng, Mi Lâm theo sát phía sau, cũng chẳng quan tâm đến việc xóa dấu vết nữa. Nhưng cho dù tốc độ của bọn họ có nhanh tới đâu, con chim hung tợn kia cũng vẫn lượn lơ phía trên đầu, ra tín hiệu về hành tung của bọn họ cho chủ nhân nó.

Chân Mi Lâm bị thương, chạy hồi lâu đã có dấu hiệu không chịu nổi, vội vã gọi thằng bé cũng đang mệt lả vì phải kéo theo chiếc cạm. “Thế này không được, sắp bị đuổi đến nơi rồi.” Nàng nói, sau đó tiến đến tháo chiếc dây quần trước ngực thằng bé xuống.

Việt Tàn có vẻ không đồng ý, môi hơi động đây, nhưng bị nàng khoát tay giữ lại: “Thời gian không còn nhiều nữa, nghe lời ta.”

“Cậu đi thẳng, men theo hướng chảy của dòng suối đi trước một đoạn, nhớ cẩn thận.” Vừa nói nàng vừa dùng con dao chặt một cành cây khá mềm bên cạnh, nhanh chóng tạo thành một chiếc mũ đầy lá màu xanh, đội lên đầu thằng bé, “Sau đó ra khỏi rừng, lội xuống suối, cố gắng men theo phía bờ có nhiều cây cỏ...” Nói đến đây, nàng ngừng lại một lúc: “Có biết bơi không?”

Việt Tàn gật đầu, mở miệng định nói, nhưng Mi Lâm không cho cậu ta cơ hội.

“Thế cậu cứ men theo dòng nước mà đi, chỉ cần không có người đuổi theo thì đừng chuyển hướng.” Nói đoạn, nàng chỉnh lại bộ quần áo gần như không phủ kín được hết người cho thằng bé, bịt những phần thịt lộ ra bị gió thổi làm cho nổi da gà vào, dùng sợi dây buộc chặt lại, “Sau khi lên bờ đừng vội cứ thế đi ngay, phải xóa sạch những dấu vết để lại theo cách mà ta làm lúc trước, không được để lại vết chân, nhớ chưa?” Việt Tàn lắc đầu, miệng vẫn mím chặt, tròn mắt bồng đồ hoe.

“Mau đi, cậu ở lại đây sẽ làm liên lụy đến ta.” Mi Lâm cau mày, sốt sắng đẩy cậu ta về phía hạ lưu dòng suối.

Nào ngờ thằng bé bỗng nhiên òa lên khóc, không đi, cũng không dám lại gần nàng.

Mi Lâm không thể đứng yên nhìn cậu ta khóc, không còn cách nào khác, thở dài một tiếng, bước đến, ôm lấy cổ thằng bé, rồi cho trán cậu ta tựa vào phần vai không bị thương của mình. Dáng người cậu ta nhỏ gầy, vì vậy tư thế này cũng không tỏ ra quá quái dị.

“Được rồi, a tĩ không phải trách đệ.” Đây là lần đầu tiên nàng thừa nhận cách xưng hô này, Việt Tàn nghe thấy, bỗng nhiên khóc càng lớn hơn, đến mức vai nàng cũng bắt đầu rung lên.

Mi Lâm chẳng biết nên khóc hay nên cười, nhưng bỗng cảm thấy xót ruột, cộng thêm cả một thứ cảm khác không thể gọi tên khác, làm cho ngửi khí nàng dịu đi.

“Là con gái hay sao mà suốt ngày khóc thế?”

Câu nói này đã có tác dụng, Việt Tàn ngay lập tức ngừng khóc, chỉ nức nở thêm vài tiếng, nhưng như vậy càng làm cậu ta trở nên đáng thương hơn. Mi Lâm thở dài, biết rằng không có lý do xác đáng thì không thể thuyết phục cậu ta rời đi, bèn lên tiếng: “Việt Tàn, chúng ta bắt buộc phải tách ra, nếu không bị con chim ưng trên đầu kia bắt được, chẳng ai có thể thoát đâu. Đệ đi trước, tỹ sẽ đuổi theo sau.”

“Thế a tĩ đi trước, em còn phải kéo người Đại Viêm này.” Không đợi nàng nói hết, Việt Tàn đã ngẩng đầu lên, gỡ chiếc mũ màu xanh khi nãy nàng làm xuống đội lên đầu nàng.

Mi Lâm lùi về phía sau một bước tránh ra, bực mình nói: “Đệ ngốc thế này, đợi bọn họ giết đệ xong sẽ tìm đến giết tỹ sao?” Sau đó mỉm cười trước khi khuôn mặt của thằng bé kịp hiện lên vẻ âm ỉ nào: “Đi một mình, a tĩ có rất nhiều cách để không bị bọn họ phát hiện, vả lại tỹ đâu phải người Nam Việt, bị bọn họ bắt cũng đâu có sao.” Nhớ đến sự không nỡ của thằng bé dành cho Mộ Dung Cảnh Hòa, nàng lại nói tiếp:

“Yên tâm, tĩ sẽ không bỏ mặc tên Đại Viêm này, tĩ sẽ chờ đến khi bọn họ mang hãn ta trở về rồi mới rời đi, sau đó đến tìm đệ.”

Không đợi cho Việt Tần kịp nghĩ kỹ về mâu thuẫn giữa câu nói trước và câu nói sau, nàng đã nhanh chóng tiếp tục: “Sau khi đệ ra khỏi thì tới một khu thành gần Chiêu Kinh nhất đợi tĩ, chúng ta thì xem ai tới đó trước.” Nói xong liền kéo sợi dây buộc trên chiếc cang tiến về phía con suối bên ngoài khu rừng.

Việt Tần ngẩn người nhìn theo bóng nàng, rất muốn đi theo giúp đỡ, nhưng biết rằng nếu vậy nhất định sẽ khiến nàng tức giận. Khi cậu ta còn đang ngập ngừng lưỡng lự, Mi Lâm chẳng buồn ngẩng đầu lên, nói vọng đến: “Mau đi đi! Nam tử hán cứ ngập ngừng còn ra thể thống gì!”

Cơ thể Việt Tần rung mạnh, thút thít vài tiếng, đội chiếc mũ xanh lên rồi xoay người chạy, một lúc lâu sau mới dần dần bình tĩnh trở lại, cố gắng men theo bìa ngoài khu rừng cây cối mọc um tùm, để cành lá che đi cơ thể mình. Chỉ có điều vừa chạy vừa khóc, trước mắt mờ hồ, mấy lần liền bị ngã dúi dụi.

* * *

7. , Chương 04 P2

Do hai người tách ra, con chim ưng kia lập tức không biết đi theo hướng nào, nên bay lòng vòng hỗn loạn trên bầu trời một lúc lâu, cuối cùng do bóng dáng của Việt Tần đã biến mất trong tầm nhìn nên bỏ cuộc không đuổi theo nữa, chỉ chăm chăm quan sát hai người đang dừng bên bờ suối.

Mi Lâm ngồi đó, lấy thịt rắn từ trong túi áo ra ăn vài miếng, sau đó uống vài ngụm nước suối, rồi ngắt vài ngọn cỏ thơm cho vào miệng nhai. Nàng cảm thấy mình dường như có thể nghe thấy tiếng quần áo phản phật rẽ gió đang lao về phía này, nhưng cũng biết đó chỉ là ảo giác, thính giác hiện tại của nàng không thể thính nhạy như vậy được.

Không biết do giá lạnh hay nguyên nhân gì khác, sắc mặt Mộ Dung Cảnh Hòa càng trở nên xấu hơn so với ban sáng, xanh xao vàng vọt, làm cho người khác có cảm giác ngay giây tiếp theo hãn sẽ ngừng thở.

Mi Lâm nghĩ ngợi, tiến về phía trước nói lỏng những sợi dây quấn quanh người hãn và chiếc cang, nghĩ bụng nếu như hãn ta có tỉnh lại cũng không đến mức mất mạng oan uổng vì không thể cử động được. Nàng chẳng có cảm tình với hãn, không có ý cứu, nhưng cũng không hận đến mức muốn hãn ta phải chết.

Không sai, nàng không hề có ý định thực hiện lời hứa với Việt Tần, đợi đến khi bọn họ tìm được hãn rồi mới rời đi, nàng đâu có muốn chết.

Nghĩ đến cơn tức giận toát ra từ đôi mắt của Mục Dã Lạc Mai, nàng bất giác rung mình, đoán rằng Việt Tần chắc cũng đã lặn xuống suối rồi, nàng liền đứng dậy định chạy về hướng ngược lại.

Nhưng chân vẫn chưa đứng thẳng, cổ chân bỗng thắt lại, bị nắm chặt lấy, làm cho nàng suýt chút nữa thì ngã. “Mang ta theo cùng.” Giọng nói khàn đục, ngữ điệu khó có thể từ chối.

Mi Lâm giật thót mình, cúi đầu, bắt gặp ngay đôi mắt sáng quắc của Mộ Dung Cảnh Hòa.

Không có sự mơ màng khi mới tỉnh dậy, cũng chẳng có cảm giác mê man tử sắc như lúc bình thường, rất tỉnh táo, tỉnh táo và u sầu, giống như một hồ nước ẩn mình sâu trong núi. Rất nhiều năm sau này Mi Lâm nhớ lại đều nghi hoặc, lúc đó rốt cuộc là vì đôi mắt lạng lẽ mà kiên định của hãn khiến nàng dao động, hay là vào giây phút đó những âm thanh nàng tưởng tượng khi này bỗng chốc dừng lại, thậm chí đến tiếng gió thổi cũng chẳng còn.

Nhưng đó chỉ là cảm giác nhất thời, nàng rất nhanh trở về với thực tại, lạnh lùng hỏi: “Người tỉnh dậy từ khi nào vậy?” Nàng tuyệt đối không tin hãn tỉnh dậy đúng lúc như vậy, vừa vặn khi nàng quyết định sẽ bỏ hãn lại chạy trốn một mình.

“Tối qua.” Mộ Dung Cảnh Hòa thẳng thắn nói.

Sắc mặt Mi Lâm cứng lại, nghĩ đến việc tối hôm qua ba người bọn họ nằm sát cạnh nhau, rồi cộng thêm sự mệt mỏi suốt cả ngày, sắc mặt buồn bực nhả lại, định cho hẩn một bài học, nhưng lập tức nhớ ra bây giờ không phải lúc, chỉ còn cách nén cơn tức giận xuống, mỉm cười nói: “Nếu Vương gia đã tỉnh lại, Đại Hoàng tử nhất định rất nhanh sẽ đuổi kịp đến đây, tại sao phải làm khó tiểu nữ?” Nàng không muốn tự xưng là nô tì nữa, vì lúc này cũng chẳng có gì cần phải hạ thấp mình.

Nghe đến ba chữ Đại Hoàng tử, lông mày Mộ Dung Cảnh Hòa khẽ nhướn lên, không có ý nói nhiều thêm, nhưng không muốn buông tay ra, chỉ đều đều nhắc lại: “Đưa ta đi!”

Mi Lâm không thể tiếp tục đeo nụ cười trên mặt, trừng lên nhìn đôi mắt bình tĩnh mà kiên quyết của hẩn, “Vương gia chắc không quên ngày hôm qua còn muốn lấy mạng ta, hôm nay dựa vào cái gì mà đưa ra yêu cầu này?” Mục Dã Lạc Mai ép nàng phải chạy vào trong rừng giống như những tù binh kia để làm mục tiêu cho bọn họ truy sát, hẩn chẳng một chút do dự lập tức đồng ý, thậm chí khi nàng khổ sở khẩn cầu, hẩn cũng chỉ lo việc làm thế nào để lấy lòng Mục Dã Lạc Mai, đến nhìn nàng thêm một cái cũng không muốn tốn thời gian. Bây giờ thì sao, hẩn ta còn dám ra lệnh cho nàng, thực sự nghĩ rằng là Vương gia thì có thể làm bá chủ thiên hạ sao?

“Ta không muốn lấy mạng nàng.” Mộ Dung Cảnh Hòa cụp mắt xuống nói, đúng khi Mi Lâm khẽ động lòng, lại nói thêm một câu khiến nàng suýt chút nữa thì nôn ra máu: “Nàng sống hay chết có liên can gì đến ta?” Ý của hẩn không thể rõ ràng hơn được nữa, đối với hẩn, nàng chẳng là cái gì cả, vì thế hẩn cũng chẳng cần phải quan tâm đến sự sống chết của nàng.

Hẩn giải thích như vậy, Mi Lâm lập tức đã hiểu ra, hẩn thu nạp nàng, rồi bỏ rơi nàng trong rừng, dùng nàng để lấy lòng người con gái hẩn yêu, đều bởi vì hẩn chẳng mấy may để ý đến nàng, tất cả chỉ là trùng hợp khi nàng ngẫu nhiên trở thành vật trong tầm tay để hẩn mặc ý sử dụng, còn về chính con người nàng, thực ra từ trước đến nay chưa bao giờ hẩn để ý đến sự tồn tại ấy. Đối với hẩn, nàng giống như một thứ đồ vật hơn là một con người đang sống. Mà một thứ đồ vật thì sao có thể nói đến chuyện sống hay chết?

Mi Lâm chưa bao giờ mộng tưởng hẩn có ý gì với mình, nhưng vẫn bị câu nói đó làm cho đau nhói. Chỉ vì từ lúc còn ở nơi tối tăm kia, nàng đã bị người ta đối xử giống như một thứ đồ vật. Nàng cứ tưởng rằng... khi hẩn xoa nốt ruồi nơi khóe mi mình, trong đôi mắt tràn ngập sự si mê, khi hẩn ôm mình đi vào giấc ngủ, thì trong mắt hẩn, nàng ít nhất cũng là một con người. Nhưng thì ra... thì ra...

Nàng khẽ cười khềnh, cố gắng đè nén nỗi buồn và cơn tức giận đang trào lên, nhắc chân định giật ra khỏi tay hẩn, nhưng lại bị những lời tiếp theo làm cho dừng lại. “Nếu như nàng không đưa ta theo, đừng có nghĩ đến chuyện chạy thoát.” Rõ ràng là uy hiếp.

Mi Lâm chẳng mấy may còn chút tiếc nuối nào, rút ra một con dao từ bên hông, quỳ xuống chỉ thẳng vào phần yết hầu yếu ớt của hẩn: “Không thoát nổi... Người có tin rằng ta sẽ giết người trước rồi chặt đứt tay của người không?”

Mặt Mộ Dung Cảnh Hòa không biến sắc, đến chớp mắt một cái cũng không. “Tin!” Dừng lại một lúc, nhìn thấy con dao trong tay nàng hơi thu lại, hẩn cười nói tiếp: “Nàng có tin không, nếu giết ta, nàng và thằng bé kia sẽ không bao giờ nhìn thấy ánh mặt trời mọc ngày mai?”

Trên trời truyền đến một tiếng kêu chói tai, Mi Lâm mím chặt môi, im lặng thu con dao lại, biết rằng những lời hẩn nói là sự thật. Dù thế nào, hẩn cũng là một Vương gia, việc có nhận được sự sủng ái của Hoàng đế hay không đều không thể phủ nhận điều đó. Một Vương gia chết ở nơi này không rõ nguyên nhân, chỉ sợ sẽ có rất nhiều người khác bị vạ lây.

“Người có thể tự đi không?” Nàng dần lòng đưa ra quyết định, biết rằng không thể chậm trễ hơn, nếu không có chạy cũng bằng vô ích.

Mộ Dung Cảnh Hòa mỉm cười, không trả lời. Thực tế đã chẳng thể rõ ràng hơn, nếu như hẩn ta có thể đi, tại sao lại phải giả vờ hôn mê suốt như vậy.

Mi Lâm bất lực, chỉ đành biết cúi người xuống đỡ hẩn dậy, vết thương buộc qua loa bên vai trái lại một lần nữa rỉ máu, chân phải càng đau đớn hơn, nàng lập tức quỳ sụp xuống đất, Mộ Dung Cảnh Hòa vừa được

đỡ dậy cũng một lần nữa ngã trở về mặt đất.

“Cho dù nàng có muốn trả thù ta thì cũng không cần vội làm ngay lúc này.” Một thoáng đau đớn hiện trên khuôn mặt Mộ Dung Cảnh Hòa, lời nói ra miệng lại mang ý trào phúng mỉa mai.

Mi Lâm đầu cúi thấp, im lặng chờ đợi cho đau đớn qua đi rồi mới ngẩng lên nhìn hắn, lạnh lùng đáp: “Những vết thương trên người ta lúc này đều do người con gái của người gây ra, có biết không?”

Thấy nàng nhắc đến Mục Dã Lạc Mai, sắc mặt Mộ Dung Cảnh Hòa khẽ trầm xuống, ngữ khí lạnh lùng đi rất nhiều: “Tính cách nàng ấy cương trực, không để một hạt bụi nào trong mắt, tha mạng cho nàng đã là rất may mắn rồi, nàng còn không hài lòng cái gì?”

Mi Lâm bật cười thành tiếng, nghĩ đến Mục Dã Lạc Mai đã thả mình thoát như thế nào, bất giác phản ứng lại nói: “Chẳng lẽ ta phải cảm kích nàng ta?” Nói xong, chợt thấy trên khuôn mặt Mộ Dung Cảnh Hòa hiện lên vẻ tức giận, không đợi cho hắn nói ra những lời khó nghe hơn, liền chuyển ngay chủ đề: “Vấn đề lúc này là, đừng nói ta không thể nào kéo được người, cho dù có kéo được, cũng sẽ rất nhanh bị đuổi kịp.” Nàng nói ra sự thật, nhưng cũng không nhịn được chêm vào một câu buồn bã: “Theo ta thì người con gái của người cũng sẽ đuổi đến đây, nàng ấy ắt sẽ đưa người trở về một cách an toàn, sao người phải bám lấy ta không buông?”

“Bản vương thích thế!” Mộ Dung Cảnh Hòa ý thức được tình hình trước mắt, cũng không muốn nhắc thêm về chuyện của Mục Dã Lạc Mai, trầm giọng nói: “Không còn kịp nữa rồi...”

* * *

Khi cận vệ của Mộ Dung Huyền Liệt tìm kiếm ở gần đó sắp đuổi tới nơi con chim ưng chỉ thị, nhìn thấy không xa một bóng người đứng phía rừng cây leo, trên người mặc bộ quần áo của Mộ Dung Cảnh Hòa, chẳng buồn nghĩ ngợi, giương cung lên bắn liền hai mũi tên.

Khi Mộ Dung Huyền Liệt và Mục Dã Lạc Mai đuổi tới, tên thị vệ kia đang lễ phép đứng sang một bên, sắc mặt không được tốt cho lắm, còn người mà bọn họ khổ sở tìm kiếm suốt một đêm là Mộ Dung Cảnh Hòa đang lười nhác nằm gối đầu trong lòng mỹ nhân trên một tảng đá lớn bằng phẳng bên cạnh dòng suối.

Trên tảng đá trải một chiếc áo mỏng, hai người nửa nằm nửa tựa, trên người đều chỉ mặc bộ quần áo ngủ màu trắng, một người quần áo hơi phanh ra, một người tóc tai rối bời, chẳng cần nghĩ cũng biết trước khi bọn họ đến nơi này đã xảy ra chuyện gì. Bên cạnh tảng đá, nước suối chảy róc rách, những bông cúc dại khoe sắc, mỹ nhân chỉ khoác trên mình bộ áo màu trắng bên trên còn lốm đốm những vết máu, trong khung cảnh lãng mạn thấp thoáng nét mỉa mai.

Mặt Mục Dã Lạc Mai sầm lại.

“Hoàng huynh, sao hai người lại đến đây?” Nhìn thấy bọn họ, Mộ Dung Cảnh Hòa cũng chẳng buồn ngồi dậy, nói với giọng chẳng hào hứng lắm.

Mộ Dung Huyền Liệt liếc về phía tên thị vệ đứng bên cạnh thần sắc lúc này đang lo lắng, trong lòng bỗng thấy kỳ lạ, bất giác chăm chú để ý kỹ thái độ chẳng vui vẻ gì lắm của Mộ Dung Cảnh Hòa, định khai thác điều gì đó từ hắn ta.

“Cảnh Hòa, đệ đúng là chẳng ra làm sao, có biết là bọn ta đã tìm đệ rất khổ sở hay không?” Hắn hơi nhíu mày, sắc mặt hiện lên sự bất mãn, bộ dạng giống như huynh trưởng dạy dỗ tiểu đệ.

“Bọn huynh tìm ta làm gì?” Nghe xong, ánh mắt Mộ Dung Cảnh Hòa toát lên vẻ ngạc nhiên, nói xong liền khẽ quay sang nhìn Mi Lâm, nàng lập tức hiểu ý cúi đầu khẽ hôn lên mặt, sau đó dụi dụi âu yếm vào trán hắn. Hắn hơi ngẩng đầu lên, thần sắc ung dung âu yếm, nói với Mộ Dung Huyền Liệt: “Ta và ái thiếp cùng ngoạn thưởng sắc thu nơi này, ngoạn thưởng xong sẽ tự khắc trở về. Chẳng nhẽ Hoàng huynh cho rằng Cảnh ta rời bỏ quân binh năm năm sẽ vô dụng đến mức bản thân mình cũng không thể tự bảo vệ nữa?” Nói đến đây, hắn bất ngờ bật cười, ánh mắt như chớp giạt quết về phía một cận vệ, lạnh lùng nói: “Vì thế nên mới ra lệnh cho thị vệ bắn hai mũi tên tới để thử thân thủ của ta?”

Sắc mặt Mộ Dung Huyền Liệt lập tức thay đổi, trừng mắt lên nhìn thị vệ kia, tức giận nói: “Người thật to gan!”

Tên thị vệ lập tức quỳ sụp về phía trước: “Điện hạ tha mạng, khi đó gió thổi, bĩ chức chỉ nghĩ có mãnh thú chạy qua, không hề có ý mạo phạm Kinh Bắc Vương gia.” Ngữ khí của hắn ta bình tĩnh, không hề có một chút gì sợ hãi.

Chưa đợi cho Mộ Dung Huyền Liệt có phản ứng gì, Mộ Dung Cảnh Hòa đã cười đáp: “Nếu như đến người và thú cũng không phân biệt được, giữ bên mình những thị vệ thế này, sự an nguy của huynh quả thực khiến người khác lo lắng.”

Những lời của hắn vừa nói ra, sắc mặt tên thị vệ kia vốn dĩ chẳng hề có chút sợ hãi lúc này lập tức xám ngắt, cơ thể đang quỳ bắt đầu âm thầm run lên, dập đầu lia lịa: “Thuộc hạ biết tội, thuộc hạ biết tội..

Khuôn mặt anh tuấn của Mộ Dung Huyền Liệt thoáng hiện nét lạnh lùng, nhưng ngay sau đó được thay thế bằng một nụ cười, “Nếu tên nô tài không có mắt này đã mạo phạm Tam đệ, làm huynh như ta chắc chắn không thể tha thứ.” Dừng lại một lúc, hắn nói tiếp: “Trong núi có mưa thu rơi, ẩm ướt lạnh giá, không thích hợp để ở lại lâu, chúng ta tốt nhất nên quay về thôi.”

Mộ Dung Cảnh Hòa giống như được mỹ nhân trong lòng phục vụ rất thoải mái, nhắm hờ mắt lại, một lúc sau mới lười nhác ngồi thẳng dậy dưới sự dìu đỡ của mỹ nhân, nhưng vẫn tựa vào nàng như người không xương, khẽ đưa mắt về phía Mộ Dung Huyền Liệt gần như không thể tiếp tục duy trì nụ cười trên mặt kia.

“Huynh trưởng cứ về trước đi, Cảnh và ái thiếp vẫn chưa tận hưởng hết lạc thú, thật..

“Đủ rồi! Mộ Dung Cảnh Hòa, chàng còn muốn dày vò thế nào nữa đây?” Mục Dã Lạc Mai vẫn im lặng cuối cùng không thể nhịn thêm nữa, tức tối nói, trong đôi mắt ngập tràn lửa giận và sự mất kiên nhẫn.

Dường như mãi đến lúc này Mộ Dung Cảnh Hòa mới chú ý đến sự có mặt của Mục Dã Lạc Mai, đôi mắt tràn ngập tức giận từ từ hướng về phía nàng ta, định thần một lúc, thần sắc càng lúc càng trở nên lạnh lùng, “Người lấy thân phận gì mà dám nói chuyện với bản vương như vậy?”

Lời vừa dứt, không chỉ có Mục Dã Lạc Mai và Mộ Dung Huyền Liệt, thậm chí đến Mi Lâm cũng bắt giắc ngẩn ngơ. Sau đó lại nghe thấy hắn nói tiếp: “Người làm bị thương ái thiếp của bản vương, bản vương còn chưa tính sổ, ai cho phép người hồn láo ở đây?”

“Mộ Dung Cảnh Hòa, chàng, chàng...” Mục Dã Lạc Mai trước giờ luôn được Mộ Dung Cảnh Hòa dung túng yêu chiều, giờ thái độ của hắn thay đổi bất ngờ như vậy khiến cho nàng ta tức tối không thể tin nổi, nhất thời không biết nên phản ứng ra sao.

“Tên hủ của bản vương người có thể gọi được sao?” Mộ Dung Cảnh Hòa ngắt lời nàng ta, ánh mắt hiện lên thần sắc căm ghét, “Những người con gái vừa vô vị vừa cao ngạo như người, bản vương chẳng qua cũng chỉ muốn chơi bời, người lại nghĩ bản thân mình ghê gớm lắm sao? Còn dám làm bị thương người phụ nữ của bản vương.. Mục Dã Lạc Mai tức tối đến mức mặt xanh ngắt lại, nói liền vài tiếng “được”, rồi quay đầu rời đi.

Mộ Dung Huyền Liệt gọi lớn mấy tiếng phía sau, thấy người đã đi xa, bắt giắc quay đầu lại trách móc: “Cảnh Hòa, lần này đệ quá đáng rồi đấy!” Nói xong, cũng quay người rời đi. Đi được vài bước, lại dừng lại, nói với một tên thị vệ khác theo phía sau, ra lệnh: “Người ở lại đây bảo vệ Kinh Bắc Vương gia, nếu như có gì bất ổn, lấy đầu ra đền tội.”

Nhìn hắn ta biến mất trong khu rừng, Mi Lâm mới cảm thấy Mộ Dung Cảnh Hòa này giờ nắm chặt lấy nàng lúc này mới khẽ thả lỏng, từng cơn nhói truyền đến từ lòng bàn tay khiến nàng nháu mày khó hiểu. Nếu như thực sự đau đớn như vậy, tại sao hắn lại phải nói như thế? Để cho Mục Dã Lạc Mai biết được sự thật chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Chưa để cho nàng kịp nghĩ thêm, Mộ Dung Cảnh Hòa xoay đầu, môi vừa lúc chạm lên cổ nàng. Người ngoài nhìn sẽ tưởng hai người giống sắp sửa thân mật, tên thị vệ ở lại đã học được một bài học từ tên thị vệ trước, vội vã quay mặt đi, bước đến một chỗ cách xa nơi đó.

“Mau giải quyết hắn ta đi.” Mộ Dung Cảnh Hòa nói thầm, ánh mắt không hề che giấu sự tàn nhẫn. Mi Lâm gật đầu, nàng hiển nhiên hiểu tên thị vệ này Mộ Dung Huyền Liệt giữ lại để giám sát bọn họ, bọn họ chỉ cần sơ ý một chút chắc chắn sẽ phạm sẽ thâm như bộ quần áo kia của Mộ Dung Cảnh Hòa, bị mấy mũi tên liền cắm lên. Nghĩ đến đây, nàng bắt giắc nhìn về phía bộ quần áo vắt trên cành cây kia, hai mũi

tên cắm sâu trong đó bị gió thổi qua nhưng chẳng hề lay động, có thể thấy lực của người bắn tên mạnh đến mức nào.

Nghĩ vậy, nàng khẽ đặt Mộ Dung Cảnh Hòa nằm xuống tảng đá, chú ý tạo ra một tư thế thoải mái, sau đó đứng dậy tiến về phía tên thị vệ.

* * *

Trước khi người của Mộ Dung Huyền Liệt đến, theo sự chỉ điểm của Mộ Dung Cảnh Hòa, Mi Lâm đã tạo những chiếc bẫy trong một mảng rừng cạnh khu vực bọn họ dừng chân để đề phòng. Đương nhiên muốn dùng cách bố trí đơn giản này để đối phó với cả đám cận vệ của Mộ Dung Huyền Liệt quả thật là không tưởng, nhưng chỉ đối phó với một tên thị vệ duy nhất thì đã quá đủ.

Khi Mi Lâm nhìn thấy tên thị vệ quả nhiên giẫm lên chiếc bẫy rồi bị những sợi dây leo quấn quanh treo ngược trên không trung, sự phòng bị đối với Mộ Dung Cảnh Hòa càng trở nên sâu sắc hơn. Nếu như không phải lúc này tính mạng hai người đang phụ thuộc vào nhau, e rằng nàng đã nhân cơ hội này trốn đi từ lâu.

Cô rút con dao ra tiến về phía tên thị vệ.

Những sợi dây leo quấn vào nhau, người đó bị treo không cao lắm, phần đầu cũng chỉ chạm đến vai Mi Lâm. Nhưng vì chân tay đều bị dây leo quấn chặt lại, trên mặt đất còn bố trí rất nhiều cọc gỗ nhọn hoắt, nên không dám dùng nội lực làm đứt những đoạn dây quấn quanh người.

Cách đó không xa, vài đốm lửa vẫn đang bập bùng cháy, đó là những đốm lửa Mi Lâm dùng chiếc đánh lửa lấy từ người hắc ta đốt lên, sau đó hắc còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, đã bị một trận thể cổ quá bao chặt lấy, giãy giụa hoảng loạn.

Mi Lâm đặt con dao lên phần cổ họng, vì cả người bị treo ngược lên mà càng hiện ra rõ hơn của hắc, hắc cảm thấy mình mất mạng thật oan uổng, nhưng dường như cũng chẳng oan uổng cho lắm.

Chẳng ngờ Mi Lâm dừng lại một lúc, sau đó quay người bước đi, để hắc lại một mình ngộp trong làn khói mịt mù, bị gió thổi lắt lư qua lại.

* * *

Mi Lâm dập tắt đốm lửa, lấy bộ quần áo bị mũi tên cắm vào tạo nên hai lỗ thủng từ trên cây xuống rồi trở về bên cạnh Mộ Dung Cảnh Hòa, vút lên người hắc, sau đó quay người kéo chiếc cáng giấu trong bụi cỏ ra, diu Mộ Dung Cảnh Hòa nằm lên, rồi mặc quần áo của mình vào.

“Tại sao không giết hắc ta?” Mộ Dung Cảnh Hòa hỏi, hắc nghĩ rằng nàng rất độc ác.

“Ta thích vậy.” Mi Lâm chẳng buồn liếc nhìn hắc lấy một cái, thắt chặt dây lưng, cúi người kéo chiếc cáng.

Mộ Dung Cảnh Hòa khựng lại, bỗng nhiên nhớ ra những lời mình vừa nói nàng đã trả lời rất nhanh.

Mi Lâm thử dùng lực một chút, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn trời, chắc chắn rằng con chim ưng không còn ở đó nữa, rồi mới đặt sợi dây lên bên vai không bị thương của mình, sau đó lấy hết sức kéo men về phía dòng suối. Nàng không cho rằng mình là một người dễ mềm lòng, nhưng khi nhìn thấy trong đôi mắt tên thị vệ kia toát lên vẻ hoảng sợ bất lực và thần sắc chấp nhận số mệnh, bỗng nhiên nàng không muốn xuống tay. Dù sao người đó cũng không gây cho họ nguy hiểm gì, tại sao nàng lại bắt buộc phải giết?

Mi Lâm cố gắng nếu không có chuyện gì bắt buộc sẽ không nói chuyện với Mộ Dung Cảnh Hòa. Với con người này, trong lòng nàng lúc nào cũng có một nỗi sợ hãi khó tả, lý do thì rất nhiều, nàng chẳng muốn nghĩ đến. Còn về Mộ Dung Cảnh Hòa rõ ràng là cũng không có tâm trí để nói chuyện, vì thế trên suốt đường đi hai người đều tự ngầm hiểu với nhau không ai nói câu nào, mãi cho tới khi màn đêm buông xuống.

Mi Lâm bối được một chiếc động đủ lớn cho hai người nằm từ một đám cây cỏ rậm rạp um tùm, sau đó dùng chiếc đánh lửa lấy từ trên người tên thị vệ kia đốt một đống lửa nhỏ trước cửa ra vào.

Trong đám dây leo đó còn mọc cả những loại sơn dược, nàng tiện tay đào lên hai đoạn rễ thô ráp, vùi trong đống than, rồi lấy số thịt rắn còn lại trên người ra dùng dao xiên, nướng trên ngọn lửa.

Nhìn thấy vũ khí quý giá của mình bị đốt như vậy, Mộ Dung Cảnh Hòa có phần bực bội.

“Đồ ngốc, nàng không biết rằng đốt như thế sẽ làm cho nó chảy ra sao?”

Mi Lâm không để ý đến hắn, đem những miếng thịt rắn đã nướng chín đặt lên một phiến lá, rồi lại xiên hai ba miếng nữa vào nướng tiếp.

Ngoại trừ Viêm đế và Mục Dã Lạc Mai, trước đây hắn chưa từng bị ai xem thường như vậy, cộng với việc nguy hiểm cũng đã qua, cuối cùng Mộ Dung Cảnh Hòa không chịu nổi tức giận, quát: “Tiện tì vô lễ, nàng quên thân phận của mình rồi sao?”

Nghe thấy vậy, Mi Lâm cảm thấy huyết thái dương như rung lên một trận, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân ngồi đối diện, thấy sắc mặt thịnh nộ của hắn, nhất thời không biết hắn đang cố tỏ ra hay tức giận thực sự. Nhưng cho dù thế nào, nàng cũng chẳng cần phải tỏ ra thấp cổ bé họng với hắn nữa.

“Này, từ bây giờ trở đi tốt nhất ngươi nên học cách ngậm chặt miệng lại.” Nàng cảnh cáo, ánh mắt không mấy thiện cảm. Dù không có động thái uy hiếp nào, nhưng lại khiến cho người khác biết rằng nàng không hề nói đùa.

Nếu Mộ Dung Cảnh Hòa có thể cử động, e rằng đã tung một cước về phía đó, nhưng lúc này hắn lại chẳng thể nhúc nhích, chỉ đành trừng mắt lên nhìn người con gái đó ngoảnh lại chỗ cũ tiếp tục nướng thịt rắn, hắn học nói: “Tiện tì, sẽ có một ngày bản vương khiến nàng phải trả giá vì những lời đã nói hôm nay.”

Mi Lâm ngáp một tiếng, xiên miếng thịt rắn đã nướng xong cho vào miệng, vừa nhai vừa nói: “Đợi đến lúc đó rồi tính tiếp. Đại Vương gia ngài bây giờ chỉ là một phế nhân, ăn ngủ vệ sinh đều phải dựa vào bản cô nương, tốt hơn nên nghĩ đến chuyện làm thế nào lấy lòng ta để cuộc sống của ngươi trở nên thoải mái hơn một chút thì sẽ thực tế hơn đấy.” Cho dù không có muối, thịt rắn nướng nóng hổi cũng rất hấp dẫn, đối với một người đã hai ngày nay chưa có món nóng nào vào bụng quả là một sự hưởng thụ lớn. Ăn liền hai miếng, nàng mới làm như nhớ ra còn có một người khác, liền nhặt một miếng thịt lên nhét vào miệng nam nhân kia, đồng thời nhét luôn những lời hắn ta đang định nói trở lại chỗ cũ.

Mộ Dung Cảnh Hòa đói một ngày một đêm, tuy rằng cực kỳ bất mãn với thái độ của Mi Lâm, nhưng không hề từ chối món ăn trong miệng, nhai thêm vài lần rồi nuốt xuống, chẳng hề tỏ ra khách sáo: “Muốn nữa.”

Mi Lâm cũng chẳng muốn dày vò thêm, vừa nướng vừa dứt cho hắn, vừa tự mình ăn. Chỉ có điều cứ nướng vài miếng một quả thật quá sốt ruột, cuối cùng nàng vót nhọn một cành cây, bóc sạch lớp vỏ ngoài, xiên những miếng thịt rắn lên trên rồi nướng cả.

Tạm thời không có gì để ăn, cơn đói vừa bị gọi lại của Mộ Dung Cảnh Hòa lúc này liên tục gào thét, hắn nhìn chằm chặp cô gái đang nướng thịt một lời chẳng nói kia, chịu không nổi lên tiếng giục: “Nó tài ngu dốt, lẽ mà vậy! Nàng muốn bỏ đói bản vương phải không?” Mi Lâm trước nay chưa bao giờ thấy con người này nói nhiều như vậy, tự nhiên có cảm giác phiền phức, cầm một xiên thịt rắn vẫn còn chưa nướng kỹ định nhét vào mồm hắn. Mộ Dung Cảnh Hòa bị một phen giật mình, vội vàng quay mặt đi, tức tối nói: “Thứ chưa chín nàng cũng dám cho bản vương ăn sao?”

Mi Lâm tức điên, thu xiên thịt lại tiếp tục nướng. “Ngươi còn lảm nhảm thì khỏi ăn.” Nếu như không phải trước đây đã từng được lĩnh giáo thủ đoạn của hắn, e rằng nàng sẽ thực sự nghĩ rằng đây chỉ là một tên công tử bột thất học bất tài suốt ngày chỉ biết hưởng thụ.

8. , Chương 04 P3

Mộ Dung Cảnh Hòa nghe vậy bất giác tròn tròn mắt lên, nhưng thấy nàng có vẻ nghiêm túc, chỉ sợ nói được làm được, nghĩ đến cái bụng của mình, cuối cùng hắn cũng cố nhẫn nhịn.

Bầu không khí bỗng nhiên trở về với sự im lặng, chỉ nghe thấy tiếng lách tách từ phần thịt nướng cùng với tiếng côn trùng đêm thỉnh thoảng phát ra.

Mi Lâm bất chợt cảm thấy rất sảng khoái, kể từ khi rời khỏi nơi u ám kia đến nay, đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được sự tự do, nhẹ nhõm rũ bỏ tất cả, nào là nhiệm vụ, nào là thuốc giải, đã tới nước này rồi, tất cả những băn khoăn kia đều trở nên thừa thãi. Khi mùi thịt nướng trở nên đậm hơn, nàng bỗng nhớ ra Mộ Dung Cảnh Hòa không thể nào không nhận thấy biểu hiện của nàng đã khác hẳn so với khi còn ở trong vương phủ, nhưng lại chẳng hề hỏi một câu nào, trong lòng bất giác dậy lên một cảm giác kỳ quái. Chẳng lẽ hẳn thực sự xem thường mình đến mức một sự thay đổi lớn như vậy cũng không phát hiện ra, hay còn vì lý do gì khác nữa?

“Sao người lại biến thành thế này?” Nàng mở lời, nhưng vấn đề đưa ra không phải là điều trong lòng đang thắc mắc.

Mộ Dung Cảnh Hòa có lẽ vẫn đang tức giận, nghe thấy nàng hỏi liền nhắm mắt lại, không để ý đến.

Mi Lâm mỉm cười, cũng chẳng quan tâm cho lắm, nghĩ một lúc, bất ngờ đứng dậy lục lọi một lượt khắp người hắn. Mộ Dung Cảnh Hòa giật nảy mình, trừng mắt hỏi: “Nàng định làm gì?”

Mi Lâm không trả lời ngay, lục lọi hồi lâu, ngoại trừ một miếng ngọc ra chẳng mò được thứ gì. Nàng bực mình thu tay lại, nhưng cũng chẳng cầm miếng ngọc, cái thứ chỉ cần nhìn đã biết không nên động đến, tức tối trách móc: “Trên người người chẳng đem theo bất cứ thứ gì sao?” Nàng mới ở trong phủ có vài ngày, đến lương tháng còn chưa được cầm, lần này ra khỏi núi biết làm thế nào? Sự tôn nghiêm bị một người mình chỉ coi như tiện nữ mạo phạm hết lần này đến lần khác, Mộ Dung Cảnh Hòa tức giận, hận không thể ngắt đi được, nghiêng răng kèn kẹt nói: “Bản vương mang theo thứ gì, không mang theo thứ gì, đến lượt kẻ nô tài như ngươi được hỏi sao?”

Nghe vậy, Mi Lâm nhướn mày, cười đáp: “Ta nghĩ cần phải nói cho người biết, trước khi người có thể tự mình đi lại, cho dù có muốn hay không đều sẽ cần đến ta, ta đi đâu người sẽ phải theo đấy.” Nàng không hề tin rằng, đợi đến khi hắn trở về một cách an toàn sẽ dễ dàng bỏ qua ỉn. Mặt khác, Mộ Dung Huyền Liệt sau khi chờ lâu ắt sẽ tiếp tục cho người đi tìm bọn họ, có hắn bên cạnh, ít nhiều nàng cũng có được sự bảo đảm, nếu không cả trăm cái mạng cũng chẳng đủ cho bọn họ truy sát.

Thịt rắn đã nướng chín, phủ lên một lớp màu vàng nhàn nhạt, nàng thu tay lại, phân số thịt thành hai phần, sau đấy ột phần đặt lên một phiến lá. Vừa làm những việc đó, nàng vừa ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt không được tốt lắm của Mộ Dung Cảnh Hòa, tiếp tục nói: “Ta nghĩ người nên hiểu rõ, sau này chúng ta phải sống nương tựa vào nhau, ta ăn thịt người ăn thịt, ta ăn đường người cũng ăn đường. Nếu như không có gì để ăn, người chết trước chắc chắn sẽ là người. Vì thế, trên người người có mang theo bạc hoặc những thứ có thể đổi lấy bạc được hay không có liên quan rất lớn đến bản thân người đấy.”

“Đương nhiên, ta cũng chẳng quan tâm đến việc người gọi ta là tiện nô tài, nếu việc đó làm người thích thú.” Nói xong, nàng dùng những chiếc que vừa xiên thịt khi nãy làm thành hai chiếc đũa, rồi gấp những miếng thịt rắn trong phần đặt trên phiến lá khi nãy bắt đầu đút chonam nhân đang tức tối đến mức lông mi cau chặt lại kia. Nhìn khuôn mặt hắn ta như muốn từ chối, nhưng sau một hồi do dự cũng vẫn mở miệng, ngoan ngoãn ăn từng miếng, nàng lại nói thêm một câu: “Nhưng người cũng đừng hi vọng rằng tiện nô tài như ta sẽ bỏ một số tiền lớn mời đại phu về chữa trị ỉn.” Nàng chẳng đời nào đi làm việc tự đào hố chôn mình đó.

Không biết có phải do đã quá tức giận không, Mộ Dung Cảnh Hòa bỗng nhiên bình tĩnh trở lại, lặng lẽ ăn hết phần thịt dành ỉn, sau đó nhắm mắt dưỡng thần, làm cho người khác bất ngờ có một cảm giác rất khó đoán biết. Mãi đến khi Mi Lâm bôi số thuốc vùi trong đồng tro ra, bóc lớp vỏ đen bên ngoài đi, định đút cho hắn ăn tiếp, hắn đã tựa vào những sợi dây leo chẳng chặt phía sau ngủ từ bao giờ.

Mi Lâm đã nói hết những gì cần nói, cảm thấy rất thoải mái, thêm một ít củi vào đồng lửa, sau khi chắc chắn nó không bén vào đám cỏ và dây leo xung quanh, nàng cũng tựa ra phía sau thả lỏng người.

Khi hơi thở nàng đã dần trở nên sâu hơn, Mộ Dung Cảnh Hòa chợt mở mắt, nhìn nàng như suy nghĩ điều gì, sau đó mới quay sang phía đồng lửa đang cháy không lớn lắm. Ngọn lửa nhảy múa ánh vào trong đôi mắt u ám, khiến hắn bất giác nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong hai ngày vừa qua, cùng với Mục Dã Lạc Mai, người đã bị hắn làm cho tức tối bỏ đi.

Rốt cuộc, nàng có tham dự vào âm mưu này hay không?

Câu hỏi đó, hần chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy không thể chịu nổi, nếu như điều đó là sự thật, hần chỉ sợ mình sẽ gây ra những chuyện mà chính bản thân cũng chẳng thể nghĩ tới.

Trước khi nhận ra tính cách thực sự của Mi Lâm, Mộ Dung Cảnh Hòa đang nảy sinh những nghi hoặc về việc một ngày trước đây Mục Dã Lạc Mai công kích ép hần phải tham gia luyện tập một cách khó hiểu, việc này mơ hồ làm lòng hần nhói đau. Đương nhiên, sự hoài nghi đó đã dần tan biến sau khi thấy thái độ của nàng với Mi Lâm. Hần tin tưởng rằng vì bị Mi Lâm làm cho tức giận đến mất hết lí trí, cảm thấy ầm ứ nên Mục Dã Lạc Mai mới tìm mình để trút cơn giận. Tình hình trước mắt đó là, cho dù vì nguyên nhân gì, hần đều vì nó mà phải chịu một sự thiệt thòi lớn.

Kể từ năm năm trước, hần rất ít động thủ với người khác, nếu có cũng chỉ là những màn không cần dùng nhiều đến thể lực, ví dụ như săn bắn. Người đời đều nói hần bị tước đoạt bình quyền nên không thể đứng dậy sau cú sốc đó, nhưng không hề biết rằng thực ra hần thiếu chút nữa bị thích khách hành thích, sau đó phải cố gắng lắm mới giấu được mọi người để vượt qua lần đó, nhưng cũng để lại di chứng, kinh mạch trở nên rất yếu.

Thế tấn công của Mục Dã Lạc Mai càng lúc càng mạnh mẽ, không hề lưu tình, khiến hần đến cơ hội để từ chối cũng chẳng có, chỉ đành biết miễn cưỡng tiếp chiêu. Nếu như lúc bình thường, hần có thể sẽ tìm mọi cách để nhân nhượng, nhưng trong tình huống này đối với hần nguy hiểm vạn phần, hiển nhiên sẽ mong sao kết thúc càng sớm càng tốt, vì thế ra tay rất mạnh, hi vọng có thể khiến cho Mục Dã Lạc Mai tự động bỏ cuộc.

Nhưng đáng tiếc không phải vậy, hần quên mất rằng tính cách của Mục Dã Lạc Mai rất kiên cường, lại trọng thể diện, ép cho nàng ta tự nguyện dừng lại cũng đồng nghĩa với việc tự nhận mình kém cỏi yếu ớt, đây là việc không bao giờ có thể xảy ra. Vì vậy, cuối cùng hần bắt buộc phải nghiêng rằng chịu của nàng một chưởng, trận giao chiến giữa hai người mới dừng lại. Sau đó, sự nhường nhịn của hần đã bị nàng ta phát hiện, liền tức giận dùng đòn bỏ đi.

Hần đương nhiên sẽ không đuổi theo lấy lòng đền tội như trước đây, khí huyết hỗn loạn cùng với kinh mạch như muốn đứt ra khiến cho hần ngồi trên ngựa cũng còn khó khăn, vào thời khắc đó, hần biết rằng mình không thể quay về, không thể để cho Mộ Dung Huyền Liệt luôn sấm soi để ý mình nhìn ra bất cứ manh mối nào. Vì vậy hần nhân cơ hội đó thể hiện thái độ tức giận, nói với Mộ Dung Huyền Liệt rằng muốn tiếp tục đi săn, rồi thúc ngựa lao về phía rừng sâu. Sau khi đã đi được rất xa, hần thậm chí vẫn còn cảm nhận được đôi mắt tựa chim ưng đó của Mộ Dung Huyền Liệt vẫn đang theo dõi mình, giống như một con kền kền đang khát máu vậy.

Hần ngồi thẳng lưng lên, hi vọng trong lúc cưỡi ngựa có thể hồi phục phần nào nguyên khí, điều hòa lại kinh mạch. Chỉ có điều sáng nay khi hần biết Mộ Dung Huyền Liệt cũng rất háo hức tham gia lần săn bắt này, những dự cảm không tốt mà hần nghĩ tới đã trở thành sự thật, trong bóng tối sau khi màn đêm phủ bóng xuống khu rừng, hần bị mai phục.

Phụ hoàng đã từng ra lệnh cấm hần mặc áo giáp cũng như tham gia bất cứ hành động quân sự nào, lần này bỗng dưng phá lệ, khiến hần không thể không có sự phòng bị.

May là tấn công hần chỉ có hai tên, thăm dò và truy sát. Hần biết rằng chuyện mình bị hành thích để lại di chứng đã bị những kẻ có dã tâm nghe được phong thanh, đang muốn tìm cơ hội chứng thực. Nhưng trước khi việc đó được phơi bày, bọn họ vẫn dè chừng hần, không dám làm quá.

Trong tình cảnh ấy, hần buộc phải nắm lấy nhược điểm này, biết chắc kinh mạch sẽ bị tổn thương nặng nề như lúc trước, nhưng vẫn sử dụng cực chiêu, tung một quyền hạ gục hai kẻ kia. Sau đó khí huyết dội ngược trở lại, hần ngã xuống từ trên lưng con ngựa bị làm cho kinh động đến hoảng loạn, tỉnh lại đã nằm bên cạnh Mi Lâm.

Trong những lần nói chuyện của hai người, hần phán đoán được Mi Lâm tuy không phải Bồ Tát, nhưng rất dễ mũi lòng, thẳng bé kia càng không cần phải nói, vì thế cứ giả vờ hôn mê như vậy, để bọn họ đưa mình ra khỏi núi.

Đối với hần, đây chính là một cơ hội vô cùng tốt để rời khỏi Chiêu Kinh. Tuy cái giá phải trả rất đắt, thậm chí con đường phía trước rất khó đoán, nhưng hoàn toàn xứng đáng.

Hành trình ra khỏi núi không hề thuận lợi, có những chỗ chiếc cang không thể qua, Mi Lâm chỉ còn cách vừa đẩy vừa đỡ mới đưa được Mộ Dung Cảnh Hòa theo, chiếc cang cuối cùng đành phải bỏ lại.

Nhưng cho dù có khó khăn thế nào, đứng vào lúc con chim ưng của Mộ Dung Huyền Liệt xuất hiện trên bầu trời một lần nữa, bọn họ cũng đến được bìa rừng, tất cả thời gian mất tròn năm ngày.

Nhưng, khi nhìn thấy một quân doanh đóng phía ngoài bìa rừng, bọn họ lại bắt buộc phải quay trở về.

“Đó là Lô thành quân.” Mộ Dung Cảnh Hòa nhắm mắt lại nói. Tuy không nhiều, nhưng Mi Lâm cũng đại khái đoán được đó chắc hẳn là do Viêm đế hạ chỉ phong tỏa Chung Sơn, nếu không ai còn dám tự mình điều động quân đội như vậy. Từ đó có thể thấy, những con đường ra khác cũng đã bị chặn.

Chặn núi mà không đi tìm, Phụ hoàng, người phòng con chặt chẽ quá! Khóe miệng Mộ Dung Cảnh Hòa khẽ nhếch lên khổ sở, rồi lập tức được thay thế bằng sự kiên định.

Mi Lâm không hiểu lắm về cuộc chiến chốn cung đình, nhưng cũng biết cứ như vậy mà đi ra tuyệt đối không thể được, đành âm thầm kéo Mộ Dung Cảnh Hòa trú lại một chỗ. Mộ Dung Cảnh Hòa không phản đối, chắc hẳn cũng có suy nghĩ giống như nàng.

“Làm thế nào bây giờ?” Hai người ẩn mình vào một khe hở giữa hai tảng đá, Mi Lâm hỏi.

“Nếu một thời gian nữa ta không trở về, bọn họ nhất định sẽ lập tức san bằng ngọn núi này để đi tìm, không thể ở lại trong núi lâu.” Mộ Dung Cảnh Hòa lạnh lùng nói.

Lông mày Mi Lâm hơi nhíu lại, nghĩ một lúc rồi nói: “Ta có thể đưa người ra bên ngoài rừng, nhưng ta sẽ không ra.” Có Mục Dã Lạc Mai ở đó, nàng bây giờ chỉ e đã trở thành một phạm nhân bị truy nã, sao có thể tự chui vào rọ.

Mộ Dung Cảnh Hòa nghe xong, đôi mắt nửa nhắm nửa mở như không bao giờ ngủ đủ giấc lập tức trợn tròn lên, “Nàng dám!” Sau vài ngày sửa đổi, cuối cùng hẳn cũng bỏ được thói quen mở miệng ra lại gọi nàng là “Tiện nô tài”.

“Ta nghĩ có thể thử.” Mi Lâm không nhịn được bật cười.

Mộ Dung Cảnh Hòa im lặng, sau đó ngón tay khẽ cử động, rồi túm lấy ống chân lúc này đang đặt cạnh mình của nàng, giống như lập lại cảnh tượng của ngày hôm đó, nhưng hẳn ta chẳng nói gì thêm.

Mi Lâm lập tức không thể tức giận nổi.

“Ta nhớ Chung Sơn có một truyền thuyết.” Mộ Dung Cảnh Hòa lúc này mới từ từ lên tiếng, khuôn mặt nghĩ ngợi như đang cố nhớ lại, “Ke rằng đã từng có người bị lạc đường trong Chung Sơn, đến một vách núi, đi qua vách núi đó không ngờ lại đến địa giới An Dương.”

“An Dương?” Mi Lâm ngắt ra một lúc, sau đó lắc đầu, cảm thấy truyền thuyết đó thật nhảm nhí, An Dương cách nơi này hơn hai trăm dặm, xe ngựa đi cũng còn phải mất vài ngày, đi qua một vách núi sao có thể đến được đó.

“Không phải là không thể.. Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn khuôn mặt nghi ngờ của Mi Lâm, thấp giọng nói. Nàng đâu biết rằng, để có thể thoát khỏi cái nhà tù Chiêu Kinh ấy, mấy năm nay hẳn chưa từng bỏ qua một khả năng nào, cho dù là một truyền thuyết hoang đường trong mắt người đời cũng được hẳn tự mình điều tra kỹ lưỡng.

Nhìn bộ dạng của hẳn, Mi Lâm bất giác có một dự cảm rằng, có thể bọn họ quả thực còn một con đường sống.

Tìm tạm một vài loại quả dại ăn, sau đó theo sự chỉ điểm của Mộ Dung Cảnh Hòa, hai người vừa ẩn nấp con súc sinh mọc cánh trên bầu trời, vừa tiến về thạch lâm trong truyền thuyết kia.

Nơi gọi là thạch lâm, chính là cách người Tây Nam ở Chung Sơn gọi bãi đá hoang ở Hỏa Thiêu Tràng. Toàn bộ nơi đó là những tảng đá màu đen, cây cỏ không mọc được, giống như bị một trận hỏa hoạn thiêu rụi, vì thế có tên như vậy. Sau lưng nó đỉnh núi cao nhất Chung Sơn, đối diện với một vùng cỏ khô ngút mắt, hiện ra rất rõ ràng trong cả khu rừng xanh ngút ngàn. Nhưng cho dù là những vị khách từ xa xôi đến hay những thợ săn đã quen thuộc khu rừng này, đều tìm mọi cách để tránh xa nơi đó. Bởi có một truyền ngôn rằng

tất cả những người đi vào trong Hỏa Thiêu Tràng đều không bao giờ có thể trở ra. Còn có người nói, Hỏa Thiêu Tràng thực ra là một mê trận, người sau khi đi vào đó sẽ bị mất phương hướng, đói khát mà chết.

“Những nơi như vậy... người có chắc là chúng ta nên thử vận may không?” Mi Lâm hỏi. Chỉ dựa vào một truyền thuyết mà khiến mình rơi vào một tình cảnh nguy hiểm không lường trước được, nàng thà nguyện đổi mặt với những quan binh đang phong tỏa khu rừng kia còn hơn. Tuy nghĩ như vậy, nàng vẫn lấy hết sức vừa đi vừa đỡ Mộ Dung Cảnh Hòa tiến về phía thạch lâm.

Con người có nhiều lúc rất kỳ lạ như vậy, rõ ràng là một huyện hoàn toàn trái ngược với ý muốn của mình, nhưng khi làm lại chẳng hề cảm thấy miễn cưỡng, tìm được nguyên nhân, e rằng vẫn cứ tin tưởng như lúc đầu. Mi Lâm nghĩ việc mình có thể tin tưởng một kẻ khốn nạn như Mộ Dung Cảnh Hòa thật là điều không tưởng. Nhưng cũng không thể không thừa nhận rằng, năng lực mà hắn thể hiện ra khiến người khác không thể xem thường.

“Ít nhất cho đến lúc này, vận may của chúng ta cũng không đến nỗi quá tồi.” cảm Mộ Dung Cảnh Hòa thì trên vai nàng, có thể nhìn thấy rất rõ nốt ruồi nơi khóe mi, chỉ có điều không thể cử động được, nếu không e rằng đã lập tức hôn lên đó rồi. Nhưng chỉ cần nhìn như vậy, cũng đủ làm cho tâm trí hắn phần nào thoát khỏi cơn đau đớn kịch liệt do kinh mạch bị đứt gãy ra, “Nàng cúi đầu thấp xuống một chút.”

“Sao cơ?” Mi Lâm chống tay vào một thân cây lấy hơi, đang nghĩ về câu vận may cũng không đến nỗi quá tồi, nghe thấy vậy chẳng buồn nghĩ ngợi gì, cúi đầu thấp xuống thật.

Mộ Dung Cảnh Hòa khẽ nhướn môi, phát hiện vẫn chưa đủ, nói tiếp: “Thấp hơn chút nữa.”

Mi Lâm lúc này đã tỉnh táo lại, thẳng người lên, nghi ngờ: “Làm gì?” Chỗ này chỉ có hai người, có chuyện gì mà phải ghé sát vào để nói như vậy, huống hồ khoảng cách giữa hai người cũng chẳng thể coi là xa.

“Chắc chắn phải là chuyện rất quan trọng, bản vương bảo nàng cúi thì nàng cứ cúi, lười thôi làm gì?” Mộ Dung Cảnh Hòa bực bội nói, rõ ràng là đến di chủy cũng phải nhờ người khác, nhưng vẫn giữ thái độ cao ngạo.

Đã sống cùng nhau một thời gian, cũng có phần hiểu về tính cách của nhau, Mi Lâm chẳng cảm thấy tức giận, nhìn hắn cương quyết như vậy, chỉ nói là có chuyện quan trọng, chắc hẳn không có gì khác ngoài việc làm thế nào để giành được cơ hội sống sót trong thạch lâm, nên cũng chẳng hỏi thêm, cúi thấp hơn xuống, chủ động ghé tai mình vào miệng hắn.

Mộ Dung Cảnh Hòa lập tức nheo mắt lại, môi quét qua vành tai nàng, rồi nhẹ nhàng chạm vào nốt ruồi son đã khiến hắn thêm muốn bấy lâu.

Khi hơi thở ấm nóng phả đến, mãi không thấy hắn ta nói gì, Mi Lâm cuối cùng cũng hiểu ra, biết rằng hắn lại muốn giở trò.

Không thể không nói rằng, khi được âu yếm yêu thương như vậy, trái tim nàng cũng bất giác rung động, nhưng đã có được một bài học trước đây, nàng hiểu rằng những hành động đó đối với nam nhân này chẳng có ý nghĩa gì. Vì thế, nàng ổn định lại cảm xúc, điềm tĩnh ngẩng đầu lên, tiếp tục hành trình gian nan.

“Đường đường là một Đại Vương gia lại đi say đắm một cái nốt ruồi, đúng là không thể nực cười hơn.” Mi Lâm mắt nhìn phía trước, khóe miệng cố ý tạo ra một hình dáng mỉa mai, che giấu đi cảm giác kỳ lạ trong lòng, đồng thời muốn khiêu khích cho hắn ta nói ra lý do vì sao lại thích nốt ruồi đó như vậy. Nàng biết rõ rằng nếu hỏi trực tiếp sẽ không bao giờ có được câu trả lời.

Nhưng điều khiến nàng không ngờ tới đó là Mộ Dung Cảnh Hòa không hề tức giận, vẫn chăm chú nhìn vào khóe mi nàng không chớp mắt, dường như không hề nghe thấy.

Mi Lâm bất lực, không muốn tiếp tục thăm dò, dồn tất cả tinh thần cho việc tiến về phía trước, vừa đi vừa nhặt những loại quả dại và cỏ làm thuốc. Chẳng bao lâu sau, trên trán đã lấm tấm mồ hôi, những giọt mồ hôi long lanh chảy qua chiếc nốt ruồi màu đỏ nhạt, làm cho nó trở nên hấp dẫn, yêu kiều hơn vạn phần.

Ngón tay Mộ Dung Cảnh Hòa khẽ cử động, sau đó lại thở dài tiếc nuối, giọng đều đều đáp: “Bản vương thích mỹ nhân, thích rượu ngon, thích tất cả những cái gì đẹp đẽ, lúc nào đến lượt một người con gái không biết gì bình luận

vậy?”

Mi Lâm đang cho vài loại thảo dược giải độc vào miệng, nghe thấy vậy suýt chút nữa bị nghẹn, khó khăn lắm mới nuốt trôi, vừa liếm cánh môi có chút tê tê, vừa suy nghĩ xem tiện nò tài nghe thuận tai hơn, hay một người con gái không biết gì nghe thuận tai hơn. Có vẻ như đều không được thuận tai cho lắm. Sau khi nàng rút ra được kết luận đó, Mộ Dung Cảnh Hòa cuối cùng cũng chú ý đến việc nàng vừa đi vừa cho những loại thảo dược mà hẳn loại biết loại không vào miệng nhai, không giấu nổi tò mò hỏi: “Nàng ăn mấy thứ thảo dược sống đó làm gì?” Dược tính của rất nhiều loại thảo dược có thể xung đột lẫn nhau, nàng đây chẳng phải rõ ràng tự tìm cái chết sao?

Mồm miệng hình như bắt đầu thấy tê tê. Mi Lâm mím mím vài cái, hờ hững đáp: “Có bệnh trị bệnh, không có bệnh thì cho khỏe người.” Nói xong, lấy từ trong túi ra một đoạn cam thảo đưa đến bên miệng hẳn, “Có muốn ăn không?”

“Có độc phải không?” Mộ Dung Cảnh Hòa hoài nghi nói, sau đó quay mặt đi không nhận, cuối cùng cũng không nhìn nốt ruồi son của nàng thêm nữa.

Mi Lâm bật cười, bỗng nhiên cảm thấy một cơn hoảng hốt, cảnh vật trước mắt bắt đầu nhòa đi, nàng vội vàng tựa mình vào một thân cây khô, đầu cúi thấp thở dốc.

“Sao thế?” Mộ Dung Cảnh Hòa thấy lạ, liền hỏi.

Mi Lâm lắc đầu, cảm thấy lồng ngực khó chịu buồn nôn, đành đặt hẳn ngồi xuống đất cạnh một thân cây, bản thân cũng ngã vật ra đất, nghiêng rằng cổ kìm nén những cơn khó chịu ập đến.

Mộ Dung Cảnh Hòa thấy sắc mặt càng lúc càng tái nhợt của nàng, cùng với những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, lập tức hiểu ra.

“Nàng trúng độc rồi? Đồ ngu dốt!” Ngữ khí hí hửng nhiều hơn là sự lo lắng. Hẳn đã nói cứ ăn linh tinh như nàng, không trúng độc mới là lạ.

Mi Lâm khó khăn lắm mới hít được một hơi, nghe thấy lời hẳn ta, tức tối nói: “Ta trúng độc rồi người cũng chẳng có lợi gì đâu.” Tuy nói như vậy nhưng thật ra trong lòng nàng hiểu rõ hẳn không sai, cũng biết mình đã quá chủ quan. Nhưng nàng không còn nhiều thời gian nữa. Tuy rằng độc tính trong người khi phát tác tạm thời không thể lấy được mạng nàng, nhưng sẽ làm suy kiệt chức năng cơ thể, càng về sau sẽ gây ra những tổn thương không thể chữa lành, mà nàng thì không thể chắc chắn sẽ tìm được thuốc giải trước khi điều đó xảy ra.

“Nếu như nàng chết vì dốt nát, ta cũng chỉ có thể chấp nhận số mệnh.” Mộ Dung Cảnh Hòa để ý thấy sắc mặt nàng tốt hơn một chút, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng miệng vẫn không hề nhượng bộ.

Mi Lâm nhận ra cảnh vật trước mắt dần dần trở nên rõ ràng như cũ, định thần trở lại, lau những giọt mồ hôi trên trán, lại đi nam nhân đang nửa ngồi nửa tựa vào thân cây kia đẩy tiếp tục bước đi. Sau khi cảm giác tê tê ở đầu lưỡi hoàn toàn tan biến, nàng lại tiếp tục vừa đi vừa ăn các loại cỏ y như lúc trước.

Mộ Dung Cảnh Hòa cảm thấy người con gái này quả thực hết thuốc chữa, không chịu nổi châm chọc: “Nàng muốn chết đến thế sao?”

“Đương nhiên là không.” Mi Lâm trả lời rõ ràng, miệng nói như vậy, nhưng vẫn không hề dừng việc ăn thử các loại thảo dược lại. Có điều lần này không chỉ có mình nàng thử, nàng còn nhét một số loại có vị cực đắng cực lạ vào miệng Mộ Dung Cảnh Hòa.

“Sau khi ta trúng độc mà chết, một mình người ở lại đây cũng sẽ chết đói, hoặc bị thú dữ cắn chết tươi, chỉ bằng cùng ta trúng độc mà chết cho xong.” Nàng nói.

Mộ Dung Cảnh Hòa muốn cự tuyệt, nhưng không thể ngăn nàng hết lần này đến lần khác nhét vào, cuối cùng chỉ biết ngoan ngoãn nuốt xuống, hiển nhiên là vừa ăn vừa chất đầy một bụng nộ khí. Điều may mắn là mãi cho tới khi đến được nơi cần đến, bọn họ đều không ăn phải thứ gì có chứa chất độc bên trong.

“Hi vọng vận may của chúng ta sẽ kéo dài mãi thế này.” Mi Lâm nhìn vô số những tảng đá khổng lồ đen thui rởm một cách bìa rừng một khoảng xa trước mặt, lẩm bẩm nói.

Mộ Dung Cảnh Hòa tối sầm mặt, không nói gì.

Chú thích:

(9) Vu Cổ: Là những vụ sư dùng tà thuật để hại người thời cổ xưa.

9. , Chương 05

Chương 5

Sau lưng thạch lâm là một đỉnh núi cao chót vót đâm thẳng lên trời, phủ một màu xanh mướt, ba mặt khác của nó đều được phủ xanh bằng những rừng trúc, giữa những cánh rừng đó được phân cách bằng một dải đất cằn cỗi hình vòng cung vô cùng rộng lớn, khác biệt nhau hoàn toàn.

Mi Lâm quỳ người xuống, chăm chú quan sát mặt đất hồi lâu, sau đó cầm một mẫu đất nhìn như mẫu than cháy lên đưa ra trước mặt Mộ Dung Cảnh Hòa.

“Người nhìn xem, đây là do đã từng bị đốt cháy... nhưng vì sao cỏ lại không mọc được?” Nàng nghi hoặc, trải qua nhiều năm, trên những phần bị lửa thiêu rụi đáng nhẽ cỏ phải mọc rất um tùm mới đúng. Nghĩ đến đây, nàng bỗng nhiên như vừa cầm phải vật gì đó rất đáng sợ, vội vã ném chỗ đất đó đi, rồi chùi tay lên quần áo. Khẽ liếc mắt, quả nhiên nhìn thấy trong đôi mắt Mộ Dung Cảnh Hòa đang che giấu một tia cười nhạo.

Bĩu môi, nàng vút phịch hất ta lên một đám đất phủ đầy lá trúc khô chẳng hề khách sáo, lúc quay người nghe thấy tiếng rên đau được đè nén xuống, khoe miệng nàng bất giác hơi nhếch lên, sau đó xé một đoạn dây từ quần áo trên người, dùng răng quần chặt quanh bắp cánh tay khi này cầm nắm đất, rồi tiến nhanh về phía một con suối gần đó.

Con suối chảy ra từ trên núi, không đi qua Hỏa Thiêu Tràng, nước suối trong vắt, hai bên bờ cây cối mọc um tùm, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy vết chân của những loài động vật nhỏ.

Dùng một tay nhúng xuống nước rửa, dùng lá cỏ kỳ cọ, rồi nhấc lên, phát hiện cả bàn tay đã đen như mực, giống hệt những tảng đá kia. Mi Lâm thở dài, rút con dao ra, rạch một vết thương hình chữ thập trong lòng bàn tay, rồi giờ về phía dòng suối, nhìn những giọt máu đen nhỏ vào nước, lập tức có vài con cá bụng trắng nổi ngượng lên.

“Đúng là không có lương tâm.” Nàng lẩm bẩm, nhưng trong thần sắc lại không có ý tức giận. Nàng hiểu quá rõ tên nam nhân kia có thể vô tình đến mức nào, nếu cho hắn có được cơ hội để trở mặt, bản thân nàng nhất định sẽ chết không có chỗ dung thân. Huống hồ, nàng cứu hắn ta cũng chỉ là bắt buộc không còn cách nào khác, vì vậy hiển nhiên sẽ không nghĩ rằng hắn ta cần phải mang ơn mình.

Những giọt máu đen chảy ra từ miệng vết thương, lúc đầu nhỏ từng giọt từng giọt một, sau đó dần chảy nhiều hơn, lòng bàn tay tê rần cũng dần hồi phục lại cảm giác, đầu tiên là ran rát, sau đó trở nên đau nhói. Máu cuối cùng cũng biến thành màu đỏ tươi.

Lại đợi thêm một lúc nữa, Mi Lâm mới cởi đoạn vải quần trên cánh tay ra, nhìn máu trong lòng bàn tay chảy đầm đìa cũng không hoảng sợ, lấy ra một loại thảo dược cầm máu từ trong túi áo, nhai vài lần rồi nhỏ lên trên, dùng mảnh vải quần vài lớp, sau đó mới đứng dậy.

Một cơn chóng mặt ập đến làm cho người nàng lão đảo, bắt buộc lại phải quỳ xuống lần nữa, cúi thấp người uống vài ngụm nước trong vắt, sau đó mới cảm thấy dần đỡ hơn một chút.

Thực ra nàng không sợ bị trúng độc, bởi khi bước vào nơi u ám trước đây, trong người nàng đã phải chứa những loại độc kỳ lạ mẫn tính phát tác theo định kỳ, nên ít nhiều cũng có sức đề kháng với những loại độc

khác. Nhưng máu trong người thì có hạn, bị mất máu nhiều lần khiến nàng đến giờ gần như không chống đỡ nổi.

Nhúng con dao vào trong nước rửa sạch, sau đó chặt một ống trúc, mức đầy nước rồi trở lại ven rừng. Mộ Dung Cảnh Hòa đang nằm bò trên mặt đất, mặt quay đi, dán chặt vào lớp lá khô dày, rõ ràng là lúc đầu ngã phịch xuống theo hướng chính diện, sau đó không cử động thêm lần nào nữa. Trong đôi mắt đang mở kia không có sự tức giận hay oán trách, chỉ có một vùng sâu thẳm khiến người khác khó đoán biết. Nhìn thấy nàng trở về, bỗng nhiên nhướn môi lên mỉm cười, ngữ khí dịu dàng một cách khác thường, nói: “Nếu như ngươi thông minh, tốt nhất nên giết bản vương ngay bây giờ. Nếu không nổi nhục ngày hôm nay, về sau ngươi sẽ phải trả giá gấp bội.”

Tuy trong lòng đã đoán biết trước, nhưng khi nghe thấy hắc dùng ngữ khí này để nói ra, trong lòng Mi Lâm vẫn bất giác cảm thấy rung mình.

“Ta làm gì không cần Vương gia phải bận tâm.” Nàng thần sắc bất động, quỳ xuống xoay người hắc lại, từ từ đỡ dậy, rồi cho hắc uống số nước mang về.

Mộ Dung Cảnh Hòa chậm rãi uống từng ngụm nước, ngược mắt lên, như muốn nhìn ra từ khuôn mặt thần nhiên của Mi Lâm một điều gì đó.

Khuôn mặt trắng trẻo lạnh lùng, những sợi tóc bị nước làm ướt nhẹ nhàng dính trên gò má, khiến cho người ta rất muốn đưa tay lên vén ra phía sau tai. Đôi lông mày nhỏ và sắc, đôi mắt yên lặng, đây là một người có nhìn thế nào vẫn chỉ thấy là một cô gái quen ngoan ngoan phục tùng, không có chủ kiến, chẳng thể ngờ rằng tâm cơ lại sâu xanh như vậy, hành động cũng dứt khoát mạnh mẽ đến bất ngờ.

Lần đầu tiên Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn kỹ dung mạo Mi Lâm, khi nàng cúi mắt xuống, cuối cùng hắc hiểu ra tại sao bản thân mình lại nhìn lầm. Những ký ức giữa hai người chỉ vồn vện là cái nốt ruồi màu đỏ nhạt nơi khóe mi nàng cùng với mấy ngày ở cạnh nhau vừa rồi, trước đây rõ ràng còn ngủ trên cùng một chiếc giường, nhưng hắc chẳng nhớ được điều gì cả. Cứ cho là hắc thực sự không hề quan tâm đến cô gái này một chút nào, cũng không đến mức quên nhanh như vậy, từ đó có thể thấy được nàng ấy đã cố ý làm mờ nhạt đi sự tồn tại của bản thân mình.

Cảm nhận ánh mắt như đang tìm tòi điều gì đó của hắc, Mi Lâm ngược mắt lên, nhìn thẳng chẳng hề trốn tránh, vì thế sự lạnh lùng trong đôi mắt ấy càng len lỏi sâu hơn vào trái tim hắc, khiến đồng tử mắt hắc bất giác thu nhỏ lại.

Khóe môi Mi Lâm mím chặt, sau đó bật cười, nhưng nụ cười ấy không hề làm mất đi vẻ lạnh lùng trong đôi mắt. Và như vậy, Mộ Dung Cảnh Hòa không thể không thừa nhận rằng, nàng kỳ thực rất xinh đẹp. Tuy rằng vẻ đẹp này không thể nào so sánh được với vẻ đẹp của Mục Dã Lạc Mai.

“Nếu trong đất có độc, e rằng những tảng đá kia cũng thế, ngươi có chắc chúng ta vẫn vào đó không?” nàng xác nhận lại một lần nữa.

“Nàng sợ rồi?” Mộ Dung Cảnh Hòa nhướn mày, muốn tiếp tục khiêu khích, bỗng nhiên thần sắc thay đổi, khuôn mặt xanh xao lúc đầu bỗng nhiên biến thành màu đỏ.

Mi Lâm phát hiện nếu không phải những lúc cần hợp tác, hai người rất khó nói chuyện với nhau một cách hòa bình, khi đang suy nghĩ xem nên đấu lại hay chẳng thèm để ý, bỗng nhiên nghe thấy một âm thanh rất rõ ràng từ bụng phát ra, “Hắc đói rồi?” Suốt đường đi gần như không lúc nào ngơi miệng, nàng còn đang tức bụng đến khó chịu, sao hắc có thể đói nhanh như vậy?

Mộ Dung Cảnh Hòa nắm chặt tay, cơ thể không thể cử động nổi bỗng nhiên lay động rất khẽ, gần như co lại một chút, hắc quay mặt đi, lời nói gần như được phát ra sau hàm răng rín rít, “Ta muốn đại tiện.” Thì ra do ăn những thứ kỳ lạ suốt dọc đường, cái bụng cao quý của hắc ta đã không chịu nổi, bắt đầu nhào lộn làm xiếc.

Mấy ngày qua để tránh việc khó xử, hắc đã cố gắng ăn uống ít nhất có thể, cũng chưa từng đại tiện lần nào, còn tiểu tiện thì Mi Lâm giúp hắc ta đặt tay về phía trước, sau đó quay mặt đi cho hắc tự giải quyết. Lần này muốn đại tiện, hắc không biết phải làm thế nào mới được.

Không chỉ có hắc, chính Mi Lâm cũng nhất thời chân tay luống cuống.

“Nhanh lên!” Nhìn nàng vẫn ngẩn ra, Mộ Dung Cảnh Hòa từ xấu hổ chuyển thành bực bội, vội vã giục.

“Ồ ờ..Mi Lâm đâm hoảng, giờ tay bắt đầu cởi quần giúp hần ta. Nhưng càng cuống càng hoảng, do không cẩn thận đã kéo chiếc dây lưng thành nút thắt chết.

“Cắt ra cắt ra..Mộ Dung Cảnh Hòa đã chẳng còn tâm trí để mắng mỏ, bèn giục già.

“Người cố chịu thêm một lúc, sắp xong rồi..Mi Lâm cố gắng tháo lỏng chiếc nút thắt, đầu nữ cắt đứt chiếc dây lưng ấy, ai ngờ do khoảng thời gian kéo dài, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng “phụt”, một mùi thối ghê gớm bắt đầu bốc lên trong không khí.

Nàng ngớ người, còn Mộ Dung Cảnh Hòa ngượng chín mặt quay đi chỗ khác.

* * *

Bên bờ suối của khu rừng trúc có một khoảng đất trống, một đám lửa đang bập bùng cháy trên đó, một đoạn than trúc bắc ngang phơi những bộ quần áo đã giặt sạch sẽ.

Mộ Dung Cảnh Hòa tựa vào một tảng đá lớn dưới dòng nước, ngoại trừ đầu, cả người đều ngâm trong nước suối lạnh buốt. Mi Lâm cũng dầm nước nửa người, đứng bên cạnh giúp hần rửa sạch những thứ bẩn thỉu trên người. Cả hai không ai nói gì, một người là vì khó xử, một người lại do hơi có cảm giác tội lỗi.

Mi Lâm biết rằng nếu không phải mình nhét bừa thảo dược cho hần, rồi lại từ chối cắt dây lưng, có thể sẽ không xảy ra sự việc ngượng ngùng thế này. Đối với một nam nhân, đặc biệt là một Vương gia có địa vị tôn quý, đây không chỉ là việc mất thể diện, mà còn là một vết thương nặng nề đánh vào lòng tự tôn. Chỉ có điều những chuyện như thế này sớm muộn gì cũng xảy ra với một người toàn thân bất động như hần, về sau việc đại tiểu tiện chẳng phải đều nhờ đến mình sao. Nàng nghĩ vậy, và thế là chút lương thiện hiếm hoi trong lòng kia đã ngay lập tức biến mất không để lại dấu vết.

Dùng một phiến lá lớn mềm mại lau sạch phần lưng và tứ chi, sau đó tay nàng chẳng hề tỏ ra lảng tránh tiến đến phần giữa hai chân giúp hần ta rửa sạch nơi riêng tư nhất trên cơ thể, cảm giác như cơ thể bên dưới kia đang run lên một cách không thể kìm chế, sau đó dần hồi phục lại như lúc đầu, nhưng sự căng cứng phát ra từ đó rất lâu sau vẫn không hề giảm đi. Mi Lâm lập tức tăng nhanh tốc độ, sau khi rửa sạch sẽ, liền lật người hần ta trở lại.

Ánh sáng hắt lại từ đồng lửa cách đó không xa đã chuyển thành những đốm vàng yếu ớt, nhưng cũng đủ để thấy Mộ Dung Cảnh Hòa đang nhắm mắt, đôi môi mím chặt đến mức hần lên những tia máu mờ mờ. Từ đó có thể thấy hần ta đang kìm nén cảm giác xấu hổ đến mức nào.

Mi Lâm khẽ thở dài một tiếng trong lòng, biết rằng bản thân nếu như muốn bảo toàn tính mạng, e rằng chỉ còn nước mong muốn hần ta sẽ mãi tàn phế thế này.

Người đàn ông không hề mở mắt ra, hiển nhiên không biết được những gì nàng đang nghĩ trong lòng, mà nếu quả thật có biết cũng chẳng thêm để ý.

Mấy ngày nay lúc nào cũng phải trốn chạy, hiếm hoi lắm mới có cơ hội tắm rửa, cuối cùng Mi Lâm tiện thể gọi luôn đầu cho Mộ Dung Cảnh Hòa, sau đó kéo hần đến một đám cỏ khô mềm, sạch sẽ bên bờ, lúc này mới đi lấy mấy bộ quần áo đang phơi.

Làn gió đêm thu mang hơi ẩm xuyên qua bộ quần áo lụa vào người, lạnh đến thấu xương. Nàng không còn nội lực để tránh rét, hai cánh môi bắt đầu lập cập vào nhau, vì thế tiến về phía đồng lửa với tốc độ gần như chạy, cầm chiếc áo mới khô được một nửa trở về bờ suối, cứ thế dùng tay lau sạch những mảng nước lạnh trên người hần, rồi giúp mặc quần áo vào.

Vắt vớ đưa hần về bên đồng lửa, rồi đặt hần nằm lên đám lá trúc mềm, sau đó dùng chút hơi ấm từ đồng lửa hơi ấm cơ thể đã gần như lạnh cóng kia, hi vọng hần sẽ không vì đó mà bị nhiễm lạnh sinh bệnh, điều đó đối với tình hình hiện tại của họ chẳng khác nào thêm sương vào tuyết. Mi Lâm quay về bên bờ suối một lần nữa, cởi bộ quần áo ngoài ướt sũng dính chặt trên người ra giặt, rồi phơi trở lại vị trí lúc trước lấy quần áo cho hần, sau đó rét run cầm cập nghiêng răng bước xuống suối, tắm rửa sạch sẽ những vết bẩn trên người mình.

Khi Mộ Dung Cảnh Hòa mở mắt ra, nàng đã tắm xong, để lộ chiếc yếm màu hồng thêu hoa và tấm lưng trắng muốt, nàng mặc một chiếc quần trong mỏng manh ngồi bên đống lửa xem xét vết thương của mình.

Con dao sắc lẹm sau khi hơ qua trên ngọn lửa, cắt đi những phần thịt đã chết trên vết thương một cách quyết đoán, cho đến khi máu tươi chảy ra, men theo cánh tay trắng ngần nhỏ xuống dưới, mái tóc ướt đen tuyền rủ trên người, có vài sợi buông lơ lửng trước ngực, vẫn còn những giọt nước khê rơi xuống. Nàng nhanh nhẹn đắp lên vết thương những phần thảo dược đã nhai kỹ, băng bó lại, chỉ trừ lúc cắt đi những phần thịt đã chết, đôi lông mày khê nhíu lại một cách rất khó phát hiện, còn lại, trong suốt cả quá trình nàng đều vô cùng trầm tĩnh. Chỉ có điều vẻ trầm tĩnh ấy ánh lên từ bộ quần áo gần như đẹp đến mê hoặc kia của nàng, nó âm thầm toát lên sự quyến rũ khiến người ta phải rung động.

Mi Lâm đương nhiên không biết gì đến xinh đẹp hay không xinh đẹp, nàng chăm sóc xong vết thương ở vai và cánh tay, đến bên suối rửa sạch vết máu, mặc lên người bộ quần áo đã hong khô, thay chiếc yếm và quần trong ra, giặt sạch phơi lên, sau đó mới dùng những mảnh vải khô ráo quấn lên vết thương ở tay một lần nữa.

Mọi việc đã thu xếp đầu đầy, nàng đang định nằm xuống ngủ, bỗng phát hiện toàn thân nam nhân đối diện bên đống lửa đang run lên nhè nhẹ, lớp cỏ khô bên dưới bị nước trên tóc làm ướt một khoảng cũng không thấy hần lên tiếng kêu than. Chẳng nghĩ nhiều, nàng đứng dậy kéo hần ra một chỗ khô ráo, quay lưng về phía đống lửa ngồi tựa vào mình, hơ cho khô tóc và phần quần áo bị nước ngấm vào. Trong cả quá trình, Mộ Dung Cảnh Hòa chỉ nhìn nàng đứng một lần lúc bắt đầu bị kéo ra chỗ khác, sau đó không hề có phản ứng gì khác.

Bỗng nhiên, Mi Lâm nhận ra tất cả đã không còn giống như trước nữa.

* * *

Ngày hôm sau hai người không đi ngay vào thạch lâm. Một nơi mà đến mặt đất cũng có độc, hai người một người bị thương một người không thể cử động, nếu như không chuẩn bị kỹ lưỡng, thì đúng là tự mình tìm đến cái chết.

Phía trên khu rừng trúc, con chim ưng không ngừng bay lượn, cảnh tĩnh bộn họ rằng chủ nhân của nó có thể đến đây bất cứ lúc nào. Mi Lâm dồn mấy thân trúc, chặt hết lá đi, những chỗ xù xì nhất ngoại trừ bốn đoạn mấu dùng làm bánh xe, phần còn lại đều được dùng làm dụng cụ đựng nước. Lấy một đoạn thân trúc, chặt hết cành lá và đoạn đầu ngọn đi, Mi Lâm lại làm thành một chiếc xe kéo đơn giản khác. Chiếc này nhỏ gần bằng một nửa so với chiếc lần trước Việt Tàn làm.

Cắt cỏ khô chất đầy một xe, những loại quả dại đủ cho hai người ăn trong mấy ngày cùng các thứ đồ có thể ăn được khác, thảo dược, mười ống nước, toàn bộ đều được đặt lên trên chiếc xe kéo.

Mi Lâm quấn đoạn dây kéo chiếc xe quanh eo, sau đó đỡ Mộ Dung Cảnh Hòa dậy, cuối cùng cũng khởi hành ra khỏi khu rừng trúc sau hai ngày.

Khi bước vào một vùng đất đen kịt rộng lớn, nàng bắt giác ngẩng lên gườm gườm nhìn con chim ưng lúc nào cũng theo dõi bọn họ phía trên, liếm liếm môi, bỗng nhiên trong lòng dâng lên một ý nghĩ rằng mình sẽ bắt nó để nướng.

Không có mưa, bầu trời mùa thu cao xanh vời vợi. Mộ Dung Huyền Liệt không đến. Đây là điều may mắn nhất tính đến thời điểm hiện tại.

Đi tới gần mới phát hiện những tảng đá khổng lồ kia phải cao tới bốn, năm trượng, vuông vắn, tảng to tảng nhỏ, giống như có người đục đẽo vậy. Nhưng lúc này sẽ chẳng có ai nghĩ chúng có liên quan đến con người, một là vì số lượng những tảng đá nơi này tuyệt đối không dưới con số hàng vạn, bốn bề sơn đã không hề có dấu vết đục đẽo, vì vậy loại trừ khả năng con người đến nơi này lấy vật liệu. Hơn nữa xét về môi trường địa lí, xung quanh không có con sông hoặc con đường nào đủ lớn để vận chuyển nổi số đá này, khiến người khác không thể tưởng tượng được làm thế nào để hoàn thành lượng công việc khổng lồ như vậy. Vì thế, ngoại trừ việc ca ngợi bàn tay kỳ diệu của tự nhiên, thật sự khó có được sự liên tưởng nào khác.

Có những tảng đá dính liền vào nhau đến nỗi gió không thể lọt qua, cũng có những tảng cách xa nhau đủ rộng để hai chiếc xe ngựa đi qua, mặt đất cực kỳ bằng phẳng, đều là đất cát đen thui giống như bên ngoài,

hòa vào với những tảng đá đen thui, vừa bước vào trong lập tức có cảm giác bầu trời bỗng nhiên tối đi rất nhiều. Mi Lâm đỡ Mộ Dung Cảnh Hòa, đẩy chiếc xe kéo bước qua hai tảng đá khổng lồ giống như người gác cổng, tiến vào Hỏa Thiêu Tràng, nơi chỉ cần nhắc đến đã khiến người nghe mặt mày biến sắc. Do mặt đất bằng phẳng, không có cỏ hay cây cối gì mọc, cũng giúp bọn họ tiết kiệm được rất nhiều công sức, chỉ có điều không còn dám tùy tiện dùng tay chạm vào những vật thể phía hai bên đường như trước nữa.

Một thạch trận lớn như thế này, lại không có bất cứ thứ gì cản đường, sau khi tiến vào rất khó để không bị lạc, vì vậy Mi Lâm chuẩn bị vừa đi vừa để lại dấu vết, nhưng bị Mộ Dung Cảnh Hòa ngăn lại. Hắn không nói lý do, nhưng nàng suy nghĩ một lúc cũng có thể hiểu ra. Nếu như người của Mộ Dung Huyền Liệt đuổi đến đây, dấu vết để lại chính là những ngọn đèn dẫn đường không thể chính xác hơn.

Ngoài những lúc thực sự cần thiết, Mộ Dung Cảnh Hòa rất ít khi nói chuyện với Mi Lâm, nàng bảo gì làm nấy, chỉ cần không chạm đến giới hạn chịu đựng của hắn. Mi Lâm cảm thấy không khí im ắng, bỗng nhiên có cảm giác không quen, nàng thấy mình có chút nhớ Mộ Dung Cảnh Hòa trước đây, kể lúc nào cũng kiêu ngạo, thỉnh thoảng lại tức giận và cười nhạo nàng vài câu. Tiếng kêu phát ra từ những chiếc ống trúc đang lăn lúc nhanh lúc chậm, hòa vào tiếng bước chân khi nặng nề khi nhẹ nhàng, khiến cho thạch lâm đã âm u càng trở nên đáng sợ. Nếu như đây không phải là tiếng động chính mình phát ra, Mi Lâm chắc chắn sẽ cho rằng gặp phải thứ gì đó bất thường.

Mộ Dung Cảnh Hòa không chỉ đường, nàng chỉ còn biết dựa vào phán đoán của mình tiến về phía đỉnh núi. Những tảng đá đen ngòm tỏa ra hơi lạnh buốt, có gió thổi qua kẽ hở giữa chúng, phát ra những âm thanh u u như tiếng người than khóc, ngoài cảm giác lạnh ra, không khí trong thạch lâm cũng không hẳn khiến người ta cảm thấy đáng ghét. Nhưng đi được hơn nửa canh giờ, cảnh vật phía trước mặt không hề có chút gì thay đổi, giống như vẫn đứng im tại chỗ vậy.

Mi Lâm cảm thấy có gì đó không ổn, tìm một nơi không có gió, chuẩn bị nghỉ ngơi một lúc, tiện thể thăm dò tình hình trước mặt. Khi nàng vừa đỡ Mộ Dung Cảnh Hòa cho hắn khỏi ngã, vừa lấy một ít cỏ khô trên xe trải lên mặt đất ngăn cách chất độc, mới phát hiện ra rằng để tiết kiệm thời gian, nàng đã không làm một chiếc ghế trúc, quả là một việc vô cùng thất sách.

Cuối cùng, nàng chỉ còn cách đặt Mộ Dung Cảnh Hòa ngồi trên đất, còn mình quỳ bên cạnh vừa dùng người đỡ phần thân trên không thể tự ngồi thẳng cho hắn, vừa trải đám cỏ khô thành một khoảng đủ chỗ cho hai người nằm.

Đến khi đặt được hắn nằm lên đám cỏ khô, nàng cũng mệt nằm vật ra, trong đầu suy nghĩ làm cách nào để tiết kiệm được sức lực.

Có thể buộc cỏ khô thành từng bó, như thế không tốn công trải ra, khi thu lại cũng rất tiện lợi. Nàng nghĩ, ánh mắt tình cờ hướng lên trên trời, sau đó ngồi bật dậy.

“Làm sao có thể..Nàng trầm giọng lầm bầm, sắc mặt có chút kỳ lạ, cảm thấy rung mình ớn lạnh.

Thì ra trên bầu trời cao vời vợi xanh ngắt không biết từ khi nào bỗng nhiên phủ lên một tầng xám xịt, chẳng phải sương, chẳng phải mây. Khoảng không phía trên những tảng đá khổng lồ giống như một mớ hỗn độn âm u. Chẳng trách sao nàng có cảm giác ánh sáng lại mờ như vậy.

Đó không phải là bầu trời, Mi Lâm biết, nhưng không rõ đó rốt cuộc là thứ gì, liền nằm xuống bên cạnh Mộ Dung Cảnh Hòa cũng đang im lặng chăm chú nhìn lên phía trên.

“Này...” Thấy hắn không có ý nói chuyện với mình, nàng đành chủ động mở lời, nhưng bỗng dừng lại không biết nên xưng hô thế nào, một lúc mới tiếp tục: “Cảnh Hòa Vương gia, nơi này có vẻ không ổn lắm.”

Mộ Dung Cảnh Hòa từ từ di chuyển đôi mắt, cuối cùng dừng lại trên người nàng lúc này đang đứng.

“Đúng thế.” Hắn trả lời như hết hơi, không nói thêm gì khác.

Mi Lâm đợi mãi, biết là không thể khai được gì thêm từ miệng hắn, bất giác thở dài một tiếng, lại ngồi xuống, sau đó bắt đầu bó đám cỏ khô trên mặt đất lại thành từng bó một như ý nghĩ vừa rồi.

Mi Lâm bắt đầu từ phần chân Mộ Dung Cảnh Hòa nên khi nhắc chân hắn lên không thể không chú ý đến phần mũi giày, vì lúc nào cũng vừa đẩy vừa bước, phía trên đã mòn thành một lỗ hổng, lộ ra phần ngón cái,

chiếc tất đi phía ngoài cũng đã gần rách, nếu cứ thế này, ngón chân cái của hần ta sẽ tiếp xúc với mặt đất mà không có gì bảo vệ.

Mi Lâm không thể không cảm thấy may mắn vì mình đã phát hiện ra sớm, nếu không chẳng biết lúc nào sẽ phải kéo theo một người đã chết. Nàng nghĩ hồi lâu, sau đó dùng dao cắt một mảnh vải trên quần áo mình ra, gấp lại thành vài lớp, lót vào mũi giày, rồi lại dùng một lớp vải khác quấn chặt quanh ống quần cho hần. Nàng không dám tùy tiện cắt quần áo trên người hần, sợ bị hở quá nhiều, hần lại không cử động được, nếu bất cẩn, da thịt trên người rất có thể sẽ chạm phải lớp đất nhiễm độc khắp nơi. Hần không giống nàng, nàng không thể chắc chắn hần có chết hay không nếu bị trúng độc.

Đội kiểm tra xong trên người hần chỉ có phần tay, mặt, cổ và trán lộ da thịt ra ngoài, nàng mới yên tâm bắt đầu buộc cổ.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc lâu, hai người tiếp tục lên đường.

Thời gian dường như ngưng đọng trong thạch lâm, lúc nào cũng ở trạng thái âm u mịt mờ, không đến mức không nhìn thấy mọi thứ xung quanh nhưng cũng không nhìn được rõ ràng thứ gì.

Mi Lâm cảm thấy mình đã đi rất lâu, bốn bề vẫn là những tảng đá khổng lồ và lớp đất đen thui không hề thay đổi cùng với bầu thiên không giống như một mớ hỗn độn, có cảm giác như kéo dài mãi mãi không bao giờ có điểm dừng. Như có điều gì đó đè nén trong lòng, rất nặng nề, làm cho nàng có cảm giác sắp không thở được. May mắn là vẫn có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng của Mộ Dung Cảnh Hòa lúc nào cũng nhẹ nhàng phả lên gáy, khiến nàng cảm thấy an tâm hơn một chút. Ít ra thì nàng cũng không chỉ có một mình. Bình! Lăn lông lốc...

Chân đá phải vật gì đó, văng bắn ra phía xa, không phải là đá. Mi Lâm dừng lại một chút, tiếp tục tiến về phía trước, chân chẳng may giẫm lên thứ gì đó, tiếng vỗ giòn đanh vang lên trong thạch lâm yên tĩnh, giống như một cành cây khô.

Mi Lâm không thể không dừng lại. Nàng quá rõ đó là thứ gì.

10. , Chương 06

Lùi lại phía sau một đoạn, nàng trải cỏ trên mặt đất, đặt Mộ Dung Cảnh Hòa ổn định, rồi mới trở lại chỗ khi này vừa đi qua.

Quỳ thấp người, trong ánh sáng mờ mờ có thể nhìn thấy một đồng xương trắng nằm ở đó, đã vỡ vụn, bộ quần áo rách nát phủ lên trên, bị gió thổi bay lật phật, không có đầu. Chẳng cần đoán cũng biết đây là hậu quả mà Mi Lâm gây ra khi này.

Mi Lâm quan sát kỹ càng bộ quần áo, rách bươm đến mức không còn rõ hình dáng, vì vậy đành bỏ cuộc. Nàng đứng dậy vãi trước bộ xương trắng vài cái, rồi tiến về phía trước, định giúp nó tìm lại phần đầu.

“Quay lại.” Chẳng ngờ Mộ Dung Cảnh Hòa lên tiếng gọi nàng từ phía sau. Mi Lâm khựng lại, trong lòng bất chợt dâng lên một niềm vui kỳ lạ, chân cũng đã chủ động bước ngược về.

“Có chuyện gì?” Nàng đứng cách một đoạn, hỏi, ngữ khí vẫn lạnh lùng như mọi khi.

“Nếu nàng đi qua cây cột đá phía trước, rất có thể sẽ không quay về được nữa.” Mộ Dung Cảnh Hòa không vòng vo, nói luôn suy đoán của bản thân. Khi nói những lời này, hần không mang chút cảm xúc nào, chỉ giống như thuật lại một sự thật, làm cho người nghe bất giác nghĩ nếu như không phải do hần không thể cử động được, e là sẽ không gọi Mi Lâm lại.

“Tại sao?” Mi Lâm bắt giác bước trở lại thêm vài bước, hỏi. Trên thực tế, trong lòng nàng đã tin tới bảy, tám phần những lời hấn ta nói. Thực ra đến chính nàng cũng không hiểu, cảm giác tin tưởng ấy xuất phát từ đâu.

“Nếu không, nàng có thể thử chứng thực xem.” Mộ Dung Cảnh Hòa không nói rõ lý do, cứ lấp lửng nửa vời.

Một nụ cười rạng rỡ xuất hiện trên khuôn mặt Mi Lâm, nàng bước thẳng đến nằm xuống bên hấn ta. “Ngủ dậy rồi nói tiếp.” Nàng ngáp một tiếng, tựa vào lưng hấn, nhắm mắt lại. Tuy không nhìn được sắc trời, nhưng dựa vào sự mệt mỏi của cơ thể cũng phần nào đoán được bọn họ đã đi cả một ngày. Nếu đã dừng lại ở đây, chi bằng ngủ một giấc lấy sức rồi đi tiếp.

Vì sợ nếu đốt lửa sẽ làm cho độc tính dưới đất hòa vào khí nóng trong khói, nên trên người nàng tuy rằng có đồ đánh lửa nhưng không mang theo mồi đốt. Ở những nơi thế này, chỉ có thể dựa vào hơi ấm của nhau để vượt qua cái giá lạnh, ngoài ra không còn cách nào khác.

Thật may mắn bọn họ có hai người. Trong đầu Mi Lâm lại một lần nữa hiện lên ý nghĩ đó, nụ cười vừa tắt trên khóe môi lại rạng rỡ thêm một lần.

“Ở đó có một người chết.” Nàng lên tiếng, “Có lẽ chết lâu rồi, thịt đã mục rữa hết, chỉ còn lại bộ xương trắng.”

Mộ Dung Cảnh Hòa không đáp lại. Mi Lâm cũng chẳng quan tâm, do quá mệt mỏi, nàng nhanh chóng thiếp đi.

* * *

Mi Lâm mơ thấy khung cảnh vào ngày mình đến nơi u ám đó để gặp chủ nhân. Thực ra thì cũng không hoàn toàn giống hệt.

Nàng quỳ trong một phòng ngủ có cửa sổ khắc hoa, lư trầm hương trước mặt tỏa hương ngào ngạt, một người mặc chiếc áo bào trắng, mái tóc dài màu đen xõa trên vai, đứng trong một góc khuất của căn phòng, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía nàng. Nhưng cho dù nàng có cố gắng thế nào cũng không thể nhìn rõ được hình dáng hấn ta, chỉ lờ mờ cảm nhận đó là một nam nhân. Có cảm giác như mình biết người đó là ai.

Phía ngoài cửa sổ có người gọi nàng, nói rằng nàng phải lên đường rồi. Nàng liền đi ra ngoài.

Khi sắp đến bên cánh cửa, phía sau lưng bỗng nhiên truyền đến một cơn ho kịch liệt, sát ngay bên tai. Nàng nghĩ người đó chắc chắn bị bệnh rất nặng, cần phải được chữa trị, sau đó rút ra từ trong chiếc túi bên eo vài viên thảo dược, định đưa qua cho hấn, không ngờ thứ mà nàng nhìn thấy chỉ là một bộ xương khô trắng toát không có đầu.

Nàng kinh hãi, chân bước qua bậc cửa, vội vã lao ra ngoài. Chân giật lên một cái, Mi Lâm bừng tỉnh, mồ hôi lạnh túa ra sau tấm lưng.

Tiếng ho bên tai vẫn cứ tiếp tục, giống như đang hét lên, thì ra đó là Mộ Dung Cảnh Hòa.

Mi Lâm phát hiện chẳng biết bản thân đã trở mình từ khi nào, chân tay gần như quẩn lên người hấn. Có lẽ do lạnh quá. Nàng nghĩ, nhưng không hề buông ra, ngược lại do nhớ đến cảnh tượng trong giấc mơ, bỗng nhiên cảm thấy ghê sợ, bắt giác càng thu chặt cánh tay lại hơn nữa. Cùng với những tiếng ho kịch liệt, cơ thể Mộ Dung Cảnh Hòa run lên, gần như co rút lại.

Mi Lâm cảm thấy hấn có chút đáng thương, đưa một tay đặt lên ngực hấn, một tay đặt ra sau lưng, xoa vỗ nhẹ nhẹ. Đầu óc vẫn văng vất về giấc mơ, có chút mê man, có chút mong lung, hoàn toàn không phát giác ra việc người Mộ Dung Cảnh Hòa trở nên cứng lại vì động tác quan tâm thân thiết bất ngờ của mình.

Giấc mơ ấy giống như đem những gì đã xảy ra trong thực tế hòa lẫn vào với nhau, chẳng có giá trị gì để suy xét thêm. Nhưng Mi Lâm không thể nào xóa bỏ đi cảm giác sợ hãi ẩn sâu trong lòng do giấc mơ ấy đem đến.

Trước đây nàng chưa bao giờ biết chủ nhân của mình là ai. Không chỉ có nàng, những tử sĩ khác ở nơi nàng sống, bao gồm cả ở những bộ khác, e rằng cũng rất ít người biết. Ngày hôm ấy là lần đầu tiên nàng nhìn

thấy chủ nhân, tuy được cho phép bước vào trong phòng, nàng cũng vẫn giữ quy tắc không dám ngẩng đầu lên nhìn bừa. Nhưng nàng còn có mũi, và nàng cũng đâu có điếc.

Vì thế nàng ngửi thấy trên người chủ nhân mình thoang thoang mùi trầm hương, và cũng nghe thấy tiếng ho, tiếng ho bất ngờ khiến cho người ấy không kịp che giấu. Khi nàng nghe thấy, thiếu chút nữa nghĩ rằng mình sẽ khôngbao giờ ra khỏi cánh cửa đó được nữa.

Nàng đã từng ngửi thấy mùi hương đó trên người Mộ Dung Huyền Liệt, đến hôm nay lại nghe thấy Mộ Dung Cảnh Hòa phát ra tiếng ho giống hệt, ông trời đúng là thích trêu đùa với nàng.

“Nàng đã sờ đủ chưa?” Giọng nói trở nên khàn khàn do tiếng ho của Mộ Dung Cảnh Hòa vang lên trong thạch lâm yên ắng, làm đứt mạch suy nghĩ của nàng.

Mi Lâm ngớ ra, lúc này mới phát hiện do đầu óc đang để chỗ khác, bàn tay mình lúc này trở nên vô cùng nhẹ nhàng, giống như đang vuốt ve hơn là xoa bóp.

“Buông ra!” Không biết có phải do hoàn cảnh lúc ấy hay không, Mộ Dung Cảnh Hòa bỗng cảm thấy tư thế này khiến hắn có phần không tự nhiên, giọng nói bất giác trở nên nặng.

Mi Lâm quay về với thực tại, thu tay lại, ngồi thẳng lên, có chút bối rối. Ngẩng đầu nhìn trời, định ước chừng thời gian, nhưng phát hiện ra điều đó là vô ích.

“Người chưa ngủ sao?” Nàng hỏi. Tỉnh lại sau cơn mơ, không những cảm giác rã rời không hề giảm bớt đi, ngược lại càng thêm mệt mỏi, cộng với không khí lạnh buốt, quả thật không thể nào nằm tiếp được nữa. “Thôi.” Giọng Mộ Dung Cảnh Hòa đã bình thường như cũ, cơ thể bất giác co lại, do không còn nàng nằm bên mà cảm thấy không khí lạnh giá cứ thế ủa đến bao trùm lấy cơ thể vốn dĩ đã chẳng ấm áp gì của mình, bắt buộc phải cố gắng kìm chế lắm mới không khiến cho hai hàm răng đập vào nhau. “Đỡ ta dậy.” Không biết bắt đầu từ khi nào, hắn không hề nhắc đến hai chữ bản vương nữa.

Mi Lâm không hề chú ý đến sự thay đổi nhỏ ấy. Nàng dìu hắn đứng dậy, để cho hắn tựa lên người mình, sau đó kéo chiếc xe qua, lấy một ống trúc đựng nước treo trên đó xuống, cho hắn uống vài ngụm, rồi sau đó mới tự mình uống, ăn một đoạn cây rừng được đã nướng chín, cảm thấy cơ thể có phần hồi phục đôi chút, lúc này mới đứng thẳng dậy bắt đầu lên đường.

Chương 6

Bộ xương trắng đó giống như một vạch phân giới vậy, càng tiến về phía trước, những bộ xương trên mặt đất ngày càng nhiều. Có cái nằm sòng soài trên mặt đất, có cái tựa lưng vào vách đá, có chỗ chỉ có một mình, có chỗ hai người quần vào nhau, có cái trên người mặc những bộ giáp đã mục nát, có cái trong tay còn nắm một thanh kiếm, thậm chí còn nhìn thấy không ít xương của ngựa.

Có gió thổi qua, những âm thanh va đập truyền đến, nhưng không biết là truyền đến từ đâu.

Cho dù Mi Lâm rất gan dạ, cũng bị khung cảnh trước mắt khiến cho run sợ, lạnh toát cả người.

“Lẽ nào nơi này đã từng có chiến tranh?” Nàng như nói với chính mình, lại vừa như đang hỏi Mộ Dung Cảnh Hòa. Thực ra những lá cờ rách nát đang bay phấp phật trong gió cùng với những thanh kiếm gãy trải đầy trên mặt đất đã cho họ biết đáp án.

Đầu Mộ Dung Cảnh Hòa dựa trên vai nàng, ánh mắt lạnh lùng nhìn khung cảnh, không nói gì. xầm mặt mày, kết quả vẫn không hề thay đổi.

Mộ Dung Cảnh Hòa thở dài, nói: “Nghỉ tại chỗ thôi.”

Hai người đều không phải loại nhát gan, đến lúc này, trong lòng cũng chẳng có sự phòng bị nào. Mi Lâm dọn dẹp đồng xương tạo thành một khoảng trống, sau khi trải cỏ đặt Mộ Dung Cảnh Hòa xuống, bèn nhặt một mảnh binh khí đã có phần rỉ sét lên.

Thu thập một đồng binh khí, còn nhặt lấy một cán cờ, rồi nàng mới ngồi xuống đám cỏ khô. Chính đốn lại tư thế cho Mộ Dung Cảnh Hòa, lúc đầu định để cho hắn tựa lên vai, nhưng hắn nói đầu khó chịu nên đã để

cho hấn nằm gối lên chân không bị thương của mình. Thực ra bị tựa cả một ngày, vai nàng cũng sắp không chịu được nữa.

Sau khi ổn định mọi thứ, Mi Lâm lúc này mới cầm cán cờ lên, sắp xếp từng mảnh lại với nhau thành một lá cờ pha lẫn những màu vàng ố không hoàn chỉnh lắm. Nàng không hiểu nhiều về chuyện quân binh, cũng không biết lá cờ đó có ý nghĩa gì. Chưa lên tiếng hỏi, Mộ Dung Cảnh Hòa đang nằm đã lạnh lùng lên tiếng.

“Những người Hồ tộc tham lam.”

“Người Hồ tộc là người gì?” Mi Lâm tò mò hỏi.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn nàng, trong ánh mắt như lộ sự khinh bỉ, “Hồ tộc mà cũng không biết, nàng có phải người Đại Viêm không vậy?”

“Ta...” Mi Lâm lắp bắp, sau đó cứng giọng nói: “Ta là người Tây Yên.”

Ánh mắt Mộ Dung Cảnh Hòa bỗng trở nên cổ quái trong giây lát, cố kìm chế nhưng cuối cùng không kìm chế nổi, bật hỏi: “Nói thử vài câu tiếng Tây Yên ta nghe.”

Mi Lâm xấu hổ, không để ý đến hấn, bắt đầu cầm những binh khí kia lên xem xét.

“Hồ tộc là vương tộc của triều đại trước.” Mộ Dung Cảnh Hòa bất ngờ giải thích, “Nói về nơi này, bọn họ thực ra là những kẻ ngoại tộc. Sau đó do tham lam thất đức, dẫn đến người dân khổ cực lầm than, bị tiên tổ Mộ Dung của ta đánh đuổi.”

“Trên này có khắc chữ.” Mi Lâm cầm một thanh đoản kiếm chỉ còn lại một nửa, cầm lại gần xem, nhưng phát hiện có những hình vẽ mình không hiểu, đành đưa ra trước mặt Mộ Dung Cảnh Hòa, nghi hoặc nói: “Có thể là chữ..”

Mộ Dung Cảnh Hòa khẽ liếc, thần sắc khẽ biến, nếu như không phải vì không cử động được, e rằng đã ngồi bật dậy.

“Ngự. Chỉ có thị vệ của vương tộc Hồ tộc mới đeo loại binh khí này.” Hấn nói, ý bảo Mi Lâm tiếp tục xem xét.

Mi Lâm lại cầm lên 2 đoạn vũ khí nữa, đều có khắc chữ giống như vậy, đến khi cầm lên một thanh thương, mới xuất hiện một chữ được khắc không giống với những chữ kia.

“Cái này ta biết.” Nàng gạt bỏ sự im lặng lúc trước, nói với vẻ thích thú ngạc nhiên, “Binh đạo!”

Mộ Dung Cảnh Hòa “A” lên một tiếng, bàn tay đặt bên cạnh người khẽ cử động, không thể nói một cách từ tốn nữa, thúc giục: “Mau đưa ta xem.”

Mi Lâm đưa qua.

Dưới ánh sáng mờ mờ, có thể nhìn thấy phần mũi thương có khắc hai chữ tiếng Đại Viêm rõ mồn một, tuy có phần mờ đi, nhưng vẫn có thể luận được ra, chính là hai chữ “Binh đạo” mà Mi Lâm đã nói.

Khuôn mặt Mộ Dung Cảnh Hòa hiện lên một thần sắc kính cẩn nghiêm trang, nhìn chăm chú hồi lâu, rồi mới thở dài một tiếng, đưa cho Mi Lâm cầm. Hấn không nói gì, như vừa bước vào một dòng suy nghĩ nào đó.

Mi Lâm không làm phiền hấn, tự mình xem xét một lượt đồng vũ khí, không phát hiện ra ký hiệu gì khác. Rõ ràng hai ký hiệu này đại diện cho hai phe thế lực, mà có khả năng rất lớn đó là hai thế lực đối địch nhau.

“Hai chữ ‘Binh đạo’ là chữ được Tàng Trung Vương, một trong tám đại tướng quân khai quốc của vương triều ta sử dụng.” Giọng Mộ Dung Cảnh Hòa bỗng nhiên vang lên, không còn sự uể oải như lúc trước, rõ ràng rất nghiêm trang. Từ đó thấy được, hấn có một sự kính trọng xuất phát từ tận đáy lòng đối với vị Tàng Trung Vương kia. “Tàng Trung Vương dụng binh như thần, phần lớn giang sơn Đại Viêm do ông ấy giành về được. Binh đạo, Binh đạo... Binh giả... Quỷ Đạo Dã... Nói đến đây, hấn lắc đầu, cười mình tự nhiên đi đàm luận những chuyện hành quân đánh giặc này với một người con gái. Sau đó không nói gì nữa.

Mi Lâm quả thực chẳng có hứng thú gì với cái ông Tàng Trung Vương và mấy chuyện dụng binh kia, nhưng thấy hắn nói với vẻ hào hứng, cũng không muốn ngắt lời. Hắn không nói thêm nữa, nàng cũng vui vẻ nói những chuyện khác.

“Ý của người đó là, những người của Tàng Trung Vương đều dùng loại binh khí này?”

Mộ Dung Cảnh Hòa khẽ lắc đầu, “Chỉ có những người trực tiếp dưới trướng của Tàng Trung Vương mới dùng. Con cháu và những người kế tục sau này của ông, để tỏ lòng tôn trọng với địa vị độc nhất vô nhị ấy, đều không sử dụng nữa.”

Tàng đạo. Nghĩ đến hai chữ đại diện cho võ lực lớn mạnh nhất của vương triều Đại Viêm này, hắn bắt giác nhú mày lại, trong đó toát lên ánh mắt người khác nhìn vào không thể hiểu được.

Mi Lâm lúc này đang lắng nghe những lời hắn nói, không chú ý đến điều đó.

“Nếu nói như vậy, những bộ xương này đã có từ hàng trăm năm trước.” Nàng lẩm bẩm, trong đầu nghĩ đến hình ảnh uy phong lẫm liệt của những tướng sĩ này năm ấy, rồi lại nhìn về những bộ xương trắng toát kia, một cảm giác không nói lên lời bỗng dội lên trong lòng.

“ít nhất cũng phải ba trăm hai mươi tư năm rồi.” Mộ Dung Cảnh Hòa đáp, tâm trạng có chút hưng phấn, rõ ràng không hề đang nghĩ giống nàng, “Năm đó Tàng Trung Vương bỗng nhiên mất tích, mọi người đều nói ông công thành danh toại, quy về ở ẩn, chẳng nhẽ là đã đến nơi này?”

Nghe thấy những lời suy đoán, sắc mặt Mi Lâm bỗng nhiên thay đổi. Nếu như Tàng Trung Vương quả thực tài giỏi như hắn nói mà cũng bị lạc tại nơi này, thì khả năng hai người bọn họ có thể thoát ra khỏi đây là cực kỳ nhỏ nhoi. “Chúng ta... có phải là không thể ra khỏi đây?” Nàng ngập ngừng hỏi.

Mộ Dung Cảnh Hòa thoát ra khỏi miền kí ức, trở về thực tại, nói: “Có thể.”

Nghe thấy hắn nói như vậy, trong lòng Mi Lâm bỗng nhiên có cảm giác bình tâm trở lại. Không phải nhìn vấn đề tươi sáng hơn, chỉ là hai người không thể hòa hợp, đối với những lời của hắn nàng lúc nào cũng nhìn nhận theo hướng ngược lại mà chẳng biết vì sao. Nếu như hắn quả quyết chắc chắn rằng có thể thoát khỏi chỗ này, có lẽ nàng lại bắt đầu cảm thấy hoảng sợ.

“Thế cũng tốt, chi bằng chúng ta cứ ở đây làm một đôi vợ chồng đoan mệnh cho xong.” Nàng cười trả lời, vừa đặt đầu hắn lên một đám cỏ cao hơn, vừa chuẩn bị nằm xuống nghỉ ngơi.

Mộ Dung Cảnh Hòa nghe xong ngớ người, sau đó tức tối, “Ai muốn làm vợ chồng với nàng!”

Thấy vẻ mặt hắn trở lại thần khí ban đầu, Mi Lâm trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, trên mặt vẫn tỏ ra điệu bộ ngạc nhiên: “Lẽ nào không phải người ngưỡng mộ bản cô nương nên cứ bám riết không chịu buông tha? Nếu không sao không bám lấy thằng bé Việt Tần đó?” Mộ Dung Cảnh Hòa hừ một tiếng, nhìn ra nàng đang cố ý chọc mình, liền nhắm mắt lại không thèm để ý nữa.

Trên thực tế trong lòng bọn họ đều hiểu, tuy Việt Tần tâm địa lương thiện, không bị thương, có sức khỏe, nhìn thế nào cũng thấy đó là một lựa chọn tốt nhất có thể giúp cho hắn chạy thoát, nhưng nếu xét về khả năng ứng biến và năng lực sống sót bên ngoài thì cậu ta không thể bằng Mi Lâm được. Cộng với một bên là tù binh, một bên là người con gái đã từng chung sống một thời gian trên danh nghĩa thuộc về hắn, nếu có bị đuổi theo, hiển nhiên người sau sẽ khó bị kẻ khác nảy sinh nghi ngờ hơn. Nếu như đi theo người trước, nếu mọi việc lỡ dở không chỉ không thoát được thân, e rằng còn bị mắc thêm tội thông địch phản quốc.

Mi Lâm cảm thấy hai người dường như đã thay đổi vị trí cho nhau, ngày trước thì hắn luôn luôn khiêu khích còn nàng chẳng buồn để ý, đến nay hoàn toàn ngược lại. Nghĩ đến đây, nàng cảm thấy mình thật vô vị, lắc đầu, lập tức chẳng còn hứng thú nói chuyện gì nữa.

Bốn phía đều im ắng trở lại, chỉ còn tiếng va đập vào nhau truyền đến theo từng cơn gió thổi. Mộ Dung Cảnh Hòa cảm thấy một bàn tay đặt lên lưng, giống như đêm hôm ấy, giúp hắn xua tan đi không ít giá lạnh. Nhưng hắn không quen với tư thế này, thậm chí trước nay chưa bao giờ cho phép ai làm như vậy, nhưng hiện giờ chỉ còn biết trờ mắt im lặng nhìn đôi bàn tay đặt trước ngực mình kia.

Trên đôi bàn tay ấy từ lâu đã đầy những vết thương, trong đó còn có một vết thương đang bị băng bó, ngoại trừ vẻ bề ngoài vẫn có thể nhìn ra nét mảnh mai lúc đầu, gần như có thể dùng vết thương dày đặc để miêu

tả. Nhưng chính đôi bàn tay ấy đã giúp hắn trèo đèo lội suối, gần như hoàn toàn không bị thương tích gì mà đến được đây.

Tuy rằng khi lựa chọn nàng, hắn đã âm thầm quan sát cả một đêm và nửa ngày nữa, cũng tin tưởng nàng có thể làm được, nhưng khi thực sự làm được, hắn không khỏi kinh ngạc về sự kiên cường và sức mạnh ẩn giấu bên trong con người nàng.

Hắn bỗng nhớ lại ngày hôm đó Mục Dã Lạc Mai nói nàng ấy muốn biết một người không hề biết võ công làm thế nào để có thể tồn tại trong một nơi nguy hiểm rình rập bốn phía, muốn sử dụng bí quyết đó để luyện tập cho binh sĩ. Có lẽ nàng ấy nên đi theo người con gái này, chứ không phải truy bắt, như thế nàng ấy sẽ biết được rằng, khi phải đối diện với cái chết, con người có thể có được sức mạnh lớn đến nhường nào. Nghĩ đến Mục Dã Lạc Mai, nghĩ đến ngày hôm đó nàng ấy tức giận bỏ đi, trong lòng hắn bất giác dậy lên cảm giác mệt mỏi thất vọng không thể miêu tả bằng lời. Nếu như có một ngày hắn bị Phụ hoàng hoặc huynh trưởng đẩy lên đoạn đầu đài, nàng ấy nhất định sẽ cam tâm nguyện chết cùng, nhưng đối diện với một phế nhân toàn thân bệnh tật, hắn không dám chắc nàng có chịu đựng nổi hay không. Với những gì hắn hiểu về nàng ấy, e rằng nàng thà để hắn chết, cũng không muốn hắn sống một cuộc sống tiến thoái lưỡng nan như bây giờ.

Tiến thoái lưỡng nan...

Sự tiến thoái lưỡng nan của ngày hôm ấy một lần nữa tràn về trong đầu, khiến mặt hắn bất giác cảm thấy nóng bừng, cơ thể mềm mại của người con gái nép sát sau lưng hắn cùng với hơi thở nặng nề bỗng nhiên trở nên rõ ràng, bàn tay hắn từ từ nắm chặt lại.

Vào đúng lúc đó, một loạt âm thanh giống như tiếng kêu của loài chuột bắt ngờ vang lên, vô cùng rõ ràng trong tiếng gió rít âm u.

Lòng Mộ Dung Cảnh Hòa thất lại, những ý nghĩ hỗn loạn lập tức biến mất, khi những âm thanh ấy càng lúc càng gần, hắn lập tức nhắm mắt, chỉ để lộ ra một kẽ hở rất nhỏ. Có tiếng đá vỡ lán trên mặt đất, đợi thêm một lúc nữa, một bóng người đang cúi thấp thoáng lờ mờ hiện lên trong ánh sáng âm u.

* * *

Mi Lâm cảm thấy rất mệt mỏi, nàng không thể hiểu nổi, chẳng qua chỉ một giấc ngủ thôi, khi tỉnh lại đã chẳng còn thứ gì nữa, chỉ chừa lại một chiếc xe bằng trúc trống trơn.

“Người bảo đây là do người làm hay quỷ làm?” Nàng hỏi Mộ Dung Cảnh Hòa, từ thắc mắc đã dần chuyển sang hoảng loạn.

Mộ Dung Cảnh Hòa lắc đầu không nói gì.

“Chẳng phải người lúc nào cũng tỉnh táo sao?” Mi Lâm nói. Không phải là không tin hắn, chỉ cảm thấy rất kỳ quái.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn nàng, ánh mắt không có chút cảm xúc, trong lòng lại dường như có một cơn sóng đang gào thét.

Nàng ấy biết! Nàng ấy đã biết chuyện hắn rất khó chìm vào giấc ngủ. Để che giấu đi điều này, hắn thậm chí còn để cho những người con gái ở lại ngủ cùng, nhưng chưa có ai phát giác ra điều đó. Cho dù có ở cạnh không rời trong mấy ngày liên tiếp vừa qua, hắn cũng cố gắng biểu hiện như người bình thường, sao nàng có thể biết được? Mi Lâm chẳng có hi vọng khai được câu trả lời nào từ miệng hắn, nói với vẻ bất lực: “Nếu cứ thế này, e rằng chúng ta phải ở lại đây thật rồi.” Tuy nói như vậy, nàng vẫn bắt đầu thu dọn đống cỏ khô còn nguyên hơi ẩm bên dưới, sau đó đặt Mộ Dung Cảnh Hòa lên chiếc xe kéo.

“Bây giờ thì người thoải mái rồi nhé.” Nàng vừa cười khổ, vừa dùng dây cố định trên thân trên cho hắn, để phòng trong lúc di chuyển sẽ rơi xuống đất.

Nàng nói không sai, vì bên dưới trải một lớp cỏ dày, tuy xe khá ngắn, khiến cho chân không thể không lê trên mặt đất, nhưng so với việc để nàng đu khập khiễng, lúc nào cũng như chực trượt xuống phía dưới, thì thế này quả là thoải mái hơn rất nhiều.

Mộ Dung Cảnh Hòa chú ý quan sát thần sắc nàng, phát hiện ngoại trừ vẻ kinh ngạc lúc mới đầu, nàng lập tức lấy lại vẻ ung dung như bình thường, khiến hắn không thể không cảm thấy khâm phục khả năng chống đỡ tâm lý mạnh mẽ của nàng.

“Tai ta bị đau, nàng xem xem nó làm sao?” Hắn bỗng nhiên lên tiếng.

Mi Lâm khựng lại, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn hỏi: “Bên nào?” “Bên trái.”

Vì ánh sáng không rõ, Mi Lâm vừa đưa tay mò về phía tai trái hắn, vừa đành phải cúi thấp người xuống, ghé sát vào để nhìn. Vào đúng khi chỉ còn cách mặt hắn một đoạn, đã nhìn thấy tai trái hắn hoàn toàn không có vấn đề gì, đang định lên tiếng, bỗng nhiên phát hiện môi hắn hơi động đậy, như muốn nói điều gì đó, trong lòng bỗng hoảng, vội vã ghé sát thêm một chút, gần như là đặt sát tai mình lên môi hắn. Nếu nhìn từ góc đứng bên cạnh, lại giống như nàng đang chăm chú xem xét gì đó cho hắn.

“Có người đi theo chúng ta.” Mộ Dung Cảnh Hòa nói với giọng thì thầm cực nhỏ, nếu như không phải vì Mi Lâm ghé sát vào, e rằng đã bị gió thổi làm tan biến đi mất không dấu vết. “Ta chỉ nhìn thấy một người. Trong tay hắn ta có một chiếc dao, còn có cả một chiếc cung tên.”

Mi Lâm muốn hỏi có phải hắn ta đã lấy đồ của bọn họ đi không, nhưng môi vừa khê cử động, chưa phát ra âm thanh đã bị ánh mắt của Mộ Dung Cảnh Hòa chặn lại.

“Sao rồi, có phải bị xước rồi không?” Hắn dùng ngữ khí bình thường hỏi.

Mi Lâm nhìn hắn không có ý định nói thêm gì, liền đứng dậy, ngữ điệu chậm chọc nói: “Chẳng qua là sứt chút da, thế này có gì mà phải lo lắng? Tối hôm qua mất nhiều đồ như vậy, ngươi không cảm thấy gì sao?”

Nàng vòng dây ra trước ngực, kéo rồi tiến về phía trước, vì vật cản đã ít đi rất nhiều, nên sức lực cũng được tiết kiệm phần nào, tốc độ cũng nhanh hơn.

“Nàng chẳng phải cũng ngủ say như lợn chết, còn nói ta!” Mộ Dung Cảnh Hòa không hề nhượng bộ, phản kích lại, nhìn thấy nàng bước tiếp về phía trước, nói thêm: “Hôm qua từ chỗ đó không đi ra được, hôm nay vẫn đi cùng một con đường, nàng đúng là lợn hơn cả lợn.”

Mi Lâm hừ một tiếng, không để ý đến hắn, tiếp tục tiến về phía trước. Nàng nghi ngờ sâu sắc rằng hắn ta nhân cơ hội này phát tiết những bất mãn trước đây đối với mình.

“Đồ ngốc! Ngươi là nam nhân của ta. Ta là lợn, ngươi không phải là chồng của lợn chắc.” Nàng không tức giận, tít mắt đáp lại.

Mộ Dung Cảnh Hòa tắc nghẹn. Hắn muốn phản pháo, nhưng trên thực tế nàng quả thực có thể coi là người phụ nữ của hắn, cho dù là ở địa vị nào, hắn đều sẽ mang luôn cả mình trong đó.

11. , Chương 07 P1

Nhưng, chưa im lặng được một lúc, hắn lại tiếp tục nói lớn.

“Này này, nữ nhân, đã nằm cả đêm rồi, nàng vẫn còn để ta nằm thế này mãi, cố tình muốn ta không được yên ổn phải không?”

“Ngươi lảm chuyện quá!” Mi Lâm cũng chẳng vừa, nhưng vẫn đặt dây kéo xuống, bước đến cởi đoạn dây buộc quanh chiếc xe ra, sau đó đỡ hắn đứng dậy.

Mộ Dung Cảnh Hòa đứng không vững, ngã lên người nàng, khi môi trượt qua vành tai nàng liền nói nhanh: “Hắn ở sau tảng đá thứ ba phía bên trái, không nhìn thấy có những người khác.” Vì cực chú ý, nên hắn lập tức phát hiện có sự tồn tại của một người.

Mi Lâm trầm giọng đáp lại một tiếng, một tay giữ lấy eo hắn, tay kia giữ chặt con dao trong lòng.

“Đúng còn không vững, người còn làm được gì nữa hả?” Nàng lớn tiếng mắng, “Đúng là không biết kiếp trước ta gây ra tội lỗi gì mới bị một người như người làm liên lụy... úi, đau... đau... mau nhả miệng ra, nhả miệng ra.. Nàng đang mắng hăng say, bất ngờ bị Mộ Dung Cảnh Hòa đứng bên cạnh cắn một cái vào vành tai, lập tức cứng người lại xin tha mạng.

Cùng lúc đó, một tràng những tiếng kim loại va vào nhau truyền đến bên tai họ, hai người bất giác quay sang nhìn nhau, Mi Lâm cảm thấy mạch máu trong cơ thể như đập nhanh hơn bội phần.

“Tiếp tục mắng.” Mộ Dung Cảnh Hòa thấp giọng nói. Hắn cảm nhận được sự bất thường.

Người đó tới qua khi bọn họ ngủ còn chẳng làm gì, tại sao hôm nay lại trở nên như vậy. Có liên quan đến những lời châm chọc nhau giữa bọn họ, hay bị sự thân mật của hai người kích thích? Cho dù thế nào, để ột người không biết ra sao nấp trong bóng tối đều là một việc không hề có lợi cho họ, vì thế chỉ còn cách mạo hiểm kích cho người đó xuất hiện.

Mi Lâm ngớ ra, mắng... mắng cái gì đây? Vừa bị hắn cắn ột cái, quên sạch cả rồi, nhất thời không biết phải nói tiếp gì nữa.

“Đồ ngốc!” Chỉ cần nhìn liếc qua, Mộ Dung Cảnh Hòa đã hiểu ra mọi chuyện, bất lực thở dài một tiếng, bất ngờ thấp đầu hôn lên môi nàng.

Mi Lâm kinh ngạc, phản ứng lại nhìn hắn, môi hắn thuận thế trượt xuống, khóa chặt lấy môi nàng, tai cũng trở nên cảnh giác, để ý phản ứng của người kia.

Gió rít lên từng hồi, như chôn vùi đi mọi thứ âm thanh nhỏ khác, người đó trong chớp mắt như biến mất, không còn phát hiện ra tiếng động nào nữa.

Không phải vì điều này. Ánh mắt Mộ Dung Cảnh Hoachuyển động, trên khuôn mặt hiện lên một nụ cười nhẹ nhàng, trước khi rời khỏi đôi môi mềm mại ấy còn tiếc nuối hút thêm một cái. “Cho nàng một cơ hội giải tỏa sự bất mãn.” Nói vài câu chẳng rõ là ý gì, sau đó hắn lạnh lùng cười nói: “Ta thấy cái đồ dâm phụ như nàng chỉ mong ta chết sớm, để đi tìm tên gian phu của mình, ta còn lâu mới cho nàng được như ý! Nàng nhớ kỹ cho ta, bây giờ nàng vẫn là người phụ nữ của ta, ta muốn làm gì thì làm...”

Bụp! Một tiếng động cắt đứt những lời tiếp theo hắn định nói, Mi Lâm đẩy hắn ngã lên chiếc xe kéo, nhưng khi hắn suýt chút nữa trượt xuống đất liền dùng chân chặn lại một cách kín đáo, sau đó đá liên tiếp.

“Người cho rằng mình vẫn là Vương gia uy phong ngày trước sao, nhìn lại bộ dạng bây giờ của mình đi, trừ ta ra còn ai thèm quan tâm đến người..Nàng lớn tiếng mắng mỗ, bộ dạng như thể chỉ muốnnam nhân trên mặt đất kia chết ngay lập tức.

“À à... nàng cứ đánh đi, đánh chết ta nàng cũng không ra khỏi đây được đâu..Mộ Dung Cảnh Hòa thu mình lại trên chiếc xe kéo, mặt giấu trong phần khuất, tuy ngũ khí tức giận bức bối, nhưng trên mặt không hề có chút cảm xúc nào. “Ta nhờ vào, người cho rằng không có người, bản cô nương không sống được chắc?” Mi Lâm hắn học đáp lại, vừa nói vừa đạp một cái lên chân hắn, sau đó vụt một cái rút con dao ra, lạnh lùng nói: “Nếu không chúng ta thử xem sao, xem không có người, ta có đi ra khỏi đây được không.”

Ánh sáng lạnh lùng phát ra từ con dao lóe lên trong ánh sáng mờ mờ u ám, đâm về phía ngực Mộ Dung Cảnh Hòa.

Đôi mắt dài của Mộ Dung Cảnh Hòa hơi nheo lại, như cho rằng nàng thực sự muốn giết mình. Bỗng nhiên, tiếng kim loại va vào nhau kia lại một lần nữa vang lên, hơn nữa còn rõ ràng và mạnh mẽ hơn lúc trước...

“Ta giết người, đứa ác phụ này..Một giọng nói trầm đục bỗng nhiên xen vào giữa, sau đó là tiếng chạy thình thịch.

Mi Lâm dùng chân đẩy chiếc xe ra xa hơn một chút, sau đó quay người lại, nhìn về phía bóng người mờ mờ đang cầm dao lao về phía mình. Tuy nội lực trong nàng đã mất, nhưng nhãn lực vẫn còn, chiêu thức cũng vẫn còn. Nếu gặp phải cao thủ thì không có gì để nói, nhưng người trước mặt nàng kia cho dù là tư thế cầm dao hay tốc độ chạy đều nói cho nàng một cách rõ ràng rằng, đó chẳng qua chỉ là một người bình thường, có hơn chẳng là một chút sát khí và tử khí những người bình thường không có. Mà những thứ ấy đều không làm cho nàng sợ hãi.

“Quái vật phương nào?” Nàng khích tướng, muốn làm cho nộ khí của người kia càng dâng cao.

Mộ Dung Cảnh Hòa từ từ lách người ló ra từ trong bóng tối, lạnh lùng để ý người kia, thầm tính toán tỉ lệ thắng của Mi Lâm.

Người kia nhìn qua có vẻ vừa thấp vừa gù, nhưng thực tế cũng khá cao lớn, nếu như đứng thẳng lưng, không kém so với hắn là mấy. Quần áo trên người đã thành từng mảng từng mảng, mái tóc dài đan vào nhau che khuất đi khuôn mặt, nhìn có vẻ đã ở đây một thời gian không phải là ngắn.

Bước chạy nặng nề, rõ ràng là không có nội công. Tư thế xuất đao chẳng có chương pháp gì, cũng có nghĩa là không biết võ công. Một người như thế này sao lại có mặt ở đây? Sao có thể sống sót? Nữ nhân đáng chết kia khi nãy ra tay không hề lưu tình, đợi mọi việc giải quyết xong xuôi, hắn sẽ phải làm gì để đòi lại sự công bằng đây? Trên miệng nàng còn có mùi vị của nho rừng, ực, bụng hình như bắt đầu đói rồi...

Thấy sự nguy hiểm của Mi Lâm không quá lớn, suy nghĩ của hắn bắt đầu tản mát, bay đến nơi nào đó khác. Mi Lâm nếu như biết được hắn đang nghĩ những điều này, e rằng sẽ hận đến mức ra tay mạnh hơn, nhưng lúc này cơ bản nàng không thể phân tâm. Người kia tuy có vẻ như không biết võ công, nhưng thanh đao trên tay không phải để dọa người, nếu như bị nó xoẹt qua, khó chắc sẽ không chịu đau đớn. Hoặc giả nếu bị hắn ta phát hiện ra quỷ kế của hai người, quay người chạy mất, nếu muốn dụ hắn ta ra mặt một lần nữa, e sẽ rất khó.

May rằng người kia bị những lời của nàng làm kích động đến mất hết lí trí, thanh đao cứ thế hùng hục lao đến, không hề có ý dừng lại.

Ảnh mắt Mi Lâm chợt ngưng đọng, đúng khi thanh đao kia sắp đâm vào mặt mình, nàng liền khẽ uốn thân, người đã xoay ra bên cạnh, con dao trong tay đồng thời giơ lên, khi sắp quét qua cánh tay người kia, bỗng nhiên thay đổi tư thế, cùi tay thúc vào vị trí tim hắn ta.

Vết thương cánh tay trái của nàng vẫn chưa lành hẳn, lực xuất ra cũng không mạnh, nhưng vẫn khiến nam nhân kia cúi gập người xuống. Tiếp đó con dao quay ngược lại một cách tuyệt đẹp, nhẹ nhàng ghi lên trên cổ họng người kia.

“Ném chiếc đao xuống.” Nàng lạnh lùng cười nói. Trên cơ thể nam nhân kia tỏa ra một thứ mùi hôi thối của sự mục rữa và chết chóc, ngửi thấy liền buồn nôn, nhưng nàng đến một cái nhứ mày cũng không có.

Người đàn ông bất lực rũ vai xuống, đôi mắt ẩn dưới mái tóc rối bù lóe lên một thần sắc không rõ ý nghĩa gì.

Chiếc đao rơi trên mặt đất.

Hai tay hắn ta bị buộc quặt lại sau lưng bằng đoạn dây chằng chiếc xe, không cam tâm vừa đi vừa kéo Mộ Dung Cảnh Hòa ngồi phía trên.

Hắn ta không chịu nói mình là ai, Mi Lâm cũng không buồn hỏi, liền gọi luôn hắn ta là Thi Quỷ^^. Quả thực nàng bị mùi hôi thối trên người hắn ta làm cho không chịu nổi thêm nữa.

Điều kỳ lạ đó là, rõ ràng cùng một con đường, sau vài lần Thi Quỷ rẽ ngang rẽ dọc, cảnh vật trước mắt bỗng nhiên có sự thay đổi, sau nửa canh giờ thì đã thay đổi hoàn toàn. Tuy rằng vẫn là những tảng đá khổng lồ lừng lững, nhưng trên đường không còn những bộ xương trắng toát nữa.

Mắt Mi Lâm sáng lên, biết là có hi vọng ra khỏi khu rừng, nào ngờ ý nghĩ ấy rất nhanh sau đó đã bị dập tắt.

Nàng nhìn thấy một chiếc lều rách nát, được xếp xung quanh bằng những bộ xương trắng toát, bên trên phủ một mảnh vải mà thành. Chiếc lều được mảnh áo bào ngăn cách thành hai phần, một phần bên trong chất đầy một lớp xương cốt mục nát và quần áo rách, phần còn lại treo những miếng thịt bị gió thổi khô, còn có cả những thứ lật vật đủ loại khác, bao gồm thức ăn và nước bọn họ mang theo, cùng với thảo dược, xếp ngổn ngang chiếm cả nửa “gian phòng”.

Quá rõ ràng, đây là nơi sống của Thi Quỷ.

Mi Lâm chẳng nói một lời, lao vào phần chứa những thứ linh tinh, cầm một ống trúc lên mở nắp ra uống liền một ngụm, sau đó đi ra cho Mộ Dung Cảnh Hòa uống.

“Người muốn ăn gì?” Nàng hỏi, hiển nhiên là chỉ những thứ có trong gian phòng kia.

Mộ Dung Cảnh Hòa lắc đầu, sắc mặt rất khó coi, yết hầu khẽ cử động, ngữ khí khổ sở nói: “Đỡ ta ngồi dậy.”

Mi Lâm không biết hắn định làm gì, rầm rập nghe theo, chẳng ngờ vừa đỡ hắn dậy, còn chưa ngồi vững, hắn liền vùi luôn vào lòng nàng, sau đó hít lấy hít để, như đã cố nhịn từ lâu lắm rồi. Mi Lâm liền hiểu ra, chắc đã không thể chịu nổi cái mùi kia nữa. Tuy biết rằng hắn không có ý gì khác, nhưng cảm giác bị hơi thở nóng ấm kia xuyên qua lớp quần áo phả lên da thịt vẫn khiến nàng cảm thấy không tự nhiên, bất giác nhớ lại nụ hôn khiến nàng không kịp trở tay khi nãy.

Cố gắng điều hòa lại nhịp tim đang đập thình thịch, nàng vốn muốn đẩy hắn ra, nhưng thấy Thi Quỷ lúc này quay người lại nhìn bọn họ với khuôn mặt hoang mang, gần như không hiểu nổi người lúc đầu còn gào thét muốn giết Mộ Dung Cảnh Hòa, lúc này sao lại trở nên dịu dàng như vậy?

“Người đưa bọn ta ra khỏi đây, những thứ kia cho người hết.” Nàng nhẹ nhàng xoa xoa đầu Mộ Dung Cảnh Hòa, nói với Thi Quỷ.

Thi Quỷ nhìn nàng, rồi lại nhìn Mộ Dung Cảnh Hòa trong lòng nàng, như hiểu ra điều gì đó, sự tức giận ghê gớm trong đôi mắt lập tức nhạt đi rất nhiều.

“Hai người... khi này là muốn... dụ ta đi ra?” Hắn hỏi, so với ngữ khí lưu loát lúc tức giận khi nãy, rõ ràng là gượng gạo và chậm chạp hơn, giống như đã rất lâu rồi không nói chuyện với ai.

Mi Lâm mỉm cười không nói, coi như thừa nhận, còn nhịp thở của Mộ Dung Cảnh Hòa cũng dần dần bình thường trở lại, hai người lúc này nhìn giống như một đôi vợ chồng vô cùng ân ái.

Thi Quỷ nhếch môi, nặn ra một nụ cười sống sượng, rồi quỳ sụp xuống.

“Không thể đi ra... không thể đi ra được đâu..Hắn ta vùi mặt vào trong đầu gối, nói, âm thanh như nước nổ. “Những người đi vào đây đều đừng mơ ra được... bọn họ không ra được... các người cũng không thể ra được..

Mộ Dung Cảnh Hòa cảm thấy cuối cùng mình cũng đã nén được cảm giác buồn nôn xuống, nghe thấy liền quay mặt ra, nhìn về phía hắn ta.

“Người ở đây bao lâu rồi?”

Thi Quỷ như bị hỏi đúng chỗ, âm thanh nước nổ xen lẫn sự tuyệt vọng ngừng lại, một lúc sau mới ngẩng đầu lên, nói: “Bây giờ là năm nào rồi?”

Mi Lâm nghe thấy hắn ta hỏi năm nào, chứ không phải ngày nào, người bỗng nhiên lạnh toát.

“Tháng Tám năm Chiêu Minh thứ Ba mươi ba, ờ... ngày bao nhiêu?” Mộ Dung Cảnh Hòa đáp, ba chữ sau cùng là hỏi Mi Lâm.

Ai còn tâm trí đâu mà nhớ ngày tháng nữa. Mi Lâm lắc đầu, lúc này mới phát hiện hai người vẫn giữ nguyên tư thế thân mật kia, vội vã đẩy đầu hắn ra, bản thân mình cũng ngồi xuống bên cạnh đỡ lấy hắn.

“Thật sao... Năm Chiêu Minh thứ Ba mươi ba... thứ Ba mươi ba... Ha ha..Thi Quỷ ngẩn ra, lắp đi lắp lại hai câu ấy, rồi một mình cười lớn, âm thanh kia như tiếng những oan hồn khóc thầm trong đêm, khiến cho người khác vừa đau lòng vừa sợ hãi.

Mi Lâm hơi co mình dịch gần về phía Mộ Dung Cảnh Hòa nhưng vẫn cảm thấy không chịu nổi, bất giác khẽ ho lên một tiếng, giật giật Mộ Dung Cảnh Hòa, ra ý bảo hắn mau nói gì đó.

Mộ Dung Cảnh Hòa không để ý đến nàng, mãi cho đến khi thấy đối phương đã bình tĩnh hơn, mới lặp lại câu hỏi khi nãy: “Người đã ở đây rất lâu rồi?”

“Tám năm... tám năm...” Thi Quỷ run run ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ ngầu, ánh nhìn ngơ ngẩn.

Mộ Dung Cảnh Hòa hít vội một hơi, nhưng lập tức hối hận vì hành động đó, hắn quay đầu sang một bên nôn khan, mãi đến khi Mi Lâm ôm đầu hắn đặt lên vai mình, mới dừng lại được.

Vì chạy trốn trong rừng rất lâu, trên người Mi Lâm có một mùi thơm của thảo mộc, rất có hiệu quả trong việc chống lại mùi hôi thối.

“Người cũng không ra được sao?” Mi Lâm có chút hoài nghi. Ở một nơi như thế này trong tám năm, nếu như không thể ra được, thì thức ăn và nước lấy đâu ra?

“Đừng... đừng hỏi nữa.” Chưa đợi Thi Quý trả lời, Mộ Dung Cảnh Hòa nhắm mắt, khẽ thở dài ngăn lại.

“Hả?” Mi Lâm hơi bất ngờ.

“Còn chưa đủ rõ ràng sao?” Mộ Dung Cảnh Hòa vừa nói xong câu này, bụng dạ lại cuộn trào lên, vội vàng ngậm chặt miệng. Hắn cảm thấy người con gái này có những lúc rất thông minh, lại có lúc vô cùng chậm hiểu.

Mi Lâm hơi khựng lại, nhìn Thi Quý co ro thành một khối, sau đó quay sang nhìn chiếc lều đầy xương trắng của hắn ta, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên những miếng thịt khô treo trên đỉnh lều. Một cảm giác không thể diễn đạt bằng lời ủa đến, khiến lòng nàng lập tức cảm thấy có chút nặng nề, nhưng những ý nghĩ viển vông cũng vì thế mà trở về hiện tại.

“Nếu ta là người, ta cũng sẽ làm như vậy.” Nàng nói với nam nhân đang run lẩy bẩy, đầu cúi thấp dường như muốn chống chọi với mọi ánh mắt dị thường và ghê tởm của thế giới bên ngoài kia.

Vào lúc cơ thể Thi Quý khẽ run, từ từ ngẩng đầu lên vì những lời nói của nàng, người Mộ Dung Cảnh Hòa cũng hơi cứng lại. Nhưng hắn cũng không bàn luận gì nhiều, quay đầu sang nhìn Thi Quý.

“Nếu như muốn thoát khỏi đây, hãy nói ra tất cả những gì người biết.”

Chú thích:

(10) Thi Quý: Chỉ xác chết có thể cử động, nói chuyện, di chuyển...

Chương 7

Người bên ngoài chỉ nói Hỏa Thiêu Tràng là một quỷ vực, không có dấu vết của con người, nhưng không biết rằng hàng năm vẫn luôn có những người không sợ chết đi vào nơi này, sau đó không bao giờ quay trở lại.

Đó là một ngày hè chói chang tháng Sáu, có ba người đến nhà Thi Quý, bảo hắn đi tới Chung Sơn một chuyến. Đây là một chuyến làm ăn lớn, đưa hai mươi người trở về Vân Lĩnh, tiền bạc nhận được chắc chắn không ít. Hắn cũng đã từng nghe nói về Hỏa Thiêu Tràng, một là cảm thấy nơi đó nguy hiểm, hai là việc này khá kỳ quái nên không muốn nhận. Nhưng vợ trong nhà vì chuyện này mà làm ầm ĩ lên, khiến không ai được yên, thậm chí đuổi hắn và phụ mẫu gần đất xa trời ra khỏi nhà, còn nói nếu không hoàn thành lần làm ăn này, bọn họ đừng nghĩ đến chuyện trở về. Hắn không còn cách nào đành phải nhận lời.

Nhưng không phải hắn chỉ đi có một mình, còn ba người nữa cũng cùng lên núi, vì bọn họ không biết chắc rằng hai mươi người kia có còn sống hay không. Trước khi tiến vào Hỏa Thiêu Tràng, bọn họ đem theo lương nước và thức ăn cho năm ngày, nghĩ rằng thế nào cũng đủ để họ đi lại trong đó vài vòng. Có những bài học của người đi trước, không ai dám chủ quan, từ lúc bắt đầu tiến vào thạch lâm họ cũng để lại ký hiệu, ai ngờ dù như vậy vẫn bị lạc ở bên trong. Khi đến nơi mà hai người Mi Lâm dừng lại ấy, cuối cùng bọn họ cũng tìm được người cần tìm, nhưng không thể nào trở ra được nữa. Hai mươi người kia đã trở thành hai mươi thi thể không toàn thây. Vì mặt đất âm u lạnh lẽo, ánh mặt trời không chiếu vào được, các thi thể vẫn chưa mục rữa, từ việc quan sát những vết cào cấu cắn xé, có thể thấy được dấu vết của việc tàn sát lẫn nhau. Cảnh tượng ấy là một cú sốc lớn đối với bốn người, hạt giống của sự sợ hãi và tuyệt vọng đã được gieo xuống từ giây phút ấy, vài ngày sau đó bắt đầu dần dần đâm chồi nảy nở.

Đến ngày thứ ba, một người đã phát điên, rút con dao trong người ra đâm loạn xạ về phía những người khác. Thi Quý chỉ biết một chút quyền cước vặt, hoàn toàn không thể so sánh được với những nhân sĩ võ lâm khác, vì thế khi hai người còn lại dùng lực chấn áp người kia, hắn đã âm thầm trốn đi. Hắn biết nếu ở cùng với họ, có thể chưa chết vì đói đã bị giết chết, vì thế sau khi người phát điên kia bình tĩnh trở lại, hắn cũng không quay về nữa. Lúc ban người kia đi tìm, hắn chui lủi trốn trong những tảng đá, ai ngờ được hắn

lại đi đến chỗ đó. Nhưng điều kỳ lạ đó là, hắn phát hiện ra khi mình đứng bên ngoài khu vực ấy, khoảng cách không phải là xa, có thể quan sát được nhất cử nhất động của bọn họ, còn bọn họ lại hoàn toàn không hề cảm nhận được sự tồn tại của mình.

Nhưng về sau cho dù hắn có đi thế nào, cũng không thể ra khỏi cái nơi mà sau này hắn đã đến đây. Ba người kia chưa đợi đến lúc thực phẩm và nước cạn kiệt đã bị sự đáng sợ của những tảng đá và khung cảnh âm u xung quanh làm cho phát điên.

Đợi sau khi bọn họ chết, hắn mới đi ra thu lượm số thức ăn và nước bọn họ để lại, rồi lại mất thêm rất nhiều thời gian nữa mới dựa vào những ký ức không rõ ràng lắm của mình để thoát ra khỏi được nơi đó. Tám năm vừa qua, hắn dùng cách thức trước đó, đi những con đường khác nhau không biết bao nhiêu lần nhưng không thể nào thoát ra được khỏi đây. Trong thời gian đó có rất nhiều người đến, hắn giống như đang xem một vở kịch, nhìn thấy bọn họ sử dụng đủ mọi cách thức chết trước mắt mình, nhìn thấy bộ mặt thực sự được bộc lộ ra của bọn họ khi đối diện với cái chết. Rất nhiều khi, vì những giọt máu quý giá, vào những lúc mà bọn họ còn hấp hối, hắn cũng giúp đỡ một tay. Cho dù Mi Lâm có gan dạ đến thế nào, sau khi nghe xong câu chuyện cũng bất giác nuốt nước bọt đánh ực, một cảm giác lờ lợm trào dâng trong cổ họng, cánh tay vô thức ôm chặt lấy Mộ Dung Cảnh Hòa đang dựa vào người mình.

Hắn ta không nói tám năm vừa rồi đã sống sót bằng cách nào, bọn họ cũng không muốn hỏi.

“Hắn chính là người kéo những xác chết.” Nàng nói, là đang trần thuật, chứ không phải đang hỏi. E rằng chỉ có nghề đặc biệt ấy mới khiến hắn chịu được một áp lực tâm lí lớn đến như vậy, để sống sót được ở nơi âm u không ánh mặt trời này tám năm liền mà không phát điên. Nàng cảm thấy nếu là mình thì đã sớm bỏ cuộc. Chỉ thắc mắc một điều, hắn tự nói rằng biết một chút võ công, tại sao lúc ra tay lại không hề có chương pháp gì.

Thi Quỷ cúi đầu, thừa nhận.

Mộ Dung Cảnh Hòa lại tỏ ra tốt hơn so với lúc đầu, sau khi Thi Quỷ kể lại những gì mình đã trải qua, hắn dần bình tĩnh trở lại, lúc này thần sắc ung dung, làm cho người khác không nhìn ra được đang nghĩ gì.

“Đem qua người không giết, là đợi đến khi bọn họ đã đói khát không còn cử động được nữa rồi mới đến lấy máu bọn họ ta đúng không?” Hắn lẳng lặng nói ra những suy nghĩ trong lòng Thi Quỷ. Dù sao dựa vào thể lực của hắn ta hôm nay, hiển nhiên không thể giải quyết gọn gàng bọn họ trong khoảng thời gian ngắn, cho dù có thể thì trước lúc ấy, chỉ e máu trong người họ cũng đã chảy gần hết. Điều đó quả là một sự lãng phí khủng khiếp tại một nơi không hề có nguồn nước như nơi này.

Thi Quỷ loạt soạt thu mình lại một góc, trong đôi mắt ẩn dưới mớ tóc có sự kinh ngạc và sợ hãi khi bị nhìn thấu, nhưng hắn không hề phủ nhận.

Mộ Dung Cảnh Hòa gật gật đầu, nói tiếp: “Người đi ăn gì đi, sau đó đưa bọn họ ta đi xung quanh đây.”

Thi Quỷ len lén nhìn hắn một lúc, mãi cho tới khi chắc chắn không còn lộ khí nữa, mới bắt đầu từ từ đứng dậy.

“Hôm nay ta... ăn rồi.” Một ngày chỉ ăn một bữa, một bữa chỉ ăn đến gần no, cho dù như vậy nhưng rất nhiều khi hắn vẫn phải chịu đói.

Mộ Dung Cảnh Hòa đương nhiên không biết về chuyện ăn uống của hắn ta, nhưng thấy ngay cả lúc đứng lên cơ thể hắn ta cũng run run, nghĩ một hồi, ra ý cho Mi Lâm cõng những sợi dây trói quanh người hắn ta ra, sau đó nàng lại đỡ hắn đi theo phía sau.

Thi Quỷ lúc đầu có chút ngạc nhiên, sau đó lộ ra thần sắc cảm kích, trong lúc đi thỉnh thoảng lại muốn giúp đỡ Mi Lâm dìu Mộ Dung Cảnh Hòa, nhưng đều bị hắn từ chối.

Có người dẫn đường, tốc độ hắn nhiên sẽ nhanh hơn nhiều. Bọn họ quay trở về cái nơi như bị quỷ chặn lại ấy, rồi lại men theo con đường Thi Quỷ chỉ đi ra, sau đó lại vòng lại nơi mà Thi Quỷ sống thêm hai lần nữa, cho đến khi Mi Lâm mệt mỏi rồi mới dừng lại.

“Đây là một liên hoàn trận thiên nhiên.” Ngồi trên chiếc xe kéo, im lặng một lúc, khước miệng Mộ Dung Cảnh Hòa khẽ nhếch lên cười, trong đôi mắt hiện lên một tâm trạng kỳ lạ trước giờ chưa từng thấy.

Hai người vốn dĩ không nói lời nào vì sự im lặng của hân lúc này nghe thấy vậy liền đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt chất chứa hi vọng quay về phía hân.

Mộ Dung Cảnh Hòa ra hiệu cho Mi Lâm cầm một cây gậy tới, Mi Lâm nhìn bốn phía xung quanh trống không, chẳng hề nghĩ nhiều, đang định rút dao ra cắt lấy một đoạn trúc trên chiếc xe kéo thì một cây gậy tròn trắng toát được đưa đến trước mặt nàng. Khóe môi nàng khẽ méo đi, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường, cười cảm ơn, rồi cầm lấy khúc xương tay trắng hếu, vẽ một hình trên mặt đất đen ngòm theo sự chỉ dẫn của Mộ Dung Cảnh Hòa. Thi Quỷ không bị ghét bỏ, trên mặt lập tức tỏ ra vui sướng.

Một trận đồ kỳ quái hợp thành từ những vòng tròn dần dần hiện lên trên mặt đất, nếu nhìn qua chỉ thấy hỗn loạn không thành hình hài, nhưng nếu chú ý quan sát kỹ, có thể cảm nhận được trong đó ẩn chứa một quy luật nào đó.

“Đây là bố cục của những tảng đá ở nơi trước đây chúng ta bị nhốt lại.” Mộ Dung Cảnh Hòa giải thích đơn giản, sau đó bảo Mi Lâm bắt đầu từ trung điểm tiến về bên trái, lùi lại phía trên tầng thứ ba, ở giữa tầng thứ tư và thứ năm đánh dấu sinh môn¹, còn bên ngoài sinh môn, là Tử môn²). “Cái chết sinh ra từ sự sống, sự sống hỗ trợ cho cái chết, sinh tử lặp đi lặp lại, tuần hoàn không có dấu vết, đây là một mê trận đơn giản.” Lúc trước đi nhiều lần như vậy nhưng không phát hiện ra, do sự việc đến quá bất ngờ, họ không hề nghĩ về vấn đề trận cục.

“Có thể thoát ra?” Điều Mi Lâm quan tâm chỉ có vậy, còn về cái gì mà tử với sinh kia, ở một nơi như thế này, trong một thời điểm như thế này, quả thật chẳng hơi đâu mà đi xem xét.

12. , Chương 07 P2

Mộ Dung Cảnh Hòa gật đầu, trên mặt không hề tỏ ra chút phấn khởi. Khi hai người đứng tại cửa ra thạch lâm, nhìn cánh rừng trúc rậm rạp xanh mướt dưới ánh mặt trời chiếu rọi, Mi Lâm cuối cùng cũng hiểu vì sao Mộ Dung Cảnh Hòa không tỏ ra vui mừng. Bọn họ vốn dĩ đã bước vào thạch lâm từ nơi này, bây giờ chẳng qua là quay trở về mà thôi. Quả thật là sinh sinh tử tử, tử tử sinh sinh...

Trong ba người, vui mừng nhất chỉ có Thi Quỷ. Tròn tám năm không nhìn thấy ánh mặt trời, tuy mắt có chút không chịu nổi ánh sáng, nhưng nỗi vui mừng toát lên từ thần thái cũng đủ để hai người cảm nhận được. Thứ cảm xúc ấy rất dễ truyền cho người khác, cộng với việc dù sao cũng đã thoát ra được khỏi nơi u ám ấy, trong lòng hai người ít nhiều cũng cảm thấy khá hơn.

Con chim ưng trên đỉnh đầu đã không còn ở đó, chắc hẳn do mất dấu vết của bọn họ, hoặc cũng có thể đám Mộ Dung Huyền Liệt biết được bọn họ tiến vào trong thạch lâm, quyết định không đuổi theo nữa, vì thế đã triệu hồi trở về.

Ba người tiến vào rừng trúc, uống vài ngụm nước suối. Bốn phía trúc mọc xanh mướt một màu, thoảng trong gió là mùi thơm của hoa cúc dại và cây tùng, còn có cả những loài hoa sơn dã bay dập dờn cùng vô số loài thực vật, ánh mặt trời như những cánh bướm đủ màu sắc xuyên qua cành lá chiếu rọi trên mặt đất, tất cả đều căng tràn nhựa sống và sự sinh sôi, so với sự u ám hôi thối trong thạch lâm, quả thật giống như một nơi là thiên đường, một nơi là địa ngục. Đừng nói đến Thi Quỷ, ngay cả hai người Mộ Dung Cảnh Hòa cũng trào dâng trong lòng một cảm giác thì ra thế gian tươi đẹp đến nhường này.

Thi Quỷ có lẽ cũng biết trên người mình có mùi rất khó chịu, vì vậy lúc nào cũng đi cách bọn họ một đoạn rất xa, sau đó lúc không để ý đã chẳng thấy đâu nữa.

Hai người cũng không quan tâm lắm, biết rằng giữ lại hân ta cũng chẳng có tác dụng gì. Mi Lâm dùng mấy phiến lá lớn ghép lại với nhau, làm thành một chiếc gàu nước, múc vài ngụm cho Mộ Dung Cảnh Hòa uống, rồi rút khăn tay ra nhúng xuống nước giúp hân lau rửa chân tay, sau đó tự mình tắm rửa qua loa, cuối cùng mới xem xét tìm kiếm xung quanh thứ gì đó lấp đầy cái bụng trống.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhất định đòi đi cùng nàng, mặc cho Mi Lâm chắc nịch hứa rằng sẽ không bỏ lại hân cũng không có tác dụng. Mi Lâm bất lực, chỉ còn cách đem theo một “cục nợ” đi khắp nơi tìm kiếm thức ăn.

Một con thỏ hoang đang ngồi trong một đám cỏ cách đó không xa, nhìn thấy hai người đến, cũng không chạy đi, tiếp tục gặm cỏ, vừa len lén quan sát hành động của hai người, như cũng cảm thấy hai người đi lại khó khăn sẽ chẳng đem đến mối nguy hiểm nào.

Mi Lâm cảm thấy bị xúc phạm, rút phăng ra con dao trong người, để nguyên cả vỏ phi tới. Nàng vốn dĩ chỉ muốn dọa con vật nhỏ ấy một chút, ai ngờ đầu ném trúng luôn đầu con thỏ. Chỉ kịp nhìn thấy nó bộp một tiếng đã lăn quay ra, chân còn chưa kịp thu lại đã tắt thở một cách khó hiểu.

Mi Lâm suýt xoa một tiếng thích thú. Đến Mộ Dung Cảnh Hòa cũng bất giác ngẩng đầu lên, ánh mắt kỳ lạ nhìn về phía con vật nhỏ đen đui.

Mi Lâm xách con thỏ đã chết béo múp míp lên, khẽ dìu Mộ Dung Cảnh Hòa bước về bên bờ suối, nhặt củi nhóm lửa, sau đó quỳ xuống xử lý sạch sẽ con vật.

Mộ Dung Cảnh Hòa ngửi thấy mùi máu tanh, lập tức cảm thấy bụng dạ cuộn trào, không chịu nổi nói: “Ta không ăn cái này.” Có một khoảng thời gian dài sau, hân không thể nào ăn được những thứ có mùi tanh.

Tay Mi Lâm vẫn sục sạo trong bụng con thỏ, nghe thấy thế ngừng lại, nghi hoặc quay đầu nhìn về phía hân, sau đó như hiểu ra, phì một tiếng bật cười. “Bảo sao ngươi cứ nhất quyết đi theo, thì ra là sợ Thi Quỷ quay trở lại ăn thịt.”

Mộ Dung Cảnh Hòa quay mặt đi không để ý đến Mi Lâm, nhưng hành động đó vô tình đã thừa nhận suy đoán của nàng. Mi Lâm bỗng không muốn cười nữa, nhanh thoăn thoắt xử lý con thỏ, dùng một đoạn trúc xuyên qua đặt ngang trên ngọn lửa, sau đó tìm quanh đó vài khúc măng, bóc lớp vỏ ngoài đi, cứ như vậy xuyên vào đặt lên lửa nướng.

Măng mùa thu hẳn nhiên sẽ không thể so sánh được với măng mùa đông và mùa xuân, cứ nướng không mùi không vị như vậy cũng chẳng ngon nghề gì, nhưng méo mó có hơn không.

Bản thân Mi Lâm cũng chẳng có tâm trí nào để ăn, nhưng bụng thì vẫn đói, nên chỉ cần vài miếng măng, còn con thỏ nướng thơm phức vàng ngậy kia không hề động đến một lần. Nhưng bỗng nhiên lại xuất hiện Thi Quỷ chẳng biết chui từ đâu ra.

Thi Quỷ từ đầu đến chân đều ướt như chuột lột, tuy vẫn là mái tóc dài ấy, nhưng đã sạch sẽ đi rất nhiều, có thể nhìn rõ sắc da trắng bên dưới, mùi hôi thối nồng nặc trên người cũng đã nhạt đi không ít. Thì ra hân ta chạy xuống hạ lưu con suối để tắm rửa, quần áo cũng giặt luôn, còn mang về một đồng quả đại.

Mi Lâm chẳng hề khách khí, cầm lấy đồng quả đại cho luôn vào miệng ăn, còn không quên đút cho Mộ Dung Cảnh Hòa, chẳng hề quan tâm đến bộ mặt khó chịu của hân.

“Sao ngươi còn chưa đi?” Nàng hỏi.

Thi Quỷ đã rất lâu rồi không ăn những món nóng, chẳng sợ bỏng, cảm cả con thỏ mà gặm, khiến cho bộ râu khó khăn lắm mới sạch sẽ lại bóng nhẫy lên vì mỡ. Nghe thấy câu hỏi của Mi Lâm, vừa ậm ừ, vừa cắn thêm mấy miếng nữa, ánh mặt lộ ra vẻ khó hiểu, ú ớ hỏi: “Đi đâu?”

Mi Lâm cảm thấy kỳ lạ, hỏi: “Hiển nhiên là ngươi muốn đi đâu thì đi rồi.” Nàng nhớ hân nói mình có gia đình, có bố mẹ và vợ. Xa nhà tám năm, lẽ nào hân ta không hề mong sẽ được trở về sao?

Thi Quý ngẩn người ra, động tác ăn cũng dần dần dừng lại, có chút bối rối: “Hai người chẳng phải đã bắt ta sao?”

Lần này thì không chỉ có Mi Lâm, đến Mộ Dung Cảnh Hòa cũng có phần ngớ người, dù thế nào bọn họ cũng không thể tưởng tượng nổi trên thế gian lại có người thành thật chất phác đến vậy.

“Bọn ta vẫn muốn trở lại thạch lâm, người cũng muốn đi theo bọn ta vào đó sao?” Chưa đợi Mi Lâm lên tiếng, Mộ Dung Cảnh Hòa đã mỉm cười hỏi. Hắn không tin nam nhân này có dũng khí quay trở lại nơi đó một lần nữa.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau khi nghe xong, khuôn mặt trắng trẻo của Thi Quý trở nên trắng bệch, bàn tay cầm con thỏ run lên bần bật không thể dừng lại được.

“Mấy... mấy người vẫn còn... còn muốn quay lại đó?” Hắn ta lắp bắp hỏi lại, không thể nào tin nổi.

Lòng Mi Lâm dậy lên một cơn rung mình, nhưng không dám lên tiếng.

Mộ Dung Cảnh Hòa gật đầu, ánh mắt kiên định. Đương nhiên phải quay trở lại, chưa nói đến chuyện hắn vẫn còn hi vọng thoát khỏi Chung Sơn từ thạch lâm đó, hắn cũng muốn làm rõ cả chuyện liên quan đến Tàng Trung Vương nữa.

Sắc mặt Thi Quý thay đổi không ngừng, lúc sợ hãi, lúc ngẩn ngơ, giống như một tờ giấy trắng, trong lòng đang nghĩ gì đều viết lên trên rõ ràng rành rành.

Mi Lâm bỗng cảm thấy con người này thực ra không hề đáng sợ cho lắm, ngược lại còn trong sáng đến mức đáng yêu, đang định lên tiếng giải vây giúp hắn, đã lập tức bị Mộ Dung Cảnh Hòa lừ mắt ngăn lại. Chẳng biết hắn đang có âm mưu suy tính gì, nàng chỉ còn biết tạm thời nhẫn nhịn.

Một lúc sau, thấy Thi Quý cắn răng, khuôn mặt trắng bệch, giống như ra một quyết định lấy đi mạng sống của hắn ta vậy, ngơ ngẩn nhìn Mộ Dung Cảnh Hòa: “Ta đương nhiên... cũng muốn... đi theo hai người...” Nói xong câu này, mắt hắn ta đỏ ngầu lên, cố che giấu đi những giọt nước mắt đang chực trào ra.

Nhìn bộ dạng của hắn ta, Mi Lâm bỗng cảm thấy xót ruột, bất chợt nhớ lại nơi nàng ở trước đây. Nếu như là nàng, có đánh chết nàng cũng không bao giờ quay lại nơi đó một lần nữa.

Mộ Dung Cảnh Hòa khẽ mỉm cười, dường như rất hài lòng về câu trả lời này.

Cuối cùng, Mộ Dung Cảnh Hòa không để cho Thi Quý cùng bọn họ tiến vào thạch lâm, mà đưa cho hắn ta miếng ngọc đeo trên người cùng với một khẩu dụ trở về Kinh Bắc vương phủ ở Chiêu Kinh đưa cho Thanh Yến và ở lại nơi đó chờ hắn.

Hắn nói mình bỗng nhiên nhớ hai mỹ nhân ở Kinh Bắc, lệnh cho Thanh Yến đón hai người đó về Chiêu Kinh. của Thanh Yến, chờ đến khi hắn trở về một cách an toàn.

Mộ Dung Cảnh Hòa uể oải đáp lại một câu. Hắn nằm trên mặt đất, ánh mắt hướng về phía một đóa hoa dại nhỏ màu xanh phía xa xa, cuống hoa nhỏ gầy đỡ lấy những cánh hoa mềm mại, khẽ rung rinh trong gió. Cánh hoa giống như một loại sứ mỏng, mong manh như có thể nhìn xuyên qua, cảm giác như chỉ cần khẽ chạm là sẽ vụn vỡ. Dường như chạm đến một miền ký ức nào đấy, ánh mắt hắn bỗng trở nên mơ màng xa xăm.

Mi Lâm liếc nhìn, bỗng nhiên cảm thấy ở trong núi lâu như vậy, nét tử sắc hư phù trên khuôn mặt con người này hình như phần lớn đã tan biến, chỉ còn lại một khuôn mặt xanh gầy nhợt nhạt, nhìn đã thuận mắt hơn nhiều. Nàng đương nhiên không cho rằng vẻ thuận mắt ấy được sinh ra do lòng mình thay đổi.

Suy xét một hồi, Mi Lâm cũng hiểu ra vì sao Mộ Dung Cảnh Hòa lại có suy nghĩ như vậy. Từ những chuyện trước đây có thể thấy rằng, Thi Quý thực ra là một anh chàng chất phác có phần ngốc nghếch, đến nơi đối với mình là một cơn ác mộng cũng tình nguyện lấy hết can đảm cùng bọn họ quay trở lại, chắc chắn sẽ không qua cầu rút ván. Mộ Dung Cảnh Hòa chắc chắn đã dựa vào điểm đó mới để cho hắn ta chuyển lời giúp, làm như vậy không những khiến cho đám người Mộ Dung Huyền Liệt biết rằng hắn không có cách nào thoát ra được. Tất nhiên, một nơi như thế này nếu như muốn nhốt Tàng Trung Vương đương nhiên là điều không thể.

Lời vừa nói dứt, bỗng nghe thấy tiếng gỗ mục gãy, dưới chân Mi Lâm phút chốc cảm thấy hẫng hụt, cứ thế trượt xuống dưới, Mộ Dung Cảnh Hòa đang được nòng dùi bên cạnh đương nhiên cũng không thể tránh nổi việc tương tự. Trong quá trình rơi, chiếc xe kéo mắc kẹt, bị chặn lại, ngừng rơi trong giây lát. Nhưng những đoạn gỗ mục không thể chống đỡ nổi trọng lượng của hai người và một chiếc xe, gãy thành từng mảnh, cuối cùng cả chiếc xe kéo cũng trượt xuống luôn cùng.

Bỗng nhiên mọc đâu ra một cái hang không quá lớn, trong quá trình rơi xuống cũng không bị va đập mạnh, khi rơi xuống đáy hang hai người không hề bị thương, nhưng chiếc xe kéo cùng những thứ đồ trong đó lại rơi trúng thành một mớ hỗn độn, khó khăn lắm mới thoát ra được.

Mi Lâm thăm chửi một câu, hất tung những thứ trên người ra bò dậy, rút chiếc dụng cụ đánh lửa mang theo người, lộ mọ nhìn qua một lượt, phát hiện ra đất trong hang không có màu đen, lúc này mới yên tâm tìm bó đuốc đốt lửa lên, sau đó cắm vào chỗ cách đó một đoạn.

Tháo chiếc dây quần quanh eo, đẩy chiếc xe kéo ra, khuôn mặt nhợt nhạt không chút khí sắc của Mộ Dung Cảnh Hòa hiện lên trước mắt nàng.

Mắt nhắm chặt, ngực không chút nhấp nhô...

Mi Lâm hoảng hốt hất những thứ đồ dè trên người hất ra, cẩn thận đỡ phần thân trên của hân lên, đặt tay lên mũi xem xét, lúc này mới khẽ thở phào. Sau đó lại bấm huyệt nhân trung, cho uống nước, mãi một lúc lâu mới khiến hân tỉnh lại.

Thì ra Mi Lâm do bị đoạn dây kéo xe quần quanh người thành một mớ nên Mộ Dung Cảnh Hòa đã tiếp đất trước, nàng cùng với chiếc xe và những vật dụng khác tiếp đất sau, rơi trúng lên người hân, không khiến hân suýt tắc thở mới là lạ.

Đáy hang cách mặt đất một khoảng bằng chiều cao của hai người, miệng nhỏ nhưng bên dưới rộng, phía trên còn có thể nhìn thấy một tấm bảng gỗ chắn lấy cửa hang, rõ ràng là dùng để hại người. Dựa vào tình hình hiện tại của hai, nếu muốn trèo lên quả đúng là việc không tưởng.

Mi Lâm cầm bó đuốc đi một vòng quanh đáy hang, có thể nhìn thấy trên mặt đất những mẫu binh khí đã gãy vụn, trong góc hang còn phát hiện thêm ba bộ hài cốt, một bộ rúm ró thành một đống, một bộ nằm ngang cạnh vách hang, cơ thể uốn thành một tư thế quái dị, chỉ có một bộ ôm gối ngồi tựa vào vách, thân người duỗi thẳng, trên đầu gối đặt ngang một thanh nhận linh đao. Từ tư thế bộ xương có thể nhận biết, người này lúc còn sống chắc chắn là một người rất cao lớn. Điểm chung duy nhất giữa ba bộ xương đó là màu sắc đều đen kít như mực, vô cùng quái dị.

“Khục khục... đỡ ta qua đó.” Mộ Dung Cảnh Hòa rõ ràng cũng đã nhìn thấy, cố nén cơn đau ở ngực do bị dè lên, nói.

Mi Lâm cầm bó đuốc xuống bên cạnh bộ xương, rồi mới quay lại đỡ hân.

Đến gần, Mộ Dung Cảnh Hòa chỉ im lặng dùng mắt xem xét, chặn ý đồ tìm kiếm thứ gì đó trên bộ xương của Mi Lâm lại. Một lúc lâu sau, hân hất cằm về phía bộ xương đang ngồi kia, nói: “Trên mặt đất có chữ, nàng xem xem.”

Mi Lâm do dự nhìn qua, không phát hiện ra điều gì khác thường, nhưng hân vẫn cương quyết, bắt đắ dĩ đành đặt hân lên chiếc ghế trúc, sau đó bò thoăn thoắt trên bề mặt đáy hang.

Mặt đáy hang là lớp đất xám, hiển nhiên đó là một lớp trầm tích từ hàng trăm năm trước, giống như trên người những bộ xương khô kia. Mi Lâm bò vài bước, quả thật nhìn thấy những vết khắc để lại trên mặt đất, tinh thần bỗng nhiên dâng cao, động tác nhanh nhẹn hơn rất nhiều. Chẳng bao lâu sau, bốn chữ được khắc trên mặt đất hiện ra trước mắt nàng. Những chữ ấy không quá lớn, nhưng được khắc rất có lực, rõ mồn một trên nền, có cảm giác như người khắc đã dồn tất cả sự uất hận trong lòng vào đó vậy.

Mi Lâm không sao hiểu nổi ý nghĩa của những chữ ấy, nhưng có thể cảm nhận được nỗi căm hận mà chúng toát ra. Nàng đứng thẳng dậy, quay đầu lại phíanam nhân đang nhìn chăm chặp mặt đất. Không cách quá xa, hân hân nhiên có thể nhìn thấy những chữ ấy.

Mộ Dung Cảnh Hòa bỗng trở nên im lìm. Rất lâu sau, nói với nàng: “Nàng khâu đầu vài cái trước ông ấy đi.”

Mi Lâm ngớ người, “Tại sao?”

Mộ Dung Cảnh Hòa mỉm cười, sau đó rất nhanh chóng trở về với giọng lạnh lùng: “Ông ấy là chiến thần, nàng khâu đầu trước ông ấy, biết đâu ông ấy có thể phù hộ cho chúng ta an toàn thoát khỏi đây.”

Những lời ấy làm cho Mi Lâm vừa tức vừa buồn cười, đặc biệt hắn còn dùng một ngữ khí nghiêm túc như vậy để nói, nàng không nhịn được liền phản pháo: “Thân phận người cao quý, người khâu đầu chắc chắn sẽ có tác dụng hơn ta....” Lời chưa nói hết đã lập tức thấy ánh mắt hằn gợn ngằn nhìn nàng, liền bất giác khựng lại.

“Nàng cảm thấy ta có thể... khục khục...” Rõ ràng là một bộ dạng ốm yếu bệnh tật, nhưng cái thần thái ấy cũng đủ khiến người khác tức mà chết.

Mi Lâm trừng mắt nhìn lại hắn ta, đứng lên, phui lớp bụi trên người, nói: “Nếu ông ta có thể phù hộ cho chúng ta thoát được, sao còn bị nhốt lại trong này?” Nói xong, nàng tiếp tục tìm xem có cách nào để trèo ra khỏi hang không.

“Thế nàng thay ta khâu đầu, ta nợ nàng một lần.” Mộ Dung Cảnh Hòa bỗng nhiên thỏa hiệp.

Đây là lần thỏa hiệp đầu tiên kể từ khi gặp nhau, làm cho Mi Lâm hết sức bất ngờ. Nàng gần như muốn ra xoa thử đầu hắn xem có phải khi này bị ngã nên ảnh hưởng đến não không.

“Người nghiêm túc chứ?” Nàng không nhịn nổi, nghi hoặc hỏi.

“Phí lời!” Mộ Dung Cảnh Hòa nhú mày, có chút bực bội.

Mi Lâm nghĩ ngợi, cảm thấy đây quả là một sự trao đổi không tồi, tuy trước mắt hắn ta không thể đem lại mối nguy hiểm nào, nhưng ai biết được sau này sẽ xảy ra chuyện gì, nàng không cầu danh lợi, chỉ cầu có thể bình an là tốt rồi.

Nghĩ đến đây, nàng chấp nhận lời đề nghị, quỳ xuống trước thi thể kia, khâu đầu liền ba cái. Không bắt hắn phải đảm bảo, cũng không bắt đưa vật làm chứng gì, chỉ vì nếu như hắn ta muốn trở mặt, những thứ nắm trong tay đó chẳng qua chỉ là một tấm bùa đời mạng. Nàng đánh cược với vận may.

Khi đứng dậy, nàng liếc về phỉn nam nhân đang nằm nghiêng kia, nhìn thấy sự phức tạp cực độ trong mắt hắn, chẳng biết là lại bay đến miền ký ức nào rồi.

“Sẽ có một ngày nàng không hối hận vì cái khâu đầu đó.” Cảm nhận được ánh mắt của nàng, hắn quay trở lại thực tại, từ tốn nói.

“Thế thì tốt quá.” Mi Lâm lẩm bẩm, chuẩn bị bắt đầu tìm đường thoát, bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, dừng lại nói: “Có cần ta giúp người an táng ông ấy không?” Nàng nhận định người đó có quan hệ rất sâu sắc với hắn, nếu không dựa vào thân phận và ngạo khí kia, sao có thể chịu cầu xin người khác thay mình khâu đầu. Nhưng giúp được thì giúp cho chót, ít nhất cũng làm cho hắn ghi nhớ món nợ này với mình sâu thêm một chút.

Ai ngờ Mộ Dung Cảnh Hòa chẳng hề nhận tấm lòng ấy, lạnh lùng nói: “Không cần nhiều chuyện.”

Mi Lâm cụt hứng, cầm bó đuốc lên tự mình đi tìm đường ra.

“Màu sắc góc tường đối diện có dấu vết mờ mờ.” Nàng không nói gì, bỗng nhiên Mộ Dung Cảnh Hòa lại lên tiếng.

Mi Lâm chưa đi được xa, nghe thấy thế liền quay đầu lại, nhìn theo hắn, trong ánh lửa bập bùng của bó đuốc, chỗ đó quả thực có phần không giống so với những phần khác của vách hang. Do nằm ở vị trí khá thấp, lúc trước nàng không hề chú ý tới.

Tim bỗng đập nhanh hơn, nàng bất giác hít sâu một hơi, rồi mới bước nhanh tới.

Đó là một tảng đá, cao bằng nửa người, bốn mặt đều là bùn đất, chẳng trách màu sắc không giống. Sau khi tới gần, Mi Lâm dùng tay xoa lên, rồi có chút thất vọng, nhưng vẫn không muốn bỏ cuộc, dùng con dao gỗ

gõ lên vài cái, chẳng ngờ có âm thanh vọng lại, cho thấy bên trong rỗng. Nỗi thất vọng vừa dâng lên đã lập tức biến mất không dấu vết, nàng bắt đầu dùng tay đẩy, nhưng dùng hết sức mà tảng đá ấy vẫn không hề suy chuyển.

Mi Lâm bực bội đâm lên tảng đá một quyền, kết quả người bị đau là chính mình. Vào đúng khi nàng đang tức tối bực bực, Mộ Dung Cảnh Hòa một lần nữa lên tiếng.

“Dốt quá đi mất, không biết dùng dao sao?” Con dao đó của hắn cắt sắt như cắt bùn, hắn không tin là nàng không biết điều đó. Nếu không khi đối chiến với Thi Quỷ, nàng đã không đối động tác xuất chiêu như vậy. Nàng biết rằng nếu chiêu đó xuất ra, Thi Quỷ nhất định sẽ chết không toàn thây. Mềm lòng, đó chính là nhược điểm của người con gái này.

“Chẳng phải vì sợ làm hỏng con dao của người sao.” Mi Lâm lẩm bẩm trong lòng, nhưng vì nóng lòng muốn biết phía sau tảng đá kia là gì nên không còn tâm trí đầu khẩu với hắn, chỉ lẳng lặng vung dao lên, cho thử vào phần kẻ giao nhau giữa tảng đá và lớp đất bùn.

Phần lưỡi dao dài khoảng một tấc, vẫn chưa ngập lút cán đã có cảm giác trống rỗng bên trong, lòng nàng một lần nữa trở nên hứng khởi.

Từ từ khe lách lưỡi dao men theo mép tảng đá, có bụi đá rơi xuống, lưỡi dao không gặp phải vật chặn nào, quét một vòng rất dễ dàng, dùng tay đẩy lên tảng đá, bỗng nghe thấy một âm thanh phát ra, bụi bắn tung tóe, phủ đầy lên mặt và tóc nàng.

Nàng cũng chẳng buồn tránh, vừa vung tay xua lớp bụi đi vừa ho khù khụ ngó vào bên trong nhìn. Một thông đạo tối hun hút hiện ra trước mắt, vì ánh sáng không chiếu tới được, hoàn toàn không biết nơi đó sâu bao nhiêu. Nàng nghiêng người cầm lấy bó đuốc bên cạnh chiếu vào trong, cũng chỉ chiếu được một đoạn không xa lắm, tuy nhiên cũng đủ nhìn thấy bên dưới tảng đá vừa đổ xuống đó là những viên gạch xếp vuông vức, có vài viên bị tảng đá đè lên vỡ vụn.

Nhìn thấy thứ rõ ràng là do con người tạo nên kia, Mi Lâm ngẩn ra một lúc lâu, mãi đến khi Mộ Dung Cảnh Hòa phía sau nàng tỏ mò lên tiếng hỏi, nàng mới trở về thực tại. Ánh mắt kỳ lạ nhìn về phía hắn, nói: “Người nói đây là thạch trận thiên nhiên, bên dưới tại sao lại có một thông đạo như thế này?”

Mộ Dung Cảnh Hòa hẳn nhiên không nhìn thấy, nhưng cũng nghe ra nét kỳ quái trong lời nàng, nghĩ ngợi rồi nói: “Nàng châm một bó đuốc khác ném vào bên trong.”

Mi Lâm định thần lại, làm theo những gì hắn nói. Trừ lúc vừa rơi xuống trở nên hơi tàn một chút, bó đuốc được ném vào trong phần sâu của thông đạo vẫn tỏa sáng bình thường, không có dấu hiệu gì sẽ bị dập tắt. Rất rõ ràng, không khí bên trong vẫn được lưu thông.

Chẳng ai biết chỗ đó sâu ra sao, Mi Lâm không muốn lãng phí, liền bò vào trong cầm bó đuốc ấy ra tắt đi, tiện vài ngày nay, vết thương của nàng đã bắt đầu liền lại, nếu không chỉ có đỡ Mộ Dung Cảnh Hòa thôi cũng đã đủ chết, đừng nói đến việc đem theo những thứ khác.

Mà cho dù vết thương có hoàn toàn lành lặn, đỡ Mộ Dung Cảnh Hòa đi cũng đã là một chuyện mệt mỏi lắm rồi.

“Một con đường thế này dùng để làm gì?” Mi Lâm bò xuống, nhìn bó đuốc cắm trên vách thông đạo phía xa xa, cảm giác như vĩnh viễn không thể nào tới nơi được.

Lúc đầu nàng định sửa cho chiếc xe kéo nhỏ đi một chút, ai ngờ vừa chạm dao vào, không cẩn thận đã cắt dây buộc thành mấy đoạn, chiếc xe bị mất khung, không thể sử dụng được nữa. Vì vậy tình hình hiện tại là, nàng cầm bó đuốc và những thứ khác ra đằng trước, tiện đường xua những mạng nhện và côn trùng cản đường đi, sau đó quay lại dìu Mộ Dung Cảnh Hòa, cứ lộp đi lộp lại như vậy.

Kinh mạch Mộ Dung Cảnh Hòa bị tổn thương, nhưng không dẫn đến cơ bắp bị teo đi, vì vậy cơ thể cao lớn của hắn cùng những bắp thịt rắn chắc quả thật vô cùng nặng nề. Đứng còn không sao, nhưng đây là bò, cho dù là công hay chạy đều khó khăn. Mi Lâm gần như nhích từng chút từng chút một về phía trước, không chỉ nàng mệt đứt hơi, Mộ Dung Cảnh Hòa cũng chẳng khá hơn, chỉ có điều cả hai đều không kêu ca gì.

Nghे thấy nàng chỉ tự nhủ chứ không phải thực sự muốn biết câu trả lời, Mộ Dung Cảnh Hòa đang nằm trên lưng nàng cũng bắt giác nhìn về phía trước. Trong góc sâu nơi có ánh sáng, bóng tối vẫn lan tỏa, dường như mãi mãi không thấy được điểm cuối. Không gian thấp hẹp, bóng tối không có điểm dừng, khiến họ cảm thấy có một sự đè nén cực lớn, nếu như không phải hắn, nếu như không phải nàng, hoặc nếu như trong hai người họ chỉ còn lại một, rơi vào nơi như thế này, chỉ e rằng chẳng bao lâu sau sẽ phát điên.

Một cảm giác khó tả trào dâng trong lòng, hắn bỗng nhiên cúi đầu, ghé đến bên tai Mi Lâm, hôn lên má nàng, sau đó cứ thế tựa vào nàng, không cử động thêm nữa.

Mi Lâm ngó người ra, mặt ửng đỏ. cắn răng, nàng sức người lên, tiếp tục bò về phía trước. Có thể do dùng lực hơi mạnh, cũng có thể do chiếc hôn bất ngờ, trái tim nàng bỗng nhiên đập rộn ràng.

13. , Chương 07 P3

Mộ Dung Cảnh Hòa không tiếp tục chọc ghẹo vành tai đỏ ửng của nàng, nàng cũng không tức tối về hành động ấy của hắn. Ở một nơi như thế này, trong một không gian chật hẹp đến mức dù nhìn về phía trước hay phía sau đều hun hút không thấy điểm cuối, hai người họ lần đầu tiên cảm nhận được việc phải nương tựa vào nhau để sinh tồn. Ngoại trừ người kia, không còn ai khác nữa. Những ân oán tình thù xưa cũ, những con người, những điều đã từng quan trọng nhất trong lòng đều bị thông đạo này ngăn cách thật xa vời, xa vời đến mức dường như là chuyện của một thế giới hoàn toàn khác.

Không biết có phải giữa hai người xuất hiện một sự thương yêu hoặc có thể là một cảm giác ảm áp gần gũi hay không, con đường phía trước bỗng nhiên chẳng còn khiến họ quá đối mặt mỗi, những câu đối thoại đứt quãng trong tiếng thở đứt quãng ấy đã trở thành một hồi ức chẳng thể nào quên đối với Mi Lâm rất nhiều năm sau này.

“Ồ... chiến thần chính là Tàng Trung Vương mà ngươi đã từng nhắc đến ấy hả?” Nàng hỏi, âm thanh vang dội lại trong thông đạo, vì thế những lời về sau nàng nói nhỏ hơn một chút.

“Ừ.” Mộ Dung Cảnh Hòa trả lời, nhìn những giọt mồ hôi chảy qua chiếc nốt ruồi bên khóe mi nàng, hắn không kìm chế nổi đưa lưỡi liếm, cũng giống như sự khao khát trước đây vậy.

Mặt Mi Lâm càng đỏ hơn, bắt giác quay đi, ngượng ngùng nói: “Ngươi đừng cử động, nặng.” Thực ra nàng không nên ngượng ngùng, những việc thân mật hơn bọn họ đều đã từng làm, chẳng lý do gì vì một hành động nhỏ như vậy mà xấu hổ đến thế.

Trái tim đập rộn ràng của nàng dường như xuyên qua phần tiếp giáp giữa lưng và ngực hai người, truyền tới Mộ Dung Cảnh Hòa, hắn cảm giác giống như có thứ gì đó muốn bứt phá khỏi lồng ngực, bắt giác càng ép sát hơn vào nàng. Khi ấy hắn nghĩ, nếu như hắn có thể cử động, hắn nhất định sẽ ôm lấy nàng, truyền cho nàng tất cả hơi ấm mà hắn có. Nhưng đó chỉ là chuyện của một giây phút ấy, cũng chỉ là chuyện của một giây phút ấy mà thôi. Sau khi ra khỏi cái hang kỳ quái ấy, hai người bọn họ đều không muốn nhắc về cảm giác khi đó, có thể đã quên rồi, cũng có thể chỉ là chôn vùi sâu trong đáy tim, không muốn nghĩ đến mà thôi.

“Ngươi là Hoàng tử, tại sao phải quỳ bái ông ấy?” Lắc lắc đầu, Mi Lâm định chuyển sự chú ý của mình khỏi hơi thở ấm nóng của hắn.

Mộ Dung Cảnh Hòa im lặng một hồi, không trực tiếp trả lời câu hỏi ấy, chỉ nói ra những suy đoán của mình một cách có chọn lựa.

Khi Mộ Dung thị lật đổ sự thống trị của Hồ tộc, thạch lâm này vẫn chưa là Hỏa Thiêu Tràng, có thể còn cây cỏ um tùm xanh tốt giống như nơi khác. Những người còn lại của Hồ Tộc lẫn trốn trong này, Tàng Trung Vương đem người vây bắt, trải qua nhiều gian nguy cuối cùng cũng vượt ra khỏi thạch lâm thành công, bắt gọn tất cả địch nhân. Nhưng chẳng ai ngờ được, trước khi Tàng Trung Vương giành chiến thắng

trong thạch lâm, cũng có thể là trong khi hai bên đang giao tranh ác liệt, có người cho đốt những thứ kích độc phía bên ngoài thạch lâm, biến toàn bộ thạch lâm thành một cái lò hun. Tàng Trung Vương cùng hai hộ vệ của mình rơi xuống chiếc hang sâu do quân địch đào để trốn, nhưng cuối cùng do khí độc đã ngấm vào cơ thể nên không thoát được.

Mộ Dung Cảnh Hòa nói đây chỉ là những suy đoán của hần, nhưng Mi Lâm biết đó gần như là sự thật. Nàng nghĩ hần thậm chí còn biết người ở bên ngoài tung độc đó là ai, hoặc giả là do ai chỉ thị, cũng biết được kẻ can tặc mà Tàng Trung Vương nhắc đến đó là ai, nhưng hần không nói, có thể là không muốn hoặc không thể nói, vì thế nàng cũng không hỏi thêm. Thực ra nàng cũng chẳng quan tâm. Cho dù là Mộ Dung thị hay Hồ tộc, hoặc cả Tàng Trung Vương, đối với nàng đều quá xa vời.

Mi Lâm rất thích nghe hần nói chuyện, chậm rãi từ tốn, nói xong một câu còn ngừng lại một lúc, giống như đang suy tính điều gì nên nói, điều gì không nên. Nàng phải thừa nhận rằng, khi hần không mang ngữ khí ngả ngớn, không dùng cách nói châm chọc, mỉa mai hoặc cao ngạo để nói chuyện, quả thực khiến người khác không sao có thể ghét được.

Nàng hỏi cơ thể hần rốt cuộc bị làm sao, trước đây hần không chịu nói, lúc này bỗng nhiên trả lời thành thực. Lúc đó nàng mới biết kinh mạch hần bị đứt, bỗng nhiên không thể nào tiếp lời thêm, nàng nghĩ kinh mạch bị đứt có lẽ còn khó chữa trị hơn cả độc tố trong người mình. Nàng nghĩ mình có lẽ sẽ chăm sóc hần suốt đời. Nếu đúng như vậy, thực ra cũng không có gì không tốt, chỉ là không biết cơ thể nàng có thể chịu đựng được lâu như vậy không. Nếu như mình không thể vượt qua, hần sẽ ra sao? Nàng bắt đầu lo lắng.

“Nàng tên là gì?” Mộ Dung Cảnh Hòa bỗng nhiên muốn biết người con gái đã cùng trải qua hoạn nạn bấy lâu nay, con người mềm mại lợi hại, nhưng cho dù gian khổ thế nào cũng không bỏ rơi hần lại ấy tên là gì. Trước đây có thể đã có người nhắc đến với hần, nhưng hần chưa từng để ý.

Mi Lâm khẽ nhú mày, có chút suy nghĩ rằng ở cạnh nhau lâu như vậy rồi mà hần không nhớ nổi tên của mình, nhưng rất nhanh sau đó đã mỉm cười.

“Mi Lâm.” Người không quan tâm đến nàng, biết hay không biết tên của nàng cũng chẳng có quan hệ gì. Nhưng nàng tình nguyện giới thiệu bản thân mình với hần trong một thời điểm như bây giờ. “Nhưng ta không thích Mi Lâm. Ta thích Xuân Hoa, hoa mùa xuân nở rộ phủ khắp núi rừng khi tháng Hai về.” Nàng nói.

“Mi Lâm... Xuân Hoa..Mộ Dung Cảnh Hòa nhắc lại hai tên ấy một lượt, sau đó cười lặp đi lặp lại mấy lần “Xuân Hoa”, rồi cắn vào tai Mi Lâm.

Cái cắn ấy khiến cho Mi Lâm vừa nhột vừa thoải mái, không nhịn được bật cười, cười đến cả người mềm nhũn ra, bỏ cả trên mặt đất.

Vừa đi vừa nghỉ, thỉnh thoảng nói vài câu chẳng thành chủ đề gì, thông đạo vốn dĩ nghĩ rằng mãi mãi không thể tìm thấy lối ra, sau khi Mi Lâm hết lần này đến lần khác bò tới bò lui từng chút một, cuối cùng cũng đã kết thúc. Sự bất ngờ ấy, thậm chí khiến nàng bỗng nhiên cảm thấy có chút không quen.

Nàng quỳ ở đó, ngẩn ngơ nhìn một màu đen như hũ nút bên ngoài thông đạo, cho dù có ngọn đuốc ở đó nhưng ngoại trừ những bậc thang đá phía dưới thông đạo, không nhìn thấy gì khác nữa.

vẫn phải xuống dưới đó... sau này sẽ còn gặp phải những gì, nàng không dám nghĩ tới. Nhìn bốn phía xung quanh một lượt, sau đó cầm ngọn đuốc vào vách đá cạnh huyết khẩu, cuối cùng nàng mới quay trở lại. Nhưng khi bò được nửa đường, bó đuốc đã có phần yếu dần ấy bỗng nhiên tắt phụt, bốn bề lập tức chìm vào bóng tối đen như mực.

Mi Lâm cứng người, nhưng không quay trở lại châm lửa lên, cứ thế tiếp tục bò về phía Mộ Dung Cảnh Hòa. Khi chạm được tới cơ thể ấm nóng ấy, trái tim khẽ thất lại của nàng mới giãn ra được phần nào.

“Ngọn đuốc tắt rồi à?” Mộ Dung Cảnh Hòa ngồi tựa vào vách đá, lên tiếng hỏi khi cảm nhận được tay nàng chạm vào mình. Vào giây phút ánh sáng hoàn toàn biến mất ấy, cảm giác bất an bất ngờ bao trùm lấy cơ thể. Biết chắc rằng nàng sẽ không bỏ lại mình mà rời đi, nhưng cái không gian tối mịt mù ấy khiến hần không tránh khỏi có những suy nghĩ hỗn loạn.

Có lẽ do bóng tối khiến Mi Lâm có cảm giác mọi thứ đều kéo dài, nàng thấy lần quay đi quay lại này mệt mỏi hơn so với những lần trước, nghe thấy câu hỏi của hấn mới cảm thấy yên tâm hơn, rồi chẳng vội đi ngay, tựa người vào vách đá nghỉ ngơi.

“Chắc là do gió thổi tắt mắt.” Nàng thở phào, cảm giác mí mắt muốn dính vào nhau. “Thấy cửa ra rồi?” Mộ Dung Cảnh Hòa vừa nghe lời nàng nói, liền suy đoán ra tình hình phía trước. Nơi này là một thông đạo đầu cuối không tương thông, sao có thể có gió thổi vào được.

“Ừm... Bên ngoài có lẽ rất rộng... chẳng nhìn thấy... thứ gì cả... chỉ có một... chiếc cầu thang..Có lẽ do thả lỏng người, Mi Lâm cảm thấy càng lúc càng buồn ngủ, mơ màng kể lại việc ra khỏi thông đạo.

Cảm nhận được cơn buồn ngủ của nàng, Mộ Dung Cảnh Hòa nghiêng đầu, nhưng vì cách hai cầu vai nên không chạm tới được đầu nàng, đành chỉ biết dùng tay buông thông bên người túm lấy chiếc váy đã rách bươm của nàng mà giật giật.

“Này, đừng có ngủ.” Nếu nàng ngủ, hấn sẽ cảm thấy như chỉ còn lại một mình, ở một nơi tối tăm thế này, chắc chắn sẽ vô cùng khó chịu.

Mi Lâm nhú mày, cơ thể khẽ trượt xuống, đầu tựa lên vai hấn, mơ màng lẩm bẩm: “Để... ta... chớp mắt một lúc... một lúc thôi...”

Mộ Dung Cảnh Hòa do dự, rồi lại giật giật váy nàng, nói một cách không tình nguyện lắm: “Vậy... vậy thì ôm lấy ta.” Chỉ có như vậy, mới có thể xua tan đi cảm giác sợ hãi khi bị bóng tối đè nén. Lúc trước khi cảm nhận được nàng quay lại, hấn đã có ý định ấy, nhưng vì sợ mất mặt nên không dám.

Mi Lâm đã cực kỳ buồn ngủ, nghe thấy vậy cảm thấy khó chịu, đưa luôn tay ra vòng qua eo, cơ thể gần như trượt vào trong lòng hấn, chẳng mấy chốc đã thở rất đều đặn.

Cảm nhận được trọng lượng và hơi ấm của nàng, lòng Mộ Dung Cảnh Hòa lập tức trở nên yên tâm, cũng cảm thấy buồn ngủ, rồi chìm vào giấc ngủ hiếm hoi lúc nào chẳng hay.

Giấc ngủ ấy kéo dài bao lâu không ai biết, Mi Lâm tỉnh dậy trước, phát hiện mình đang đè lên người Mộ Dung Cảnh Hòa, hai người chẳng biết trượt hẳn ra đất từ lúc nào, như vậy mà hấn không hề đánh thức nàng, quả là kỳ lạ.

Nàng vừa cử động, Mộ Dung Cảnh Hòa cũng tỉnh lại, đã nghe thấy hấn mơ màng hỏi: “Bây giờ là lúc nào..

Hỏi xong, đầu óc cũng tỉnh táo trở lại, nhìn trước mắt vẫn là một màn đen, trong lòng bỗng trở nên bất an.

Mi Lâm đỡ hấn ngồi dậy, rút dụng cụ đánh lửa ra châm lên, nhìn quanh một lượt trong ánh lửa leo lắt, đợi cho đến khi ngọn lửa giống như một cơ hội sinh tồn ấy len lỏi vào tận trong tim mới thổi tắt đi. “Có lẽ bên ngoài trời đã sáng rồi.” Nàng nói, sau đó đỡ Mộ Dung Cảnh Hòa đặt lên lưng, bắt đầu bò ra ngoài. Đầu gối và lòng bàn tay nàng từ lâu đã bị trầy xước hết, lúc này lại một lần nữa tiếp xúc với mặt đất, lập tức rỉ máu, nhói đến tận tim. Nàng bỗng cảm thấy hối hận vì đã dừng lại, nếu như nhân cơ hội lúc trước đau đến tê dại đi mà cố gắng bò ra ngoài đã chẳng phải chịu thêm một lần đau đớn này nữa. Nhưng điều càng khiến nàng mệt mỏi hơn, chính là không gian tối đen như hũ nút chẳng hề có dấu hiệu tan biến đi này.

Đừng nói nàng, đến Mộ Dung Cảnh Hòa được nàng cõng trên lưng, do đôi chân lúc nào cũng quét trên mặt đất, nên cũng đã bị xây xước từ lâu, nhưng kinh mạch hấn vốn dĩ đã bị đứt, một chút đau đớn nhất thời này hấn cũng chẳng cảm thấy quá bận tâm.

Sau một hồi chiến đấu, cuối cùng cũng ra được đến cửa thông đạo, Mi Lâm châm cho bó đuốc sáng lên.

Bóng tối dày đặc như muốn nuốt chửng con người, có thể nhìn thấy ánh sáng một lần nữa, mặc dù chỉ là một đốm lửa nhỏ nhoi le lói, hai người vẫn cảm thấy như vừa được giải thoát.

Mi Lâm rút từ chiếc túi buộc cạnh áo ngoài ra một ống trúc, hai người thay nhau uống nước, rồi bắt đầu ăn những loại quả và thảo dược đã nướng chín. Không biết được thời gian, chỉ còn biết mệt quá thì nghỉ, đói quá thì ăn.

Mộ Dung Cảnh Hòa tựa vào vách núi, vừa khó khăn nhai củ khoai đã cứng đờ vì lạnh, vừa chăm chú nhìn về những bậc đá trước mặt. Những bậc thang ấy giống như được đục ra từ vách núi, hẹp và dốc, nhưng chỉ

hai ba bậc sau đã biến mất trong bóng tối. Bên dưới là thứ gì, hai bên có những gì, chẳng ai có thể biết được.

Nơi này rốt cuộc là nơi quái quỷ nào? Lần đầu tiên, hấn bắt đầu nghi hoặc.

Nếu như là nơi ẩn náu của Hồ Tộc lúc trước, ở cái năm binh mã loạn lạc ấy, bọn họ đến tháo mệnh còn chẳng kịp, lấy đâu ra thời gian để xây dựng một thông đạo không thực dụng cho lắm này? Hoặc giả, có lẽ nào nơi này được xây dựng lên trong thời kỳ thịnh vượng của tiền triều? Chỉ có điều thông đạo bị chặn lại một đầu, vừa không thể dùng vào việc chạy trốn, vừa không thể dùng vào việc do thám tình hình quân địch, quả thực là chẳng có tác dụng gì cả...

Mi Lâm thấy hấn nhíu mày, cứ nghĩ hấn bị ghen, vội vàng đưa nước qua. Hấn không từ chối, uống liền hai ngụm rồi nói: “Nàng đốt thêm một bó đuốc nữa, xuống dưới xem xem, đừng đi quá xa.” Dừng lại một hồi, lại nói tiếp: “Cẩn thận đấy!” Mi Lâm cũng đang có ý định đó, nếu như không xem xét kỹ lưỡng tình hình xung quanh, trong lòng sẽ cảm thấy không yên tâm.

Mi Lâm để lại cho Mộ Dung Cảnh Hòa một bó đuốc, tự mình cầm lấy một bó, đầu tiên là nhìn hai bên, phát hiện ra cầu thang đá chẳng qua rộng hơn thông đạo một chút, hai bên là những vách núi thẳng tắp, trên dưới đều tối om, không nhìn rõ được gì. Nàng duỗi thẳng đôi chân đã gần như cứng đờ vì bò khi nãy, rồi mới bắt đầu bước xuống dưới.

Điều nàng không ngờ tới đó là, đi chẳng bao lâu đã thấy đáy, bước trên mặt đất bằng phẳng, nàng ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Cảnh Hòa, cười nói: “Ta cứ tưởng cao thế nào chứ, sợ hết hồn.”

Có tầm khoảng tám bậc thang, vì khá dốc nên có cảm giác rất cao.

Mộ Dung Cảnh Hòa ngồi ở cửa thông đạo, cúi mắt nhìn khuôn mặt tươi cười được bao bọc bởi ánh sáng của bó đuốc, dường như đang ngắm nhìn một đóa hoa xuân dù ở một đêm xuân giá rét vẫn bừng nở thật rực rỡ, trong lòng khẽ thất lại, rồi cũng bắt giác khẽ mỉm cười.

Lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười thuần khiết như vậy của hấn, Mi Lâm hơi ngẩn ra, cảm thấy có thứ gì đó thật ấm áp đang bao bọc lấy trái tim vốn dĩ chẳng có nhiều hơi ấm của mình.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn Mi Lâm giờ bó đuốc bước về phía trước, những nơi đi qua có thể nhìn thấy con đường được lát gạch bằng phẳng, cùng với đầu chim, thân báo bằng đá quý bai bên đường, bó đuốc chiếu đến bên cạnh, ngoài những con thú đá ra chỉ là một màn tối đen như mực. Con đường ấy kéo dài về phía trước, như dài mãi đến tận cuối chân trời.

Mi Lâm dừng lại một lúc tại chỗ, không tiến lên phía trước nữa, cầm ngọn đuốc vào miệng một con thú đá, rồi bước ngược trở lại.

Mộ Dung Cảnh Hòa thở phào nhẹ nhõm.

“Bên trên đều là đá, giống như... giống như thạch lâm phía bên ngoài vậy, ta không dám đi tiếp.” Mi Lâm quay lại vừa thu dọn đồ đạc vừa nói.

Lòng Mộ Dung Cảnh Hòa khẽ rung lên, nhưng không thể cử động được, nếu không hấn đã xem xét hết một lượt nơi này rồi.

Cầu thang đá tuy không cao, nhưng rất dốc, mà chân Mộ Dung Cảnh Hòa lại dài, Mi Lâm phải khổ sở lắm mới đưa hấn xuống nền đất bằng phẳng một cách an toàn, vừa chạm đất, hai người đã ngã sục xuống, toàn thân mồ hôi vã ra như tắm.

“Giống như lăng mộ vậy.” Đầu tựa trên bụng mềm mại của Mi Lâm, Mộ Dung Cảnh Hòa mắt nhắm hờ nhìn không gian u tối phía bên trên, chậm rãi nói. Thần sắc dần trở nên nghiêm túc vì suy đoán ấy.

Chưa bàn đến lăng mộ này là của quân vương triều nào, chỉ cần nhìn cách xây dựng đã biết bên trong nhất định cơ quan trùng trùng, nguy hiểm khôn lường. Bọn họ có thể bình an đến được nơi này, có lẽ là đã quá đổi may mắn.

Mi Lâm nghĩ ngợi, dùng tay đặt hấn ngay ngắn trên mặt đất, đứng dậy trở lại cửa thông đạo phía bên trên, cầm mấy chiếc túi và ngọn đuốc trên đó xuống, sau đó làm một việc khiến Mộ Dung Cảnh Hòa kinh ngạc

không tin nổi. Nàng ném ngọn đuốc lên trên cao, nhìn ngọn đuốc quay vòng trong không trung, rơi ra ngoài con đường đá, rồi vội vàng chạy theo nhìn.

Thực ra nàng chỉ muốn nhìn xem bên trên là thứ gì, dưới chân là thứ gì, cũng giống như cách mà Mộ Dung Cảnh Hòa không nói ra vậy. Nhưng Mộ Dung Cảnh Hòa lại cảm thấy cách làm này của nàng quá bất cẩn, nhưng không kịp ngăn lại. Vừa nghe bang một tiếng, một tràng lửa lao lên trên không, sau đó lan sang hai bên trào dâng như nước biển khi thủy triều lên. Cho dù Mi Lâm đã trốn kỹ, nhưng vẫn bị vài mảnh lửa vụn bắn lên tóc và lông mi.

Cô tập tễnh lùi về bên cạnh Mộ Dung Cảnh Hòa, vẫn còn chưa hết sợ hãi nhìn một biển lửa trước mặt, chân tay rã rời.

Ánh lửa bập bùng, chiếu sáng khắp không gian xung quanh bọn họ mang theo không khí ấm nóng.

Mộ Dung Cảnh Hòa vốn dĩ bị một phen khiếp vía, nhưng lập tức bị phản ứng của nàng làm bật cười. Vừa cười vừa nheo mắt, đợi sau khi mắt đã quen dần với ánh sáng bất ngờ, mới bắt đầu từ từ quan sát không gian xung quanh.

Đây là một hang động cực lớn, từ những đám thạch nhũ trên đỉnh đầu có thể thấy là một hang động tự nhiên. Nhưng chỉ có trên đỉnh đầu mà thôi. Vì khi nằm xuống, ngoại trừ phía đỉnh đầu và hai đầu thông đạo, hẳn không nhìn thấy những hướng khác có gì.

Một đầu thông đạo nối liền với thông đạo chật hẹp bọn họ đến khi này, một đầu là nơi vừa rồi Mi Lâm cảm bó đuốc. Nơi đó lúc trước hẳn chỉ lơ mơ nhìn thấy hai tảng đá màu trắng và một chiếc cầu thang, lúc này mới phát hiện ở đó không chỉ có hai tảng đá màu trắng mà được tạo thành từ những tảng đá dày đặc, rất giống với thạch lâm phía bên trên. Điểm không giống duy nhất đó là, đá ở nơi này chỉ cao bằng đầu người, một người có thể ôm được, giống như thu nhỏ thạch lâm lại rồi đặt vào nơi này vậy.

Lẽ nào đúng là do con người tạo ra? Nghi hoặc của hắn ngày càng sâu sắc, không hiểu được là ai lại muốn xây dựng một công trình vĩ đại như thế này ở đây, không biết là đồ sộ, phức tạp hơn lăng mộ các đời Đế vương Mộ Dung thị của hắn bao nhiêu lần, nhưng lại không nhìn thấy hình chạm long khắc phượng, hiển nhiên không phải lăng mộ của Hoàng đế. Nhưng nếu không phải Đế vương, tại sao có thể xây dựng một tòa lăng mộ như thế này?

Khi hắn đang tập trung suy nghĩ, Mi Lâm đã trở về với thực tế, ôm lấy eo hắn định tiến về phía thông đạo bên trên.

“Đi vào giữa.” Hắn nói gấp, ánh mắt dừng lại nơi đầu kia con đường đá. Ánh lửa chiếu rọi, khu thạch lâm trắng như tuyết đó giống như một con băng diều giữa biển lửa, lạnh lùng nghiêm nghị, không chịu bất cứ một tác động nào, chỉ phản chiếu lại ánh lửa bập bùng có màu hoa hồng đang chuyển động, đẹp đến mê hồn.

Mi Lâm tuy cảm thấy phía bên đó giống như một hòn đảo cô độc, chỉ sợ lên được không xuống được, nhưng suốt cuộc hành trình hắn chưa nhằm lẫn bao giờ, vì thế tuy trong lòng vẫn còn nghi hoặc, nhưng bị sức nóng từ đám lửa khiến cho không thể nghĩ ngợi thêm được gì, máy móc tiến vào giữa.

Do thân người cao hơn, trong lúc được dìu đi không có việc gì làm, Mộ Dung Cảnh Hòa cuối cùng cũng nhìn thấy phần bên ngoài nơi con đường đá bọn họ đang đi có những

Hai bên đều là biển lửa, sau đó cách một đoạn khá xa, lại là hai con đường đá phân biệt khác, chỉ có điều những bức tượng đá bên trên không giống nhau, nhưng cũng là những loại dị thú chưa bao giờ nhìn thấy. Phía ngoài hai con đường đá ấy, cách một đoạn bằng khoảng cách ở trên, lại là hai con đường đá khác, căn cứ vào đó, có thể biết được phần bên kia của thạch lâm ở giữa cũng có một con đường đá giống thế này. Và điểm cuối của mỗi con đường đều nối vào một thông đạo, cái cao cái thấp, cái bị cửa đá ngăn cách, cái lại được những quái thú bằng đá chặn lại.

Không khí nóng hầm hập phủ tới từng luồng, đến yết hầu cũng như muốn bỏng rát, Mộ Dung Cảnh Hòa thu ánh mắt lại, nhìn những quái thú đầu chim bên cạnh, bất giác chẳng biết nên cười hay không.

“Khục... nàng ngốc quá!” Hắn than thở về bất lực.

Mi Lâm đang sốt ruột ôm hân tiến về phía trước, tuy rằng gọi là bước đi có vẻ hợp lý hơn, nhưng trong lòng nàng đang muốn chạy thật nhanh về phía tiểu thạch lâm ở giữa, chỉ là “vật thể” đang phải ôm ở tay quá nặng, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tốc độ của nàng. Nghe thấy lời hân nói, nàng chẳng cảm thấy tức tối, chỉ thấy kỳ lạ: “Ta làm sao hả?”

Mộ Dung Cảnh Hòa lại thở dài, muốn đưa tay lên, nhưng chỉ có thể muốn mà thôi, vì thế càng khổ sở.

“Thân những con thú hai bên này đều là những ngọn đèn, tại sao nàng làm một việc ngốc ngếch là đem những bó đuốc ném đi?” Tuy rằng có thể nhìn rõ hơn một chút thật, nhưng cũng chặn mất đường thoát của họ.

Trên thân những con thú có một đoạn thụt vào, để lộ ra tâm đèn, nhìn tư thế lửa cháy, có lẽ bên dưới chính là nơi cung cấp dầu.

Mi Lâm liếc nhanh sang, cũng chẳng biết nói gì, chân vẫn không dừng lại, trên trán và mặt đều đã nhễ nhại mồ hôi do sức nóng của lửa phủ vào.

“Ném cũng đã ném rồi, bây giờ nói có tác dụng gì?” Nàng hơi bực mình, lúc này mới biết, thì ra mình cũng có những lúc bất cẩn lỗ mãng.

Mộ Dung Cảnh Hòa phì cười một tiếng, lắc đầu, đang nghĩ xem nên nói gì tiếp, cơ thể bỗng khựng lại, rồi bị đặt xuống. Nhìn xung quanh, thì ra đã đến nơi cần đến.

Điều khiến hân bất ngờ đó là, giữa hai cột đá này dường như có vật gì đó ngăn cách, nhiệt độ không còn cao như phía bên ngoài, nhưng cũng không lạnh như ở trong thông đạo lúc trước, vừa đủ ấm, rất thoải mái.

Đúng là một nơi kỳ quái. Trong đầu hai người cùng lúc xuất hiện ý nghĩ ấy, vừa tò mò, vừa kính nể.

Trên con đường đá bắt đầu xuất hiện những làn khí trắng bốc lên, Mi Lâm đưa tay sờ thử, bắt giác hít vào một hơi, lập tức rút tay lại, vội vã kéo Mộ Dung Cảnh Hòa lên trên vài bậc cầu thang.

“Lần này thì nguy rồi, trước khi lửa cháy hết chúng ta không ra khỏi đây được...” Nàng thấp giọng, trong thanh âm có một phần cảm giác tội lỗi.

Muốn đợi đến khi đám lửa lớn thế này tắt đi, chỉ sợ bọn họ chưa bị nướng chín thì cũng ngọt nhạt mà chết.

Mộ Dung Cảnh Hòa không bi quan như nàng, ánh mắt rời khỏi đám lửa đang cháy bùng bùng, nói: “Đỡ ta đứng dậy.” Ngửi mùi khói đốt không giống như mùi gỗ, cũng chẳng phải mùi dầu hỏa, vậy thì thứ gì có thể tạo ra một ngọn lửa lớn thế này? Đang nghĩ ngợi, người đã bị xách lên, Mi Lâm đứng trước mặt dùng lưng mình đỡ lấy hân.

Dáng người Mộ Dung Cảnh Hòa cao, cầm vừa đủ đặt lên đầu Mi Lâm, từ góc độ này có thể quan sát rất rõ mọi thứ. Trước đây lúc nào cũng tựa trên vai nàng, quả thật là tội nghiệp.

“Nàng nhìn thông đạo bên trái xem.” Hân nói với Mi Lâm, chính mình lại nhìn về hướng khác.

Mi Lâm nhìn về phía ấy, toàn thân bỗng nhiên nổi da gà. Chỉ thấy một đám gì đó lơ lửng san sát nhau bị khí nóng bao trùm lấy, hoặc do bị ánh lửa thu hút, bò ra khỏi thông đạo rộng lớn ấy, bầu kín cả một vùng thạch đạo bên trái, rất nhiều con bị rơi vào ngọn lửa, phát ra những âm thanh tanh tách. Nàng ho một tiếng, quay ngoắt nhìn sang phía thông đạo đối diện, chắc chắn rằng không có thứ gì bò lên, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

14. , Chương 08 P1

Mộ Dung Cảnh Hòa lại bảo nàng nhìn sang bên phải. Thông đạo bên phải chẳng có loài động vật kỳ quái nào, nhưng lại có lửa và cát đen phun ra, như đang đối đầu với ngọn lửa phía ngoài.

“Xem ra vận may của chúng ta cũng không đến nỗi. Rơi vào một con đường cụt nhưng không phải tử lộ.” Hắc cười nói, quay đầu nhìn về khu thạch lâm màu trắng thấp thoáng màu hồng, tự mình phán đoán xem bên trong có nguy hiểm giống như những thông đạo kia không.

Đương nhiên, cho dù có nguy hiểm hay không, bọn họ cũng chỉ có thể tiến vào mà không thể lùi ra. Vì vậy, không nghĩ nhiều thêm, hắc lên tiếng: “Đi thôi.”

Mi Lâm từ từ lấy lại tinh thần, những bó đuốc kia hiển nhiên là không cần nữa, vì thể nhẹ nhàng đi rất nhiều, một vai đỡ lấy chiếc túi đựng đồ còn vai kia đỡ lấy sức nặng của một nam nhân, bắt đầu men theo cầu thang đá xuyên qua thạch lâm mà trèo lên.

Một lần nữa xuất hiện điều khiến bọn họ không ngờ tới, tiểu thạch lâm không mịt mù quanh co như thạch lâm phía bên ngoài, mà có những con đường rất rõ ràng uốn lượn bên trong. Hai người men theo con đường lát đá trắng chậm chậm bước đi, tuy rằng cũng có ngoằn ngoèo gấp khúc nhưng vẫn có thể chắc chắn được là đang tiến về phía trước.

Ở giữa cũng có những con đường rẽ ngang, nhưng Mộ Dung Cảnh Hòa vẫn có thể nắm bắt được đường chính, rất nhiều lần khi Mi Lâm nghĩ rằng bọn họ đã đi vòng lại, đều lập tức nhìn ra con đường này dẫn đến một nơi hoàn toàn khác hẳn. Nàng khẽ quệt mồ hôi, nghĩ rằng may mà mình đã tin những lời hắc nói. “Đây là một mê cục đơn giản, so với liên hoàn cục bên ngoài thì đơn giản hơn rất nhiều.” Mộ Dung Cảnh Hòa nói, mỉm cười, thần sắc lại không thoải mái hơn chút nào, “Nhưng phía ngoài mê cục là bát môn. Hưu, Sinh, Thương, Đồ, Cảnh, Tử, Kinh, Khai, bát môn này lành ít dữ nhiều, bước nhầm một bước là không thể quay lại được nữa. Thật không biết người xây dựng một nơi như thế này rốt cuộc muốn ngăn không cho kẻ khác đột nhập vào, hay để phòng có người trốn ra từ đây.”

Mi Lâm hoàn toàn chẳng hiểu hắc đang nói gì, nhưng vẫn cảm thấy tò mò hấp dẫn.

“Cửa mà chúng ta đến là cửa gì?”

Hai người đã đi đến đỉnh thạch lâm, một chiếc quan tài khổng lồ xuất hiện trước mắt, chiếc quan tài giống như được đeo thành từ cả một tảng đá trắng, bên trên có khắc những đồ hình tinh xảo, phản chiếu ánh lửa phía ngoài, đẹp vô cùng.

Mộ Dung Cảnh Hòa bị thu hút về phía đó, một lúc sau mới lên tiếng: “Đồ môn. Đe chống giá lạnh, có vào mà không có ra, chỉ là phí phạm lực khí, nhưng không nguy hiểm.” Nói đến đây, như nhớ ra điều gì, bất giác bật cười. “Người tạo ra nơi này chắc hẳn không nghĩ tới sẽ có người đào một cái hang lớn phía bên ngoài Đồ môn, lúc đầu bị bịt cuối cùng đã có chỗ thông.”

Mi Lâm trầm nghĩ, nếu như không thông cũng chẳng sao, có lẽ hai người sẽ nghĩ ra cách thoát khỏi chiếc hang lớn ấy, sau đó an nhiên rời đi từ một chỗ khác, cũng chẳng đến nỗi phải rơi vào cái nơi kỳ quái này, sống chết khó đoán. Nhưng nàng không biết, những nơi giống như thế này, nếu không có Mộ Dung Cảnh Hòa, đừng nói đến việc rơi xuống hang, chỉ e đã bị nhốt đến chết ở ngoài kia rồi. Còn về khu tiểu thạch lâm nhìn có vẻ đơn giản này, nhưng không phải người bình thường nào cũng có thể đi qua được một cách an toàn.

“Đó chắc là chủ nhân của nơi này rồi.” Mộ Dung Cảnh Hòa nói tiếp, “Chúng ta đi xem xem rốt cuộc là người nào có thể lợi hại đến mức này.”

Mi Lâm cũng chú ý đến chiếc quan tài tinh xảo, nhưng không quá tò mò, lúc này điều nàng quan tâm nhất không phải là cái người đã chết không biết cách đây bao nhiêu năm ấy, mà là làm thế nào để thoát khỏi cái nơi quái dị này.

Thấy nàng không có động tĩnh gì, Mộ Dung Cảnh Hòa lại thêm vào một câu: “Có thể bên trong có cách thoát thân.”

Và thế là, Mi Lâm chẳng chút do dự, ngay lập tức đưa hắc đến bên chiếc ngọc quan.

“Đợi đã.” Lưng Mộ Dung Cảnh Hòa túa ra một lớp mồ hôi vì tính cách quyết đoán có phần bất cần của người con gái này, tuy sự bất cần ấy không hay xảy ra, nhưng mỗi lần phạm phải là đều gây ra hậu quả khôn lường.

Bàn chân vừa bước đi của Mi Lâm lại thu về, nghi hoặc nhìn nam nhân đang tựa vào mình.

“Nàng nhìn mặt đất.” Mộ Dung Cảnh Hòa gợi ý.

Liếc mắt nhìn, trên mặt đất rõ ràng là những mảng gạch lát màu trắng, nhìn kỹ hơn một chút, sẽ phát hiện giữa màu trắng như tuyết ấy có pha lẫn sự sáng bóng và trơn trượt của ngọc thạch, có chỗ lại xù xì thô ráp rất rõ ràng.

Mi Lâm phát hiện ra rồi, nhưng không hiểu chúng có ý nghĩa gì, nàng bối rối: “Phải đi thế nào?” Nàng cũng biết có những cơ quan được thiết kế dưới mặt đất, nhưng không biết gì thêm nữa, cho dù có gặp phải, e rằng cũng cứ thế mà lao vào.

Mộ Dung Cảnh Hòa cười, “Nàng càng ngày càng ngốc rồi.” Hắn hẳn nhiên nhớ rõ những cách mà nàng chạy trốn, cũng có ấn tượng rất sâu sắc về điều đó, nhưng từ khi bước vào khu thạch lâm này, nàng bỗng càng lúc càng không muốn động não. Mi Lâm thở dài, muốn giải thích, rồi lại thôi. Nàng quả thật không biết phải thừa nhận thế nào, rằng đó là do hắn quá thông tuệ, thông tuệ đến mức khiến nàng không muốn ngóc ngách tỏ ra hiểu biết về một lĩnh vực hoàn toàn lạ lẫm này. Nàng cũng không thể không thừa nhận rằng, suốt cuộc hành trình này, trong vô thức, nàng đã hình thành một cảm giác dựa dẫm vào hắn, nên mới làm lộ sự bất cẩn đã giấu kỹ trong lòng ấy.

“Nàng hãy dùng dao gỗ nhẹ lên mặt đá.” Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn vẻ mặt bất lực của nàng, trong lòng hơi buồn cười, rồi căn dặn: “Đừng dùng lực quá mạnh.”

Mi Lâm đỡ hẳn ngồi xuống, sau đó lấy con dao gỗ lên mặt đá vài lần như hắn bảo, viên đầu tiên, viên thứ hai không có phản ứng gì, đến viên thứ ba bỗng có một cảm giác nhẹ tênh, trong lòng lóe sáng, biết rằng dưới đó nhất định có một cơ quan.

Nhưng từ đây đến chiếc ngọc quan dài khoảng mười lăm trượng, chẳng nhẽ cứ gõ xuống từng viên từng viên một thế này mà đi? Huống hồ, cho dù nàng có làm như vậy thật, cũng làm sao có thể đưa được hắn qua?

Khi nàng đang bối rối, Mộ Dung Cảnh Hòa vẫn cười tít mắt, dường như không nhận ra rằng mình sẽ không thể đi qua được. Mi Lâm nghiêng mặt nhìn thấy, trong lòng khẽ run lập tức quyết định để vấn đề này cho hắn giải quyết.

Chú thích:

(11) Sinh môn: Cửa sống.

(12) Tử môn: Cửa chết

(13) Tám cửa trong bát môn.

Chương 8

Thái cực sinh lưỡng nghi, vi âm vi dương, hỷ vi kỳ căn, vận chuyển khôn lường. (14)

Khi Mi Lâm nghe thấy một tiếng vọng nhỏ, sau đó là một tràng liên hoàn tiếng rín rít ma sát vào nhau, một cột đá trước mắt từ từ hạ xuống ghép với khoảng không nơi chứa chiếc ngọc quan, tạo thành một thái cực đồ(15), vào giây phút ấy, sự kinh nể của nàng dành cho Mộ Dung Cảnh Hòa đã đạt tới đỉnh điểm.

Thời gian quay ngược lại thời điểm khi nàng để dành vấn đề nan giải làm sao tiếp cận ngọc quan lại cho Mộ Dung Cảnh Hòa.

Nghe thấy nàng hỏi, Mộ Dung Cảnh Hòa dời mắt từ chiếc ngọc quan nhìn quanh bốn phía, do đứng trên đỉnh thạch lâm nên có thể nhìn thấy toàn bộ căn động. Lúc này bọn họ mới phát hiện bố cục của cả căn động này không hề giống với những gì họ nghĩ trước đây. Hóa ra khu thạch lâm nhìn có vẻ như nằm ở vị trí trung tâm này không phải là một cô đảo hình tròn, mà là một mặt của căn động, giống như một con cá khổng lồ dập dềnh uốn lượn, cùng với đám lửa đang cháy bùng bùng tạo thành một bức thái cực đồ vô cùng lớn. Mặt còn lại đích thị là một thông đạo, chỉ có điều liên kết trực tiếp với thạch lâm.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn khung cảnh kỳ lạ ấy, khẽ nhíu mày. Một lúc sau mới dời mắt khỏi vòng lửa không hề có dấu hiệu dịu đi ấy, quay trở về với ngọc quan cách đó không xa cùng khoảng đất trống chẳng tròn chẳng méo ngay trước mặt. Giống như đang suy nghĩ một câu hỏi hóc búa nào đó, đôi mắt phượng thon dài hơi nheo lại, tràn đầy vẻ suy tư, khiến cho khoảng không giữa hai mí mắt hợp thành một hình cung tuyệt đẹp.

Mi Lâm không làm hấn phân tâm, nhìn một cách vô thức về phía động huyết kỳ quái, đồng thời cẩn thận đánh hơi sự thay đổi của mùi trong không khí để đoán xem bọn họ còn có thể chậm trễ được thêm bao lâu.

Một lúc sau, bỗng nhiên thấy ánh mắt Mộ Dung Cảnh Hòa sáng lên, nhìn về đầu chiếc quan tài phần đối diện với thạch lâm.

“Nếu như chỗ kia là một huyết lõm, ta có thể tìm ra cách thoát khỏi nơi này.” Hấn nói.

Bọn họ liền từ từ tiến qua, không ngờ ở đó quả thật có một chiếc giếng sâu tách biệt hẳn với những cột đá bốn xung quanh. Độ rộng của chiếc giếng gần bằng ngọc quan, không nhìn thấy đáy, cũng chẳng biết có nước hay không.

“Làm sao bây giờ? Nhảy xuống dưới?” Mi Lâm bối rối, không biết có thể làm cách nào từ chiếc giếng sâu hun hút tối mịt mù chỉ nhìn đã khiến chân mềm nhũn này thoát ra ngoài.

Mộ Dung Cảnh Hòa lườm nàng một cái, chẳng buồn mắng mỏ.

“Ta không tin, khi đưa chiếc quan tài khổng lồ kia lên trên, những người đó chần chẫn cũng phải tránh những cơ quan kia một cách cẩn trọng.” Hấn chậm rãi nói ý nghĩ của mình, thì ra mục đích vẫn nằm ở chiếc ngọc quan.

Trong lúc nói, ánh mắt quét qua bốn phía, tìm một cơ quan có thể tồn tại đâu đó.

Mi Lâm bỗng lóe lên ý nghĩ, đặt hấn tựa vào một cột đá ngồi trên mặt đất, sau đó dùng dao đục lấy một mảnh đá trên chiếc cột ném xuống giếng, nhưng một lúc lâu sau vẫn không nghe thấy tiếng vọng lại, nàng bất giác rung mình.

Mộ Dung Cảnh Hòa lúc này do ngồi thấp hơn khi nãy, lập tức nhìn thấy một bát quái đồ(16) được khắc trên thành giếng, trong lòng bỗng run lên.

Mi Lâm tiến về phía trước xoa lên đó theo sự chỉ dẫn của hấn, phát hiện bát quái đồ ấy quả nhiên lồi ra khỏi thành ngoài cửa giếng, nhưng hai bên trái phải đều không hề di chuyển, giống như hợp thành một thể với thành giếng vậy. Khi hấn đang nhíu mày suy nghĩ rất nung, nàng vẫn bám lấy mảnh điêu khắc vuông vức ấy vừa đẩy vừa xoay để xem xét, vốn dĩ chẳng có chút hi vọng gì, lại không muốn tùy tiện kéo nó xuống, bỗng nhiên nghe thấy cạch một tiếng, mảnh điêu khắc đó bất ngờ bật ra một chút, khiến nàng giật mình lùi về phía sau, hồi lâu không thấy có động tĩnh gì khác, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng không dám nghịch ngợm linh tinh thêm nữa. Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn thấy, khuôn mặt bỗng lộ ra nét hoan hỉ. Nghĩ một lúc, hấn nói: “Nàng thử ấn theo thứ tự: Nhất càn, nhị đoài, tam li, tứ chấn, ngũ tốn, lục khảm, thất cấn, bát khôn (17), kéo nó từng cái từng cái một ra xem.”

Mi Lâm nào có hiểu gì mấy cái đó, nên Mộ Dung Cảnh Hòa chỉ còn cách hướng dẫn cho nàng từng cái một. Khi Mi Lâm kéo đến cái cuối cùng, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng cạch vang lên, sau đó là những tiếng rìn rít ma sát liên hoàn nặng nề chậm chạp. Không rõ có phải là cảm giác do những âm thanh đó tạo thành hay không, nàng thấy mặt đất dưới chân mình như đang rung lên. Bất giác nín thở, gần như cứng đờ người lại, nàng lùi về phía Mộ Dung Cảnh Hòa, mong rằng nếu có xảy ra chuyện gì nguy hiểm còn có thể kịp thời kéo lấy hấn cùng tháo mạng.

Nàng vừa đỡ Mộ Dung Cảnh Hòa dậy, liền nghe thấy những tiếng róc rách nặng nề truyền tới từ chiếc giếng, giống như nước đang chảy vào trong đó vậy. Thứ âm thanh ấy càng lúc càng lớn, dần biến thành những tiếng vang dữ dội, mặt đất cũng theo đó mà rung lên bần bật.

Sắc mặt Mi Lâm trắng bệch, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đang định hỏi Mộ Dung Cảnh Hòa xem có nên chạy ra chỗ khác không, đã thấy những cột đá khắp bốn phía dần dần chìm xuống dưới với một tốc độ mắt thường có thể quan sát được.

Sau giây phút ấy, tiếng vọng và sự rung lắc dừng lại, nơi bọn họ đang đứng biến thành một phiến đá trắng bằng phẳng, còn phiến ngọc thạch trống nơi chiếc ngọc quan được đặt lúc trước không hiểu vì sao lúc này bỗng nhiên thay đổi màu sắc, lưu chUyển ánh sáng của màn đêm tối tăm. Sắc trắng và đen phân biệt rõ ràng, nhưng nối liền với nhau, như một vòng tròn không phân biệt đầu cuối, im lìm nằm đó. Không cần đứng trên cao, chỉ cần nhìn từ nơi bằng phẳng thế này cũng có thể nhìn thấy đây là một tấm thái cực đồ. Ngọc quan và giếng nước chính là hai điểm màu sắc tương phản trắng đen trong đó, đại diện cho trong âm có dương, trong dương có âm.

Bốn bề vẫn là một rừng cột đá sừng sững, ngăn cách hai tấm thái cực đồ một lớn một nhỏ thành hai phần.

“Chúng ta..Mi Lâm có vẻ không hiểu nổi sự thay đổi này, bối rối nhìn Mộ Dung Cảnh Hòa, ngữ khí khổ sở hỏi, “Phải làm thế nào?” Đến đá còn chìm xuống dưới, nơi này có thể bước lên được không?”

Mộ Dung Cảnh Hòa tuy biết rằng có thể có cơ quan, nhưng cũng không ngờ sẽ xuất hiện một khung cảnh như thế này, tuy nhiên phản ứng của hắn không mạnh như Mi Lâm. Mỉm cười, hắn đáp: “Có lẽ nên đi lại xem xét bốn xung quanh.”

Sau khi bước một bước đầu tiên, phát hiện ra mặt đất vẫn cứng rắn như trước, không có cảm giác bị lún xuống, thứ đầu tiên Mi Lâm xem xét chính là chiếc giếng, bên trong quả nhiên đã được đổ đầy nước giống như âm thanh nghe được khi nãy, ngập vừa đến thành giếng, nhưng không hề trào ra ngoài.

Nàng lau mồ hôi, càng lúc càng cảm thấy sợ hãi nơi kỳ quái này, chỉ hi vọng có thể sớm thoát khỏi nó, lập tức chẳng hề do dự đi vào Mộ Dung Cảnh Hòa tiến về chiếc ngọc quan.

Khi gần tới nơi, hơi lạnh phát ra từ ngọc quan phả tới càng mạnh, khiến hai người bất giác run mình.

“Làm từ băng sao?” Mi Lâm nhíu mày lẩm bẩm, nhưng chợt nghĩ ở một nơi bốn phía đều lửa cháy bùng bùng thế này mà nó chẳng có dấu hiệu gì sẽ tan chảy, chắc chắn không phải là băng.

Mộ Dung Cảnh Hòa không trả lời.

Ngọc quan cao gần đến mũi Mi Lâm, không có nắp, bề mặt phát ra một thứ ánh sáng lấp lánh, nhưng lại như có một màu xanh ngọc mờ mờ đang từ từ chuyển động.

Mi Lâm không nhìn được, thấy Mộ Dung Cảnh Hòa chăm chú nhìn vào bên trong một hồi, nhưng chẳng nói gì, tò mò lên tiếng hỏi: “Bên trong có gì vậy?” Thứ nằm bên trong quan tài là một người, nàng đương nhiên biết điều đó, nhưng nàng nghĩ liệu có cả những thứ khác nữa, ví dụ như những chỉ dẫn giúp họ thoát khỏi nơi này chăng?

Mộ Dung Cảnh Hòa im lặng hồi lâu, sau đó mới lên tiếng đáp: “Một người.”

Mi Lâm khựng lại, rồi cảm thấy nhờ người chẳng bằng nhờ chính mình, bèn đặt hẳn xuống, tự mình dùng hai tay bám lấy thành ngoài chiếc quan tài, nhẹ nhàng nhảy lên. Dù sao nàng cũng đã từng luyện võ, cơ thể thanh thoát, thoát một cái đã vọt vèo trên thành chiếc quan tài, nếu như không phải vì lo đề vào hải cốt nằm trong đó, chỉ sợ nơi nàng hạ xuống chính là bên trong chiếc quan tài rồi.

Vừa nhìn thấy người nằm bên trong, Mi Lâm khựng lại, quên cả chớp mắt.

Cho dù nàng có tưởng tượng thế nào, cũng không thể nghĩ ra người nằm bên trong là một người sống. Thôi được, ít ra thì nàng cũng chưa từng nhìn thấy một người đã chết nào có thể duy trì được một dung mạo tươi tắn đến như vậy, sắc mặt không những không hề trắng bệch, ngược lại còn thấp thoáng một màu hồng nhàn nhạt.

Đương nhiên, đây chỉ là một lý do. vẫn còn một lý do khác đó là, người này, người con trai này còn xinh đẹp hơn bất kỳ người con gái nào mà nàng đã từng được nhìn thấy. Tuổi tầm ngoài hai mươi, tóc đen nhánh, da mặt trắng nõn, ngũ quan tuyệt mỹ, đôi lông mày thông minh, mang nét thanh khí hào sảng của từng trúc, không hề toát ra chút yếu ma nào.

Nhưng điều khiến nàng bất ngờ đó là, trong một lăng mộ đồ sộ, một chiếc quan tài hoa mỹ như nơi đây, thứ người này đang mặc lại là một bộ quần áo mặc bên trong. Cánh tay và bàn chân trắng như ngọc lộ ra, ngoại trừ chiếc gối ngọc dưới đầu, không còn bất cứ vật bồi táng đi kèm nào khác.

Không có... vật bồi táng! Mi Lâm cuối cùng cũng quay lại với thực tại, để ý đến việc khiến người khác cảm thấy kỳ lạ này. Nàng quan sát kỹ lưỡng một lượt, chắc chắn rằng không có, trong lòng bỗng thấy nóng ran, rất muốn nhảy vào trong chiếc quan tài.

Chân nàng vừa định nhấc lên, Mộ Dung Cảnh Hòa đang tựa vào thành chiếc quan tài ngồi trên mặt đất liền phát giác.

“Nàng định làm gì?”

“Ta muốn xem hắn ta đã chết hay chưa, rồi tìm xem trên người hắn ta có cất giấu thứ gì không...” Mi Lâm dừng lại giải thích, rồi lại thêm vào một câu: “Người con trai này nhìn đẹp quá, ta chưa bao giờ nhìn thấy ai khôi ngô như vậy.”

Mộ Dung Cảnh Hòa đương nhiên biết người đó khôi ngô như thế nào, nhưng nghe thấy Mi Lâm nói ra những lời đó, vẫn cảm thấy có chút khó chịu, liền lạnh lùng nói: “Nàng cứ đi đi, nếu chạm phải cơ quan nào ta không cứu được đâu.”

Thế là, bàn chân vừa thò vào bên trong của Mi Lâm lập tức rút lại. Sau khi chứng kiến những thứ cổ quái nơi này, nàng đã trở nên giống như một con chim sợ cành cong, thậm chí còn sợ nếu ngồi trên đó quá lâu cũng sẽ xảy ra chuyện, liền vội vã nhảy xuống, quỳ bên ngoài chiếc quan tài giống như Mộ Dung Cảnh Hòa.

“Thế người bảo phải làm thế nào?”

Chậm rãi liếc nhìn Mi Lâm, trong lòng Mộ Dung Cảnh Hòa bỗng có một cảm giác khó chịu, “Nàng không có đầu óc sao?” Lời vừa nói ra đã biết hơi quá đáng, nhưng hắn đã quen lúc nào cũng cao ngạo, nên biết rõ rằng không nên, cũng không bao giờ cúi đầu với một người con gái đến thị thiếp cũng chẳng bằng này.

Mi Lâm ngạc nhiên, có lẽ do khá lâu rồi không nghe thấy hắn dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện, nhất thời cảm thấy tinh thần bất định, một lúc sau mới phản ứng trở lại, nụ cười tắt vụt: “Ta có... đương nhiên là có.” Lúc nói những lời này, tay nàng buông cạnh dải váy, khẽ rung lên nhẹ nhẹ, nhìn qua khó để ý thấy được.

Nói xong, không nhìn Mộ Dung Cảnh Hòa lấy một cái, bất ngờ đứng dậy, một lần nữa nhảy lên chiếc quan tài, sau đó nhảy vào trong.

Bên trong chiếc quan tài rất rộng, lúc nàng chạm chân xuống không hề giẫm phải người kia, nhưng không biết vì sao vẫn khịu xuống một chút, đau đến mức nàng phải nghiêng răng lại, tựa vào thành quan tài, từ từ ngồi xuống, nhắm mắt lại chờ cho cơn đau qua đi.

Tay vẫn hơi run run.

“Này, có phát hiện gì không?” Bên ngoài truyền tới tiếng hỏi của người kia, ngữ khí không còn khó chịu như lúc trước.

Mi Lâm mở mắt, mặt không chút cảm xúc, bắt đầu tìm kiếm trong quan tài.

Bên trong rất rộng rãi, không có gì cả, chẳng bao lâu đã xem xét xong xuôi. Nàng ngẩng đầu lên, ngữ khí bình thản đáp: “Không có gì.” Sau đó, ánh mắt nàng dừng lại trên chiếc gối ngọc.

Do dự một lát, trườn người qua, cẩn thận từ từ nhấc phần thân trên người đó lên, tay kia cầm lấy chiếc gối ngọc, chẳng ngờ nó không hề lay chuyễn, khiến nàng không khỏi kinh ngạc.

“Chiếc gối không di chuyển.” Nàng lại lên tiếng, lúc nói, bỗng nhiên gửi thấy mùi hương từng trục thoang thoảng, đầu óc bỗng choáng váng, suýt nữa ngã ra, hoảng hốt đặt người đó lại chỗ cũ, lùi lại phía xa hơn rồi ngồi xuống.

Cẩn moi, cơn đau làm nàng tỉnh táo hơn một chút, vừa lúc nghe thấy tiếng của Mộ Dung Cảnh Hòa, âm thanh ấy bị ngăn cách bởi chiếc quan tài dày cộp, trở nên hơi trầm đục.

“Nàng thử ấn xuống bên dưới xem.”

Mi Lâm nghiêng mặt hít một hơi thật sâu, cảm thấy tỉnh táo hơn, bèn bò lại chỗ cũ. Chỉ có điều lần này nàng không dám chạm vào cơ thể người kia nữa, thậm chí không dám nhìn vào mặt hắn ta, sợ rằng hắn ta sẽ bất ngờ mở trừng mắt ra, cứ thế luồn tay vào hai bên đầu, dùng lực ấn xuống.

Khi làm như vậy, nàng không hề có chút hi vọng gì, nhưng chẳng ngờ chiếc gối ngọc quả thật từ từ chìm xuống dưới, cả nam nhân kia cũng vậy, khiến nàng một phen khiếp vía, vội vã thu tay lại. Nhưng chiếc gối ngọc không hề vì nàng dừng lại mà cũng đứng im, vẫn cứ thế tiếp tục chìm xuống dưới, đồng thời mang lại một cảm giác rung động khắp bốn phía.

“Ra khỏi đó mau!” Bên ngoài vọng tới tiếng thúc giục của Mộ Dung Cảnh Hòa kèm theo một chút sốt ruột.

Mặt Mi Lâm hơi biến sắc, cũng chẳng còn quan tâm đến khôi ngô hay gối ngọc gì nữa, hai tay bám chặt thành quan tài nhảy ra ngoài, chẳng ngờ người vừa nhảy lên không trung, đầu óc bỗng quay cuồng, đầu lộn ngược rơi xuống. May là cơn choáng váng chỉ trong giây lát, cộng thêm phản ứng của nàng nhanh nhạy, khi nhìn thấy nơi sắp rơi xuống không hiểu vì sao biến thành một cái động lớn đen thui, nàng vội vàng bám lấy cạnh bên, cuối cùng cũng bám được vào thật. Chỉ có điều thứ đó không những không ngăn cho nàng bị rơi xuống, ngược lại còn bị nàng kéo luôn xuống cùng.

Đầu óc nàng tối sầm lại, cũng chẳng biết đã rơi bao lâu, chỉ biết rằng khi tỉnh lại, mình đang túm lấy chân Mộ Dung Cảnh Hòa, còn hắn do sức nặng mà bị trượt xuống dưới người nàng, nàng bất giác túm càng chặt hơn. Vào lúc Mi Lâm nghĩ rằng lần rơi xuống ấy mãi mãi chẳng bao giờ kết thúc thì nghe thấy bình một tiếng, nước bắn tung tóe, một cơn đau khủng khiếp xuất phát từ ngực truyền đi khắp cơ thể, làn nước lạnh buốt ngập qua đầu, một màn đen lập tức bao trùm lấy nàng.

Nàng hẳn nhiên không nhìn thấy, chiếc gối ngọc và người trong chiếc quan tài chìm xuống đến một mức nhất định bỗng dần dần nổi trở lại vị trí cũ, động khẩu rơi xuống cùng bọn họ cũng hợp lại một lần nữa, không thấy bất cứ một khe hở nào.

Tiếng chim hót riu rít truyền đến bên tai, cơ thể cảm nhận được một cảm giác ấm áp râm ran sinh ra bởi ánh mặt trời chiếu rọi, còn có cả những cơn đau khó nói thành lời.

Mi Lâm ho lên một tiếng, một cơn đau dữ dội lan đến ngực, nước tắc nghẽn nơi cổ họng, từ từ xoay người, lại một cơn ho dữ dội khác, đồng thời ho ra cả những thứ đang chặn bên trong, mãi cho đến khi thấy một vị tanh tanh ngọt ngào, lúc này mới khó khăn lắm để ngừng lại được.

Cố gắng mở đôi mắt vừa cay vừa nặng, ánh sáng mặt trời chiếu rọi, làm nàng bất ngờ giơ tay lên che lấy, sau đó lại bỏ xuống, khóe môi khẽ cong lên.

Hóa ra... thoát được rồi!

Vào đúng khi nghĩ rằng không thể tránh được cái chết, bỗng nhiên lại có thể thoát được ra. Nàng chẳng biết phải miêu tả cảm xúc của mình như thế nào, chỉ thấy rằng vẫn có thể cảm nhận được nhịp tim mình đang đập trong lồng ngực, nhìn thấy ánh mặt trời, quả thực là một việc vô cùng kỳ diệu.

15. , Chương 08 P2

Nhưng nàng không chìm trong thứ cảm xúc ấy quá lâu, lập tức nhớ ra Mộ Dung Cảnh Hòa chẳng biết rơi đến chốn nào, vội vã lồm cồm bò dậy đi tìm, nhưng ngay lập tức phát hiện tay phải mình đang túm chặt lấy một thứ gì đó. Cúi đầu nhìn, đó chẳng phải là chân của Mộ Dung Cảnh Hòa sao. Nàng không ngờ rằng khi mình bất tỉnh vẫn không chịu buông hắn.

Mộ Dung Cảnh Hòa nằm sõng soài bên cạnh tay phải nàng, vẫn chưa tỉnh dậy, tóc ướn nhẹ rũ trên mặt đất, bàn tay lạnh ngắt không chút hơi ấm khiến nàng bất giác nghĩ đến điều tồi tệ nhất.

Lật người hẳn lại, nhìn thấy sắc mặt xám ngoét như đã chết, Mi Lâm bất giác sững sờ, nhưng không đi dò xem hẳn còn thở hay không như những lần trước, mà trực tiếp đặt tay lên ngực hẳn ép xuống cho nước bắn ra, rồi lại cởi bộ quần áo ướt sũng của hẳn, dùng hết sức mà xoa bóp phần ngực chẳng còn chút hơi ấm nào ấy, mãi cho đến khi nó dần ấm trở lại, có thể cảm thấy những nhịp đập tuy yếu ớt nhưng không phải không thể cảm nhận được mới chịu dừng tay.

Cuồng cuồng nhặt nhanh một đồng củi, mò tìm vật đánh lửa trong túi mới phát hiện nó đã ướt nhẹp, không thể đánh lửa được nữa.

Mím chặt môi, nàng sờ lên người mình, phát hiện con dao ấy vẫn còn, lập tức chẳng nghĩ ngợi gì, nhặt vài hòn đá cứng, xếp một đồng cỏ và lá khô cạnh đó, dùng cán dao đập vào, tia lửa bắn ra, một lúc sau đã bén vào đám cỏ khô.

Nàng nhặt vội một ít đá cuội lót xuống dưới đồng lửa, vun thêm một lớp cỏ khô nữa xếp xung quanh, rồi đồ trên người Mộ Dung Cảnh Hòa, phơi chúng lên, sau đó đào một cái hố sâu bằng nửa thân người trên bãi đất bên cạnh, dùng đá vây, dẫn cho nước chảy ngập gần đến miệng rồi ngăn lại. Xong xuôi đầu đầy, người kia vẫn chưa tỉnh, cho dù nằm bên cạnh đồng lửa sưởi một lúc lâu, ngoại trừ nơi tim đập ra, toàn thân hẳn vẫn không có một chút hơi ấm nào khác.

Nàng cũng chẳng tốn sức lay gọi, đốt thêm một đồng lửa phía bên kia, sau đó dùng những viên đá cuội lót dưới đồng lửa, lấy que gậy ra cho rơi xuống hố nước, một lúc sau, nước bốc lên một làn hơi màu trắng, ấm đủ để làm bỏng tay.

Thả người hẳn vào trong làn nước, nàng cũng cởi đồ bước vào trong, ôm hẳn từ phía sau, xoa ngực và lưng cho hẳn.

Cái hố ấy không nhỏ, nhưng hai người ngồi vào lại có vẻ chật, nước bốc lên hơi nóng, vừa ngập đến cổ Mộ Dung Cảnh Hòa. Mi Lâm thấp hơn hẳn một cái đầu, nếu ngồi xuống, sẽ ngập qua đầu, nên nàng chỉ còn cách quỳ.

Khi ấy, mặc dù toàn thân không mặc gì ôm một nam nhân, trong lòng nàng cũng không hề có một cảm giác say đắm hay miên cưỡng nào, chỉ biết làm hết sức mình để cứu người ấy tỉnh lại.

Có lẽ do tác dụng của nước nóng, hoặc những nỗ lực của nàng đã có hiệu quả, nam nhân trong lòng nàng cuối cùng cũng phát ra một tiếng rên rất nhỏ, tuy chưa tỉnh lại, nhưng vẫn đủ để làm nàng cảm thấy phần chấn.

Mi Lâm vô thức co chặt hai cánh tay, trán chạm lên gáy hẳn, từ từ thở phào nhẹ nhõm. Khi ấy, nàng mới phát hiện ngực mình lúc nào cũng căng lên, đến mức cảm thấy hơi đau.

Đợi đến khi nước ấm dần lạnh trở lại nàng mới đưa hẳn lên, quần áo phơi bên đồng lửa cũng đã khô, vừa đủ để mặc vào cho hẳn. Bản thân Mi Lâm cũng thu dọn qua loa, rồi mới ngồi xuống bên cạnh hẳn, xem xét xung quanh chỗ đó.

Đây là một nhánh sông, hai bên bờ đều là núi cao chót vót, phía sau là rừng rậm ngút ngàn, hình như còn nằm sâu bên trong núi. Nơi này, nước sông ngoặt một góc lớn, biến chỗ bọn họ đang dừng chân thành một bãi cát hình tam giác. Mặt sông khá rộng, nước chảy lững lờ, rõ ràng đây là nguyên nhân giúp hai người bị dạt tấp vào bờ mà vẫn giữ được mạng.

Mi Lâm thở dài, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, sau những phần chấn ban đầu và nỗi sợ hãi thúc ép không ngừng nghỉ, lúc này bình tĩnh trở lại, nàng bỗng nhiên cảm thấy rất bối rối.

Trước khi rơi vào trong thạch lâm, nàng nghĩ rất đơn giản, tìm một nơi hoang vu trốn đi, nghĩ cách giải số độc trong người, chỉ có vậy mà thôi. Tuy từng hứa với Việt Tần, thực ra nói là như vậy, nhưng nàng không nghĩ rằng mình sẽ đi tìm cậu ta thật, trên thực tế, theo như quy tắc mà Mục Dã Lạc Mai đưa trước đây, chỉ cần ra khỏi Chung Sơn, Việt Tần đã được tự do rồi, nhưng nàng thì không như vậy. Chưa cần nói đến đám người Mục Dã Lạc Mai, ngay cả cái nơi mà nàng từ đó ra đi, e rằng khi biết được sự đào tẩu này sẽ không bao giờ bỏ qua cho nàng. Nàng không muốn làm liên lụy đến cậu bé tâm hồn trong sáng ấy.

Nhưng giờ đây... giờ đây nàng thấy rối bời, có thứ gì đó đã không giống như trước nữa.

Người nam nhân này... Ôi, nam nhân này...

Một tràng âm thanh củi cháy lách tách vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Mi Lâm, sau đó bỗng nhiên nhận ra mình đang nghĩ đến những điều vô dụng, nàng bất giác tự cười chính mình, rồi đứng dậy, định bụng tìm xem có thảo dược hoặc thứ gì ăn được hay không.

Vừa bước được vài bước bỗng cảm thấy có gì đó khác thường, tim đột nhiên đập thành thịch, nàng đứng nguyên tại chỗ định thần rồi mới thử dịch chuyển chân khí trong cơ thể, không dám tin đó là sự thật, chân khí lúc ẩn lúc hiện. Nàng cảm thấy một luồng lực rất nhỏ dâng lên từ đan điền, tuy kém xa so với trước đây, nhưng yếu mà không đứt đoạn, vẫn có thể cảm nhận được, tồn tại một cách rất rõ ràng.

Trái tim Mi Lâm khê thắt lại, thử thêm một lần nữa, chắc chắn đó không phải ảo giác. Bỗng nhiên nàng cảm thấy hoảng, gần như nghi ngờ tất cả những thứ đang xảy ra chỉ là một giấc mơ. Nếu không tại sao tự nhiên có thể có chân khí? Chẳng trách lúc trước đi chUYỂN Mộ Dung Cảnh Hòa không cảm thấy quá mệt.

Nghiêng nghiêng đầu, tuy chuyện này xảy ra rất kỳ lạ, nhưng vẫn là chuyện vui, nàng cũng chẳng nghĩ ngợi thêm nữa, cảm thấy tốt nhất nên đi tìm những thứ cần thiết trước. Lần này vì rơi xuống nước, không biết giữa đường đã va phải thứ gì, cơ thể xuất hiện thêm vài vết thương lớn nhỏ khác, cộng với vết thương cũ vẫn chưa lành hẳn nên đau đớn hơn trước khi vào thạch lâm rất nhiều, nhưng nàng lại có sự phấn chấn hơn bất cứ lúc nào khác trước đây.

Trong chuyến thảo mạng, nàng không chỉ một lần nhớ về võ công đã bị phế của mình, nhưng không thể nào nghĩ rằng quả thật có thể lấy trở lại. Đối với nàng, điều đó chẳng khác gì một món quà trời ban, đồng thời cũng khiến nàng có thêm nhiều dũng khí hơn để đối mặt với một tương lai mịt mù phía trước.

Hai ngày sau, Mi Lâm công Mộ Dung Cảnh Hòa vẫn đang hôn mê đến một thôn lạc hoang vu. Nơi đây có tên Lão Oa Tử, nằm trong một sơn cốc gần như cách biệt hoàn toàn với thế gian, đất đai chỗ này rất cằn cỗi, người dân trong thôn cũng nghèo khổ, chỉ có một con đường thông ra ngoài núi, nhưng lại có một cụ già rất am hiểu y thuật.

Mi Lâm được một người đi săn trong thôn đưa về. Người thợ săn ấy bị trượt chân mắc vào vách núi, may mắn nàng trong lúc đi hái quả dại bắt gặp cứu giúp. Người thợ săn là dân trong thôn Lão Oa Tử, thấy trên người nàng bị thương, lại còn mang theo một người bệnh, liền dẫn bọn họ cùng về.

Trong thôn chỉ có hai ba chục hộ dân, hầu hết đều sống tại bình địa trong lòng cốc, cũng có vài hộ sống trong núi. Cụ già sống một mình ở cuối thôn, chỉ có hai gian nhà lợp cỏ chắn gió cũ nát. Khi người thợ săn đưa hai người về đến thôn, Mi Lâm đã thực sự bất ngờ.

Cụ già cũng chỉ biết trị những bệnh lý thông thường, liền sắc cho hai người vài bát thuốc trị ngoại thương, không thu tiền, nhưng không cách gì chữa trị nội thương của Mộ Dung Cảnh Hòa, cũng không nhìn ra trong người Mi Lâm có độc.

Mi Lâm vốn dĩ không có quá nhiều hi vọng nên cũng không cảm thấy quá thất vọng. Nhưng người thợ săn đưa họ về đây lại cảm thấy vô cùng có lỗi, vì thế khi nghe thấy nàng nói muốn ở lại, liền nhiệt tình giúp hai người sắp xếp. Thông báo một lượt với trưởng thôn và người dân, rồi lại gọi vài người dọn dẹp một căn phòng đã từ lâu không có ai ở, che chắn, sửa sang lại, chưa hết một ngày, hai người Mi Lâm đã có một nơi ổn định để dừng chân.

Căn phòng ấy thực ra không đến nỗi, nền đá cột gỗ, tuy tường đắp bằng đất, nhưng vẫn rất chắc chắn, không thấy một lỗ hổng nào. Ba gian chính, một nhà bếp và một nhà để củi, còn có cả cửa sổ bằng gỗ khắc hoa, thêm một chiếc sân, tuy có phần cũ kỹ, nhưng vẫn tốt hơn hầu hết những căn phòng của người dân trong thôn. Người thợ săn ban đầu không tán thành bọn họ sống trong căn phòng ấy, hẳn ta nói nếu bọn họ thực sự muốn ở lại, có thể nhờ mọi người giúp bọn họ dựng một căn nhà mới. Vì vài năm trước, cả gia đình chủ cũ của căn nhà này đều đã lần lượt qua đời, không còn một ai sống sót, người trong thôn đều nói là do căn nhà đó gây ra, vì thế đã lâu như vậy vẫn không có ai động đến nó. Mi Lâm không quá để ý đến việc này. Đối với nàng, có một nơi để dừng chân đã là quá tốt, sao còn có thể suy nghĩ nhiều như vậy, thậm chí còn cảm thấy may mắn vì nơi này làm cho những người khác sợ hãi đến vậy, nếu không đâu đến lượt bọn họ. Thấy nàng kiên quyết, người thợ săn không có cách nào khác, chỉ còn biết căn dặn thêm vài câu trước khi bọn họ chUYỂN vào sống trong đó.

Sau khi bước vào, nhìn những thứ đồ người chủ cũ trước đây đã từng dùng, trong lòng Mi Lâm một lần nữa thâm cảm thấy may mắn.

Từ nồi niêu bát đĩa đến quần áo chăn màn, tất thấy đều đầy đủ, tuy rằng đã cũ, cộng với lâu không có người dùng nên bám đầy bụi và mùi ẩm mốc, nhưng đều được sắp xếp ở đó không thiếu thứ gì, quả thật chưa hề có ai động tới. Từ đó có thể thấy nỗi sợ hãi của người dân trong thôn đối với căn nhà này lớn đến mức nào.

Mi Lâm không hề để ý. Thực ra, trên người nàng một quan tiền không có, hoàn toàn không thể trong thời gian ngắn kiếm được nhiều đồ đạc thế này. Hơn nữa người thợ săn kia cùng người dân trong thôn cũng đã đủ nghèo, cho dù bọn họ có muốn giúp đỡ cũng chẳng có thứ gì để giúp.

Mi Lâm cảm thấy vận may của mình đang dần tốt lên. Nàng bận rộn liền mấy ngày sau đó. Quét dọn phòng ốc, giặt sạch chăn màn và đồng quần áo đã cũ, nhân lúc mặt trời lên cao, phơi phóng đồng chăn và những vật dụng khác, hun cho sạch rận rệp, giữ sạch mùi ẩm mốc. Nàng còn vào núi bẫy vài con hươu và gà rừng, tích trữ lương thực đủ ăn trong nhiều ngày. So với những thứ vật dụng kia, nàng không cần phải quá lo lắng về vấn đề thực phẩm.

Đợi đến khi mọi thứ đã sắp xếp xong đầu đầy, có thể nghỉ ngơi được, Mộ Dung Cảnh Hòa vẫn chưa tỉnh, nhưng hơi thở đã bình ổn trở lại, chỉ giống như đang ngủ sâu. Việc đó khiến nàng rất bất an, liền chạy đến tìm cụ già lúc trước.

Ông ta vuốt chòm râu trắng muốt nghĩ một hồi, sau đó mới chậm rãi đáp rằng có thể dùng được nhân sâm. Nói xong, ông thở dài một tiếng, hẳn nhiên biết rằng lời này nói ra cũng bằng không. Những người sống trong thôn nhỏ này, đừng nói nhân sâm, e rằng đến rễ nhân sâm cũng chẳng mua nổi. Còn Mi lâm cũng cực kỳ nghèo, nói trắng ra là chẳng có gì, mặc dù nhìn bọn họ chẳng giống người nghèo.

Quả nhiên sau khi nói xong những lời ấy, Mi Lâm bỗng ngẩn ra, một lúc sau mới hỏi tiếp: “Trong núi này có nhân sâm không?”

Ông ta lắc đầu. Mi Lâm hỏi tiếp: “Ở đâu có nhân sâm?”

“Tiệm thuốc trong thành chắc sẽ có.” Ông ta nói, sau đó lại thở dài một tiếng.

Mi Lâm cảm ơn rồi lặng lẽ trở về, trên đường gặp người thợ săn, nhờ đó biết được từ đây cách thành khoảng mười lý(18), người trong thôn đi vào thành rồi trở về cần khoảng hai đến ba ngày.

“Kinh thành?” Mi Lâm đột nhiên nhớ ra nàng còn không biết đây rốt cuộc là đâu, cách Chiêu Kinh bao xa. Người thợ săn kinh ngạc giây lát, rồi cười lớn, “Đương nhiên không phải rồi, nghe nói kinh thành còn cách nơi này mấy trăm dặm cơ. Đây là thành An Dương.”

Mi Lâm tròn mắt ngạc nhiên. Mỗi khi về đến nhà mới định thần lại, bắt giác nhào đến bên cạnh Mộ Dung Cảnh Hòa lúc đó vẫn còn hôn mê bất tỉnh, ghé sát tai hắn dụ dằng nói: “Chúng ta quả thật đã đến An Dương rồi.”

Mộ Dung Cảnh Hòa tuy rằng sắc mặt trắng bệch, nhưng thần tính cũng trở nên an tường hơn nhiều, những vết thương trên đường tháo nạn gây ra đã lành được tám chín phần, chỉ là vẫn bất tỉnh nhân sự.

Mi Lâm không biết nguyên do vì sao, nàng thà đối diện với một Mộ Dung Cảnh Hòa khắc nghiệt chưa ngoa nhưng tràn đầy sức sống, cũng không muốn nhìn thấy mộtnam nhân yên tĩnh đến mức khiến người khác mệt mỏi thế này. “Chàng mà cứ ngủ thế này, ta sẽ đem chàng vứt vào rừng làm mồi cho sói.” Nàng buồn bã lẩm bẩm, tay véo nhẹ chiếc mũi dỏng cao ấy, đứng dậy vén lại góc chăn cho hắn, sau đó đi ra bên ngoài.

Mi Lâm là một người không mạnh mẽ như những gì nàng nói. Trong lòng nàng, chẳng có gì quan trọng hơn được sống, cho nên lúc cần thiết, nàng có thể làm những việc mà người khác cho rằng không nên làm. Nàng rất rõ, những thứ được cho là lễ nghĩa liêm sỉ, chỉ khi còn sống mới có thể bàn đến. Đối với nàng, một người cả đời cận kề cái chết mà nói thì chẳng có quan hệ gì cả.

Đối với Mộ Dung Cảnh Hòa, nếu dựa theo cách nghĩ lúc hai người mới gặp nhau thì nàng tuyệt đối không phí nhiều công sức để cứu hắn. Dù sao cũng đã thoát được ra ngoài, hẳn chết đi thật ra rất có lợi cho nàng. Nhưng bây giờ nàng lại muốn cứu hắn, cho dù nguyên nhân là gì, nếu đã quyết định rồi thì nàng nhất định

sẽ cứu hẩn bằng được. Tự tin như vậy nhưng kỳ thực nàng cũng không phải không biết lượng sức mình, chỉ là sau khi Mi Lâm quyết định làm một việc gì đó, thì nàng sẽ làm tất cả để đạt được mục đích.

Vì thế, nàng đi đến thành An Dương, dạo một lượt tất cả các tiệm thuốc lớn nhỏ trong thành, khi quay lại thôn Lão Oa Tử, trên người là một bọc lớn nhân sâm. Nàng nghĩ thể này cũng đủ cho Mộ Dung Cảnh Hòa dùng trong một thời gian ngắn. Nàng lấy nhiều như thế, thứ nhất là vì bị lừa một lần thì lần thứ hai họ sẽ cảnh giác nên không dễ ra tay, thứ hai là vì độc tính trong thể nội nàng cũng sắp phát tác, sợ rằng không còn đủ sức trở lại thành lần nữa.

Chỉ là nàng không thể nào ngờ được, khi vừa bước vào ngưỡng cửa, Mộ Dung Cảnh Hòa đã tỉnh lại. Hẩn đang mở mắt chờ người nhìn khung cửa sổ bên cạnh, nghe thấy âm thanh liền quay lại, sắc mặt vẫn trắng bệch, thần khí vẫn bình tĩnh như lúc hôn mê, trông thấy nàng cũng không có gì thay đổi. “Làm cho ta ít đồ ăn.” Hẩn lên tiếng, nhưng không hỏi gì cả, chỉ là ngữ khí mệnh lệnh thường ngày.

Sự mừng rỡ trong ánh mắt Mi Lâm biến mất, chân vốn đã bước lên hai bước lại đột nhiên ngừng lại, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó mang theo bọc nhân sâm đi xuống bếp, chẳng mấy chốc đã bưng lên một bát cháo hạt để nóng hôi hổi.

“Nấu từ hôm qua, chàng dùng tạm.” Nàng nói, cũng không đếm xỉa đến hẩn khẽ nhú mày, giúp hẩn ngồi dựa lên đầu giường, đệm gối ra phía sau lưng, sau đó mỉm cười bón cháo. Mộ Dung Cảnh Hòa cũng chỉ là có chút không vui, nhưng không hề nói gì, yên lặng ăn hết bát cháo. Thật ra hẩn tỉnh lại từ đêm hôm trước, khi ấy Mi Lâm đang trên đường vào thành An Dương. Bốn bề tối tăm, thỉnh thoảng mới có chút ánh sáng le lói lọt qua khe cửa sổ chiếu vào.

Đối mặt với cảnh tượng lạ lẫm và yên ắng như vậy, hẩn không khỏi thấp thỏm lo sợ, nhưng chẳng tìm hỏi được ai, mãi cho đến khi Mi Lâm trở về.

Hẩn không thể phủ nhận, giây phút nhìn thấy Mi Lâm, con tim thấp thỏm lơ lửng cả đêm đó trong phút chốc trở nên an tâm vô cùng.

* * *

Bất luận trước đây Mi Lâm có nghĩ gì đi nữa, nhưng khi thoát khỏi nguy hiểm, nàng lại có chút phân vân không biết giải quyết sao với Mộ Dung Cảnh Hòa. Vì vậy, nàng thẳng thắn trực tiếp hỏi hẩn muốn đi đâu.

“Đi đâu à? Ta chẳng muốn đi đâu cả.” Mộ Dung Cảnh Hòa đang uống canh gà rừng nhân sâm mà nàng hầm, nghe nàng hỏi xong không thêm ngẩng đầu lên, lạnh nhạt trả lời.

Câu trả lời của hẩn nằm ngoài những gì Mi Lâm dự kiến, nàng biết chắc trong lòng hẩn không hề nghĩ như vậy, nhưng tự dừng vẫn cảm thấy vui vẻ. Đương nhiên sự vui mừng đó không thể nào giấu giếm được, nó hiện lên rõ ràng trong ánh mắt nàng.

Mộ Dung Cảnh Hòa không hề phát giác, bát canh nóng nghi ngút khói cuối cùng cũng lấp đầy cảm giác tế nhị kia.

Mi Lâm không nói thêm gì nữa, cẩn thận bón hết canh, giúp hẩn ngồi tựa đầu giường, sau đó mở toang cánh cửa sổ đối diện rồi mới bưng bát đi ra ngoài.

Bên ngoài là một sân nhỏ, hàng rào bốn xung quanh, những cành mận gai che cả lối đi, cạnh hàng rào là một miệng giếng trần phủ rêu phong. Trong cái sân nền đất ấy là một con đường nhỏ được xép bằng đá dẫn từ cửa chính ra. Ngoài hàng rào là mấy cây già cỗi cành khẳng kheo, nhất thời cũng không biết là loại cây gì, chỉ biết cành trụi hết lá, đen xì xì đâm ngang trên bầu trời xanh cao vút, tạo cảm giác rất hoang dã. Nhìn ra xa hàng rào có thể thấy những nóc nhà, thậm chí còn thấy cả rừng cây núi đá phía đằng xa.

Mộ Dung Cảnh Hòa im lặng nhìn về những cảnh vật đó, ánh mắt điềm tĩnh, sâu và trong.

Mi Lâm vốn là người dễ thích nghi trong mọi hoàn cảnh, không yêu cầu quá cao về nơi ăn chốn ở nên một khi đã ở quen rồi thì không muốn thay đổi. Mộ Dung Cảnh Hòa nói không muốn rời đi, nàng đương nhiên cũng chẳng muốn quyết định thay hẩn. Kỳ thực, nếu như đưa hẩn đến nơi hẩn nên đến thì về sau chỗ này cũng không tiện ở lại nữa. Nàng cảm thấy nàng cũng rất thích ở đây, hẩn không muốn rời đi đương nhiên cũng là điều hay nhất.

Phía Mộ Dung Cảnh Hòa đã không còn vấn đề gì nên nàng có thể toàn tâm toàn ý chuẩn bị ủa đông sắp đến. Có lẽ không chỉ là đồ ăn thức uống mà còn việc khác nữa...

Mi Lâm ôm từng bó củi mang vào gian chứa, nàng vừa luân chân luân tay vừa suy nghĩ tính toán xem cần sắp xếp những việc gì. Nhưng lại không ngờ rằng chỉ còn ít củi nữa là xong việc mà không cần thận, cả người cả củi bổ nhào ngã xuống đất.

Trời âm u đến ngày thứ ba cuối cùng mưa cũng trút xuống, mưa không nặng hạt mà rả rích tí tách khiến người ta cảm thấy phiền muộn.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn ra đồng củi chưa kịp cất vào kho mưa ướt hết, nước mưa bắn qua khung cửa sổ mở hờ, hắt vào tấm chăn cũ trên người hắn, chẳng mấy chốc đã ướt một vùng rộng.

Mãi đến khi trời sẩm tối Mi Lâm mới từ đâu đó trở về, trên tay cầm cây đèn dầu với ánh lửa yếu lập lòe chiếu lên khuôn mặt thanh tú trắng bệch nhìn tựa ma.

Mưa vẫn rơi tí tách, hình như càng rơi càng nặng hạt.

“Nàng đi đâu vậy?” Mộ Dung Cảnh Hòa lặng lẽ nhìn nàng leo lên giường khép cửa sổ, lại gập cất đi tấm chăn bị mưa bắn ướt, lấy khăn lau vết nước còn dính trên nệm, cuối cùng mới lên tiếng hỏi.

Mi Lâm ngừng tay giây lát, sau đó lại tiếp tục lau.

“Có người cần giúp đỡ, đi hơi lâu một chút.” Nàng lạnh nhạt trả lời, tóc mái rũ xuống, hơi rối, hơi ướt.

Ngữ khí của Mộ Dung Cảnh Hòa vốn thanh đạm bỗng chUyển sang gấp gáp khó chịu, ánh mắt nheo lại, có chút gì đó như giễu cợt: “Loại nữ nhân như nàng thì có câu nào là chân thật?” Hắn nói những lời đầy ngụ ý.

Mi Lâm ngẩng lên nhìn hắn, miễn cưỡng mỉm cười, không trả lời, cũng không nói gì thêm.

Nàng im lặng hơn bất kỳ lúc nào, nhưng vẫn chăm chú làm những việc đang dang dở.

Hơi ẩm lại giường, không còn chăn nên nệm cũng nhanh khô hơn, vì vậy nàng không thay nữa, mà thật ra cũng chẳng còn cái nào khác để thay. Đun nước nóng tắm cho Mộ Dung Cảnh Hòa, sau đó hầu hạ hắn ăn uống, đại tiểu tiện, lấy quần áo dày thay chăn đắp tạm một đêm, lúc này mọi việc mới xong xuôi.

Nghĩ đi nghĩ lại thì hầu hết đều là những việc của Mộ Dung Cảnh Hòa, còn về phần mình, nàng cũng chẳng có gì phải làm cả.

Từ trước đến nay, để tiện chăm sóc hắn, hơn nữa trong nhà cũng không còn chăn đệm và tiết kiệm củi sưởi ấm, hai người vẫn nằm ngủ chung một giường. Đêm nay, sau khi đợi hắn ngủ say, nàng lại xách đèn dầu đi ra ngoài, không thấy quay trở về.

Một đêm này, giường không hề lạnh.

Mặc dù không có chăn, Mộ Dung Cảnh Hòa lại thấy rất nóng, cũng không phải là quá nóng đến mức không chịu đựng được, chỉ là hắn không ngủ được. Có lẽ cho dù là ai đi nữa, bất động nằm cả một ngày thì sao đêm có thể ngủ ngon?

Gian bếp thỉnh thoảng lại vọng ra một vài âm thanh yếu ớt, hắn biết, cô gái đó cũng thức cả đêm.

Trời chưa sáng rõ, Mi Lâm đã bung một bát cháo và hai chiếc bánh hấp bước vào. Lần này nàng không thắp đèn, khi cúi xuống đỡ hắn dậy, tay nàng run run. Hắn thấy mới qua một đêm ngắn ngủi, mắt nàng thâm đi rất nhiều, môi cũng trắng bệch như môi người chết, trên đó còn vết thương khá rõ.

“Nàng...” Né tránh muôi cháo nàng dứt, Mộ Dung Cảnh Hòa lưỡng lự, sau đó vẫn hỏi: “Sao vậy?”

m thanh muôi chạm vào thành bát, Mi Lâm bắt giắc lại cắn môi, rằng ngậm vào những vết thương đang chảy máu, tay cũng không còn run nữa, cấp tốc chống đỡ vài cái, bỗng nhiên ngẩng lên lườm hắn, nói: “Chàng đưa ta thuốc giải, ta đưa chàng đến nơi chàng muốn.”

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn vào mắt nàng, ánh mắt hắn đầy vẻ tìm tòi, hỏi tiếp: “Thuốc giải nào?”

Ánh mắt Mi Lâm bỗng trở nên ảm đạm, nàng không nói thêm gì nữa, lại tiếp tục bón cháo cho hắn.

Ảnh mắt Mộ Dung Cảnh Hòa hoàn toàn hướng về vết thương rớm máu trên môi nàng, hồi lâu không chịu há miệng ăn thìa cháo nàng bón. Cuối cùng cũng chỉ ăn hết nửa chén và nửa cái bánh hấp, không chịu ăn thêm nữa.

“Ta nói rồi, ta sẽ không đi đâu cả.” Nhìn người con gái chẳng nói chẳng rằng đang cúi thấp đầu ngồi lúi cúi ăn nốt những đồ ăn đó, hần khẳng định thêm lần nữa.

Mi Lâm chỉ ừ một tiếng mà không hề ngẩng đầu lên, sắc mặt cũng không vui vẻ như hôm trước, tấm lưng hơi gù khiến người ta có cảm giác dây đai lưng như sắp đứt đến nơi.

Vội vàng ăn nốt thức ăn thừa còn sót, nàng lại ra ngoài, khi trở vào ôm tấm chăn ướt hôm qua trên tay. Chăn đã được hong khô, khi đắp lên mình hần cảm thấy hơi ẩm còn rất đậm mùi khói củi.

“Ta sẽ về trước buổi trưa..Giúp Mộ Dung Cảnh Hòa lật mình, xoa bóp hai tay, hai chân hần và cả phần thân áp vào giường, nàng nói. Nhìn về phía cửa sổ, ngoài trời mưa vẫn rơi, tí tách trên khung gỗ, nàng lại nói: “Trời vẫn mưa, hôm nay không mở cửa sổ nữa.” Thật ra Mi Lâm cũng biết, nằm một chỗ cả ngày, ngay cả xoay mình cũng không tự làm được, trong lòng đương nhiên sẽ rất khó chịu. Chính vì thế mà trước khi đi ra ngoài nàng thường đỡ hần nằm cao lên một chút, sau đó mở cửa sổ, như vậy tầm quan sát ít ra cũng không bị bó hẹp trong căn phòng chật chội.

“Đi đâu vậy?” Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn nàng, ánh mắt dường như muốn nói điều gì đó.

Mi Lâm lắc đầu không trả lời, vuốt lại mái tóc rối, sau đó vội vàng ra ngoài. Nhìn dáng nàng dần mất hút sau cánh cửa, tiếp đó là tiếng cài then ngoài, ánh mắt Mộ Dung Cảnh Hòa như có một làn khói mù lướt qua.

Mi Lâm không đi đâu khác, nàng tìm đến cụ già đó, lúc về cũng chỉ mang theo một vài loại thuốc giảm đau giải độc bình thường. Trong bụng cũng biết thừa chẳng có tác dụng nhưng thử dùng cũng không mất gì.

16. , Chương 08 P3

Thật ra nàng có thể thông báo tình hình của Mộ Dung Cảnh Hòa lên tổ chức, cả ngôi mộ kì bí trong thạch lâm cũng vậy, chỉ cần một trong hai thông tin đó cũng giúp nàng lấy được thuốc giải, hơn nữa là loại thuốc hữu hiệu nhất. Thế nhưng ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu nàng giây lát, chỉ là thoáng qua giây lát rồi biến mất.

Nếu tiết lộ hành tung của Mộ Dung Cảnh Hòa sẽ gây ra rất nhiều phiền phức, bản thân nàng vốn dĩ đã không dễ dàng gì mới có thể thoát khỏi tổ chức, bây giờ lại đụng chạm đến họ, chẳng phải là tự tìm phiền phức sao? Hơn nữa đến bây giờ, nàng vẫn chưa rõ Mộ Dung Cảnh Hòa có chính xác là người đó không, thế nên càng không dám lỗ mãng hành sự.

Câu nói ban sáng không những không phát hiện ra điều gì, hơn nữa còn làm nàng lún vào ngày một sâu. Nhưng cũng không có gì là lạ, sau kiếp nạn Chung Sơn, nàng cũng biết nếu dựa vào đầu trí thì mình có cưỡi ngựa cũng khó vượt qua hần được. Như vậy, sau này thà rằng cứ thẳng thắn có khi lại hay hơn.

Về đến nhà, Mi Lâm sắc thuốc uống, ngoài vị đắng cảm nhận được khi thuốc đi từ cổ họng xuống dạ dày ra thì nàng không hề thấy phản ứng gì khác. Đau, vẫn là đau như cắt gân đoạn cốt, vạn tiền xuyên tim, dù bao năm nay đã quen rồi nhưng cũng không vì vậy mà có thể khống chế được cảm giác đau đớn này.

Sức lực ngày một yếu đi, nhưng nội lực lại ngày một dồi dào, trướng lên trong những kinh mạch yếu ớt vì độc được phát tác, có thể phun trào bất cứ lúc nào, như muốn xé nàng ra thành vạn mảnh.

Nàng vẫn biết nội lực khôi phục một cách kỳ lạ nhưng không ngờ rằng đến một ngày nào đó nó lại trở thành một đòn trí mạng với mình.

Bàn tay run run nắm chặt đồ vật bên cạnh, đứng dậy, hơi thở vẫn chưa trở lại bình thường, ngực đau khó chịu, ào một tiếng, chỗ thuốc vừa uống đã lại nôn hết ra ngoài. Nhà bếp vốn dĩ đã nồng nặc mùi thuốc nay lại càng đặc hơn.

Mi Lâm rút khăn tay, lau hết thuốc còn dính trên mũi, định thần lại rồi mới đến ang múc nước lạnh lên súc miệng.

Lúc đứng trước mặt Mộ Dung Cảnh Hòa nàng đã sửa soạn bản thân lại chỉnh chu, ngoại trừ sắc mặt không tốt ra thì không thể phát hiện ra điều gì khác thường. Mộ Dung Cảnh Hòa hỏi nàng một lần, nàng không trả lời nên cũng chẳng tiếp tục truy vấn.

Cứ như vậy qua được hai ngày, đến ngày thứ ba, Mi Lâm không chống đỡ nổi, ngã ngay trước mặt Mộ Dung Cảnh Hòa. Khi tỉnh lại, nhìn ngay thấy ánh mắt nheo nheo của hắn, nàng không giải thích gì, chỉ uống vài ngụm nước lạnh để tinh thần dần phục hồi.

“Ta không thể chăm sóc cho chàng được nữa...” Khi quay lại, nàng đi vào thẳng vấn đề, ngập ngừng đôi chút, rồi tiếp tục: “Chàng nói một nơi an toàn nào đó, ta đưa chàng đến.” Nói những lời này, Mi Lâm tự nhiên thấy trong lòng đau nhói. Thì ra dù nàng có muốn chăm sóc hắn suốt đời, hay hắn có đồng ý để nàng chăm sóc thì cũng không được nữa rồi.

Mộ Dung Cảnh Hòa lặng lẽ nhìn khuôn mặt mới trong trong hai ngày đã tiêu tụy đi rất nhiều, chậm rãi hỏi: “Vứt bỏ ta, nàng muốn đi đâu?”

Trái tim Mi Lâm bị hai tiếng vứt bỏ đâm vào đau đớn, nhưng lúc này không muốn đi so đo, hít sâu, miễn cưỡng ổn định lại nhịp thở, nàng cười đau đớn: “Đến đâu tính đến đó.” Nàng vốn dự định sống lâu dài nơi đây, nhưng không biết làm thế nào chịu đựng nổi những lúc độc tính phát tác, chỉ có thể đi đây đó để xem có thể tìm được cách giải độc không, hay dù chỉ hoãn giải một phần nào đó cũng tốt.

Mộ Dung Cảnh Hòa không nói gì, ánh mắt chuyển ra ngoài cửa sổ, nhìn dãy núi xanh pha tạp màu nâu vàng và màu tím đậm đàng xa, một hồi lâu, nói: “Nếu như nàng chê ta phiền toái thì cứ đi đi, không cần quan tâm ta nữa đâu.”

Mi Lâm ngơ ngác giây lát, nàng không ngờ hắn nói những lời đó. Như tính cách hắn trước đây e rằng sẽ uy hiếp chứ không bao giờ nói ra những lời hờn dỗi thế này.

Mấp máy môi, nàng muốn nói điều gì đó, nhưng lại không biết nói gì, cuối cùng cũng chỉ nhẹ nhàng thở dài rồi đi ra ngoài.

Đương nhiên, nàng sẽ không bỏ rơi hắn, nhưng dẫu theo một người không thể đi lại được đi tìm thuốc giải cũng không thực tế, chính vì vậy trước mắt chỉ có thể ở lại nơi đây, được ngày nào biết ngày đó.

“Nghe nói, lá cà độc và rễ cây cải có thể giảm đau.” Sau đó mấy ngày, Mộ Dung Cảnh Hòa đột nhiên nói.

Hai loại thảo dược này trong rừng có thể tìm hái được, hiện tại Mi Lâm cũng chẳng có gì để suy nghĩ nữa, liền thử đi hái sắc lên uống. Lúc ấy không thấy tác dụng gì, sau hai canh giờ, đúng lúc nàng cho rằng quả thật không có tác dụng thì sự đau đớn hành hạ nàng bấy lâu nay bỗng dưng giảm đi rất nhiều.

Mi Lâm thiết nghĩ, phải chăng tăng thêm lượng dùng thì có thể giảm đau hoàn toàn. Nghĩ vậy nên nhân lúc tỉnh lực phục hồi nàng lại vào rừng hái về một gùi đầy, cho rằng thừa còn hơn thiếu. Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn qua khung cửa sổ thấy vậy, giật mình.

“Nàng nếu như muốn tự tử, dùng dao cho nhanh gọn, cần gì phải phức tạp như vậy?” Hắn sốt sáng kêu nàng dừng lại, nặng lời nhắc nhở.

Vậy là Mi Lâm cũng đã hiểu ra, hai loại thảo mộc này nếu dùng quá liều sẽ ảnh hưởng đến tính mạng, cái ý tưởng tăng thêm liều lượng để sớm giải trừ độc tính trong cơ thể vì vậy cũng tắt ngóm. Nhưng dù sao đi nữa, dùng hai loại thảo mộc này cũng đã hữu dụng hơn những loại thuốc trước đây rất nhiều rồi.

Sự đau đớn không còn ác liệt như trước nữa, đêm hôm đó, nàng cuối cùng cũng trở lại giường ngủ. Biết bao ngày nay, đây là lần đầu tiên có thể ngủ ngon giấc, mãi đến khi thuốc hết tác dụng mới bị cơn đau làm tỉnh giấc. Nhưng như vậy thôi nàng đã thấy mãn nguyện lắm rồi.

Vào bếp sắc chén thuốc uống trước, trong lúc đợi thuốc có tác dụng, nàng nấu bữa sáng rồi rửa mặt cho Mộ Dung Cảnh Hòa. Ăn sáng xong cũng là lúc thuốc phát tác, nàng tận dụng thời gian cơ thể tỉnh táo vào rừng chuẩn bị đồ dùng ủa đông.

Nội lực phục hồi trong cơ thể mỗi ngày đều tăng lên với tốc độ rõ rệt, mặc dù sau khi cơn đau được hoãn giải không còn tạo phản ứng kịch liệt như trước, nhưng vẫn làm cho người ta khó chịu, hận không thể tìm vật gì đó để phát tiết.

Vậy là Mi Lâm bạt mạng sẵn thú, lại không ngờ rằng ngày đầu tiên đã tốn nhiều công sức như vậy, nội lực cạn kiệt, cử động cũng rất khó khăn, khi ngủ dậy, chân khí trong cơ thể càng trở nên dồi dào, cuộn cuộn sôi mãnh liệt. Đối với người luyện võ thì loại hiện tượng này cũng chẳng có gì kỳ lạ, nhưng với Mi Lâm thì không phải điều đáng mừng. Nàng có thể cảm thấy, nội lực này khác với lúc trước luyện tập ở Âm Xưởng, quá mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức ngày nào đó có thể nuốt chửng cả nàng.

Mộ Dung Cảnh Hòa hiển nhiên phát giác sự khác thường đó. Ngày nào từ sáng đến tối hẳn đều chỉ nằm trên giường, ngoài ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ ra thì cũng chỉ có thể quan sát thứ hoạt động duy nhất ở trong phòng thôi. Mấy ngày quan sát, với sự nhạy bén của mình, hẳn sao có thể không nhận ra được điều khác thường đó.

“Nội lực của nàng sao vậy?” Hôm đó, nhân lúc Mi Lâm đang xoa bóp ỳnh, hắn hỏi.

Mi Lâm đang vì chuyện này mà phiền toái, biết hắn am hiểu, cũng rất đa mưu túc trí, đúng lúc đang vướng bận trong lòng, liền vội vàng kể cho hắn nghe. Nàng chẳng mong có thể từ miệng hắn moi được phương pháp giải quyết nào, nhưng phạm có thể nhờ sự thông minh của hắn để suy đoán xem nguyên nhân do đâu, như vậy thôi cũng đủ lắm rồi.

Mộ Dung Cảnh Hòa nghe xong, ánh mắt hiện lên ánh hào quang của sự hứng thú, hiển nhiên rất quan tâm đến chuyện này.

“Hai chúng ta trước giờ chưa hề tách ra...” Hắn trầm ngâm xác định một lần nữa thời gian cụ thể, hỏi: “Nàng có phát hiện điều gì đặc biệt trong chiếc quan tài đó không?”

Mi Lâm nghe hắn nhắc vậy, bất giác nghĩ đến nam nhân đẹp trai và mùi hương khiến người ta choáng váng đó.

“Nàng động đến thi hài rồi?” Mộ Dung Cảnh Hòa chau mày.

“Ta cần lấy chiếc gối ngọc dưới gáy hắn, đương nhiên...” Mi Lâm cảm thấy có chút bất an, nhanh chóng giải thích nhưng bị Mộ Dung Cảnh Hòa bực tức ngắt lời.

“Thi hài đó có thể tự tiện, thích động là động được sao?”

Nàng có biết suy nghĩ không vậy!”

Lại bị mắng rồi. Mi Lâm có chút buồn bực, nhưng lại không khó chịu như lần trước, có lẽ do cảm nhận được sự lo lắng của hắn trong những lời quở trách... Có lẽ là lo lắng thôi.

“Hắn ta chưa chắc đã chết thật.” Nàng lẩm bẩm, đến bây giờ vẫn chưa tin đó là một thi hài.

“Cánh rừng đó đã hơn nghìn tuổi, nàng còn hi vọng người đó mới được mang đến sao?” Mộ Dung Cảnh Hòa giận dữ, nhưng nghĩ lại, không cần phải vì chuyện này mà tức giận, nói: “Đây là việc mà người khác mong ngày mong đêm, nàng cứ coi như nhặt được một món hời lớn vậy.”

Mi Lâm nghe ra sự làm ngơ trong ngữ khí của hắn, đành không nói thêm gì nữa. Vậy là chuyện nội lực tái sinh đến đây kết thúc, rất lâu sau này hai người cũng không bàn đến nữa.

* * *

Thôn Lão Oa Tử tuy nghèo khổ nhưng cuộc sống nơi đây lại rất yên tĩnh, an nhàn, không hề có chuyện lừa gạt hãm hại nhau, cũng không có cảnh lúc nào cũng pháp phồng lo sợ. Từ khi có kị ức, Mi Lâm chưa từng sống một cuộc sống như vậy, nàng cảm thấy vì chuyện này chịu khổ một chút cũng xứng đáng.

Chỉ có điều tuy rằng canh thảo dược có thể làm dịu đi sự đau đớn mỗi khi độc tính phát tác nhưng sự tiêu hao sinh lực do độc dược gây ra lại không hề thuyên giảm, thêm vào đó là sự xung đột xảy ra khi nội lực ngày càng tăng cường, dẫn đến nàng hôn mê mấy lần. Một lần là hôn mê khi đang trên đường đi săn bắt về, may sao được một người cùng thôn gặp được đưa về nhà.

Tỉnh lại thấy mình nằm trên giường, Mộ Dung Cảnh Hòa ngồi đối diện với sắc mặt không tốt cho lắm, chưa kịp để nàng nghỉ lại xem xảy ra chuyện gì, đã nghe thấy giọng đàn ông khàn đặc tiếng lồng địa phương ngồi đó thao thao bất tuyệt.

Lờ mờ nàng thấy nam nhân nhỏ bé ngồi xếp phía cuối giường, vừa bưng bát nước uống vừa nói chuyện với Mộ Dung Cảnh Hòa. Chính xác mà nói, chỉ có ông ta nói còn Mộ Dung Cảnh Hòa phụ trách ngồi nghe.

Căn phòng bị bao phủ bởi một mùi hôi hám khó chịu, khiến Mi Lâm suýt nữa lại hôn mê.

Người đó nhìn thấy Mi Lâm tỉnh lại, thần sắc trở nên vui mừng, nếu như không bị ánh mắt lãnh đạm của Mộ Dung Cảnh Hòa ngăn lại thì e rằng đã vô vấp lao đến.

“Nương tử Lâm gia à! Cuối cùng nàng cũng tỉnh! uống chút nước nha...” Ông ta vừa nói vừa nhiệt tình đưa bát nước trên tay cho nàng.

Mùi hôi khó chịu đó càng thêm nồng nặc mỗi khi ông ta cử động, sắc mặt Mi Lâm khá nhợt nhạt, nhẹ nhàng gượng dậy đỡ lấy bát nước nhưng không uống.

“Ông là..Mặc dù nàng rất muốn đuổi nam nhân kì quái này ra ngoài, nhưng sự cẩn trọng trong bản năng khiến nàng chỉ cười nhạt, việc quan trọng trước mắt là làm rõ đầu đuôi sự việc.

Nàng vốn dĩ xinh đẹp, lúc cười càng thêm yêu kiều, sắc mặt nhợt nhạt làm tôn thêm vẻ liễu yếu đào tơ chứ không làm thuyên giảm vẻ đẹp khác biệt giữa nàng và các thôn nữ bình thường khác.

Người đàn ông đó ngẩn ngơ, nếu như Mộ Dung Cảnh Hòa không lạnh nhạt “hừ” lên một tiếng e rằng đã chảy nước miếng rồi.

Mi Lâm không vui vẻ gì nhưng cũng không hề biểu lộ ra ngoài, nàng lật chăn xuống giường rồi vén lại mép chăn cho Mộ Dung Cảnh Hòa, sau đó nhenham nhân kia lấp bấp giải thích hồi lâu mới hiểu, thì ra ông ta là người cứu nàng từ rừng về.

Dù sao cũng là ân nhân cứu mạng, không nên tỏ vẻ nọ kia, nàng chọn trong số thú rừng săn được một con hươu, hai con thỏ và năm con gà rừng dùng để hậu tạ, khó khăn lắm mới tiễn được ông ta về. Thôn Lão Oa Tử tuy rằng ngụ tại vùng sơn cước nhưng người biết săn bắt lại đếm trên đầu ngón tay, đa số đều dựa vào mấy mẫu ruộng đất cằn cỗi, vì vậy nàng đáp lễ như thế đã rất hậu hĩnh rồi.

Tiến khách ra về, nàng quay trở lại, trong phòng vẫn phảng phất mùi hôi khó chịu của người đó, sắc mặt Mộ Dung Cảnh Hòa đương nhiên không hề tốt chút nào. Mi Lâm vẫn nhớ như in phản ứng của hắn khi ngửi phải mùi từ Thi Quỷ, thấy hắn nhìn lâu như vậy vẫn chưa phát tác, nàng bất giác vừa buồn cười vừa thấy tội nghiệp.

“Ta muốn ra ngoài hóng gió một lát.” Hắn lên tiếng, dễ nhận thấy rằng chịu đựng không nổi nữa.

Mi Lâm nghe, đoạn nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện trời đã xé bóng, ráng mây đỏ bao trùm chốn sơn cước, màu lam xanh vút thiên không, tất cả vẽ lên một bức tranh thu nhẹ nhàng khoan khoái. Nhớ ra hắn cũng đã khá lâu không ra ngoài, nàng liền đáp ứng, sau đó đi tìm một chiếc ghế tạm bợ dựng sát tường rồi mới đi công hắn.

Mới công lên lưng chưa được mấy bước, tai nàng bất ngờ bị cắn, khiến nàng giật mình trùng chân suýt ngã.

“Nàng không được phép thích loại đàn ông này!” Mộ Dung Cảnh Hòa trầm giọng, ngữ khí không còn nghi ngờ gì nữa, giống ra lệnh hơn là thương lượng.

Mi Lâm định thần rồi lại tiếp tục đi ra ngoài, tỉ mỉ suy xét ý hắn, không nhìn được bật cười.

“Chàng nghĩ linh tinh gì thế?” Mọi người trong thôn đều cho rằng hai người là vợ chồng, ai còn dám có ý định gì với nàng. Hơn nữa, với sức khỏe hiện tại, thêm vào đó phải chăm sóc hắn, làm gì còn tâm sức đi gây tai vạ cho người khác đây.

Mộ Dung Cảnh Hòa bĩu môi, nghiêm nhiên không rời, “Vậy sao đối với hân ta nàng vẫn cười lẳng lơ vậy?”

Lẳng lơ, lẳng lơ, lẳng lơ... Trong nháy mắt, tâm trí Mi Lâm đều là hai từ này, chỉ thiếu mỗi không xuất huyết, lát sau mới tức giận nói: “Đối với chàng còn lẳng lơ hơn gấp bội, sao không thấy chàng làm sao?” Nàng tức đến nỗi không kìm chế được lời nói, dứt miệng phản ứng lại mới thấy ngượng chín mặt.

Mộ Dung Cảnh Hòa cười mừng rỡ, tâm trạng vui trở lại. Lúc Mi Lâm đặt hân xuống ghế thì thần sắc cũng khôi phục như bình thường, không còn vẻ mặt khó chịu như người khác nợ hân vài trăm vạn nữa.

Mi Lâm khoác thêm một tấm áo cho hân rồi trở về phòng thay chăn nệm mang đi ngâm, sau đó mở toang tất cả các cửa, lấy lá ngải xông lại căn phòng. Bản thân nàng cũng không rõ vì sao mình không thể chấp nhận được giường chiếu có mùi người lạ, vì nói cho cùng thì từ trước tới nay nàng cũng đâu ít lần chen lấn cùng người khác, thậm chí còn ở những chỗ bẩn thỉu hôi thối hơn thế này gấp bội.

Nàng không hiểu, cũng chẳng muốn hiểu, chỉ có điều tay làm nhưng đầu cứ nghĩ đến những lời mình nói lúc nãy, mặt càng đỏ, tim đập càng nhanh. Ngượng ngùng lẫn bối rối, thêm vào đó còn có cảm giác rất lạ của sự chờ đợi không nói thành lời, giống như... giống như hai người vẫn kề sát nhau cùng bò trong thông đạo nhỏ hẹp trước kia, hân áp sát tai thầm gọi tên nàng.

“Nữ nhân kia, nếu cả đời ta đều thế này, nàng có ở bên cạnh ta suốt đời không?” Ngay khi Mi Lâm ngồi xuống bên giếng giặt chăn nệm, Mộ Dung Cảnh Hòa đang nhìn về phía cuối trời, đột nhiên quay lại hỏi.

Suốt đời... Mi Lâm bỗng ngừng lại, ánh mắt vốn ử rữ càng thêm buồn bã, không trả lời.

Nàng làm gì có suốt đời để hứa hẹn.

Lúc này không thấy Mi Lâm trả lời, Mộ Dung Cảnh Hòa không hề không vui, chỉ cười sau đó lại hướng về phía trời xa.

Việc này đối với hai người cũng chẳng có gì to tát, đáng cảm ơn thì cũng cảm ơn rồi, đại khái câu chuyện đến đây kết thúc. Đâu ai ngờ ngày hôm sau có một mục già đến nhà.

Mi Lâm đang định đi sẵn, bà ta đến rất sớm, vừa đúng lúc nàng bước ra khỏi cửa phòng. Chồng mục họ Lưu, đương nhiên đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Mục Lưu đưa mắt nhìn Mi Lâm lúc đó đang cài then cửa, không hề chào hỏi mà chỉ đứng đó đánh giá nàng từ đầu đến chân một cách kì quái, như hận không thể lột hết quần áo ra để nhìn cho rõ ràng.

Mi Lâm nổi da gà, đang định mở miệng hỏi thì mục đã lầu bầu.

“Cô cũng là một tiểu nương tử thanh tú, chỉ là hơi gầy một chút, nhưng nhìn đáng vẻ chắc cũng có thể sinh nở...”

Sắc mặt Mi Lâm hơi biến, nhưng chỉ trong giây lát liền cười lên, rạng rỡ như hoa nở, đẹp rạng ngời khiến mục Lưu hoa mắt, trong lòng cảm thấy tiếc nuối, hoan hỉ tiến lại gần, chưa đợi nàng nói gì đã luyên thuyên một tràng.

“Tiểu nương tử, nàng đang định đi đâu vậy?” Mất nửa ngày mục mới nhận ra đối phương đang muốn ra ngoài?

Mi Lâm vừa đoán ý đồ của mục vừa cười, trả lời: “Chẳng phải mùa đông sắp sang rồi sao, trong nhà cũng chẳng có lương thực gì dự trữ, ta đang định vào rừng kiếm ít thức ăn.” Vì muốn thợ săn dạy cho cách xử lý lông thú và buôn bán thú săn, cả thôn Lão Oa Tử chẳng có ai không biết nàng có thể săn thú rừng, nên nàng cũng chẳng có gì để giấu giếm.

Nghe nàng nói xong, mục Lưu liền than thở, mãi đến lúc nụ cười trên môi Mi Lâm sắp tàn mới lẩm bầm đầy vẻ thương xót: “Thật tội nghiệp, để một nương tử liễu yếu đào tơ thế này suốt ngày vào rừng săn thú, nếu như gặp phải hổ dữ hay còn trùng độc thì biết làm sao?”

Mi Lâm đương nhiên vẫn tươi cười, nhưng không nói gì, cũng không hề có ý định mời mục ta vào nhà.

Mục Lưu thấy Mi Lâm không đáp lời, đành phải tự nói tiếp, “Nếu như trong nhà có nam nhân hữu dụng thì tiểu nương tử đâu phải khổ thế này?”

Ảnh mắt thanh tú của Mi Lâm bỗng sắc lại, ngữ khí cũng biến lãnh đạm: “Mụ nói gì kỳ vậy? Nhà ta sao lại có nam nhân nào không hữu dụng?” Cho dù Mộ Dung Cảnh Hòa có không đi đứng được thì cũng hữu dụng hơn hầu hết đàn ông trên đời này. Nàng tức giận, nhưng lại không ý thức đến mình bất giác coi Mộ Dung là nam nhân của mình.

Nghe rồi, mụ Lưu lộ rõ vẻ mặt xem thường, ầm ừ một tiếng mới chú ý đến nàng đang tức giận, vội vàng cười cười nói nói: “Nhà tiểu nương tử có đàn ông, mụ đây tất nhiên đã biết, chỉ là thứ ư đắc tội, đương gia nhà nương tử không làm liên lụy đến nương tử đã may mắn rồi, có gì mà hữu dụng.”

“Đã biết sẽ đắc tội người khác tại sao vẫn cứ nói?” Mi Lâm cười nhạt, không khách sáo nữa, “Người đàn ông của ta hữu dụng hay không đâu có liên quan gì đến mụ, xin mụ về cho.” Nói đoạn, liền chuẩn bị ra ngoài.

Mụ Lưu cho rằng một nữ tử xinh như hoa như ngọc cả ngày đối mặt với một người tàn phế, tất nhiên có nhiều điều uất ức, chắc chắn cũng cần người tâm sự, mụ đâu ngờ đến đối phương sẽ phản ứng như vậy, lúc này trở nên sượng sùng, bèn vội vàng nắm lấy vạt áo người đối diện níu lại.

“Mụ còn có việc gì nữa vậy?” Mi Lâm có ý định cư nơi đây lâu dài nên cũng không muốn đắc tội người khác, liền nhẫn nhịn, ngữ khí cũng nhẹ nhàng hơn.

Lo lắng mục đích thật vẫn chưa nói ra đã bị đuổi về, lần này mụ Lưu cũng không vòng vo nữa, thành thật trình bày vấn đề.

“Mong tiểu nương tử đừng trách, hôm nay mụ đây đến thật ra là để báo hi cho nương tử thôi.”

Mí mắt Mi Lâm giật giật, trong lòng bỗng dưng có cảm giác kỳ lạ nhưng vẫn không nói gì.

Mụ Lưu đành tiếp tục: “Vệ Lão Nhị trong thôn, nương tử cũng quen biết đó.” Nhìn thấy Mi Lâm có vẻ nghi hoặc, mụ liền bổ sung, “Chính là người hôm qua cứu nương tử từ rừng ra ấy.”

Mi Lâm gật đầu tỏ ý nhớ ra. Mụ Lưu lại tiếp tục: “Vệ Lão Nhị thích nương tử, muốn cưới nương tử về làm vợ. Nhà Vệ Lão Nhị có năm mẫu ruộng ngập nước thượng hạng, bốn mẫu ruộng phiê nhiều, hơn nữa lại chưa từng kết hôn...”

Nghe đến câu muốn đón nàng về làm vợ, Mi Lâm bàng hoàng, làm sao còn có thể nghe thấy những lời ba hoa đàng sau nữa.

“Mụ à, nhà ta có nam nhân rồi.” Nàng vừa buồn cười vừa tức, ngữ khí càng nặng.

Mụ Lưu ngừng lại, nhìn nàng một cách kỳ lạ, “Thì đâu có vấn đề gì? Thôn này mấy nhà chẳng phải cũng một vợ hai chồng sao? Vệ Lão Nhị lại không tị hiềm, còn sẵn lòng giúp nương tử nuôi kẻ tàn phế ấy. Để ý thấy sắc mặt Mi Lâm thay đổi, mụ Lưu biết mình lỡ lời, vội vàng đánh hờ vào miệng, xuyết xoa vài tiếng, “Mụ đây miệng thối, mong nương tử đừng trách, đừng trách.”

Mi Lâm cố kìm nén lại sự tức giận, chỉ mím chặt môi không nói gì.

“Việc tốt như này biết đi đâu tìm được. Nếu tiểu nương tử gật đầu, sau này chỉ cần ngồi nhà hưởng phúc thôi.” Càng nói mụ Lưu càng không lần ra được đối phương đang nghĩ gì, lại sợ lỡ lời đắc tội người ta, vội vàng tổng kết.

Mi Lâm nhắm mắt lại, cố gắng nhẫn nhịn, sau đó mở mắt với vẻ mặt đầy đáng thương.

“Đa tạ mụ quan tâm, nhưng phụ nữ tốt không chung hai chồng, ta đây không dám gánh cái tiếng xấu đó lên mình. Thấy mụ Lưu đang định tiếp tục giảng giải, nàng vội nói: “Hơn nữa đương gia nhà ta cho dù đi lại không tiện nhưng chàng rất tốt, ta mà tái giá chàng nhất định rất thương tâm. Sức khỏe chàng vốn đã yếu, giả sử vì chuyện này mà xảy ra chuyện gì, ta đây sao có thể yên tâm ngồi hưởng phúc?”

Những lời này làm mụ Lưu cảm khẫu, có vẻ sợ án mạng xảy ra, mụ cũng không muốn tiếp tục thuyết phục, đành tùy tiện nói vài câu, bảo Mi Lâm suy nghĩ lại rồi hậm hực ra về.

Nhìn mụ ta đi khỏi, Mi Lâm cũng chẳng còn tâm trạng gì để sẵn bản nữa, biết bao tức giận nén chịu này giờ không biết trút vào đâu.

Mộ Dung Cảnh Hòa đang nằm tựa trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy nàng tức giận đi qua đi lại trong gian bếp không biết làm gì cho hết giận, sau đó lại qua gian chứa củi ôm một đống củi ra ngoài sân. Nhìn từ thế bỏ củi đó của nàng giống đang chém người hơn là đang bỏ củi. Thấy vậy, hắn không kìm nén được, cười phá lên.

“Nữ nhân kia, nàng lại đây một lát.” Hắn gọi.

Mi Lâm tiếp tục bỏ thêm vài khúc củi, sau đó mới dừng lại, ngoảnh nhìn nam nhân bên trong khung cửa sổ với ánh mắt vui mừng, vẫn tấm áo trắng cũ màu, mái tóc đen tản ra sau gối, thần sắc uể oải, khuôn mặt khô ngô có đôi chút nhợt nhạt, nhưng ánh mắt lại tràn đầy niềm vui.

Mới thấy vậy thôi, những tức giận trong nàng bỗng tan biến, bên tai chỉ nghe thấy nhịp tim đang thổn thức. Nàng cúi đầu, thấy nóng hai bên tai, bẽn lẽn một cách kỳ lạ.

“Này, điếc rồi sao? Gọi nàng lại đây, không nghe thấy gì à?” Mộ Dung Cảnh Hòa lại lần nữa lên tiếng gọi, ngữ khí chứa điều gì đó kỳ quái.

Qua thì qua! Mi Lâm ngẩng mặt lên lườm, sau đó buông chiếc rìu trên tay xuống, đi về phía hắn.

Chú thích:

(14) Nguyên lý âm dương trong Kinh Dịch.

(15) Là một đồ hình miêu tả cho thuyết âm dương trong văn hóa phương Đông, chính là hình

(16) Là hình ảnh sắp xếp các quẻ bát quái thành vòng tròn theo một trật tự nhất định

(17) Tám quẻ trong bát quái đồ.

(18) 1 lý bằng 414 mét.

17. , Chương 09

Chương 9

Mi Lâm lại gần cửa sổ.

Mộ Dung Cảnh Hòa sốt sắng ra mặt, vội nói: “Vào nhà chứ, nàng đứng ngoài đó nói chuyện sao được?”

Mi Lâm cũng không biết vì sao thấy bộ dạng hắn như vậy cũng khá thuận mắt, lập tức chẳng nói chẳng rằng men theo dọc tường đi đến cửa chính, sau đó đẩy cửa bước vào. Ngăn cách phòng trong và gian ngoài là một tấm rèm, mỗi khi ra ngoài nàng lại vén tấm rèm này lên để tầm quan sát của hắn có thể rộng hơn.

Khi nàng bước vào, Mộ Dung Cảnh Hòa đã quay đầu lại, chăm chú nhìn về phía nàng. Ánh mắt lấp lánh ấm áp khác thường.

Bị hắn nhìn như vậy, Mi Lâm mất tự nhiên đến mức chân tay cũng trở nên thừa thãi. Khó khăn bước được đến bên giường, ngồi xuống mới thấy thoải mái phần nào.

“Nàng đang giận dữ gì vậy?” Mộ Dung Cảnh Hòa hỏi, ngữ khí rất ôn hòa, ôn hòa đến mức gần như là dịu dàng.

Dịu dàng... Mi Lâm bỗng thấy ớn lạnh trong người, cho rằng đầu mình nhất định có vấn đề, sao có thể dịu dàng từ dịu dàng để hình dung nam nhân này. Trong ký ức không phải hắn chưa từng dịu dàng với nàng, nhưng lúc đó chẳng qua là đóng kịch cho Mục Dã Lạc Mai xem, còn bây giờ thì đâu cần...

“Này, nàng làm gì mà ngăn người ra thế, không lẽ muốn lấy tên thôn phu hôi hám đó?”

Mi Lâm bị kích động bởi câu nói này của hắn, ngẩng đầu, nhìn Mộ Dung Cảnh Hòa đang cười tủm tỉm, ẩn ý như trêu đùa, làm gì có chút nào là dịu dàng. Trong lòng có chút lạc lõng, nàng cười nói: “Thiếp chẳng phải đã từ...” bỗng dừng lại, nghĩ thấy chuyện này có đôi chút buồn cười, vì nó mà tức giận cũng chẳng nghĩa lý gì, nghĩ vậy nàng bèn nói: “Tên Vệ lão nhị đó đúng là hơi bản thủ thật, nhưng nếu chung sống thì cũng không nên tính toán nhiều vậy, thiết thực là được rồi...” Nhưng tên đó không chỉ bản thủ, thậm chí còn thô tục, cứ cho là nàng có ý cũng không thể nào vừa ý được.

Mộ Dung Cảnh Hòa đâu biết ý của nàng là gì, chỉ thấy khó chịu, hắn vốn là người nóng tính, một khi đã khó chịu, thì làm sao để cho nàng tiếp tục nói, lập tức cười nhạt ngắt lời: “Vậy sao nàng không đồng ý lấy hắn ta?”

Mi Lâm dừng lại, tức tối vì ngữ khí mỉa mai này, hơn nữa trước đó đã vì chuyện này mà nhần nhện, bây giờ hai loại cảm giác kết hợp lại khiến cho sắc mặt càng trở nên không tốt.

“Ta đồng ý hay không đồng ý thì cũng đâu liên quan gì đến Mộ Dung Vương gia chàng đây?” Nói đoạn lập tức đứng dậy bỏ đi ra ngoài. Tính cách nàng vốn không phải dữ dằn gì, nhưng không biết tại sao cứ nghe giọng nói đó của hắn lại thấy khó chịu, có lẽ mình cần phải yên tĩnh một chút để suy nghĩ lại.

Nàng đâu ngờ Mộ Dung Cảnh Hòa thấy mình tức giận, tự dưng lại cười lớn.

“Không được đi, ta còn chuyện muốn nói.” Hắn chậm rãi gọi.

Mi Lâm từ trên cao nhìn, thấy bộ mặt làm ra vẻ vô tội của hắn, vừa tức vừa buồn cười, thấy người này quá ư vô lại, nói chuyện đường hoàng với hắn, hắn lại cúi kính gây sự, khi không thèm để tâm đến, hắn lại bày ra vẻ mặt như chưa có chuyện gì xảy ra. Đúng là... đúng là khiến người ta bất lực.

“Chuyện gì?” Nàng nói không mấy thiện cảm, hàm ý nếu hắn ta không nể mặt thì đừng hòng mong nàng sẽ đếm xỉa đến nữa.

Mộ Dung Cảnh Hòa ngửa cổ lên nhìn nàng, tư thế này đương nhiên khiến hắn bất mãn, nhưng không hề thể hiện ra ngoài, chỉ cười nói: “Ta ngồi thế này lâu quá, thấy khó chịu, giúp ta đổi tư thế..

Thực tế, nếu Mi Lâm đi săn thú thì hắn bắt buộc phải ngồi im một tư thế như này, nhưng nàng có ở nhà thì đương nhiên cũng có thể tùy ý thay đổi.

“Muốn nằm xuống?” Mi Lâm biết hắn khổ, cũng không tính toán gì chuyện ban nãy, thế là vừa cúi thấp xuống giúp hắn điều chỉnh lại đệm ở sau lưng hắn vừa hỏi.

“Ừ, nằm nghiêng.”

Mộ Dung Cảnh Hòa bỗng chốc trở nên ngoan ngoãn, Mi Lâm không thể không ngẩng lên nhìn, đúng lúc tim đang đập thình thịch thì nghe thấy giọng nói ảm áp của hắn: “Nàng là nữ nhân của ta.”

Lúc đó nàng một tay đang nâng gáy hắn, một tay đang dèm lại chăn, hai người sát lại rất gần, gần đến mức có thể cảm nhận rõ hơi thở của nhau. Nghe thấy những lời đó, nàng ngơ ngàng dừng lại, hắn đột nhiên quay đầu hôn nhẹ lên môi nàng.

Mi Lâm chỉ thấy đầu óc bỗng quay cuồng, thấy trống rỗng một hồi. Mộ Dung Cảnh Hòa cũng không thúc giục nàng, đợi nàng dần dần định thần, nhìn thấy khuôn mặt như cười mà không phải cười của hắn, còn cả sự nghiêm túc không thể nghi ngờ trong đôi mắt ấy.

Có một làn hơi nóng không thể khống chế đang lan dần lên cổ, nàng tách rời khỏi mặt Mộ Dung Cảnh Hòa, nhẹ nhàng đặt hắn nằm ngay ngắn, sau đó mới giúp hắn chuyển mình quay vào trong phòng, còn cẩn thận đặt vài thứ đỡ lưng để duy trì tư thế. Đối với những lời hắn vừa nói nàng không biết phản ứng ra sao, lại hoặc là nàng còn nghi ngờ mình nghe nhầm.

Tuy nhiên, Mộ Dung Cảnh Hòa cũng không dừng lại ở đó, đợi nàng đứng lên rồi chậm rãi lặp lại một lần nữa.

“Nàng là nữ nhân của ta. Nàng không được lấy ai khác ngoài ta.” Rõ ràng rất dịu dàng ảm áp, nhưng trong đó lại pha chút ngang ngược và ham muốn sở hữu, cảm giác đó khiến người ta phải run sợ.

Tim Mi Lâm bỗng ngừng đập giấy lát, nhìn vào mắt hắn, nhưng lại nhanh chóng né tránh ánh mắt nồng nhiệt ấy, trong lòng xao động đến mức không biết trả lời thế nào, hồi lâu mới miễn cưỡng lên tiếng, nhưng giọng nói lại vô cùng nhỏ nhẹ.

“Thiếp đâu muốn lấy ai đâu...” Nói xong lại cảm thấy đây chẳng khác gì nhận lời yêu cầu vô lý của hắn, nàng xấu hổ, vội vàng cúi đầu đi ra ngoài, cũng không thêm để tâm xem hắn còn muốn nói gì nữa không.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn nàng lúng túng đi ra, ánh mắt dịu dàng cười nhẹ. Nhưng nghĩ đến tên Vệ Lão Nhị to gan kia thì ánh mắt bỗng trở nên đăm chiêu, trong đó ẩn chứa sát khí vô cùng mãnh liệt.

Mi Lâm lúng túng, cũng không biết nên đi đâu, lại sợ Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn thấy, ngại không dám đứng trong sân, đi lòng vòng một hồi, cuối cùng lại quay trở về gian bếp.

“Đúng là vô dụng..Đội nhịp tim trở lại bình thường, nàng mới tự trách bản thân, nhưng lại không biết rằng khóe môi đang tủm tủm cười, đôi mắt cũng ánh lên những tia hạnh phúc.

Định thần lại, nàng định đun nước pha trà hay gì đó hai người cùng uống, cầm gáo nước trên tay, bất giác lại nhớ tới câu nói của hắn, cảm môi vừa buồn cười vừa ngượng ngùng. Sau đó nghĩ đến thần tình của hắn nói chuyện, nhịp tim xao động, nàng đỏ mặt, hơi ngẩn người.

“Hắn rất biết lừa người, có nên coi là thật không đây?” Một hồi lâu, nàng mới bình tĩnh lại, tự quả trách mình. Nói thì nói là vậy, nhưng sự ngọt ngào, ấm áp đó vẫn trào dâng trong tim nàng.

Mặc dù nàng không phải người đa tâm, nhưng khi phát hiện Mộ Dung Cảnh Hòa để ý đến việc này cũng không thể kìm chế được rung động vì câu nói của hắn, cũng không muốn né tránh nữa. Nàng thầm nghĩ, có lẽ đây chính là cái cảm giác thích mà người ta thường nhắc đến sao.

Trong giây phút rút ra kết luận đó, trái tim loạn nhịp của nàng bỗng nhiên vững vàng trở lại.

Thích... ừ thì thích.

* * *

Cho dù một người đã khẳng định quyền sở hữu của mình, một người thì biết rõ tâm ý của bản thân, nhưng cuộc sống của cả hai cũng chẳng có gì thay đổi, cũng giống như trước đây, thỉnh thoảng cãi nhau mấy câu, một giây trước còn giận dỗi ngút trời, ngay sau đó lại bị hắn lừa cắn vào tai.

Mi Lâm thấy Mộ Dung Cảnh Hòa đúng là khắc tinh của đời mình, khiến nàng vừa giận vừa vui. Còn tên Vệ Lão Nhị mà mục Lưu giới thiệu, nàng nghĩ ông ta chắc cũng biết khó khăn mà lùi bước, sẽ nhanh chóng quên ngay chuyện này thôi. Nhìn sương giăng bên ngoài, mùa đông cũng sắp đến, quần áo ấm của hai người vẫn chưa chuẩn bị kịp, nàng không thể không khẩn trương đi săn thú, ngoài để đổi thức ăn ra còn phải mua mấy bộ đồ ấm áp mùa đông, nhất là phải có thêm hai tấm chăn lông mới.

Thường thì chưa sáng rõ nàng đã ra ngoài, buổi trưa trở về, một là để giúp Mộ Dung Cảnh Hòa đổi tư thế, giải quyết chuyện ăn uống vệ sinh cá nhân cho hắn, hai là nàng cũng cần uống thuốc giảm đau, tránh việc giống lần trước bất tỉnh ở trong rừng.

Vì chỉ đi nửa ngày nên nếu trời không mưa, sợ Mộ Dung Cảnh Hòa buồn chán, nàng đều mở cửa sổ. Thôn dân thật thà, chỉ cần không phải đi xa lâu ngày thì không cần khóa cửa, thế là Mi Lâm chỉ đóng hờ then cài.

Nàng không thể ngờ được rằng, ngày hôm sau đợi khi nàng ra ngoài, ở nhà đón một vị khách không mời mà đến.

Thời tiết cũng không phải rất lạnh, nhưng Vệ Lão Nhị lại nhét hai tay vào ống tay áo, đứng trước cửa, đi đi lại lại rất lâu. Mãi đến khi thấy có người đang đến gần mới đẩy cửa đi vào, sau đó đóng lại.

Hắn ta rất vội vàng, đến hơi thở cũng nhìn thấy rõ mồn một. Đặc biệt là khi nhìn thấy Mộ Dung Cảnh Hòa ở bên trong, lại càng run hơn gấp bội.

Khi thấy Mộ Dung Cảnh Hòa chăm chú nhìn với vẻ lạnh nhạt, hắn ta lại không ý thức nhét tay vào ống áo, quay mình về phía cửa sổ, đưa mắt nhìn bốn xung quanh. Biết rõ là Mi Lâm không có nhà, thực ra hắn ta

cũng thừa thời cơ nàng không ở nhà để tìm đến, nhưng lại không tìm được niềm hi vọng được nhìn thấy nàng.

Sát khí trong Mộ Dung Cảnh Hòa lại một lần nữa trở dậy, nhưng sự lạnh nhạt trên khuôn mặt giúp hắn kìm chế lại, chuyển sang cười ôn hòa.

“Ừ, người thấy ta rồi đấy, có muốn đi đâu cũng không được, thành ra khổ cho...” Hắn nói giọng khổ tâm. Nhìn thì cảm thấy rất thân mật với vị khách không mời mà đến này, nhưng thực ra đến một câu mời vào nhà chơi cũng không có. Cũng chẳng phải hắn không muốn đóng kịch đến cùng, chỉ là không thể nào chịu nổi mùi hôi của hắn ta, cũng không muốn Mi Lâm phải một lần nữa đi giặt chăn nệm.

Cũng may Vệ Lão Nhị quá run, không chú ý đến điều này, hơn nữa cho dù hắn ta có để ý đến thì cũng chẳng suy xét gì, vì cũng giống Mộ Dung Cảnh Hòa, hắn ta không muốn ngồi cùng đối phương trong căn phòng bí hẹp đó, như vậy áp lực đối với hắn còn tăng lên gấp bội.

Không biết lấy gì để nói chuyện, lúc thì khen phòng gọn gàng, lúc thì lại khen Lâm gia huynh đệ thật có phúc, khi nhắc đến Mi Lâm, mặt hắn lộ rõ vẻ hâm mộ lẫn ham muốn khiến Mộ Dung Cảnh Hòa cảm thấy lồng ngực như muốn phá ra, nếu như không phải vì không cử động được, hắn đã sớm dạy cho tên này một trận rồi. Nhưng bây giờ hắn lại chẳng làm được gì, cái cảm giác ngột ngạt đó khiến hắn càng cười càng sáng lạn.

“Tâm ý của Vệ huynh đệ, tại hạ cũng biết đôi chút.” Hắn đột nhiên nói, nói ra lời này bỗng thấy buồn nôn.

Vệ Lão Nhị vốn đứng đó khen đông khen tây, đôi mắt ti hí chột trợn tròn, khiến người khác có thể nhìn rõ tơ máu, cả gổ mắt bên trong đó, cộng thêm bộ dạng nhẩn nhện từ nãy đến giờ, nhìn rất giống một con cóc ghẻ.

Mộ Dung Cảnh Hòa thầm chửi một câu, ra vẻ đau khổ cười nói: “Chỉ là nội nhà ta cũng là người cứng đầu, chuyện này quả khiến người khác khó xử...”

Thấy hắn không hề phản đối, Vệ Lão Nhị sốc lại tinh thần, định thừa cơ làm tới, kéo người trước mặt về phe mình, như thế Mi Lâm có không đồng ý cũng phải đồng ý. Hắn ta vốn là người không biết ăn nói, vậy mà nói được ra những lời khiến Mộ Dung Cảnh Hòa suýt chút nữa thì ngất đi.

“Chỉ cần Lâm huynh đệ đây đồng ý, nàng ấy là phận nữ nhi còn có thể nói được gì, chẳng phải đều nghe lời huynh sao? Lâm huynh đệ này, người xem người cả ngày chỉ có thể nằm trên giường, để cho tiểu nương tử ở ngoài bốn ba, nàng ấy lại xinh đẹp như vậy, nhờ...”

Mộ Dung Cảnh Hòa không thể cố cười được nữa, nhưng lại không biểu lộ tức giận ra ngoài, chỉ có điều cánh tay đặt trên chân nắm rất chặt, chặt đến mức lòng bàn tay đau rất cũng không buông ra.

“Hơn nữa huynh... e rằng chuyện ấy cũng không được nữa phải không, tiểu nương tử đang thời thanh xuân...” Vệ Lão Nhị càng nói càng hăng hái, càng nói càng thấp hèn, không hề biết rằng chính những lời này đã đẩy bản thân mình vào con đường chết.

“Được... Được...” Mộ Dung Cảnh Hòa cắn răng nói liên tiếp mấy câu, không muốn cho hắn tiếp tục.

Vệ Lão Nhị dừng lại tỏ vẻ mừng rỡ: “Như vậy là Lâm huynh đệ đây đồng ý rồi?”

“Được... quá được...” Mộ Dung Cảnh Hòa lại nói liền hai câu được, sau đó tươi cười với hắn: “Đây đương nhiên là chuyện vui lớn, ta có gì mà không đồng ý chứ, chỉ là...” Nhìn ra dáng vẻ của gã đàn ông thấp bé thô tục đang mừng rỡ, hắn ngừng lại giây lát mới nói tiếp: “Chỉ có điều ta đồng ý thì có nghĩa lý gì đâu, nội tử tính cách cứng rắn, người mà không thể làm cho nàng ưng người thì cũng chịu, chẳng thể đến gần được đâu.”

Vệ Lão Nhị cũng không hẳn quá hồ đồ, vừa nghe xong câu này liền vội vàng hỏi làm sao mới khiến tiểu nương tử thích mình.

“Nàng ấy thích nhất là son Tuyết Lý Hồng ở Thất Bảo Trai, chỉ có điều son đó rất đắt, sợ người không dám mua.” Mộ Dung Cảnh Hòa lạnh nhạt nói, im lặng giây lát, lại tiếp tục: “Nếu như người có thể mua được loại son đó, nàng ấy nhất định sẽ rất thích, có khi còn chẳng cần sính lễ gì nữa.” Vệ Lão Nhị một lòng chỉ

muốn làm thế nào để cưới Mi Lâm về nhà, nghe vậy sao dám không đồng ý, vội vàng xác định lại vài lần, biết rõ là chỉ ở Thất Bảo Trai mới có loại son đó, liền vội vàng ra về.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn dáng hắt ta mất hút ngoài sân, sắc mặt mới dần dần nguôi lại.

“Nữ nhân của bản vương cũng dám dòm ngó, chán sống rồi sao?”

Sau đó ba ngày, khắp thôn đều bàn tán về cái chết của Vệ Lão Nhị. Nghe nói lúc đứng trú mưa dưới sườn núi bị đá lở lăn vào, cả người bị đè nát, gần như không nhận dạng được. Nhà hắt có phụ mẫu huynh đệ, nghe tin đương nhiên rất tiếc thương, sau đó mới nhớ ra trước đây hắt có nhờ mẹ Lưu đến gặp Mi Lâm làm mối, thêm vào đó Mộ Dung Cảnh Hòa lại tàn phế toàn thân, hai chuyện này quy về một mối, vậy là bao nhiêu tội lỗi đều đổ hết lên đầu Mi Lâm, còn kéo đến nhà nàng gây sự, nói nàng mệnh sao chổi, tướng khắc phu.

Mi Lâm bị làm phiền một cách kỳ lạ, nhưng không ai biết rằng, buổi chiều ngày thứ hai sau khi Vệ Lão Nhị đi vào thành, có một vị khách thần không biết quý không hay đã tìm đến nhà nàng.

Sau vụ của Vệ Lão Nhị, Mi Lâm lo lắng mất một thời gian dài, sợ khi nàng ra ngoài, người nhà hắt lại kéo đến làm phiền Mộ Dung Cảnh Hòa. Chẳng cần làm gì khác, chỉ cần châm một mồi lửa, đối với người không cử động được như hắt thì thế là đủ. Nhưng nếu không ra ngoài thì đồ ăn dự trữ từ trước cũng chẳng còn bao nhiêu, sớm muộn cũng rơi vào tình cảnh khánh kiệt. Nàng nghĩ đi nghĩ lại cũng không biết làm thế nào cho phải, tự dưng dẫn đo có nên rời khỏi thôn Lão Oa Tử này đi tìm nơi khác hay không. Vì chuyện này mà nàng bị Mộ Dung Cảnh Hòa cười chê không ngớt.

“Rõ ràng hung hãn như sói, gian xảo như hồ ly mà lại sợ mấy tên bản cổ nông này sao?” ừ, nếu như hung hãn thì đâu khổ sở đến mức này. Còn xét độ gian xảo thì đâu có ai sánh được với hắt? Hơn nữa, nếu một thân một mình liệu nàng phải sợ gì ai? Chỉ là mấy hôm nay hòng nàng hơi khó chịu nên chẳng thèm bắt bẻ lại hắt.

Mộ Dung Cảnh Hòa cười, “Nàng làm gì đi đâu cứ đi, nếu có mỗi chuyện nhỏ nhặt này ta cũng không ứng phó nổi thì đúng thành phế nhân như người ta nói rồi.” Người ta ở đây chỉ người nhà của Vệ Lão Nhị, hôm đó đến đúng là câu khó nghe nào cũng chữ.

Nghe thấy hai từ phế nhân, Mi Lâm cúi mặt xuống, người nhà họ Vệ ức hiếp người quá đáng, nếu không phải vì muốn ở lại đây định cư lâu dài thì nàng làm sao có thể nhẫn nhịn đến mức này, liên lụy hắt bị người khác làm nhục.

“Sao, không tin tưởng ta?” Mộ Dung Cảnh Hòa đâu có biết nàng đang tự trách mình, chỉ nghĩ nàng cho rằng hắt là người vô dụng, lập tức cảm thấy không vui.

Mi Lâm lắc đầu không nói gì, cởi giày nằm xuống cạnh hắt.

Từ trước đến nay, hai người vẫn ngủ cùng nhau, nhưng như giữa thanh thiên bạch nhật nằm chung, chưa từng phát sinh bất cứ điều gì. Mộ Dung Cảnh Hòa có chút kinh ngạc, nhưng lại khẽ động lòng, lập tức quên hết những gì không vui trước đó.

“Ngày mai ta vào rừng.” Một hồi lâu nàng mới lên tiếng. Nàng nghĩ đến khi chuẩn bị xong vật dụng ủa đông nàng sẽ ở nhà cả ngày cùng hắt, sẵn tiện may vài bộ quần áo ấm. Nàng thuê thừa may vá không giỏi, nhưng học hỏi người khác kiểu gì cũng xong.

Ngắm nhìn khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc, nàng tỉ mỉ vạch ra cuộc sống của hai người sau này, miệng không ngừng lú lo. Mộ Dung Cảnh Hòa chẳng mấy khi phối hợp như thế, ừ ừ liên tiếp, có lúc còn bổ sung một vài câu. Nàng thấy phần khởi vô cùng, cuộc sống như vậy nghĩ thôi đã thấy hạnh phúc, nhưng không thể ngờ rằng, cuộc sống này đối với người khác là một sự nhàm chán thì với nàng, mãi mãi vẫn chỉ là một giấc mơ.

* * *

Hôm sau, nàng lại vào rừng săn thú, nhưng vẫn thấy không yên tâm, nên trước khi đi nàng đặc biệt nhờ những người thợ săn tốt bụng và hàng xóm, nếu có việc gì thì ra tay giúp đỡ. Cũng không biết là do lời nhờ

vả của nàng có tác dụng hay Mộ Dung Cảnh Hòa có cách đối phó, mấy ngày liền đều không có chuyện gì phát sinh, cho đến khi nàng lại một lần ngắt xỉu trong rừng.

Khi tỉnh lại thấy bên ngoài sắc trời chuyển tối, nàng biết mình cũng không thể mãi như thế này được.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhất quyết cùng nàng ở lại nơi hoang vu hẻo lánh này, chắc có lý do riêng của hắn, Mi Lâm không hề muốn tìm hiểu rõ vì sao, cũng như nàng có một số chuyện không muốn nói với hắn. Thế nhưng lượng dùng của thuốc giảm đau ngày một tăng lên, nàng biết sức khỏe của mình ngày một suy giảm, nguồn nội lực mạnh mẽ ấy cũng ngày càng khó khống chế. Nhất định phải giải quyết xong khi còn trong phạm vi có thể kiểm soát được.

Cổ họng khô khan khó chịu như có thứ gì đó chặn bên trong, nàng ho vài tiếng rồi mới vất vả đứng lên. Bên cạnh là mấy con gà rừng, thỏ rừng, những con thú lớn đã chạy thoát hết. Hôm nay nàng tiêu tốn mất hơn nửa ngày, còn không cả nghỉ trưa. Nghĩ đến Mộ Dung Cảnh Hòa đang ở nhà đợi mình về, nàng vội vàng, không màng đến sức khỏe vẫn còn rất yếu, nhanh chóng nhặt những thú rừng săn được về nhà.

Nguồn nội lực ngang tàng ấy lưu động ở những kinh mạch yếu ớt trên cơ thể nàng, đau đớn như bị lắng trì, trán nàng lấm tấm mồ hôi, dần rơi xuống làm hoen mờ đôi mắt. Không rõ trải qua biết bao lần đưa tay áo lên lau trán, cuối cùng khoảnh sân vườn với những hàng rào bao quanh mới mập mờ hiện lên trong sắc trời sẫm tối.

Chưa vào sân, nhìn qua hàng rào đã thấy Mộ Dung Cảnh Hòa vẫn với tư thế ban sáng ngồi cạnh cửa sổ, cúi đầu không biết đang nghĩ gì, một bên sườn mặt bị chiếu bởi sắc nhạt của nắng chiều mơ hồ không rõ. Mi Lâm bỗng thấy đau xót, tự dừng xuất hiện trong đầu ý nghĩ cương quyết bằng mọi giá phải tìm ra biện pháp giúp hắn nối lại kinh mạch bị đứt.

Nghe thấy tiếng mở cửa gian chứa củi, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt sâu lắng, không hề yếu đuối như tưởng tượng.

“Ta về rồi.” Mi Lâm cười nói, cố gắng ra vẻ tự nhiên như không có chuyện gì xảy ra, sự đau đớn miễn cưỡng giấu trong nụ cười cứng nhắc. Thế nhưng sau khi cất lời, nàng mới phát hiện ra giọng mình khàn khàn khác thường, biết rằng đó là ảnh hưởng của cơn đau, thấy vậy đành nói ít được lời nào hay lời đó.

Mộ Dung Cảnh Hòa không nói gì, lại quay đầu đi, trở về tư thế ban nãy.

Mi Lâm biết hắn đang tức giận, cũng không để bụng, vớt tạm thú rừng săn được xuống đất, ra giếng múc nước rửa chân tay rồi lại nhanh chóng trở vào.

Thắp sáng ngọn đèn trên bàn, khi quay lại thấy Mộ Dung Cảnh Hòa đang nhìn mình. Nàng tưởng hắn sẽ hỏi điều gì đó, nhưng hắn không hề nói gì. Mi Lâm cuối cùng cũng thở phào một tiếng, nhưng cũng thấy có gì đó lạc lõng trong lòng.

Đi lại về phía hắn, đưa tay lần vào trong chăn, thấy vẫn còn khô, hắn không hề vì nàng về muộn mà không cầm được.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn từng động tác cử chỉ của nàng không chớp mắt, ánh mắt đen sắc ấy tỏ rõ vẻ không vui, lạnh lùng nói: “Không ăn gì lung tung, ta vẫn có thể khống chế.” Hiển nhiên hành động của nàng khiến hắn cảm thấy bị sỉ nhục, không tránh khỏi nhớ đến những chuyện không vui lúc trước.

Mi Lâm hơi đỏ mặt, nhưng không phản bác, chỉ mở tròn đôi mắt vô tội nhìn hắn. Chuyện này nàng tự thấy mình có đôi chút quá đáng nên đương nhiên không so đo với hắn, nhưng cũng không được xin lỗi, kiểu gì cũng khiến hắn cảm thấy khó chịu hơn, vì vậy tốt nhất là không đàm luận gì thêm.

Sự căm giận của Mộ Dung Cảnh Hòa bị ánh mắt của nàng làm cho tiêu tan hết, thêm vào đó cũng chẳng là chuyện vinh dự gì, cũng chẳng muốn tiếp tục làm chi, chỉ nói: “Ta muốn uống nước.”

Mi Lâm vội vàng chuyển mình, ra bàn rót chén trà mát, sau đó đỡ hắn uống. Mộ Dung Cảnh Hòa chau mày nhưng không nói gì.

“Muốn đi vệ sinh à?” Mi Lâm không phải người khó tính trong việc ăn uống, vì vậy cho dù để ý đến từng nét biến đổi nhỏ trên khuôn mặt Mộ Dung Cảnh Hòa, cũng không ngờ được trà có vấn đề, chỉ sợ hắn đang nội cấp.

Mộ Dung Cảnh Hòa lắc đầu, vốn không muốn nói gì, nhưng lại không nhịn được: “Hôm nay chưa ăn uống gì, cũng không buồn.” Câu nói của hắn nghe như lời giải thích, vừa giống oán trách, vừa giống an ủi, khiến người ta không hiểu nổi.

“Ban ngày... ban ngày... Ta đi làm cơm ngay đây.” Mi Lâm vốn định tìm lý do giả thích chuyện buổi trưa không về, nhưng nhìn thấy vẻ mặt hắn dường như không cần biết, nên dừng lại không nói thêm gì nữa.

Mộ Dung Cảnh Hòa ừ nhẹ một tiếng, để nàng giúp mình nằm nghiêng xuống, nhắm mắt, gương mặt có chút mệt mỏi.

Mi Lâm thấy vậy, không nói thêm gì, xách đèn dầu đi ra ngoài. Đứng cạnh cửa không cầm được ngoảnh lại nhìn hắn, trong lòng bỗng thấy trống rỗng.

Mi Lâm vào thành một chuyến, bán thú rừng săn được và da thú lấy ít tiền, đi hỏi thăm các tiệm thuốc trong thành nhưng không có ai nổi được kinh mạch. Tuy nhiên cũng không phải không có thu hoạch gì, có một vị lão đại phu nói với nàng, ở thôn nhỏ phía Nam thành Trung Châu có một lang trung chốc đầu trĩ được bệnh đó.

Trung Châu cách An Dương cũng không xa, chỉ khoảng hơn trăm dặm đường, với cước trình của Mi Lâm hiện tại mất hơn nửa ngày là đến nơi. Chỉ có điều nghe nói vị lang trung này cả ngày lang bạt bất định, rất khó gặp được.

Mi Lâm hỏi lại căn kê về địa chỉ chính xác lẫn tính tình và tiền khám bệnh của vị lang trung đó, nhưng lão đại phu cũng chỉ lắc đầu, nói ngoài biết có người như vậy ra thì ông cũng không biết gì thêm. Tin tức này cũng là nghe được từ những nông dân thôn đó vào thành mà thôi.

Dù sao đi nữa cũng phải thử một phen. Mi Lâm quyết định, cảm ơn xong liền cáo biệt. Trước khi ra về lão đại phu có nhấn nhủ nàng một lời khiến chân tay nàng lạnh toát, thần thần thờ thờ cũng không biết về đến thôn bằng cách nào, khi nhìn thấy cửa ngoài sân vườn đóng chặt, trong giấy lát đó nàng bỗng có ý nghĩ quay lưng bỏ đi.

Chỉ là cuối cùng cũng không làm vậy.

18. , Chương 10 P1

Đẩy cửa vào phòng, khuôn mặt Mi Lâm vẫn rạng rỡ nụ cười. Nàng vẫn như thường ngày giúp hắn đi vệ sinh, đổi tư thế, rồi lại đun nước tắm cho hắn nhưng không hề nói về chuyện lang trung chốc đầu trĩ.

Đặt hắn xuống thùng tắm nước ấm ấm xong, nàng quay lưng đi ra ngoài.

“Đi đâu?” Mộ Dung Cảnh Hòa hỏi. Thường ngày khi tắm, nàng vẫn ở bên cạnh giúp hắn kì lưng hoặc xoa bóp những chỗ lâu ngày nằm tù xuống, tránh việc lớp da đó bị hoại tử.

Mi Lâm dừng bước, không quay đầu lại, ngữ khí dịu dàng bảo đi uống thuốc. Mộ Dung Cảnh Hòa cũng không nói thêm gì nữa.

Đến gian bếp, nhìn âu thuốc lòng Mi Lâm thất lại, cơn đau mãnh liệt hành hạ khiến nàng không thể không ôm lấy ngực rồi cuộn tròn ngồi xuống, hồi lâu cảm thấy dễ chịu hơn mới buông lỏng tay.

Run run lấy chén, đổ thuốc vào trong, ngửa lên uống. Chỉ là hiện tại một chén thuốc thế này không đủ để đối kháng với cơn đau kịch liệt kia, nàng đổ nốt số thuốc còn sót lại trong âu ra chén, chỉ gạn lại ít cạn thuốc. nồng nặc, bất giác chau mày, “Đừng uống thuốc đó nữa, mùi khiến người khác đau đầu.”

Mi Lâm lạnh lùng cười, không nói gì.

Chẳng cứ hắn ngửi cũng thấy đau đầu, ngay đến nàng, nếu uống liền hai chén thuốc, chỉ cần cúi thấp đầu thì dường như thuốc trong bụng sẽ trào ra ngoài hết mất, cái mùi khó chịu đó thì thôi không cần phải nhắc

đến. Chỉ có điều giờ nàng nào có cách gì khác, không uống thì đau đến không làm được việc gì, cuộc sống của hai người biết dựa vào đâu?

Nửa quỳ bên cạnh bồn tắm, đưa tay vào trong nước, phát hiện nước vẫn nóng, mắt nàng trĩu xuống, nghĩ ngợi một hồi cũng không biết nên làm thế nào, cho đến khi Mộ Dung Cảnh Hòa thấy bất thường cất tiếng hỏi, nàng mới hồi thần lại.

Lúng túng cười rồi nói không có gì, sau đó đứng dậy bắt đầu cởi quần áo.

Mộ Dung Cảnh Hòa hơi ngạc nhiên, vẫn chưa phản ứng lại, nháy mắt nàng chỉ còn yếm quần, sau đó cũng bước vào bồn tắm. Vì trong bồn có thêm một người nên nước tràn cả ra ngoài, chảy xuống sàn nhà. dòng suối nhỏ nàng gột rửa vết bẩn cho hần thì không còn lần nào hai người tắm chung như vậy, lần ra khỏi thạch lâm thì lúc đó hần đang hôn mê bất tỉnh nên không biết. Hần không hiểu hôm nay vì sao nàng lại khác thường đến vậy, khác thường đến mức khiến hần cảm thấy bất an.

“Hôm nay vào thành có chuyện gì vui không?” Khi cơ thể mềm mại đó áp vào lưng, hần ho nhẹ một tiếng, mở lời phá vỡ cảm giác im lặng kỳ lạ này.

Mi Lâm vừa vắt yếm quần bị ướt lên thành bồn, sau đó vừa lấy khăn nhẹ nhàng chà lưng, vừa kể lại quá trình vào thành bán thú săn và da thú cho hần, nhưng lại không nhắc một lời nào về chuyện đi tìm hỏi các tiệm thuốc.

“Thú rừng ít, mua xong gạo và lương thực thì cũng chẳng còn lại là bao, ngày mai ta muốn đi xa một chút, nếu như săn được hổ báo gì đó, về làm áo đông cho hai ta cũng đủ.

Mộ Dung Cảnh Hòa trong lòng hồi hộp, thần sắc lại không để lộ ra ngoài, bình tĩnh hỏi: “Đi bao lâu?”

“Nhiều thì hai ba ngày, ít thì một hai ngày.” Tắm khăn trong tay Mi Lâm vẫn lau qua lau lại những vết sẹo to nhỏ trên lưng hần, tuy rằng trả lời rõ ràng từng câu từng chữ, nhưng ánh mắt lại mịt mờ. “Ta đi xa mấy ngày sẽ nhờ người thợ săn hôm nọ đến giúp chăm sóc chàng, sau về sẽ tạ ơn.”

Mộ Dung Cảnh Hòa không đáp lời. Hần không muốn nàng đi xa nhưng không nói ra miệng, tuy nhiên cũng không thể không thấy khó chịu trong lòng.

Tay Mi Lâm nhẹ nhàng vuốt một vết sẹo hình tròn lồi lên, có thể nhận ra là vết thương do trúng tên. Lần đầu tiên gột rửa thân thể cho hần nàng đã phát hiện ra ẩn trong những bộ quần áo hoa lệ là vô số vết sẹo xấu xí, cũng hiểu ra vì sao mỗi lần hoan ái hần đều mặc quần áo.

“Những vết sẹo này là sao vậy?” Nàng hỏi, kỳ thực trong bụng cũng ít nhiều đoán được nguyên do. Trước đây hần từng thống lĩnh ba quân đi đánh trận, sao lại không từng bị thương. Lên tiếng hỏi cũng chỉ muốn tận tai nghe hần kể lại quá khứ của mình mà thôi. Nghĩ lại, nàng và hần, thường ngày ngoài đấu khẩu và so đo lẫn nhau cũng chẳng biết gì khác.

“Nàng hôm nay nói nhiều thật.” Mộ Dung Cảnh Hòa không hề trả lời, trong ngữ khí lạnh nhạt đó lộ vẻ phật lòng khi chạm vào quá khứ không vui.

Ánh mắt vốn có chút kỳ vọng bỗng ảm đạm trong giây lát rồi lại cười tủm tỉm, chỉ có điều ý cười đó chẳng mấy ăn nhập với ánh mắt đượm buồn trên khuôn mặt nàng. Nàng không nói thêm gì nữa, chỉ là bỗng nhiên đưa tay ra ôm chặt hần từ sau lưng, như muốn níu giữ điều gì đó.

Mộ Dung Cảnh Hòa bất động, vô tình nhớ đến những lời của Vệ Lão Nhị, sắc mặt hiện lên ý tứ giễu cợt.

“Huynh đệ chuyện đó sợ rằng không được nữa phải không...” tiểu nương tử lại đang thời thanh xuân..

“Nàng thấy...” Hần cố tình ngắt lại, sau mới tiếp tục nói, “Ta hiện tại có thể làm nàng thỏa mãn không?” Tuy rằng chỗ đó không phải là không cương cứng được, nhưng hần lại không quen bị nữ nhân cười lên người.

Mi Lâm ngơ ngàng giây lát, sau đó mới hiểu ý hần, nhưng lại không ăn miếng trả miếng như trước đây, chỉ dịu dàng buông tay ra.

* * *

“Tháng Hai về, hoa đào thêm hồng, hoa mận trắng, hoa cải vàng phủ khắp đất trời, liễu xanh, xanh thắm một màu...”

Trong vườn, Mi Lâm đang giặt quần áo hai người vừa thay. Dường như tâm trạng rất vui, lại còn cất tiếng hát, chỉ có điều tiếng hát có chút khàn khàn, không được thanh thoát như trước. Vương chút hơi ảm vừa tắm xong. Trong mũi còn thấy hương thơm thanh sáng vương chút vị thuốc, của nàng, cũng có của hắn.

Bây giờ mới quá ngọ, một ngày đẹp hiếm có của mùa đông, ánh mặt trời không được coi là ảm ảp, nhưng rất sáng. Ánh nắng xiên qua khe giấy cũ kĩ bên cửa sổ nhẹ chiếu vào mặt hắn, cũng như nụ hôn bất ngờ của nàng ban nãy, nhẹ nhàng làm con tim hắn rung động.

Lúc đó, nàng ôm hắn từ bồn tắm lên, cơ thể vẫn còn ướt, cứ vậy lăn lên giường. Nàng hôn hắn, cuốn lấy lưỡi hắn không rời, lúc này rõ ràng là vị đắng của thuốc, nhưng hắn lại thấy ngọt ngào lạ thường.

Nhớ đến cảnh đó, môi hắn bất giác lại mỉm cười, ánh mắt nhìn ra phía ngoài cũng trở lên dịu dàng, sự dịu dàng mà trước đây chưa từng có.

Chú thích:

(19) Danh từ người đời Đường khiếm tốn dùng để chỉ vợ mình với người đang nói chuyện.

Chương 10

Sắc vàng nhạt của ánh nắng ban mai chiếu vào mặt nước giếng, đúng lúc đó, một nam nhân hắc y mạnh mẽ như con mèo đen lặng lẽ đi vào trong sân vườn, nhanh chóng bước vào phòng, cung kính đứng bên ngoài bức rèm.

“Bẩm Vương gia, Mi Lâm cô nương không hề vào rừng mà đi về hướng thành An Dương.” nam nhân với lông mày sắc như dao gọt, nhưng ánh mắt lại trầm tĩnh tựa mặt nước trong.

Gương mặt Mộ Dung Cảnh Hòa biến sắc, run lấy bầy muốn đứng dậy, nhưng lại bị ngã nhào vì không có lực.

“Đứng yên ở đó!” Hắn gằn giọng không cho phép nam nhân đó đến đỡ, thở dốc nhìn lên nóc nhà, ánh mắt đó chứa đầy sát khí như muốn xuyên qua tất cả.

Nàng bỏ mặc hắn như thế này sao? Vậy là nàng vẫn bỏ mặc hắn sao?

“Kính thành truyền đến tin tức Đại Hoàng tử cầu kết ngoại bang, âm mưu tạo phản, nay đã bị bắt giam vào ngục.” Một hồi, sau khi để ý thấy ánh mắt hắn dần dịu lại, nam nhân mới tiếp tục nói.

“Tây Yên liên minh với Nam Việt chính thức tuyên chiến với nước ta, hiện tại đã chiếm đóng năm thành trì phía biên giới Tây Nam. Triều đình đang tranh luận rất gay gắt về việc nên phái ai cầm quân chống giặc.

Mộ Dung Cảnh Hòa cười nhạt, căng tròn mắt như muốn nói điều gì, nhìn thấy tên thợ săn đằng xa đang đi về phía căn nhà, bỗng dừng lại giây lát, sau đó quả quyết: “Về Kinh Bắc.”

Về phần Mi Lâm, nàng quả thật tốn không ít công sức mới tìm gặp được vị lang trung chốc đầu này. Đây cũng là câu chuyện của ba hôm sau. Vị lang trung chốc đầu ngả lưng trên ghế nằm trong vườn sưởi nắng nghỉ ngơi. Lang trung khoảng năm, sáu mươi tuổi, cái đầu trọc chốc từng mảng đúng như lời mọi người nói.

Khi nhìn thấy từng mảng bị chốc trên cái đầu trọc lóc của ông ta, có mảng còn đang mưng mủ, Mi Lâm trong giây lát cũng không dám chắc chắn. Nếu người này đến kinh mạch bị đứt còn nổi lại được, vậy tại sao không chữa được bệnh chốc đầu của mình? Nghĩ vậy nhưng nàng vẫn mở cửa đi vào bên trong.

Vị lang trung mở hé mắt nhìn nàng một lượt, sau đó như thấy không có gì thú vị, lại vô tình nhắm mắt dưỡng thần.

Mi Lâm cũng không nói gì, nhìn quanh vườn một lượt, sau đó tự lấy một chiếc ghế nhỏ ngồi ngay bên cạnh.

“Người về đi, lão đây không cứu người sắp chết.” Một hồi lâu, vị lang trung cất tiếng nói.

Mi Lâm lúc đó đang cúi xuống nhặt một thanh gỗ, nghe thấy vậy, tay bỗng run rẩy, thanh gỗ rơi xuống đất, nàng lại cúi xuống nhặt lên.

Không thấy nàng trả lời, cũng không thấy nàng đi về, vị lang trung cuối cùng cũng không nhẫn nại được đành phải mở mắt, gườm gườm nhìn cô gái kiên trì đó.

Mi Lâm mỉm cười, khề nhếch môi, nhưng đột nhiên dừng lại bởi phát hiện giọng nói của mình bỗng khàn đặc không ra tiếng, nàng lấy thanh gỗ viết lên nền đất mấy chữ.

“Không phải là sắp chết, chỉ là kinh mạch bị đứt.”

Lang trung lướt qua một lượt, đột nhiên nắm lấy tay nàng bắt mạch. Mi Lâm lắc đầu, cố gắng dùng giọng nói khàn khàn giải thích rằng không phải mình. Ông ta không hề để tâm. Lát sau mới buông tay ra, ngửi vài hơi, cười nhạt nói: “Chắc người dùng cà độc và cải đắng để thay cơm chứ gì?”

Mi Lâm thấy tim đau nhói, rút tay lại, vốn không định nói gì, nhưng đang có việc muốn nhờ vả người ta, nghĩ đoạn, đưa chân ra viết lên đất một chữ: “Đau”.

Vị lang trung nhếch mày, lại nằm xuống, rút ra từ sau ghế một tẩu thuốc, cũng chẳng châm lửa mà cứ như vậy đưa lên miệng ngậm.

“Dùng cái này để giảm đau, ha ha, người chỉ cho người dùng cách này chắc có thù hằn gì với người phải không? Song, biết cách dùng hỗn hợp hai loại thuốc này với nhau chứng tỏ cũng không phải hạng tầm thường.”

Môi Mi Lâm vốn dĩ đã không còn sắc máu lúc này càng trở nên trắng bệch, trong đầu nhớ lại câu nói của lão đại phu hôm ở thành An Dương.

“Dùng hai loại thuốc này thường xuyên dễ dẫn đến bị câm, cô nương nên cẩn trọng.”

Cũng không phải không nghĩ đến việc hần có thể cũng không biết hậu quả lại nghiêm trọng đến mức này, nhưng mỗi khi đặt giả thiết đó, tim nàng lại có chút hoang mang. Hôm nay lại nghe thấy vị lang trung này nói vậy, mới biết rằng một người bình thường không thể vô tình biết cách dùng hỗn hợp hai loại thuốc này.

Hần hận nàng vậy sao? Rốt cuộc là hận nàng đến mức nào? Tốn nhiều công sức vậy chỉ để hại nàng? Câu hỏi này, nàng đã tự hỏi mình suốt dọc đường về hôm ấy nhưng vẫn không tìm được câu trả lời, chỉ biết tự cười bản thân mình. Mới vài chục ngày ngắn ngủi chung sống mà nàng đã xem như cả đời, bị lừa gạt cũng đáng. Mà đáng cười nhất đó là, đến giây phút này nàng vẫn nhớ đến nụ cười dịu dàng của hần hôm đó.

Người muốn chết vì đại đột, cũng chẳng có cách nào khác. Đúng lúc này, nàng lại đột nhiên đồng tình với câu nói của hần. Sau đó, cười một cách đau khổ, phát hiện ra bản thân đến lời nói vô tình đó cũng nhớ như in từng câu từng chữ.

“Mong tiên sinh giúp đỡ.” Nàng gạt bỏ những ý nghĩ linh tinh trong đầu, từng chữ từng chữ viết lên nền đất, không hề do dự.

Lang trung chốc đầu tuy rằng làm ra vẻ như không để tâm đến, nhưng thật ra lại đang chú ý từng biến đổi trên sắc mặt nàng, ngậm thuốc nói: “Người đã tìm được đến đây, chắc cũng biết quy tắc của lão?”

Quy tắc? Ông ta làm gì có quy tắc gì. Mi Lâm nghĩ trong bụng. Theo những tin tức mà dọc đường nàng hỏi thăm được thì người này rất thích hành y, không kể làng người hay vật, chỉ cần tìm đến, ông ta đều ra tay cứu giúp. Gặp phải những nhà nghèo khó, chỉ cần bữa cơm rau đạm bạc là đủ. Cũng chính vì không có nguyên tắc gì như vậy, hơn nữa dung mạo tầm thường nên cho dù y thuật có cao nhưng lại không hề nổi tiếng, chỉ có những người trong mấy thôn gần đây biết có một thầy lang như vậy thôi. Suy cho cùng, người có tiền cũng sẽ không tự nguyện tìm một lang trung chuyên chữa bệnh cho thú y cứu giúp.

Có yêu cầu gì, mong tiên sinh chỉ cho. Mi Lâm viết lên, nghĩ bụng, người đó thân phận cao quý, nhân thủ lại inh, còn sợ có gì mà hần không tìm được.

Lang trung chốc đầu đưa tay lên vuốt râu, sờ đến cái cằm trơn bóng mới nhớ ra trước đây không lâu bị lửa thiêu cháy hết, động tác ngừng lại giây lát mới lại tiếp tục vuốt ve chiếc cằm lún phún râu non của mình.

“Lão đây không hề có tật xấu gì, chỉ là không muốn lãng phí.” Ông ta mắt khép hờ nhìn ánh nắng mặt trời, không nhanh cũng không chậm nói, “Lão thấy người cũng chẳng sống được bao lâu nữa, thà rằng đến đây giúp lão dưỡng ngọc.”

Dưỡng ngọc? Mi Lâm nghi hoặc, không phải là không để tâm đến bản thân chẳng còn sống được bao lâu nữa, chỉ là nàng không hề cho rằng việc này chỉ cần mấy câu là có thể giải quyết được, vì vậy tạm thời không so đo làm gì.

“Tức là dùng khí huyết của người để dưỡng mạch ngọc.” Lang trung nhần nại giải thích. Tay ông ta dường như không thể không động đây, lúc thì sờ dưới cằm khi thì gãi lên trên đầu làm cho gầu bay tứ tung.

Mi Lâm khẽ nhú mày, chẳng nhẽ phải lấy tính mạng mình ra để đánh đổi mới được? Chưa đợi nàng lên tiếng hỏi, vị lang trung tiếp tục giải thích: “Lão cần mạng của người để làm gì. Người đáng sống được bao lâu thì vẫn sẽ sống đến bấy lâu.” Đừng nghĩ ông ta bề ngoài nhìn nhếch nhác, thực ra nhân thân rất sắc bén, người khác đang nghĩ gì, ông ta đều có thể đoán trúng tám, chín phần.

Mi Lâm nghe vậy, tủm tủm cười, không chút do dự gật đầu đồng ý. Cho dù ông ta không nói ra yêu cầu này thì nàng cũng dự định sau khi chữa khỏi bệnh của Mộ Dung Cảnh Hòa sẽ tìm cách ở lại nơi đây, mong ông ta chữa trị ỉn.

Còn... còn Mộ Dung Cảnh Hòa, đường ai nấy đi vậy.

* * *

Mi Lâm trước giờ vẫn biết, cho đi không có nghĩa là nhận lại được điều gì, cũng biết lấy oán báo ân cũng chẳng phải hiếm, chỉ là lúc bị bao vây ở ngoài thành An Dương, trong lòng vẫn không chế không được từng trận quặn đau.

Nhìn hình mình vẽ trên bố cáo truy nã, ở đó đề rõ thân phận mật thám Âm Xưởng của nàng, còn có cả tội chứng mưu hại Kinh Bắc Vương gia...

Giây phút ấy, nàng thất vọng chán chường, không hề phản kháng, để mặc binh lính bắt trói, tước đi con dao chưa bao giờ thuộc về nàng. Bên tai toàn là những tiếng kêu oan ức khóc lóc của vị lang trung chốc đầu, khiến nàng càng cảm thấy cắn rứt. Ngu ngốc hại chết bản thân đã đành lại còn liên lụy đến người khác.

Xe tù lộc cộc lăn bánh trên đường, độc tính phát tác lại không có hai vị thuốc cà độc và rẽ cải kia giảm đau, khiến nàng đau đớn tột độ, không ngẩng đầu lên được.

Vị lang trung chốc đầu ngồi ở một góc trong xe, sau hai ngày gào thét kêu oan ức, lại khôi phục biểu hiện lười nhác vốn có. Ông ta không có hung khí nên đồ vật mang theo không bị tước đi, cho đến lúc này vẫn có thể ngậm điều thuốc tự tại ngắm phong cảnh hai bên đường, nhìn những người đi đường với ánh mắt như đang ngắm những con khỉ, cũng như ánh mắt của những người đi đường đang nhìn về họ vậy.

“Người sao rồi?” Cuối cùng, thấy cô gái không nói một lời từ khi bị bắt, ông ta nhin không được nữa, hỏi. Mi Lâm như không nghe thấy, hồi lâu cũng chẳng trả lời, mãi đến lúc ông ta tưởng rằng nàng do đau quá mà ngất đi, nàng mới lắc đầu. Động tác rất nhẹ, đến mức nếu ông ta không chú ý đến thì cũng không thể phát giác ra được.

Lang trung chốc đầu than thở, nhả tẩu thuốc khỏi miệng, sau đó lấy cán điều gỗ nhẹ lên vai nàng, quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, cuối cùng cũng nhìn thấy nàng ngước đầu lên. “Ngẩng đầu lên xem nào, lão đây không quen nhìn cái trán quạ đen như vậy.”

Nói xong, lại phải đợi hồi lâu Mi Lâm mới từ từ ngẩng đầu lên, lộ rõ vẻ mặt vì đau đớn mà mồ hôi tuôn ra nhễ nhại, nhìn như ma nữ, đầu còn nét đẹp thanh tú vốn có trước đây.

Lang trung chốc đầu tặc lưỡi vài tiếng, chung quy cũng không nhần tâm mĩ mai, từ trong túi lấy ra một hũ thuốc bằng đất.

“Người nhận lời giúp lão đây dưỡng ngọc, kết quả bệnh chưa xem được, ngọc cũng chẳng còn cơ hội dưỡng nữa, lại hại lão bị bắt oan, đây rốt cục là chuyện gì?” Ông ta vừa nói vừa mở nắp hũ thuốc, lắc lắc nhẹ, hồi lâu mới lắc ra một viên thuốc nhỏ màu vàng. “Loại thuốc này lão dùng để diệt bỏ cạp, cực kỳ độc, ít nhiều

cũng có thể giảm đau... Người, aiz, dù sao người cũng không sống được bao lâu nữa, thôi đành chịu khổ chút vậy.”

Mi Lâm đưa tay ra, tay nàng tuy rằng bị đau đến run cầm cập, nhưng không hề tỏ ra nghi ngại. Nàng luôn cho rằng, chỉ cần giữ được mạng sống, chịu một chút đau đớn cũng đáng. Bây giờ, có đau đớn mới biết, cuộc sống không có ánh sáng này, chết còn dễ hơn.

Những động tác nhỏ nhặt của hai người quan binh áp giải không hề để tâm đến. Bọn họ cười ngửa, lưng thẳng như thường, không hề nói chuyện, nhìn khí thế đó cũng đủ biết không phải quan binh tầm thường.

Mi Lâm uống viên thuốc diệt bọ cạp đó, chẳng lâu sau quả nhiên không còn thấy đau đớn như trước nữa, hiệu quả còn tốt hơn thuốc hỗn hợp cả độc và rễ cải nhiều. Nàng khê thả lỏng, cuối cùng cũng có sức lấy tay lau khô mồ hôi trên trán. Nhìn hàng cây khô vàng hai bên đường, nàng nghĩ, lúc trước biết loại thuốc đó uống sẽ bị câm, nàng không chịu đựng được vẫn uống đó thôi. Bây giờ cũng vậy.

Người đàn ông đó... nam nhân thấu triệt lòng người đó, hẳn có thể bày ra cạm bẫy ngay trước mắt nàng, cũng chưa bao giờ nghĩ đến nàng có nhảy xuống đó hay không. Mi Lâm hít sâu một hơi, nắm chặt vạt áo trước ngực, ánh mắt không tiêu cự hiện rõ vẻ thê lương.

* * *

Mười ngày sau, xe tù áp giải họ đến nơi mà Mi Lâm không thể ngờ tới.

Kinh Bắc.

Kinh Bắc là vùng cực Bắc của Đại Viêm, cũng là tòa thành hoang vu nhất. Đoạn đường họ đến đây, tuyết cũng rơi vài trận, con đường đất rắc đầy tuyết mỏng in hằn những vết chân người qua lại.

Lang trung chốc đầu run cầm cập, Mi Lâm cũng run cầm cập. Chỉ có điều một người run vì rét, một người run vì độc phát tác. Lại nhìn những tên quan binh áp tải kia, họ mặc cũng không nhiều hơn hai người là mấy nhưng thân hình rất thẳng, vững chắc như núi vậy.

“Sớm biết... hắt xì... sớm biết phải đi xa như này, lão đây... hắt xì... lão đây đã mặc ấm hơn..Lang trung ôm mình co lại thành một mẩu, vừa oán hận nói vừa hắt xì liên hồi. Ở nhà sưởi nắng tốt biết mấy, sao lại đến nơi quỷ quái này làm gì cơ chứ.

Áo đông vẫn chưa may xong... Mi Lâm cắn rứt nhìn, khi phát hiện ra mình cũng chẳng có y phục nào thừa để cho ông ta thì trong đầu bỗng xuất hiện một ý nghĩ, vốn cho rằng con tim mình đã tê liệt nhưng vẫn nhói đau.

Sau khi qua không biết bao nhiêu con đường quanh co phức tạp, họ cuối cùng cũng rời khỏi chiếc xe lồng giam đã ngồi hơn chục ngày nay, nhưng lại bị nhốt vào phòng giam vừa tối vừa lạnh. Hai người tuy rằng nói là nhốt riêng nhưng thực chất cũng chỉ cách nhau có một bức tường, chỉ là Mi Lâm không có cách nào lấy được loại thuốc giảm đau kia nữa.

Khi bóng tối và đau đớn cùng ập đến một lúc, nàng nghĩ rằng mình lại trở về những ngày tháng không một tia hi vọng ở Ấm Xưởng, nơi mà nàng từng thề sẽ không bao giờ quay trở lại.

Mộ Dung Cảnh Hòa trở về Kinh Bắc cũng như con chim ưng trở về trời cao, tuy rằng con chim ưng này chân bị tàn phế nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến sức bay của nó.

Năm năm trước, hắn cũng từng là con chim ưng hùng bá vùng biên quan, giúp Đại Viêm đánh tan giặc ngoại xâm, canh giữ bờ cõi quốc gia vô cùng vững chắc, uy danh vang khắp bốn phương. Hồi đó, hắn khí huyết sục sôi, quang minh lỗi lạc, không thể ngờ rằng, trong khi hắn vì nước vì dân ném mật nếm gai, chinh chiến sa trường thì lại bị người thân nhất của mình hãm hại.

Quân tình bị tiết lộ, bại trận bởi Uyển Nam, năm nghìn quân tiên phong toàn bộ hi sinh, hắn cũng bị thương đến nỗi nửa người không thể cử động được. Nếu như không có Thanh Yến liều chết yểm hộ, e rằng đã sớm chôn thân nơi đất Nam ẩm thấp. Khó khăn lắm mới miễn cưỡng nổi được kinh mạch, về kinh lại bị tước đoạt binh quyền, phong làm Vương vùng đất cực Bắc hoang vu này. Sau lại bị nghi ngờ không được phép trở về vùng đất đó, bị giam lỏng, lấy tửu sắc hủy hoại chí khí, chịu người con gái vốn thề non hẹn biển khinh thường.

Hắn biết tin ai... Hắn còn có thể tin ai được nữa?

Ấm Xưởng do thúc phụ hắn lập ra, thúc phụ qua đời, hắn đứng ra tiếp quản. Không ai biết tiền nhiệm chủ quản là ai, đương nhiên cũng không biết đương nhiệm do ai tiếp quản.

Hắn không muốn sống trong nơm nớp lo sợ, chính vì vậy đã tạo ra một trò chơi. Một trò ăn miếng trả miếng, cũng có thể từ đó lấy lại sự tự do cho chính mình.

Hắn cho người cầm tin vật lấy danh nghĩa Mộ Dung Huyền Liệt cầu kết Tây Yên, lại cài người của Ấm Xưởng tiếp cận mệnh quan triều đình, kể cả Phụ hoàng của hắn cũng không ngoại lệ. Hắn còn giữ cả một người ở lại bên cạnh mình.

Ai lại cài người của mình để theo dõi bản thân mình?

19. , Chương 10 P2

Phụ hoàng xa hoa dâm dăng, bụng dạ hẹp hòi, lại rất đa nghi, năm đó lên lút dung túng Mộ Dung Huyền Liệt thì bây giờ đương nhiên sẽ không nương tay với kẻ mật thám bên cạnh này.

Thực ra hắn không dự định sớm tiết lộ những mật thám này, không ngờ phải đến Chung Sơn nên đành tương kế tựu kế. Ban đầu, hắn chỉ muốn trốn khỏi Chiêu Kinh trở về địa bàn của mình, bàn mưu tính kế sau, không ngờ lại gặp phải Thi Quý. Sai Thi Quý đi truyền tin chính là báo cho Thanh Yên lập tức lựa chọn mật thám. Như vậy không những khiến cho Mộ Dung Huyền Liệt rơi vào cảnh khốn khó khôn cùng, còn có thể khơi dậy mâu thuẫn giữa Đại Viêm và Tây Yên.

Chiến tích của Phụ hoàng chỉ là một đồng bù nhùi, nhưng các cực hình cho những đối thủ uy hiếp đến ngôi vị của ông ta thì lại rất lợi hại. Khi những nữ tử tên Khôn đó không chịu được cực hình, đương nhiên sẽ khai hết ra những điều họ biết. Hơn nữa, họ biết cũng chỉ có thể là hương xông thường dùng của Mộ Dung Huyền Liệt mà thôi. Song, những điều này đối với một người đa nghi như Phụ hoàng thì đã là quá đủ. Còn về phần hắn, vì sự tồn tại của Mi Lâm và nguy hiểm lần ở Chung Sơn nên sớm đã không còn bị nghi ngờ. Thêm vào đó, với tình cảnh ngoại bang xâm lấn như hiện tại, người thống lĩnh cầm quân đánh giặc mà vẫn vô tư quan vốn trước giờ quen cảnh an nhàn nghĩ đến không phải nữ tướng Mục Dã Lạc Mai, mà là hắn.

Kiếp nạn Chung Sơn tuy rằng thập tử nhất sinh, nhưng có thể đạt được kết quả tốt hơn nhiều so với dự tính, hy sinh đó vẫn là xứng đáng.

Vẫn là xứng đáng...

Mộ Dung Cảnh Hòa nằm trên chiếc giường hoa lệ, vừa nghe thủ hạ báo cáo chuyện triều đình lẫn tình báo ngoài biên quan, vừa nhìn ra đình viên phủ đầy tuyết ngoài cửa sổ. Trong phòng đang thiêu Địa Long, trên mình hắn đắp tấm chăn lông hổ trắng, rất ấm áp. Nhưng hắn lại có chút hoài niệm đến chiếc giường sưởi tồi tàn ở sơn thôn hẻo lánh kia.

“Mang thuốc cho nàng ta.” Hắn đột nhiên căn dặn.

Thủ hạ đang nói đến Nam Việt bá chiếm bờ Bắc sông Hắc Mã, tiền tuyến rất cấp bách, Mục Dã Lạc Mai đã dẫn quân đi chống giặc, nghe hắn nói bất giác ngơ ngàng mất vài giây, để ý thấy mắt hắn đang nhìn về chiếc bình nhỏ trên mặt bàn cạnh giường mới hiểu ra. Không dám nói thêm điều gì, tuân mệnh đi lên cầm chiếc bình nhỏ ấy, sau đó cáo lui.

Mộ Dung Cảnh Hòa lại nhìn ra hoa viên, phát hiện trên một cành mai màu nâu đậm khẳm khiêu trước cửa sổ nhú lên một nụ màu xanh nhạt, trái tim bỗng run lên nhẹ nhẹ. Nơi đây giá rét, hoa mai nở sớm hơn chỗ khác, đến khi hoa nở rộ cành sẽ nặng trĩu xà xuống sát cửa sổ, khung cảnh rất nên thơ. Nàng nói nàng thích những bông hoa xuân tháng Hai, không biết có thích hoa mai trong mùa đông giá rét này không.

Hoặc là... đến lúc hoa nở, sai người ngắt vài cành mang cho nàng vậy.

Hai ngày sau, thánh chỉ yêu cầu Mộ Dung Cảnh Hòa lãnh binh xuất trận đã truyền đến Kinh Bắc. Cùng đến còn có hai vị ngự y riêng của Viêm đế, cả Thanh Yển và Thi Quỷ. Mộ Dung Cảnh Hòa lấy lý do thân thể chưa hồi phục từ chối nhận thánh chỉ.

Khâm sai không dám làm lỡ thời gian, vội vàng hồi kinh cấp báo. Bảy ngày sau, Viêm đế hạ chỉ chiêu cáo thiên hạ, cầu danh y trị bệnh cho Kinh Bắc Vương. Chẳng bao lâu, trước cửa Kinh Bắc vương phủ người ngựa tấp nập, dường như đập bằng cả bậc thêm trước cửa, nhưng không ai có thể nổi lại kinh mạch cho Mộ Dung Cảnh Hòa.

“Toàn đồ bỏ đi!” Mộ Dung Cảnh Hòa run run đưa tay gạt bỏ chén thuốc mà thị nữ vừa bưng lên.

Nước thuốc đen sì đọng trên sàn, ướt hết cả một khoảng thảm. Thị nữ sợ hãi vội vã quỳ xuống sát đất, run cầm cập.

“Cút ra ngoài!” Mộ Dung Cảnh Hòa không thèm nhìn nàng ta, tức giận quát.

Nếu như không vì vị đại phu năm năm trước từng giúp hắn đã qua đời thì đâu cần phải chịu sự quấy rầy của lũ phế vật này, ngày ngày uống thuốc, một loạt thuốc linh tinh uống vào mà chẳng có chút hiệu quả nào. Danh y Thánh thủ gì chứ, còn không bằng người bệnh lâu tự chữa như hắn, ít ra hắn còn biết phối hợp ngoại lực với thuốc, miễn cưỡng nói được mấy đường kinh mạch, bọn họ chỉ là một lũ vô dụng, chẳng làm được gì.

Thị nữ vừa đi ra ngoài thì va phải Thanh Yển đang tiến vào, vội vàng hành lễ rồi cáo lui.

Thanh Yển lại dường như không nhìn thấy gì, vội vã bước vào phòng, tiến gần đến cạnh giường, hai tay chấp lại cung kính.

“Bẩm, vị lang trung bị bắt cùng Mi Lâm cô nương nói ông ta có thể chữa khỏi bệnh cho người.” Thanh Yển không phải người bình thường, chỉ mới đến Kinh Bắc mấy ngày, hắn ta đã nắm hết được tình hình bất kể lớn nhỏ, chuyện của Mi Lâm sao có thể bỏ qua.

Hắn ta biết bệnh tình của Mộ Dung Cảnh Hòa, nếu nói là Mi Lâm cố ý hãm hại, thì sao lại rơi vào tình thế như hiện nay? Mà theo tính tình của Vương gia, đối với người từng hãm hại mình hoặc là người có thể hãm hại mình, sao lại chỉ giam giữ đơn giản như vậy? Hắn ta cho rằng trong chuyện này chắc chắn có điều gì đó không thể tiết lộ cho người khác biết. Cho nên, từng tự ý dấn dò cai ngục chăm sóc cẩn thận hai người đó.

Vì vậy khi lang trung chốc đầu nghe cai ngục bàn về chuyện danh y thiên hạ đều quy tụ về Kinh Bắc, nhưng chưa có ai tìm ra cách chữa trị cho Vương gia, lời ông ta nói có thể chữa trị được bệnh của Vương gia lại có thể trong thời gian ngắn nhất lọt đến tai Thanh Yển.

Thanh Yển không hề lập tức chạy đi bẩm báo lại cho Mộ Dung Cảnh Hòa mà trước tiên đi tìm hiểu rõ sự tình, xác thực những lời lang trung chốc đầu nói là sự thực mới đến bẩm báo.

Nghe xong, Mộ Dung Cảnh Hòa hơi ngớ ngàng, vẻ tức giận ban nãy không còn nữa, trên khuôn mặt anh tuấn chỉ còn lại vẻ mệt mỏi.

“Truyền ông ta đến.” Hắn nhắm mắt lại, tựa đầu lên chiếc gối ẩm đẳng sau.

Thanh Yển biết hắn bị mấy tên danh y bất tài kia hành hạ đến phát điên, nhưng lại dễ dàng đồng ý truyền một tù nhân đến xem bệnh ỉn, đến hỏi cũng không thèm hỏi một câu, hiểu ý hắn, liền vội vàng quay ra đích thân đi mời vị lang trung chốc đầu kia.

Nghe tiếng bước chân dần xa, Mộ Dung Cảnh Hòa mở mắt, lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tuyết vẫn rơi, nhiệt độ ngày càng lạnh, nhưng ban ngày hắn vẫn không cho phép đóng cửa sổ. Rõ ràng đã không còn một mình nữa, cũng không phải không có việc cần làm, có điều vẫn muốn giống như hồi ở ngôi nhà sơ sài đó, luôn để ngỏ cửa sổ. Chỉ là mỗi khi nhìn qua khung cửa đó cũng không còn tâm trạng mong đợi một ai đó trở về như trước nữa.

Hoa mai rộ hồng giữa trời tuyết trắng, cành hoa vắt ngang rủ xuống thành cửa sổ. Trầm hương trong phòng phảng phất, bên ngoài tuyết trắng một màu vẫn cứ nhẹ rơi, khẽ buông mình đậu trên những cánh hoa đỏ

thấm, cảnh này, vật này sao mà thánh khiết đến vậy. Hắn rất muốn nàng cũng có thể nhìn ngắm khung cảnh này... Ánh mắt lặng xuống, trong lòng thật ra hiểu rất rõ, người thích hoa mai là Mục Dã Lạc Mai, còn nàng, ngoài hoa xuân ra còn thích điều gì khác nữa hay không hắn lại không hề hay biết.

“Người đâu!” Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, thần sắc lãnh đạm, giọng trầm xuống.

Ngay lập tức có người chạy lại, không phải thị nữ mà là một hộ vệ áo đen.

“Cắt vài cành mai ngoài kia mang vào trong ngục cho ta.” Hắn nói, nhưng rồi không đợi tên hộ vệ kia kịp lên tiếng, lại sửa lời, “Thôi, không cần nữa.”

Tên hộ vệ tuy không hiểu gì, nhưng không hề tỏ vẻ nghi hoặc, thoát một cái đã biến mất, quay trở về chỗ ăn nấu của mình.

Mộ Dung Cảnh Hòa thấy bức bối trong lòng, đột nhiên có ý định sai người chặt hết những cành mai ngoài vườn. May rằng đúng lúc đó Thanh Yến trở lại kịp lúc, đằng sau là vị lang trung chốc đầu.

Khi nhìn thấy vị lang trung chốc đầu đi vào với vẻ bề ngoài xấu xí, Mộ Dung Cảnh Hòa có chút bất thần, tự thấy nghi hoặc có phải mình bị lừa rồi không? Nóng lạnh đột ngột khiến lang trung chốc đầu vừa vào phòng đã hắt xì liên mấy tiếng, bọt mồm bắn tung tóe khắp nơi, khiến Mộ Dung Cảnh Hòa rất khó chịu. Ông ta vẫn không hề hay biết, còn nhờ Thanh Yến lấy hộ tẩm áo choàng khoác lên mình, nhâm nhi chén trà nóng rồi mới bắt đầu khám bệnh.

Đại khái thấy người này có vẻ gì đó khác thường so với những kẻ trước đây, nếu như không phải hạng gan to tay cứng thì có lẽ đúng là có chút bản lĩnh thật sự. Trong lúc đợi đối phương đưa tay lên bắt mạch ỳnh, sắc mặt Mộ Dung Cảnh Hòa cũng khôi phục như lúc bình thường.

“Không phải tầm thường!” Chỉ đưa tay lên chạm nhẹ như vậy mà vị lang trung đã gật đầu liên tục rồi nói một câu không đầu vào đâu như thế.

Mộ Dung Cảnh Hòa yên lặng nhìn, Thanh Yến đã thay hắn cất tiếng hỏi.

“Tiên sinh nói vậy là sao? Theo tiên sinh, bệnh của Vương gia chúng ta phải đối phó ra sao?”

Lang trung lắc đầu, đúng lúc hai người còn lại trong phòng thấy lòng nặng trĩu thì ông ta nói tiếp: “Vương gia tự biết nói lại kinh mạch ỳnh, không phải không tầm thường thì gọi là gì?”

Mộ Dung Cảnh Hòa nheo mắt lại, có thể nhìn ra hắn tự biết nói kinh mạch, đây là người đầu tiên, hơn nữa mới chỉ chạm qua mạch đã biết, phải nói rằng bản lĩnh không tồi. Tuy rằng hắn hơi kích động, nhưng cũng nghe ra lời nói của người này còn có hàm ý khác.

Lang trung chốc đầu dường như không nhìn thấy ánh mắt sắc như dao của hắn, quay ra nhờ Thanh Yến gọi lên một bát mì ăn cho ấm bụng, đợi Thanh Yến đi ra ngoài, ông ta mới cười hì hì nói: “Lão đây có nói với cô nương đó, người mách nàng ấy dùng cà độc và rễ cải giảm đau, chắc chắn không phải dạng tầm thường. Xem ra lão đây không sai.”

Sắc mặt Mộ Dung Cảnh Hòa khẽ biến, nhưng cũng không phủ nhận.

Lang trung chốc đầu nói tiếp: “Bệnh của Vương gia, lão đây có thể trị khỏi nhưng phải đồng ý để cô nương ấy giúp lão dưỡng mạch ngọc. Không có mạch ngọc, dù nối lại kinh mạch cũng không thể vận công được. Chỉ chữa bệnh một nửa thì lão đây không chữa, như vậy chẳng khác gì hủy hoại thanh danh của chính mình.”

“Dưỡng mạch ngọc cần người thế nào? Người chỗ ta ông thích chọn ai thì chọn.” Mộ Dung Cảnh Hòa kìm nén sự hoang mang trong lòng, lạnh nhạt hỏi.

Lang trung chốc đầu khẽ lắc, “Cô nương đó thể nội có Quân Tử cổ, người đi đâu tìm cho lão một người sống mà có Quân Tử cổ về đây chứ?”

“Quân Tử cổ?” Mặc dù Mộ Dung Cảnh Hòa am hiểu sâu rộng nhưng cũng là lần đầu tiên nghe đến cái tên này.

Lang trung chốc đầu không muốn giải thích nhiều, chỉ nói: “Cái này chỉ có trong thể nội của người hoạt tử. Dính phải nếu không hóa thành xương cốt, thì cũng là nằm nguyên tại chỗ, trở thành tiêu bản tươi sống trường cửu. Quân Tử cổ có thể sinh sôi mạch khí, dưỡng mạch ngọc là tốt nhất, dùng thứ này nối mạch sẽ rất nhanh, hơn nữa còn có thể tăng cường sự bền bỉ của kinh mạch.”

“Quân Tử cổ trong thể nội cô nương ấy chỉ ít cũng phải vài nghìn năm tuổi, Vương gia tìm được người nào khác có được Quân Tử cổ như vậy thì lão đây cũng vui vẻ chờ đợi, chỉ cần đừng bắt lão trở về cái nơi vừa lạnh, vừa tối, vừa hôi hám kia là được.”

Nghe ông ta nói vậy, Mộ Dung Cảnh Hòa lập tức nhớ ra chiếc hoạt thi trong địa cung kia, không lẽ kể từ lúc đó Mi Lâm bị Quân Tử cổ ngấm vào người mà không hề hay biết? Nếu như vậy thì sẽ giải thích được vì sao công lực bị phế đi lại có thể tự phục hồi.

Trong lúc hần vẫn còn đang suy nghĩ, Thanh Yến từ ngoài bước vào, cung kính nói đã dặn dò thuộc hạ bên dưới cả rồi, đợi đại phu khám bệnh cho Vương gia xong sẽ bưng mì vào sau. Ý của hần biểu đạt vừa khiêm tốn vừa khéo léo, nói toạc ra là nếu lang trung chốc đầu có năng lực chữa khỏi bệnh cho Mộ Dung Cảnh Hòa thì muốn gì được nấy. Còn như không chữa khỏi được, thì từ đâu đến lại cút về đó.

Lang trung chốc đầu cười tít mắt nhìn hần ta, sau đó thò tay vào trong túi, lấy ra tẩu thuốc, từ chối hành động của Thanh Yến định sai người đi châm điếu, ông ta vẫn hút chạy như vậy.

Mộ Dung Cảnh Hòa định thần lại, nhìn thấy bộ dạng của ông ta, tự dưng thấy khó chịu.

“Thanh Yến, thu xếp chu đáo cho... Đại phu tên họ là gì vậy?” Hần lên tiếng, lúc này mới phát hiện ra đến lang trung tên họ là gì cũng chưa biết, liền vội vàng hỏi lại.

Lang trung chốc đầu huơ huơ tay, nói: “Bà con trong làng vẫn gọi lão là lão chốc đầu, còn họ tên thì tám trăm năm trước đã quên mất tiêu rồi.”

Mộ Dung Cảnh Hòa hơi ghen lời, cuối cùng cũng nói không ra mấy chữ lang trung chốc đầu, chỉ nói: “Thanh Yến, thu xếp cho đại phu chỗ nghỉ ngơi, không được thất lễ.”

Đúng lúc Thanh Yến đang định dẫn lang trung chốc đầu đi ra thì hần đột nhiên hỏi: “Đại phu, nàng ấy... ông sao lại đi cùng nàng ấy vậy?” Nếu như nàng đi tìm đại phu, tại sao phải giấu giếm hần? Vì thế, nàng đi cùng với vị đại phu này, hoặc chỉ là trùng hợp, hoặc cũng chỉ vì chính bản thân nàng...

Như biết được hần đang nghĩ gì, lang trung chốc đầu ngoảnh lại cười, không hề khách khí ngắt luồng suy nghĩ của hần, “Tìm lão còn có thể làm gì khác chứ, đương nhiên là để mời đi khám bệnh rồi, chẳng lẽ lại thích lão chốc đầu này sao?”

Mộ Dung Cảnh Hòa không nói thêm gì nữa, Thanh Yến thấy vậy không dám làm phiền, liền vội vàng dẫn lang trung chốc đầu đi ra. Sau khi thu xếp xong mới trở lại thì thấy Mộ Dung Cảnh Hòa đang ngồi bên mép giường, gượng hai chân chạm đến thảm dưới sàn như muốn tự mình đứng dậy. Rõ ràng là trời đang giá lạnh vậy mà hần lại toát hết mồ hôi.

“Vương gia?” Thanh Yến hiểu rõ tính tình của hần, cũng không ngăn cản, chỉ là tiến lại gần, đề phòng hần bị ngã.

“Tung tin đã tìm được thần y ra ngoài đi.” Mộ Dung Cảnh Hòa không hề nhìn hần ta, lạnh lùng nói.

“Tuân mệnh.”

“Đưa nàng ấy ra khỏi phòng giam, cho người chăm sóc cẩn thận, chỉ cần không tẩu thoát, nàng ấy thích làm gì thì làm.”

“Tuân mệnh.” Thanh Yến đáp lời, hơi ngạc nhiên hỏi: “Bẩm, vậy là đưa Mi Lâm cô nương chUyển sang hậu viện?”

Vương phủ thành Kinh Bắc chỉ là tổ hợp các đại viện thô sơ, bất luận là quy mô hay dáng vẻ hào nhoáng cũng đều không thể so sánh với kinh thành được. Mộ Dung Cảnh Hòa ở trung viện, hai bên là nơi tiếp đón khách quý và một số nô bộc cấp cao, hậu viện là nơi ở của nội quyền. Thanh Yến hỏi như vậy thật ra có ý thăm dò, muốn làm rõ ý của hần rồi mới đi làm, như vậy sẽ tránh được những sơ suất không đáng có.

Mộ Dung Cảnh Hòa từ bỏ ý định xuống đất, ổn định lại nhịp thở, ra hiệu muốn nằm nghiêng xuống. Thanh Yến vội tiến đến giúp hắn đặt lại gối dựa, đến khi hắn hài lòng mới lùi xuống.

“Đến trác viện.” Hắn nhắm mắt, nhẹ nhàng nói. “Triều đình nhất định sẽ phái Lạc Mai đến đây, cố gắng đừng để hai người họ gặp mặt nhau.” Với tính cách của Lạc Mai, nếu như nhìn thấy Mi Lâm, nhất định sẽ tìm cách giết nàng bằng được.

“Là nô tài suy nghĩ không chu đáo.” Thanh Yến vội vã sửa lời, lòng bàn tay bắt giắc toát mồ hôi ướt đẫm, may là không tự ý sắp xếp. Xem ra, trái tim của Vương gia vẫn hướng về Mục Dã cô nương. Không thì, với bản lĩnh của hắn, muốn giúp ai mà không được, làm sao khiến người khác phải lén lút tránh né.

“Còn nữa, người xuống chuẩn bị những thứ cần thiết cho lễ thành thân, đơn giản thôi cũng được.” Mộ Dung Cảnh Hòa dao động, không hề có ý khiển trách, nhưng lại nói những lời khiến Thanh Yến giật mình.

“Bản Vương đã đợi mười năm nay, không muốn tiếp tục đợi nữa.”

Mộ Dung Cảnh Hòa điềm nhiên nói, trên khuôn mặt không hề thấy vẻ kích động hay thấp thỏm khi tâm nguyện sắp được thực hiện mà chỉ thấy vô cùng mệt mỏi.

* * *

Được chuyển ra ngoài, lại được ăn ngon mặc ấm, có kẻ hầu người hạ, Mi Lâm nghĩ đi nghĩ lại cũng không biết mình còn giá trị lợi dụng gì, cuối cùng nguyên nhân cũng chỉ quy về vị lang trung chốc đầu kia. Có lẽ ông hảo tâm nói đỡ mấy lời, hoặc là vẫn muốn nàng giúp ông dưỡng ngọc.

Hai ngày đầu, nàng thử vờ đi ra phía ngoài thành, kết quả bị khách sáo mời quay trở lại. Từ hôm đó, nàng không hề đi ra khỏi cửa phòng nữa, đến lang trung chốc đầu cũng không đi gặp.

Kinh Bắc tuyết rơi nhiều, hoa mai nở rộ khắp nơi, bên ngoài cửa sổ phòng nàng cũng có vài nhành be bé. Nhưng nàng không thích hoa mai, hàng ngày đều khép chặt cửa sổ, cũng không muốn mở ngõ chút ít để thông khí.

Nếu như trên đường áp giải đến đây nàng còn có điều gì không hiểu, thì khi cầm lọ thuốc giải đó trên tay, nàng đã hoàn toàn nghĩ thông mọi việc. Nàng đối với hắn thì ra chỉ là một tử sĩ xuất thân từ Âm Xưởng, hoặc hắn cho rằng nàng không nên có tình cảm hay mơ ước của riêng mình, như vậy thì bất luận dùng đến hay bỏ đi đều rất đơn giản. Nhưng nàng lại có thất tình lục dục, còn muốn rời khỏi tổ chức, cho nên mới đi đến kết cục thế này.

Chỉ là nàng không hiểu, tại sao hắn không giết mình. Như vậy chẳng phải tiện hơn nhiều ư?

Mi Lâm nghĩ mãi không hiểu, nhưng cũng không muốn tiếp tục đơn phương tình nguyện thế này nữa, cũng thôi nghĩ ngợi linh tinh, cố hòng nàng đã hoàn toàn bị khàn đặc, không thể nói chuyện, cũng không muốn gặp gỡ ai cả, chỉ yêu cầu chuẩn bị ình bàn cờ vây, cả ngày ngồi cạnh bếp lò vừa nướng khoai vừa đánh cờ một mình.

Thật ra cờ đạo nàng cũng không thông thạo, chỉ là nghe nói cái đạo lý ở đời cũng chỉ trên chiếc bàn rộng ba thước này, dù sao cũng chẳng có việc gì làm, không bằng học thêm xem có thông minh hơn được chút nào không. Còn những lời mà lang trung chốc đầu vừa nói chẳng được bao lâu, ngay sau khi sự đau đớn được khống chế vì có thuốc giải nàng lại bỏ quên ngay.

Đại khái là trải qua một khoảng thời gian bị cơn đau dần vặt trong vô vọng nàng mới hiểu rằng nếu không chịu được đòn đau thì phải tìm mọi cách để thưởng thức vẻ đẹp của cuộc sống, vấn đề cần giải quyết lúc này là được ngày nào hay ngày ấy, biết là không được nhưng vẫn cứ làm chính là tự tìm khổ ăn. Hơn nữa, không thể không nói rằng, việc gặp được vị lang trung chốc đầu kia nàng vẫn cảm thấy là một may mắn.

Lúc đó, nàng không hề biết rằng nhất cử nhất động của mình đều có người báo lại cho Mộ Dung Cảnh Hòa. Vì vậy mà thời gian hai người mặn nồng sau này cũng không tránh khỏi nghe hắn oán trách vài câu, trách nàng không quan tâm hắn, đến nhớ hắn một chút hay nhìn hắn một lát cũng không có. Nàng biết đó chỉ đơn thuần là hắn tìm tội lý do để làm nũng chứ không hề thật lòng muốn nàng nhớ lại những quá khứ chẳng mấy tốt đẹp đó, chính vì thế cũng không thừa cơ hội so đo với hắn làm gì.

Nói không hề nhớ hẳn đó hoàn toàn là tự lừa gạt chính mình. Những lúc nghiên cứu thế cờ có đôi khi nàng cũng mất tập trung, nhớ lại những khi hai người bên cạnh nhau, cãi vã, đối đầu hay yêu thương đều là khoảng thời gian đẹp nhất, nhưng càng đẹp bao nhiêu, trái tim nàng giờ đây lại đau đớn bấy nhiêu. Chỉ là nàng không hề dung túng bản thân mãi tiếp tục đắm chìm trong vũng bùn ấy, ngay lập tức định thần, sau đó bóc vỏ củ khoai vừa nướng chín, chuyên tâm thưởng thức hương vị ngọt ngào của nó.

Từ nhỏ nàng đã không có người thân, không có bạn bè, đương nhiên cũng không có ai dạy nàng cách đối xử tốt với bản thân. Vì vậy nàng thích gì thì làm nấy, không bao giờ nghĩ xem có nên hay không. Cũng giống như hiện tại, nàng chỉ làm theo những điều con tim mình mách bảo. Nàng muốn được sống, sống thật khỏe mạnh. Còn tình cảm, nàng cho rằng đó chỉ là chuyện của bản thân, không liên quan tới bất kỳ ai. Cho nên, xét đến cùng, nàng vẫn cảm thấy vấn đề là ở chính mình. Nếu một ngày nào đó không còn thích hẳn nữa, tự nhiên sẽ không còn thương tâm. Vì vậy cũng chẳng cần nói đến hận hay không hận, thế nên, ngày hôm đó, khi nhìn thấy hắc xuất hiện tại nơi này, nàng cười.

Nàng từng nghĩ, nếu như vừa đến Kinh Bắc đã gặp mặt, chắc chắn nàng sẽ cúi thấp đầu không thêm để tâm đến hẳn, đến nhìn một lát cũng không, bởi đó chính là lúc nàng cảm thấy thương tâm nhất. Nhưng trải qua những ngày này, cảm giác thương tâm đó đã chìm xuống tận sâu dưới đáy con tim, không phải là hoàn toàn biến mất, chỉ là không đủ để nàng mất kiểm soát. Cho nên, khi nhìn thấy hẳn, biểu hiện của nàng khá bình tĩnh. Thậm chí, khi nghe thấy mệnh lệnh của hẳn, nàng cũng không hề cảm thấy bức mình.

Ngày hôm đó, ngoài trời tuyết vẫn rơi, Mộ Dung Cảnh Hòa khoác trên mình chiếc áo lông chồn đen bóng, đầu đội mũ da cũng màu đen, ngồi trên chiếc kiệu đệm da gấu, men theo con đường chính giữa sân đi vào. Một thị vệ giương chiếc ô màu xanh da trời che cho hẳn. Dọc đường đi, lớp tuyết mỏng hẳn in hai hàng dấu chân.

Mi Lâm từ cánh cửa nhìn ra, đúng lúc thấy cảnh đó, trong giây phút ấy, điều đầu tiên mà nàng nghĩ đến chính là nhìn hẳn như vậy thật anh tuấn, vì thế không kìm chế được mà mỉm cười. Sau này nghĩ lại chính nàng cũng cảm thấy bản thân thật đáng xấu hổ.

Nhìn thấy nụ cười chưa kịp tắt của Mi Lâm, Mộ Dung Cảnh Hòa hơi ngỡ ngàng, sau đó sắc mặt khê biến, trong lòng tự dưng thấy buồn rầu, giống như tâm trạng mấy ngày nay khi nghe thuộc hạ báo cáo lại nhất cử nhất động của nàng. Đôi lúc hẳn còn nghĩ, có lẽ nàng nổi cáu hay mắng chửi hẳn cũng còn hơn đáng về như không thêm để tâm thế này. Mang tâm trạng bức bối này, hẳn lạnh lùng ra mệnh lệnh, có chút gì đó như hy vọng nàng từ chối một cách châm chọc giống lúc ở Chung Sơn.

“Từ ngày mai, nàng đi dưỡng ngọc cho Thần Y.”

Mi Lâm ngơ ngác giây lát, ngoài mặt làm ra vẻ kỳ lạ sao hẳn lại biết chuyện dưỡng ngọc, nhưng trong lòng lại nghĩ, có lẽ lâu ngày không gặp, hẳn trông có vẻ tuấn tú hơn nhiều so với những ngày ở thôn Lão Oa Tử. Câu nói người đẹp vì lụa kẻ cũng có lý.

Mộ Dung Cảnh Hòa đâu biết nàng đang nghĩ chuyện đó, chỉ nghĩ trong lòng nàng đang vì câu nói của hẳn mà sục sôi, sắc mặt vừa thay đổi chút ít, lại nhìn thấy Mi Lâm gật đầu. Trước kia nàng đã nhận lời giúp lang trung chốc đầu dưỡng mạch ngọc, sau đó hại người ta đến nơi lạnh giá này, vô duyên vô cớ bị giam tù mấy ngày, nói gì đi nữa cũng phải thực hiện lời hứa cho chót. Hơn nữa, nàng thật ra cũng muốn gặp mặt nhờ ông ta giải độc ỉn.

Mộ Dung Cảnh Hòa thấy sắc mặt nàng không hề có chút tức giận nào cũng không có hận ý, bình thản như nước, cảm giác rầu rì bỗng chốc trào lên ngực, nhưng lại bị chặn ngay trước yết hầu, không chồm lên nhưng cũng không cách nào nuốt xuống.

“Xếp cho ta hai chiếc ghế cạnh chậu than sưởi.” Hắc vốn định đạt được mục đích xong sẽ trở về luôn, lúc này lại không muốn rời đi nữa.

Hộ vệ tuân lệnh sắp xếp ghế, cũng đặt lên một tấm nệm dày, diu hẳn ngồi xuống, xong xuôi được cho cáo lui, để lại hai người ngồi đối diện cạnh chậu than.

20. , Chương 10 P3

Mi Lâm biết rõ tính cách của hắn, không hề tỏ ra kinh ngạc vì hành động này, tĩnh lặng nhìn hắn hồi lâu, sau đó liền cúi đầu bới củ khoai đang nướng dưới lớp than đỏ hồng.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn nàng không chớp mắt, sau đó đột nhiên phát hiện gần một tháng không gặp nàng gây đi rất nhiều. Tấm áo khoác trên mình trở nên thùng thình, nhìn sao cũng thấy không được ấm áp cho lắm, thả nào cả ngày ngồi sưởi cạnh chậu than. Nghĩ đến đây, hắn cảm thấy không vui, cũng chưa biết không vui vì Thanh Yển sắp xếp không chu đáo, hay vì những cảm xúc vô duyên vô cớ của bản thân mình.

Mi Lâm cầm khoai lang lên bóc vỏ, mùi thơm ấy tuy rất hấp dẫn nhưng nàng lại cảm thấy không có khẩu vị, đành đặt lại trong chiếc đĩa bên cạnh, sau đó đứng lên đi ra giá để thau, rửa tay một cách chậm chạp, thậm chí nghĩ người này đúng là đến cướp đi sự tự tại của người khác mà. Nhưng đây là địa bàn của hắn, đương nhiên hắn thích ở đâu thì ở thôi, nàng không thèm nói nhiều, hơn nữa cho dù muốn nói cũng không nói được thành lời.

“Mang lại đây, ta muốn ăn.” Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn dáng vẻ gầy guộc của nàng, đột nhiên lên tiếng.

Mi Lâm lấy khăn lau tay, không trả lời ngay. Nàng đang nghĩ bụng chậu nước này tạt cho hắn một trận hay úp cả đĩa khoai lên đầu hắn thì hơn, hay là... ngoan ngoãn bòn cho hắn ăn? Cuối cùng nàng trở về ngồi cạnh chậu than sưởi, bắt đầu đánh nốt ván cờ đang dở ban nãy, hoàn toàn coi người ngồi trước mặt thành một vật trang trí.

Mộ Dung Cảnh Hòa vốn đã quen với sự khinh thường của Mục Dã Lạc Mai, nhưng điều này không có nghĩa rằng hắn cũng chịu đựng được Mi Lâm đối xử với mình như vậy. Vì thế mà khi Mi Lâm thật sự quên đi sự tồn tại của hắn, hoàn toàn tập trung vào ván cờ, đột nhiên lại thấy hai vai nặng trĩu, chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra thì đã lăn đùng ra đất cùng với vật đè nặng xuống vai mình.

“Ai cho nàng vô phép như vậy trước mặt bản vương?” Mộ Dung Cảnh Hòa trên trán vẫn còn bịn rịn mồ hôi, nhưng lại không cho phép Mi Lâm đứng dậy, cánh tay cứ như thế ghì vào cổ nàng, áp sát tai nàng nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi.

Tấm áo lông chồn của hắn vừa nảy không cởi ra, Mi Lâm sau khi định thần lại mới thấy ấm áp. Đã không đứng dậy được thì cứ thế này đi. Nhưng nàng nhanh chóng ý thức được chuyện hắn có thể cử động, bắt giặc nheo mày, cảm thấy người này thâm sâu khó lường, bản thân còn kém quá xa.

Mộ Dung Cảnh Hòa hồi lâu không thấy nàng trả lời, quay sang nhìn mới phát hiện nàng ngã trên thảm, ánh mắt đại ra thất thần nhìn về nơi nào đó, như hồn lìa khỏi xác. Trong lòng cảm thấy vừa bức tức vừa bất lực, không biết phát tiết thế nào đành cúi đầu cắn vào tai nàng.

Mi Lâm đau đến phát run, lập tức hồi thần, nàng không nghĩ ngợi mà đẩy hắn ra, tự mình ngồi dậy. Sờ tay lên vết cắn ở tai mới biết vết thương chảy máu.

Đồ xấu xa! Nàng nheo mắt nhìn nam nhân đang nằm ngửa đắc ý nhìn mình, nhất thời tức giận, không thèm cân nhắc sống chết chồm lên người hắn, vừa túm vừa đánh, vừa cắn vừa thụi như những người phụ nữ đánh đá ngoài chợ, đâu có tính toán đến thế võ hay chiêu thức gì.

“Tiện tì... dám đánh bản vương, nàng chán sống rồi sao?” Mộ Dung Cảnh Hòa vừa rồi nhích đến cạnh nàng gần như đã tiêu hao toàn bộ sức lực, sao còn có thể tránh đòn, nháy mắt đã bị trúng hai quyền trên mặt.

Mi Lâm không thèm để tâm đến lời nói của hắn, tiếp tục xuống tay không lưu tình.

“Nô tài khốn kiếp... nữ nhân xấu xa.. ”

“Đồ danh đá... mau buông ra... bản vương sẽ xử nàng chu di cửu tộc...”

Mộ Dung Cảnh Hòa không ngừng chửi mắng, một lúc đã sưng tay mặt mày, nhưng hắn chỉ mắng chửi vậy chứ không hề gọi thị vệ vào.

Nàng mà có cửu tộc thì đâu có kết cục như ngày hôm nay. Mi Lâm càng đánh càng chậm lại, càng đánh càng không còn sức lực, dường như những thất vọng bị thương tích tụ từ khi biết hấn cố ý khiến nàng uống thuốc giảm đau hại nàng bị câm, tất cả, tất cả đã phát tiết hết ra ngoài. Bình tĩnh lại đôi chút, mới phát hiện ra hấn cố ý dung túng mình, nếu không nàng sớm đã bị lôi ra ngoài rồi. Ánh mắt chăm chú nhìn xuống khuôn mặt tím bầm của hấn, nàng cắn môi, thầm nghĩ có phải mình ra tay quá nặng rồi không.

Thấy nàng đang chăm chú nhìn mình vẻ mặt như cười như không, Mộ Dung Cảnh Hòa lại giận.

Mi Lâm giơ tay lên, đúng lúc hấn cứ ngỡ nàng tiếp tục đánh, theo phản xạ nhắm mắt thì nàng lại nhẹ nhàng lau vết máu đang chảy trên mũi hấn. Sau đó dưới sự ngạc nhiên của Mộ Dung Cảnh Hòa, nàng đứng lên nâng hấn ngồi dậy.

Mũi da của hấn lúc này ngã xuống bị rơi, bây giờ ngồi dậy, trôi xuống trườn lên vai hấn. vốn dĩ khuôn mặt tuấn tú tôn quý, lúc này lại tím thâm đầy vết máu, thật khiến người khác không đành lòng.

Sau khi thống khoái nhất thời trôi qua, Mi Lâm cảm thấy tim mình đau nhói, không nói không rằng đi về góc phòng, đổ nước trong thau đi, rồi lại đổ nước nóng từ ấm bên cạnh vào, vò khăn, lau sạch vết máu còn sót trên mặt hấn.

“Người ta đều nói đánh người không đánh mặt, nàng lại khác, chỉ toàn chăm sóc đến mặt ta.” cảm Mộ Dung Cảnh Hòa bị tay nàng đẩy lên, liền thuận ý ngược nhìn, vừa ngoan ngoãn để nàng lau đi những vết hấn bạo lực ban này, vừa oán trách.

Tim Mi Lâm bỗng rung động, cảm thấy nam nhân này luôn biết cách khiến người khác mềm lòng, may là lúc này nàng không nói được, vì vậy có thể không trả lời.

Hình như không hài lòng về sự im lặng của Mi Lâm, Mộ Dung Cảnh Hòa sau khi lẩm bẩm mấy lời liền run run đưa tay lên nắm chặt lấy tay nàng.

“Nàng vẫn giận ta?” Hấn hỏi, nói xong, trong lòng thấy không hề thống khoái, đành buột miệng: “Bản vương niệm tình nàng từng cứu mạng ta mới dung túng như vậy, nàng hấn là đã quên mất mình đến từ đâu rồi? Hay là quyết tâm rời khỏi...” Rời khỏi tổ chức hay rời khỏi hấn, hấn không nói, ngừng lại giây lát, nhìn thấy nàng không có động tĩnh gì, lại tức giận: “Nàng có biết, nếu như bản vương có ý lấy mạng nàng thì liệu nàng có còn sống được đến ngày hôm nay không?”

Từ đầu đến cuối, hấn đều coi nàng là tử sĩ của Âm Xưởng, có làm gì cũng là lẽ đương nhiên, vì vậy dù có là dùng thuốc khiến nàng bị câm thì cũng không hề cảm thấy cần rút. Bây giờ chỉ là không quen nhìn thấy sự chú ý của nàng không phải dành ỉn, liền như trêu đùa thú cưng vậy, mặc cho nàng ngang ngược. Trong lòng hấn, đây là vinh hạnh rất lớn mà hấn ban cho nàng, dù nàng không cảm động thì ít ra cũng phải biểu lộ chút thái độ gì đó mới phải.

Mi Lâm vừa mới cảm thấy mềm lòng, nghe xong những lời này giống như bị tạt gáo nước lạnh, buốt từ đầu đến chân. Có một cảm giác bị thương nghiền lại trong lồng ngực, cánh tay vẫn còn nắm chặt tấm khăn ướt, sau đó từ tay hấn kiên định rút ra.

Đúng lúc Mộ Dung Cảnh Hòa sắp bùng phát cơn giận vì những xử sự hỗn xược của Mi Lâm thì nhìn thấy hai đầu gối nàng quỳ rạp xuống, đầu gần như áp sát mặt sàn. Cũng giống như lần đầu tiên hấn triệu kiến nàng vậy, ánh mắt dừng lại ở trước chân hấn đứng một thước, mặt không chút biểu cảm.

Lòng ngực Mộ Dung Cảnh Hòa khó chịu, sau đó đột nhiên phẫn nộ, cánh tay vẫn chưa kịp thu về, lập tức đưa lên tát nàng một cái. Tuy rằng lực không mạnh như lúc còn khỏe, nhưng cũng đã dùng hết sức vốn có, quật mạnh vào mặt Mi Lâm, làm khuôn mặt trắng trẻo của nàng hấn lên năm ngón tay. Nhưng nàng không hề có bất kỳ phản ứng nào khác, vẫn quỳ lại tư thế cũ, đúng với dáng vẻ của một tử sĩ đáng phải làm, khiến Mộ Dung Cảnh Hòa tức đến phát run.

“Người đâu, hồi viện!” Hấn hét lớn. Tận lúc rời khỏi, đến nhìn cũng không thèm nhìn Mi Lâm vẫn đang quỳ dưới đất thêm một lần.

Mãi đến khi trời dần dần xẩm tối, từ ngoài vọng đến tiếng bước chân nàng mới định thần, tự cười chính mình, vịn vào chiếc ghế từ từ đứng dậy. Người đi đã quá lâu, chiếc ghế đã nguội lạnh, lửa trong chậu đã sắp tàn vì không có ai gây than, căn phòng phút chốc trở nên lạnh buốt như hầm băng.

Nàng xoa xoa bàn tay lạnh cóng của mình, đang hắt xì thì thị nữ giám sát nàng mấy ngày nay bưng tới bước vào, nhìn thấy lửa trong chậu sắp tàn liền đặt cơm tối lên bàn, vội vàng cho châm thêm than, khơi bùng lại ngọn lửa vốn sắp tàn.

“Cô nương hòng tàn phế chứ tay có tàn phế đầu, cho thêm than vào cũng không biết sao? Đến lúc sinh bệnh lại liên lụy tiểu nô tì ta đây.” Thị nữ này không phải hạ nhân của Vương phủ mà là Minh vệ phụ trách sự an toàn của Mộ Dung Cảnh Hòa, địa vị cao hơn tử sĩ và Âm vệ, chính vì thế mà khi được phái đến hầu hạ Mi Lâm, nàng ta cảm thấy uất ức trong lòng. Tuy rằng chuyện ăn mặc không dám sơ suất, nhưng những lời nói bóng gió thì chắc chắn không thể thiếu. Chỉ là người phụ trách hồi báo chuyện của Mi Lâm với nàng ta là đồng chí, bình thường có chút giao tình nên đương nhiên những lời này không dám báo lại với Mộ Dung Cảnh Hòa. xuống ăn cơm.

Thị nữ đó lại mĩa mai vài câu, thấy Mi Lâm không nói không rằng, càng thêm bực tức, liếc mắt thấy năm vết ngón tay hằn trên khuôn mặt tú lệ của nàng bèn cười thành tiếng.

“Ồ, cô nương, khuôn mặt nàng đây là... cả ngày nhàn rỗi không có việc gì làm, tự sát chính mình sao? Hay là.. Nàng ta suy tư giây lát, nghĩ ra một trường hợp, bất giác khoái chí, “Hay là Vương gia thương xót nàng.. ””

Mi Lâm tay đang cầm bát cơm, ngay lập tức quăng về phía nàng ta.

Thị nữ có võ công, Mi Lâm không nghĩ rằng có thể ném trúng nàng ta, chỉ là muốn nàng ta ngậm miệng mà thôi. Không ngờ, thị nữ đó lúc bất ngờ có thể né được bát cơm đó, nhưng lại không thể nào tránh được một bàn tay giáng xuống bất ngờ.

Nổi tiếp đằng sau tiếng bát trượt mục tiêu văng vào tường vỡ vụn là âm thanh của một cái tát gọn lẹ. Sau đó là sự im lặng kéo dài đến khó chịu.

Mi Lâm nhìn thấy sắc mặt Thanh Yến không được tốt cho lắm, nhẹ nhàng buông tay ra, muốn mỉm cười một cách cảm kích nhưng lại không hề cười được, thì ra trước mắt đã bị phủ mờ bởi một lớp hơi nước khiến nàng kinh ngạc đến hoang mang, gắng sức nuốt xuống sự ghen ngào trong cổ họng.

Thanh Yến không nhìn nàng mà chỉ lạnh nhạt lườm thị nữ đang run run quỳ dưới đất, “Đệ Đường sẽ thay thế người làm việc này, còn người tự mình đến Chưởng hình tự chịu phạt đi.” Hắn ta kéo dài tiếng tỏ rõ sự uy nghiêm.

Ám Xưởng và Minh ám vệ là hai tổ chức không giống nhau, đương nhiên Mi Lâm cũng không biết Chưởng hình tư của họ rốt cục là thế nào, nhưng nhìn thấy bộ dạng sợ sệt của thị nữ kia xem ra cũng chẳng tốt đẹp gì. Thế nhưng dù sợ hãi cũng không hề một lời cầu xin, có thể thấy được Thanh Yến trong mắt mấy người này không hề đơn giản chút nào.

Đến khi thị nữ kia lui ra ngoài, Thanh Yến mới nhìn Mi Lâm, lúc này thần sắc nàng đã dần hồi phục, thậm chí còn có nét tươi cười trên khuôn mặt vẫn hằn vết tay ấy.

“Ta sẽ dặn người chuẩn bị cho cô nương phần cơm khác.” Hắn ta lạnh lùng nói, xong xuôi lập tức đi ra ngoài.

Mi Lâm có chút nghi hoặc, không rõ hắn ta đến đây làm gì. Có điều, khi ra đến cửa, hắn ta dừng lại nói: “Cô nương là người thông minh, biết thế nào là tốt cho bản thân mình, cần gì phải so đo với Vương gia cơ chứ.” Nói xong tiếp tục đi ra. Có lẽ hắn ta đến đây cũng chỉ để nói cho nàng lời này.

Mi Lâm không kịp trả lời, cũng không thể lên tiếng trả lời, hắn ta đi về nhanh như gió, nàng cũng đỡ phải khó xử.

Xem ra Mộ Dung Cảnh Hòa về đến bên đó vẫn còn cáu giận, kinh động đến hắn ta, sau đó hắn ta mới hỏi thêm thị vệ gác cửa tìm hiểu rõ sự tình. Tuy biết rằng Thanh Yến cũng có ý tốt nhưng Mi Lâm vẫn thấy khó nghĩ. Tính của nàng vốn ăn mềm không ăn cứng, trước đó đến cái tát của Mộ Dung Cảnh Hòa hay những lời mĩa mai bóng gió của thị nữ kia cũng không làm nàng động dung, nhưng lại vì những lời nói cử chỉ nửa như bảo vệ nửa như không của Thanh Yến mà rơi lệ. Không biết từ bao giờ nàng lại sinh thói ngoan cố quật cường để bản thân mình chịu thiệt thế này, thực ra đây nào phải chuyện vinh quang gì.

Mi Lâm đột nhiên nhớ đến A Đại, nghĩ bản thân tự dừng lại học cách xử sự của người ta, bắt giặc giạt mình, hoang mang đứng dậy lại bên chậu cho thêm than vào trong, sau đó khơi lửa to lên.

Rửa sạch mặt mũi tay chân, thoa phấn lên che đi vết hằn trên mặt, chỉnh chu lại quần áo gọn gàng, sau đó nàng đi về hướng phòng viện của Mộ Dung Cảnh Hòa.

Thị nữ mới đến tên Đệ Đường đi theo ngay phía sau, thấy rõ tấm gương của thị nữ trước nên nàng ta tỏ ra rất cẩn trọng, cũng rất ít lời.

Mi Lâm cảm thấy hài lòng. Nàng không để tâm đến người khác nói gì nhưng không hề thích cả ngày có người cứ lăm bằm bên tai, rất phiền phức.

Đại khái do Thanh Yên đã căn dặn trước, bất luận nàng đi đến đâu cũng không có ai ngăn cản, chính vì thế mà rất thuận lợi đi đến trung viện nơi Mộ Dung Cảnh Hòa ở. Thị vệ canh cửa nhìn thấy nàng, sắc mặt rất kỳ quặc, vừa như trút một gánh nặng, lại vừa như căng căng thẳng thừng.

Mộ Dung Cảnh Hòa nằm dựa trên giường, thị nữ đang bón hắc ăn cơm. Nhìn thấy nàng, hắc tuy tỏ vẻ tức giận nhưng lại cho người hầu đều lui xuống, hiển nhiên cũng biết phương thức hai người tiếp xúc bây giờ không thích hợp với sự có mặt của người khác.

Mi Lâm để ý thấy nét mặt của thị nữ kia như thở phào nhẹ nhõm, trong lòng bỗng thấy hơi nghi hoặc, mãi đến khi lại gần giường chân giẫm phải thứ gì đó trơn trượt, mới hiểu chắc chắn vị Vương gia này ăn cơm lại xảy ra vấn đề rồi.

“Nàng đến đây làm gì?” sắc mặt Mộ Dung Cảnh Hòa lạnh như băng, bộ dạng làm như không hề muốn nhìn cô gái trước mặt. Trước khi đến Mi Lâm đã chuẩn bị rất tốt tâm lý, tất nhiên sẽ không dễ dàng bị hắc làm kích động như buổi chiều. Nghe hắc nói vậy, nàng nở nụ cười yếu ớt, hơi nhún người xuống hành lễ, không tỏ ra quá mức làm càn, cũng không cho người ta cảm thấy quá mức xa cách. Sau đó, nàng chủ động đi đến cầm lấy bát cơm, tiếp tục bón cho hắc.

Mộ Dung Cảnh Hòa nghi ngờ nhìn nàng, hiển nhiên chưa nghĩ ra tại sao nàng trở nên dịu dàng như vậy.

“Khắc có người hầu hạ ta ăn cơm, không cần nàng bận tâm nữa.” Hắc dựa vào đằng sau, không đón lấy thìa cơm mà Mi Lâm đưa lên, lạnh lùng nói.

Mi Lâm nhớ đến cái cảm giác kỳ lạ dội lên trong lòng khi bản thân nhìn thấy người con gái khác chăm hắc ăn cơm, lúc này lại bị hắc từ chối, bất giác ngỡ ngàng, nét tươi cười trên khuôn mặt ấy gần như không còn giữ được. Xem ra nàng vẫn hơi đề cao sức chống cự của bản thân đối với hắc.

Mộ Dung Cảnh Hòa thấy nàng có ý ra về, trong lòng bỗng sầm sập: “Không có việc gì khác thì mau rút đi! Đây đâu phải là nơi nàng có thể thích đến thì đến!”

Đâu hay Mi Lâm bị hắc nói vậy cũng không thêm để tâm làm bộ làm tịch, trong lòng nàng thấy uất ức, cáu giận, thậm chí trái hay phải đều là bị ghét, thôi thì bị ghét thêm một chút nữa cũng chẳng là gì. Sắc mặt nàng bỗng thay đổi, đặt bát cơm xuống dưới bàn, đúng lúc Mộ Dung Cảnh Hòa tưởng nàng nghe lời hắc mà lui về, trái tim bỗng lạch lạch thì thấy nàng vén váy sang một bên, ngồi lên giường cạnh hắc.

Mộ Dung Cảnh Hòa mặt biến sắc, buột miệng nói: “Hỗn xược...”

Lời chưa dứt đã bị Mi Lâm nhét cả con chim cút nướng vào miệng. Hắc không kịp phòng bị, mặt mũi đều dính đầy dầu mỡ nhưng lại không thể lên tiếng mắng chửi, tức quá cũng chỉ biết gườm mắt nhìn nàng.

Mi Lâm cười xem bộ dạng đó của hắc, lại rút khăn tay ra giúp hắc lau dầu mỡ trên mặt, chờ đợi hắc nổi giận.

Không ngờ Mộ Dung Cảnh Hòa không những không cáu giận, ánh mắt lại trở nên ôn hòa. Hắc nhớ lại hồi ở Chung Sơn, nàng cũng từng nhét thức ăn vào miệng mình như thế, hại hắc xấu mặt. Giây phút đó hắc từng hận đến mức muốn cho nàng lắng trì xử tử. Bây giờ nhớ lại, trong lòng lại cảm thấy mềm mại đến khó hiểu.

Mi Lâm phát giác ánh mắt hắc thay đổi, mắt tự nhiên lách lách đầu, sau đó xuống khỏi giường. Lấy khăn lau khô tay, cúi thấp người điều chỉnh cho hắc tư thế khác thoải mái hơn, sau rồi mới ngồi nghiêng cạnh mép

giường, lấy con chim cú trong miệng, xé nhỏ từng miếng bón cho hấn.

Thời gian như trôi ngược trở lại, trong căn phòng sơ sài ấy, hấn ngồi dựa đầu giường, nàng bưng bát nửa cơm nửa thức ăn, từng miếng từng miếng bón cho hấn. Ánh hoàng hôn xuyên qua khung cửa sổ, chiếu lên người nàng, từng sợi lông tơ trên khuôn mặt thanh tú ấy cũng ánh lên sắc vàng kim tuyệt đẹp của buổi chiều tà yên bình ấm áp.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhớ lại vòng tay của nàng ngày hôm đó, nhớ đến lần đầu tiên nghe nàng cất tiếng hát, lồng ngực dường như bị đè bởi một viên đá nặng trĩu, khó thở đến vô cùng.

Hấn run run cổ gồng đưa tay lên, vuốt ve khuôn mặt in bóng dưới ánh nến, thấy nàng hơi ngỡ ngàng, hình như muốn né tránh, nhưng cuối cùng cũng không hề động đậy.

“Nàng tại sao không nói lời nào... ngay một tiếng cũng không phát ra được sao?” Hấn trầm giọng hỏi. Đây là điều vốn dĩ không nên hỏi, cả hai người đều rất cẩn thận không đề cập đến, nhưng cuối cùng hấn vẫn lên tiếng.

Mi Lâm cắn môi, không khống chế được tay mình đang run run, sau khi đôi đũa chạm và bát cơm, nàng đặt chúng trở lại bàn, nụ cười trên khuôn mặt ban nãy cũng không còn nữa.

“Ta muốn được nghe giọng nói của nàng.” Mộ Dung Cảnh Hòa không phải không nhận ra nàng đang cố gắng để kìm chế điều gì, nhưng vẫn cố chấp nói tiếp.

Mi Lâm cảm thấy lồng ngực mình như sắp nổ tung, cảm giác đau đớn ấy đến đột ngột mà mãnh liệt, khiến mắt nàng tối sầm lại, gần như không thể nào hô hấp. Nàng nhắm mắt nhưng cũng không thể trở lại bình thường được, liền từ từ quay người, định tạm thời ra khỏi phòng nhưng lại bị Mộ Dung Cảnh Hòa giữ lại từ phía sau, sau đó thân thể của hấn áp sát lại.

“Ta sẽ chữa khỏi bệnh cho nàng.” Hấn nói, ngữ khí vô cùng kiên quyết, “Bất luận dùng biện pháp gì đi nữa.”

Nghe những lời này của hấn, Mi Lâm chẳng cảm thấy vui vẻ gì, ngược lại càng bi lương. Nàng gần như có thể xác định, đối với việc hại nàng bị câm, hấn không hề cho là một chuyện nghiêm trọng, cũng không thấy cần rút lương tâm, tất nhiên cũng chẳng hề hối hận. Biết rõ là vậy, nhưng nàng lại hận không được, oán không xong.

Mi Lâm cuối cùng cũng nhận ra, cuộc đời này đau đớn nhất không phải bị bỏ rơi, cũng không phải bị đưa đến Âm Xưởng làm tử sĩ, càng không phải bị câm, mà là thích hấn. Đêm hôm đó, Mộ Dung Cảnh Hòa không cho nàng về phòng. Sau hơn một tháng, hai người mới nằm ngủ chung giường.

Khác trước là hấn bây giờ không phải là không thể cử động được, vì thế luôn ôm chặt nàng vào lòng, thật ấm áp biết bao. Hấn bắt nàng tẩy đi lớp phấn trên mặt, sau đó hôn lên những vết hằn do mình gây ra, miệng còn lẩm bẩm, đáng đời. Hấn sờ lên nốt ruồi nơi khóe mi nàng, nói đó là của hấn, vĩnh viễn không cho phép người khác động vào. Hấn nói nàng cũng là của hấn, cả người nàng đều là của hấn...

Mi Lâm không biết làm cách nào, đành để mặc hấn tự do làm gì thì làm, trong lòng cảm thấy người này thật điên rồ. Đến khi hấn đưa tay sờ vào ngực nàng, nói nhỏ hơn rồi, nàng mới tức giận suýt lại đánh hấn một trận nữa.

Sau đó, hấn bỗng trở nên yên tĩnh, cứ như vậy đặt tay vào lồng ngực nàng, rồi lại bắt nàng đặt tay lên lồng ngực hấn, dần dần ổn định lại nhịp thở.

Nàng lại vì những hành động của hấn mà tim đập rộn ràng, mở to mắt nhìn hình dáng lơ mơ của chiếc bàn trong đêm tối, không còn thấy buồn ngủ. Lúc đó nàng nghĩ, bản thân yêu thích người này thật ra cũng không phải không có lý do, vì hấn mà thương tâm, đó cũng là điều chắc chắn.

Sáng sớm hôm sau, Mi Lâm với một bên má vẫn in hằn dấu tay, đôi mắt vì mất ngủ mà thâm quầng lại, ngồi trên kiệu tay nắm tay cùng Mộ Dung Cảnh Hòa đi về phía phòng của vị lang trung chốc đầu đó.

Thanh Yển đi bên cạnh, vẫn là khuôn mặt khô ngô tuần tú đó, hình như không nhận ra sự tình tứ của hai người đang ngồi trên kiệu.

Lang trung chốc đầu khoác trên mình chiếc áo da dày mở cửa đi ra, nhìn thấy mọi người không kìm chế được, tán thưởng: “Vương gia quả bản lĩnh, có thể khiến cô nương ngốc này tự nguyện đến dưỡng ngọc.”

Mộ Dung Cảnh Hòa nghe xong sắc mặt hơi xanh đi, mắt tự chủ nhìn sang Mi Lâm, phát hiện nàng không những mặt không biến sắc, thậm chí đến biểu hiện tức giận cũng không có, trong lòng lại không mấy vui vẻ nhưng càng nắm chặt tay nàng hơn, như sợ nàng chạy mất vậy.

Thật ra nội tâm Mi Lâm không hề thờ ơ như những gì thể hiện ở vẻ bề ngoài, nhưng nàng cũng chỉ hơi chấn động mà thôi, chuyện này sớm muộn cũng phải làm, còn Mộ Dung Cảnh Hòa đang có ý đồ gì thật ra cũng chẳng liên quan. Nàng biết hẳn có lẽ vĩnh viễn đều không đáp lại như những gì nàng dành ỉn, nhưng nàng vẫn yêu hẳn. Nàng tự yêu bản thân mình, chuyện nàng phải làm cũng là chuyện bản thân nàng muốn làm, đâu liên quan gì đến người khác?

“Thần Y chớ nói đùa vậy chứ, ban đầu Thần Y chịu cùng Mi Lâm cô nương đến trị bệnh cho Vương gia chẳng phải vì Mi Lâm cô nương đồng ý yêu cầu của ngài rồi sao?” Thanh Yên thấy sắc mặt Vương gia không được tốt cho lắm, sợ hẳn tức giận lại quá khích, vội vàng nói.

Lang trung chốc đầu cười ha ha vài tiếng, không tiếp tục đùa cợt nữa. Ông tưởng rằng Mi Lâm đã kể hết cho họ rồi, đâu biết được Thanh Yên nói những lời đó kỳ thực cũng có chút lạnh lợi. Hẳn ta tuy rằng biết Mi Lâm vì Vương gia mà tìm đến Thần Y, nhưng cụ thể câu chuyện ra sao thì không nắm rõ được, chỉ là suy luận theo lẽ thường, muốn đạt được điều gì cũng phải cái giá riêng của nó, huống hồ bệnh của Vương gia lại không hề đơn giản, tự suy luận ra chắc phải nhận lời một yêu cầu nào đó khác thường. Lời hẳn ta nói cũng không chỉ rõ yêu cầu đó là gì, nhưng cũng đủ để đối phó với câu nói của Thần Y.

“Có người giúp ta dưỡng ngọc là được rồi.” Lang trung chốc đầu lẩm bẩm, rút ra tẩu thuốc gõ lên cột hành lang bên cạnh, khi chiếc kiệu khiêng Mộ Dung Cảnh Hòa sắp đi qua ngưỡng cửa ông bèn đưa tẩu thuốc ra ngăn lại, “Đứng im, dưỡng ngọc chỉ cần cô nương ngốc đó, những người khác không phận sự miễn làm phiền.” “Bản vương muốn ở lại xem.” Mộ Dung Cảnh Hòa hơi nheo mắt, nhẹ nhàng nói, ngữ khí ẩn chứa sự uy nghiêm vốn có.

Lang trung chốc đầu không hề nể mặt, lắc đầu.

“Quân tử cóc sợ nhân khí, nếu có người khác quấy rầy, ngọc sẽ không thuần, ảnh hưởng đến lúc trị bệnh. Khi đó đừng trách lão đây không nói rõ ấy người.”

Mộ Dung Cảnh Hòa mím chặt môi, ánh mắt nhìn lang trung hồi lâu, muốn kiểm chứng mức độ chân thật trong những lời ông nói. Cuối cùng cũng không dám mạo hiểm, nhẹ nhàng buông tay.

21. , Chương 11

Chương 11

Quân Tử cổ tuy có độc, nhưng lại có thể khiến nội lực tăng lên gấp bội trong khoảng thời gian rất ngắn.

Vì vậy mà người không có võ công bị trúng Quân Tử cổ, độc tính phát tác dẫn đến hôn mê bất tỉnh vĩnh viễn, chẳng khác gì người hoạt tử. Nhưng đối với người có võ công, khi cảm thấy khác thường mà vận nội công ép chất độc ra ngoài sẽ lập tức nội lực bội chương, không thể khống chế, cuối cùng kinh mạch trên cơ thể không chịu đựng được nguồn nội lực ấy, nổ tung muôn mảnh, chết không toàn thây.

Bởi vậy, Mi Lâm quả là một kỳ tích. Lang trung chốc đầu nói vậy. Nhưng khi ông biết trước đó Mi Lâm bị phế toàn bộ võ công thì lại thấy rằng đây âu cũng là trong họa có may.

Khi nàng còn ở Âm Xưởng phải chịu rất nhiều loại độc, thân thể vốn đã có khả năng đề kháng độc khá cao, đến loại kịch độc cũng đề kháng được một hai phần, trong thời gian đó nàng lại thường xuyên ăn các loại thảo dược giải độc nên Quân Tử cổ không hại chết nàng, độc tính cũng không uy hiếp quá nhiều đến tính mạng. Hơn nữa, lúc đó nội lực Mi Lâm đã bị phế, Quân Tử cổ không có chốn dụng võ đành miễn cưỡng an phận thủ thường trong thể nội của nàng.

Thế nhưng Quân Tử cổ vốn có tác dụng khai thông mạch khí, thêm vào nàng cũng đã từng có võ công, mạch khí thông suốt, vì vậy trong thể nội nhanh chóng xuất hiện một nguồn nội lực tương khắc với nguồn nội lực ban đầu của nàng.

Nguồn nội lực này nếu không được khống chế ổn định, vẫn có thể lấy đi tính mạng. Lang trung chốc đầu phân tích những đặc tính của Quân Tử cổ cho Mi Lâm, sau đó tổng kết. Nhưng lại nói, việc khống chế nguồn nội lực đó ông cũng không thể giúp được gì, vì vậy nàng phải tự mình tìm hiểu, có lẽ trong quá trình dưỡng ngọc sẽ giúp ích cho nàng trong việc tìm ra cách khống chế.

Khát vọng được sống của Mi Lâm vốn mãnh liệt hơn người thường, nghe nói vậy đương nhiên nhớ kỹ từng câu từng chữ.

Chính ngọc, bắt đầu dưỡng ngọc.

Chiếc ghế được đệm một miếng nệm dày, một chiếc gối tay lồi lõm, một chiếc đĩa trúc tím dùng để đựng ngọc, còn có một chậu gỗ. Mi Lâm nằm trên ghế, đắp lên mình một tấm chăn ấm, tay trái đặt lên chiếc gối tay, lòng bàn tay đặt vào giữa chiếc đĩa trúc đựng ngọc. Phía dưới đĩa trúc có vài lỗ hổng, dưới cùng là chậu gỗ.

Lang trung chốc đầu đưa một đường trong lòng bàn tay nàng, cũng không biết xoa lên loại thuốc gì mà máu không đông lại, cứ chảy không ngừng, dần dần thấm đều vào chỗ ngọc bên dưới. Đồng thời, Mi Lâm nghe lời vận nội lực, truyền không ngừng vào trong chỗ mạch ngọc đó.

Sau một canh giờ, miếng ngọc biến thành màu hồng đậm óng ánh, lang trung chốc đầu lấy ra rồi đặt vào hộp trúc tím, cầm máu cho Mi Lâm, lại cho nàng uống một chén thuốc có mùi vị kì quặc, nàng liền hôn mê ngủ thiếp đi. Đến giờ tỵ lại lập lại.

Mỗi ngày hai giờ tỵ, ngọc, hai lần dưỡng ngọc, cũng chỉ những lúc đó Mi Lâm mới tỉnh táo. Ngoài ra, nàng luôn nằm trong ghế, hôn mê bất tỉnh, một ngày ba bữa đều phải uống loại thuốc kỳ lạ đó, không một hạt cơm vào bụng liên tiếp bảy ngày.

Trong bảy ngày này, Mộ Dung Cảnh Hòa cũng đến thăm, nhưng đều bị lang trung chốc đầu chặn ngoài cửa không cho vào. Thế nhưng Thanh Yển đến một mình thì ông lại cho qua. Vì sao lại như vậy, lang trung chốc đầu cũng không giải thích khiến Mộ Dung Cảnh Hòa cảm thấy rất khó chịu, tỏ vẻ không hài lòng với Thanh Yển, cũng vì chuyện này mà nổi nóng mấy lần. Thanh Yển bất đắc dĩ, nhưng lại không thể không đi hỏi thăm, đề phòng có gì bất trắc. Bị từ chối mấy lần, Mộ Dung Cảnh Hòa cũng không còn đến nữa. Khi Thanh Yển bẩm báo lại sự việc bên đó hẳn luôn làm ra vẻ không muốn nghe, nhưng tai lại vẫn gióng lên.

Đúng vào lúc này thám tử hồi báo, chiến sự Tây Nam cấp bách, Mục Dã Lạc Mai vấp phải dị thuật của Nam Việt, thua ba trận liên tiếp, rút quân thủ Thanh Thành. Quân thần trong triều ai cũng lo sợ, thậm chí còn có người dâng sớ nghị hòa dời đô. Viêm đế cuối cùng nghe theo lời khuyên của quần thần, lại lần nữa hạ chỉ triệu Mộ Dung Cảnh Hòa lên kinh thương nghị đối sách chống giặc.

Mộ Dung Cảnh Hòa một mặt hồi thư nói bệnh của mình đang lúc quyết định, không thể lên kinh, ám thị có thể thay thế Mục Dã Lạc Mai bởi Lão Tướng quân Tạng Đạo Dương Tắc Hưng, một mặt lại phái người ra sức thăm thính quân tình Tây Nam, ra lệnh trong thời gian ngắn phải thăm dò được tính cách của các tướng lĩnh quân địch, chiến thuật thường dùng, sức ảnh hưởng đến quân tình, và cả tình hình cụ thể ba trận bại chiến của Mục Dã Lạc Mai.

Từ khi Tàng Trung Vương vô duyên vô cớ mất tích, đạo quân dưới trướng tách ra thành từng nhóm xếp vào cánh quân của các Tướng quân khác. Chỉ còn một nhóm quân được thống lĩnh bởi hậu thế của ông ẩn dật

trong dân gian, sau được chiêu mộ, đổi tên thành Tạng Đạo. Quân Tạng Đạo thiện chiến anh dũng, từng lập không ít chiến tích cho Viêm đế, cũng là cánh quân hậu thuẫn đắc lực của Đại Viêm. Tuy nhiên tự lập thành một đạo quân, việc này nằm ngoài tầm kiểm soát, triều đình từng muốn an bài tướng lĩnh khác vào quản lý nhưng đều xảy ra bất đồng, không chỉ huy được binh lính, cuối cùng đành bỏ mặc. Từ khi triều đại bắt đầu cũng vì ít có chiến tranh, sau đó lại xuất hiện những anh hùng niên thiếu như Mộ Dung Cảnh Hòa nên cũng chưa từng dùng đến quân Tạng Đạo, thậm chí bắt đầu lơ là lương thực bổng lộc, khiến Tạng Đạo dần dần sa sút. Song, trong lòng các võ tướng Đại Viêm, Tạng Đạo trước sau vẫn đại diện cho lực lượng quân sự hùng hậu, đó là vị thế mà các đạo quân khác không thể vượt qua nổi.

Chỉ là, Dương Tắc Hưng dù sao cũng đã cao tuổi. Hơn nữa, đã hơn chục năm không ra sa trận, liệu Tạng Đạo có còn tinh nhuệ như trước nữa không?

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn ra đóa mai hồng ngoài cửa sổ, tay run run cầm một quân cờ màu trắng, không thèm nhìn đã đặt xuống giữa một rừng cờ đen, phát ra âm thanh vừa vũng vàng vừa kiên định. Quân cờ đặt xuống, thế cờ đen ban nãy vốn hùng bá lập tức đã bị phá tan tành, thế cờ trắng vừa còn như bị nuốt trôi thì lúc này đã chiếm được ba phần giang sơn.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhíu mày, bực mình hủy đi ván cờ, dựa vào cạnh cửa sổ. Hắn thấy đánh cờ chẳng có gì thú vị, không hiểu sao cô gái đó lại ngồi đánh cả ngày được. Đợi hắn khỏi hẳn, có lẽ sẽ đưa nàng đi Nam Việt du sơn ngoạn thủy, hoặc Tây Yên cũng được.

Đúng lúc hắn đang nghĩ về chuyện đó thì Thanh Yển tay bưng một hộp trúc tím màu đá đen đi vào, dâng sau là vị lang trung chốc đầu kia.

Đến gần mới nhìn thấy rõ chiếc hộp đó không phải màu đen mà là màu đỏ thẫm, bên trong lại sáng long lanh, có thể nhìn thấy những đường gân đậm màu ẩn ẩn hiện hiện trong đó, như có gì đang lưu động phía bên trong.

Mộ Dung Cảnh Hòa không cần nghĩ cũng biết trong đó là mạch ngọc, hắn vẫn dựa vào cạnh cửa sổ nhìn về phía hai người, không cử động gì thêm. Đại khái là đã biết trước kết quả, trong lòng không hề có chút dao động.

“Ta bây giờ có thể gặp nàng ấy rồi chứ?” Hắn lạnh lùng nói. Nếu không vì vẫn phải nhờ vả lang trung chốc đầu chữa bệnh ỉn, e rằng sớm đã đuổi ra khỏi phủ rồi. Lang trung chốc đầu nhìn hắn, cầm tẩu thuốc chỉ vào mạch ngọc trong tay Thanh Yển, bĩu môi: “Người làm đại quan đúng là không thành thực như mấy kẻ quê mùa lão đây, Vương gia rõ ràng..”

Mộ Dung Cảnh Hòa nghe xong sắc mặt hơi biến.

Thanh Yển thấy có gì không được ổn, vội vàng nói: “Bẩm Vương gia, Mi Lâm cô nương vừa uống xong thuốc đã ngủ rồi. Vương gia sao không để Thần Y trị bệnh cho người trước, nô tài sẽ cử người đi đón cô nương ấy qua đây ngay.” Vừa nói vừa đứng nghiêng chặn giữa hai người.

“Các ngài muốn lấy mạng cô nương ngọc ốc ấy thì cứ đi đón đi.” Lang trung chốc đầu bị ngắt lời cũng không thấy bực mình, nhưng nghe xong lời của Thanh Yển bỗng phát cáu.

“Thần Y...” Thanh Yển quay lại nhìn ông, nghi hoặc như muốn hỏi vì sao lại không được đi đón nàng.

Lang trung chốc đầu hươ tay, bực tức nói: “Đón thì đón đi, muốn đón thì đón đi vậy... Dù sao lão đây thấy các người cũng không coi mạng sống người khác ra gì.”

Thanh Yển lúng túng ngơ ngàng giấy lát, nghe thấy tiếng Mộ Dung Cảnh Hòa nói: “Thôi vậy.” Ngừng một lát, ngữ khí không tỏ vẻ bất mãn nữa, nhẹ nhàng nói: “Đợi đến khi bản vương có thể đi, tự ta tìm nàng ấy là được.”

Thanh Yển thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ mình cuối cùng cũng thoát khỏi thế khó xử giữa hai người.

* * *

Hai ngày sau.

Sau mấy hôm liên tiếp, cuối cùng tuyết cũng ngừng rơi. Tia nắng mặt trời xuyên qua những tầng mây dày, chiếu xuống lớp tuyết trắng trên đỉnh nhà và những bức tường, khiến cho đóa mai hồng trong vườn càng trở nên rực rỡ.

Tấm rèm trước cửa được vén lên gọn gàng, Mộ Dung Cảnh Hòa từ bên trong vội vàng bước ra ngoài, Thanh Yến nhanh chóng chạy theo khoác thêm chiếc áo choàng cho hắn.

Mộ Dung Cảnh Hòa sốt ruột muốn cởi, Thanh Yến đã vội khuyên: “Đang mùa tuyết rơi mà có nắng rất lạnh, sức khỏe vừa mới bình phục, Vương gia vẫn nên chú ý. Hơn nữa, Mi Lâm cô nương..

“Biết rồi, biết rồi.” Mộ Dung Cảnh Hòa ngắt lời, vừa đi vừa tự thắt dây đai trên áo, lúc này Thanh Yến mới yên tâm. Vương phủ không lớn, hai người sải bước lại nhanh, chẳng mấy chốc đã đến nơi.

Lang trung chốc đầu đang ngâm tẩu thuốc, ngồi nường giò nhị lang, một ả hát ngồi cạnh chậu than sưởi, đánh đàn, hát tiểu điệu của vùng đất Kinh Bắc.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn cảnh này, sắc mặt bỗng thay đổi, lạnh lùng nhìn ả hát đó nhưng lại không nói gì.

“Ái dà, nhìn tinh thần là thế, Vương gia hoàn toàn bình phục rồi nhỉ, đáng mừng đáng mừng.” Lang trung chốc đầu thấy hai người cũng không có động tĩnh gì, chỉ chấp tay lại chúc mừng, vẫn cầm tẩu thuốc cười híp mắt.

Ả hát đó nghe thấy là Vương gia, vội vàng ngừng đàn hát, quỳ vội xuống dưới.

“Nhờ phúc của Thần Y.” Mộ Dung Cảnh Hòa đáp lời, cũng không thèm để tâm đến người phụ nữ kia, đi thẳng vào phòng trong, vẫn là Thanh Yến ở lại đỡ lời với lang trung chốc đầu, cảm ơn Thần Y mấy tiếng rồi lại cho phép người phụ nữ kia tiếp tục, sau đó mới đi vào bên trong.

Lát sau, Mộ Dung Cảnh Hòa bước ra, trong lòng ôm chặt Mi Lâm.

“Ta đưa Mi Lâm đi. Thần Y cứ yên tâm ở lại đây, cần gì nói với hạ nhân một tiếng là được.” Hiên nhiên không muốn làm cô gái thức giấc, hắn nói nhẹ nhàng, ngữ khí cũng dịu dàng rất nhiều.

Lang trung chốc đầu cũng không có ý ngăn cản, hươ hươ tay: “Biết rồi, đón đi cũng tốt, lão đây cũng bận hưởng thụ nghe hát, chẳng rảnh quan tâm.”

Mộ Dung Cảnh Hòa liếc mắt nhìn người phụ nữ kia, cảm thấy những lời của lang trung chốc đầu có ý khác, nhưng cũng không để bụng, gật đầu, sau đó bế Mi Lâm đi ra ngoài.

Ôm Mi Lâm về đến trung viện của mình, sắp xếp nàng ở chính phòng, nhìn khuôn mặt trắng bệch đang say ngủ, lòng hắn cuối cùng nhẹ nhàng hơn.

Mi Lâm mất máu quá nhiều, cho nên rất ít khi tỉnh táo, phần lớn thời gian đều hôn mê. Hiên tại ngoài áp dụng các phương pháp giúp nàng bổ máu ra thì cũng chỉ còn biết chờ đợi.

Chính ngộ, có lẽ là do thói quen, Mi Lâm cuối cùng cũng tỉnh dậy. Nhìn thấy khung cảnh xung quanh khác lạ, lại ngửi thấy mùi của Mộ Dung Cảnh Hòa, nàng ngỡ ngàng giây lát mới phản ứng lại.

Lúc này, Mộ Dung Cảnh Hòa đang đứng cạnh bàn xem người khác vẽ lại bản đồ Nam Việt, nghe tiếng động, quay lại thấy Mi Lâm đang nhìn mình, không kìm chế được sự vui mừng. Rảo bước nhanh đến cạnh giường, hắn cúi thấp xuống bế nàng lên, lại sờ tay nàng thấy ấm ấm mới thực sự yên tâm, cười nói: “Nàng ngủ lâu thật, nếu còn không tỉnh thì không kịp ăn cơm trưa mất.” Vừa nói vừa cho người hầu chuẩn bị đồ ăn.

Mi Lâm cảm thấy mình như đang nằm mơ, Mộ Dung Cảnh Hòa phần chân thể này trước giờ chưa từng thấy, thật khiến người khác phải nín thở. Một hồi sau, mãi đến khi hắn nhẹ vuốt cằm nàng, nàng mới định thần lại, muốn nói cần tắm giặt một lát, đột nhiên nhớ ra mình đã không còn nói được, sắc mặt vì vậy có chút không vui, nhưng những ưu tư đó rất nhanh bị nàng gạt bỏ, chỉ ra hiệu cho hắn biết mình muốn đi tắm.

Mộ Dung Cảnh Hòa sắc mặt khê biến nhưng sau đó lại cười, nói: “Ta giúp nàng.”

Nói là làm, hắn đặt nàng xuống thùng nước ấm, vắt khăn lau mặt và tay cho nàng, rồi lại giúp nàng lấy muối xanh đánh răng, súc miệng. Xong xuôi đâu đó, hắn bế nàng đặt lên ghế, chuyển đến tắm gương cao bằng thân người giúp nàng chải đầu.

“Chỗ ta không có bàn trang điểm của nữ nhân, đành như thế này vậy.” Hấn giải thích. Đứng thấy bình thường hấn nóng nảy, lỗ mông, khi chải đầu lại rất nhẹ, không hề làm đau nàng.

Mi Lâm nhìn hai người trong gương, sau đó nhìn khuôn mặt đang tươi cười của hấn, cũng dần dần cười nhẹ. Nếu có thể nói chuyện, nàng nhất định nói rằng bàn trang điểm này tốt hơn những loại bàn thường kia gấp bội.

Chiếc gương nhỏ trên bàn trang điểm bình thường chỉ có thể soi được mỗi khuôn mặt, đâu có soi được cả hai người như thế này. Cuối cùng nàng cũng biết, thì ra bên nhau là như thế. Chỉ là, nàng bây giờ vừa gầy vừa nhợt nhạt, trông rất xấu, mà hấn lại dường như quá tuấn tú.

Nghĩ đến đây, ánh mắt nàng hơi trùng xuống, quay đầu lại áp vào lòng hấn. Không nhìn thấy thì cũng thôi, nhìn thấy đối phương mà phát hiện ra khoảng cách giữa hai người thật xa vời, trong lòng cũng bội phần đau đớn.

Mộ Dung Cảnh Hòa ngơ ngàng giấy lát, bàn tay chải tóc hơi dừng, sau đó ôm nàng vào lòng. Tuy Mi Lâm không thể nói chuyện, nhưng hấn vẫn có thể nhận ra vẻ buồn bã trong đôi mắt của nàng.

Hồi sau, Mi Lâm bỗng cười mỉm, sau đó ngồi thẳng lên, ra hiệu cho hấn tiếp tục.

Người đàn ông này... thì ra nếu hấn muốn, thì cũng có thể dịu dàng như thế.

* * *

Từ sau khi Mi Lâm chuyển đến ở trung viện, Mộ Dung Cảnh Hòa cả ngày chỉ ở trong phòng, liên tiếp mười mấy ngày không ra khỏi cửa nửa bước, cũng không tiếp bất kỳ ai, thậm chí đến ngày ba bữa cơm cũng đều đích thân Thanh Yến mang vào.

Ngày hôm ấy, tuyết rơi trắng trời, cửa phòng đều đóng chặt. Vì trong phòng có đốt Địa Long nên nhiệt độ ấm như dầu hạ. Mi Lâm tựa lưng bên giường, nắn nót từng mũi kim đường chỉ thêu túi hương. Đúng lúc này, bên ngoài bỗng truyền đến những âm thanh náo nhiệt khiến nàng hiếu kỳ dừng lại nghe ngóng.

Một hồi sau, Thanh Yến vội vã gõ cửa bước vào, nói: “Mục Dã Tướng quân đến, ta ở ngoài chống ché, có phát sinh chuyện gì cô nương cũng đừng ra đây.” Nói xong, không đợi nàng trả lời, hấn quay lưng bước ra, đồng thời đóng chặt cửa lại.

“Vương gia đang nghỉ trưa, nô tài không dám đánh thức, Mục Dã Tướng quân đường xa đến, chắc cũng đã mệt, hay là ngồi xuống uống bát canh nóng, nghỉ ngơi đôi chút. Đợi Vương gia tỉnh dậy, nô tài lập tức bẩm báo lại.”

Ngoài cửa nghe thấy tiếng Thanh Yến giải trình.

Mi Lâm bò lên giường, đưa mắt qua khe cửa sổ nhìn ra, ẩn hiện thấy một hình bóng có phần duyên dáng. Lại cố gắng nhìn thêm, nhưng cũng không nhìn được rõ khuôn mặt, nên đành thôi, nàng ngồi trở lại bắt đầu thêu tiếp. Đôi tai vẫn giống lên nghe thấy tiếng Mục Dã Lạc Mai quả trách:

“Bây giờ là mấy giờ rồi mà hấn ta vẫn nghỉ trưa. Lui ra, đồ nô tài vô dụng. Bản Tướng quân đích thân đi đánh thức, để xem hấn ta dám làm gì.”

Mi Lâm mỉm cười, cảm thấy chuyện hay rồi đây. Nghĩ xong cũng thử vận chân khí trong người xem thế nào, thấy quả thật thông suốt hơn rất nhiều, vậy thì yên tâm rồi. Ít ra nếu có không may chạm mặt thì cũng có thể tự bảo vệ chính mình.

“Sức khỏe Vương gia vừa mới bình phục, vẫn còn rất yếu, nghỉ trưa là do Thần Y đặc biệt dặn dò. Vì vậy nô tài mới không dám y theo Tướng quân.” Giọng nói của Thanh Yến mang chút gì đó tức giận. Hấn ta tuy tự xưng nô tài, nhưng thực tế chỉ có Mộ Dung Cảnh Hòa mới có thể gọi như vậy, Mục Dã Lạc Mai dù sao cũng chưa đủ tư cách.

Mục Dã Lạc Mai lạnh mặt, đến Mộ Dung Cảnh Hòa cũng phải nhường nàng ba phần, hôm nay lại bị một tên nô tài gây khó dễ, thử hỏi làm sao nuốt được cơn giận này. Lập tức, nàng ta vung tay tuốt gươm ra khỏi vỏ, đưa lên chỉ thẳng vào Thanh Yến.

Tuy rằng nàng đứng dưới bậc thềm, Thanh Yến đứng bên trên, nhưng khi rút kiếm ra, khí phách không những không yếu đuối mà còn rất mạnh mẽ.

“Nếu không tránh ra, bản tướng sẽ cho người biết thế nào là lợi hại.” Nàng lạnh lùng nói, đồng thời lớn tiếng vọng vào bên trong: “Mộ Dung Cảnh Hòa, chàng mà không ra đừng trách bản tướng giết chết thân tín của chàng.”

Mặc dù Thanh Yến vốn rất bình tĩnh, nhưng lúc này cũng không kìm chế được mà sắc mặt hơi biến, cánh tay vốn buông lơ lửng bên sườn liền đưa lên ra thế hình đầu xà.

Đúng lúc này, trong phòng vọng ra tiếng ngái ngủ của Mộ Dung Cảnh Hòa: “Thanh Yến, còn không mau mời Mục Dã Tướng quân vào.” Vừa nói vừa ngáp một cái rõ dài. “Nếu Mục Dã Tướng quân đã không muốn nghỉ ngơi thì người đâu cần làm khó dễ như vậy, thật là thất lễ.”

Sắc mặt căng thẳng của Thanh Yến trở lại bình thường, vẫn cung kính đứng một bên, nhẹ nhàng hạ thấp lưng: “Tướng quân, xin mời vào!” Hắn lạnh lùng nói, cũng không xin lỗi vì những cử chỉ vô lễ vừa rồi.

Mục Dã Lạc Mai lạnh nhạt hứ một tiếng, quay ra yêu cầu hai tùy nữ mặc quân phục màu đỏ đứng đợi bên ngoài, sau đó đem theo một tùy nữ khác áo trắng theo vào. Cô gái đó mặt mũi thanh thoát, khoác trên mình chiếc áo lông hổ trắng, ôm một con thú màu đỏ lửa, chính là A Đại. Thanh Yến an bài hai thị nữ đến giúp họ cầm áo choàng, phủi lớp tuyết trên đầu rồi đi chuẩn bị canh nóng.

Mộ Dung Cảnh Hòa hiển nhiên vừa mới tỉnh dậy, mặc đồ trong màu trắng đứng bên cạnh giường ngáp ngắn ngáp dài, Mi Lâm đang giúp hắn mặc thêm áo. Đợi bên ngoài chuẩn bị đâu vào đó, hắn mới xỏ giày bước ra.

Hắn tuy vẫn ngáp ngủ, nhưng tinh thần tốt hơn trước rất nhiều, khiến hai cô gái kia không khỏi bất ngờ. Mi Lâm không ra ngoài, lại ngồi xuống tiếp tục công việc đang dở của mình. Nàng không muốn đối diện với Mục Dã Lạc Mai, chẳng cần phải đoán, thiệt thòi vẫn chính là mình mà thôi.

“Ngồi đi!” Mộ Dung Cảnh Hòa chỉ vào ghế nệm trong phòng, cười nói, bản thân cũng ngồi vào chủ vị. Nhìn hai cô gái vẫn đứng ở đó, cũng không tỏ ý gì, chỉ nói: “Chẳng phải tình hình chiến sự đang căng thẳng sao, Mục Dã Tướng quân lại có thời giờ đến vùng Kinh Bắc băng tuyết xa xôi này?”

“Người còn dám nói vậy, nếu không phải vì người, bản tướng đâu bị triệu về kinh. Người chẳng lẽ không hiểu trận tiền đối tướng là đại kỵ của nhà binh sao?” Mục Dã Lạc Mai tức giận nói, hiển nhiên rất bất mãn vì chuyện này. Nói xong, thấy vẻ mặt hắn vẫn hồ hững an nhàn, hỏa khí trong người càng trỗi dậy, đẩy A Đại đang đứng bên cạnh về phía hắn: “Thánh thượng phái bản tướng hộ tống nữ nhân mà người sủng ái nhất đến.”

A Đại không kịp phản ứng, ngã nhào về phía Mộ Dung Cảnh Hòa, bỗng chốc mặt đỏ ngượng chín, nhỏ nhẹ gọi một câu Vương gia, sau đó muốn đứng dậy nhưng vì trên tay vẫn đang ôm con thú cưng, vật lộn một hồi cũng không tự đứng dậy được. Mộ Dung Cảnh Hòa cười nhẹ, tiện tay đỡ nàng ta đứng dậy, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Mục Dã Lạc Mai:

“Chuyện nhỏ nhặt thế này sao lại phải nhờ đến Mục Dã đại Tướng quân vất vả, Cảnh Hòa tự biết phái người đi đón.”

Mục Dã Lạc Mai lườm hắn, sau đó lại nhìn về phía phòng Mi Lâm đang ở, cười nhạt: “Người tự phái người đi đón? Ta thấy người hiện tại đang vui quên trời đất, e rằng sớm đã quên tất cả những người khác lên chín tầng mây rồi.” ngược nhìn theo ánh mắt nàng ta, phát hiện Mi Lâm đang cúi đầu chuyên tâm với chiếc khung thêu, không hề để tâm đến những chuyện xảy ra bên ngoài, trong lòng đột nhiên cảm thấy không được thoải mái. Đỡ A Đại đứng dậy xong, hắn quay sang phân phó Thanh Yến đang đứng bên ngoài: “Đưa A Đại cô nương ra hậu viện nghỉ ngơi.”

Sắc mặt A Đại không tránh khỏi lạc lõng nhưng không dám nói gì, chỉ đành hành lễ cáo từ rồi đi theo Thanh Yến về hậu viện.

Thấy trong phòng chỉ còn ba người, Mục Dã Lạc Mai quay mình đóng cửa, lúc này mới chỉ vào Mi Lâm đang ở trong phòng trầm giọng hỏi Mộ Dung Cảnh Hòa: “Nàng ta sao vẫn còn sống?” Triều đình trên dưới

ai cũng biết Mi Lâm là gian tế do Mộ Dung Huyền Liệt phái đến, thậm chí còn khiến Kinh Bắc Vương trọng thương, vì vậy đương kim Hoàng thượng mới ra lệnh truy nã.

Mộ Dung Cảnh Hòa cười, lạnh nhạt nói: “Nàng ấy sao không thể còn sống vậy?”

Mục Dã Lạc Mai nhíu mày, “Cảnh Hòa, chàng làm càn gì vậy, có biết rằng nếu để Thánh thượng hay tin nàng ta đang ở Kinh Bắc Vương phủ thì sẽ phiền phức thế nào không?” Ngữ khí tuy rằng nghiêm túc nhưng lại đầy ý quan tâm, Mộ Dung Cảnh Hòa thần sắc cũng vì thế mà trở nên ôn hòa hơn.

“Mi Lâm, quay về phòng nàng đi.” Hắc nói với cô gái trong phòng, những chuyện sau này là bí mật nên đương nhiên không muốn nàng nghe thấy.

Mi Lâm nắm chặt chiếc túi thơm, kim vô ý đâm phải đầu ngón tay, đau đến mức phát run. Trong lòng nghĩ ở đây đã lâu ngày, chỉ sợ căn phòng trước kia lâu không có người ở sẽ rất lạnh lẽo, hay là đi đến chỗ lão lang trung. Nghĩ vậy, người đã đi ra bên ngoài, nhẹ nhàng hành lễ cáo lui, sau đó quay lưng bước ra .

“Đợi một lát.” Mục Dã Lạc Mai đột nhiên nói, tiến lại gần, giật lấy chiếc túi thơm hương hoa hồng sắp thêu xong trong tay Mi Lâm, trên đó có thêu một chữ “Cảnh”. Nàng ta bất giác cười nhạt một tiếng, quăng về phía Mộ Dung Cảnh Hòa, “Đây là thêu cho chàng đó, đúng là khéo léo mà.”

Mộ Dung Cảnh Hòa nhặt túi thơm lên nhìn, cười nói: “Không đẹp!” Nói đoạn, tiện tay vứt vào chậu than bên cạnh, chiếc túi trong giây lát bén cháy biến thành một khóm lửa nhỏ, sau đó quay về phía Mi Lâm đang ngơ ngác nhìn chậu than, lạnh nhạt nói : “Những thứ xấu thế này ta không bao giờ mang bên mình, sau này không cần làm nữa.”

Trong phòng vì đốt Địa Long, vốn không cần chậu than sưởi ấm, vì Mi Lâm những lúc rảnh rỗi muốn nướng đồ ăn nên mới đặc biệt nhờ Thanh Yến sắp xếp.

Giây phút khi chiếc túi thơm bị ném vào đồng lửa Mi Lâm nghĩ rằng mình đúng là lảm chuyện, sao lại muốn đặt một chậu than sưởi trong phòng làm gì? Sau đó mới quay sang người giật túi thơm của mình. Nàng nghĩ, nếu cô gái trước mặt này không giật đi thì cho dù hắc không thích cũng không đến nỗi phải đốt, nàng vẫn có thể giữ lại tự mình dùng.

Có lẽ từ khi cô gái này xuất hiện, lòng nàng cũng bắt đầu thấy ảm ức, bây giờ nỗi ảm ức đó ngày càng mãnh liệt, giày vò khiến lòng nàng đau như cắt, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, chỉ muốn lập tức phát tiết ra ngoài.

Bỗng nghe thấy bộp bộp hai tiếng bên tai, sự đau đớn trên mặt khiến nàng hoàn hồn, lúc này mới phát hiện thì ra mình đã bị đánh ngã xuống đất, trên mặt dường như có vết nước đọng lại lạnh buốt.

22. , Chương 12 P1

Mộ Dung Cảnh Hòa không biết từ lúc nào đã đứng dậy, đang đứng trước mặt Mục Dã Lạc Mai, sắc mặt tức giận nhìn nàng, ánh mắt lạnh như băng. Mà nhìn qua sau vai hắc, có thể thấy trên mặt Mục Dã Lạc Mai còn hằn vết tím đỏ, ánh mắt đầy sự ngạc nhiên.

Có lẽ nàng tức quá không kìm chế được đã ra tay đánh Mục Dã Lạc Mai, sau đó hắc đánh lại nàng. Đại khái chắc là như vậy... chắc chỉ là như vậy.

“Cút! Đứng để bản vương nhìn thấy người!” Mộ Dung Cảnh Hòa chỉ ra phía cửa quát lớn, nói xong quay đi không thèm nhìn nàng, ân cần săn sóc Mục Dã Lạc Mai.

Mi Lâm không cho rằng trong tình cảnh như vậy mình còn có thể cười được, nhưng nàng quả thật lại cười, thậm chí cười đến mức khóe miệng cũng thấy đau. Khi đứng dậy, trước mặt bỗng tối sầm, nàng đưa tay ra vịn vào thứ bên cạnh, cố gắng chịu đựng, sau đó đợi tỉnh táo lại mới từ từ đi ra ngoài cửa, trong tai còn

nghe thấy tiếng hần dịu dàng an ủi người phụ nữ kia. Điều kỳ lạ là, nàng không hề cảm thấy buồn rầu, chỉ thấy toàn thân như bị hút kiệt sức lực, yếu ớt, mềm oặt, mỗi bước đi cứ nhẹ tênh như bước trên vải bông vậy.

“Thanh Yến, còn không mau đi đến nhờ Thần Y cấp thuốc!” Mộ Dung Cảnh Hòa lớn tiếng ra lệnh, lời nói chứa đầy sự đau lòng, truyền đến tai Mi Lâm khiến nàng giật mình, không chú ý bước hụt chân, ngã xuống.

Hoa tuyết phấp phới bay trong gió lạnh, khiến cho trời đất trở nên mơ hồ, vạn vật nhìn không rõ. Mi Lâm phản xạ theo bản năng đưa tay quờ vào không trung, mãi đến khi đôi mắt nàng gắng hết sức mở ra cũng chỉ nhìn thấy bốn bề tuyết trắng, mới biết sự vật lộn của mình cũng chỉ là vô ích, liền nhắm lại, mặc cho trước mắt là một trời hắc ám.

* * *

Cơn đau đầu dai dẳng từng hồi khiến cho người ta khó thể yên giấc. Có ánh sáng chiếu lên mí mắt, thì ra là ánh nắng của buổi hoàng hôn, khi thì sáng rõ khi thì mờ ảo. Rõ ràng có tiếng người nói chuyện bên cạnh, nhưng lại không nghe ra câu nào. Mãi đến khi giọt nước lạnh buốt rơi xuống da mặt, lăn qua trán dẫn đến cảm giác đau đớn tột độ khiến toàn thân run lên lấy bầy, Mi Lâm mới mở mắt.

Bất ngờ là, thứ đầu tiên nàng nhìn thấy sau khi tỉnh lại là vẻ mặt không chút biểu cảm của Thanh Yến. Nhìn thấy nàng tỉnh, hần hơi ngờ ngàng, sau đó có chút lúng túng liếc qua chiếc bình nhỏ trên tay. Vừa nãy vì lỡ tay mà đánh rơi vài giọt thuốc lên mặt nàng, loại thuốc này có hiệu ứng thế nào với da trầy xước hần cũng biết rất rõ.

Thế nhưng lúng túng cũng chẳng bao lâu, hần rất nhanh lấy lại sự bình tĩnh, trầm giọng nói: “Nàng tạm ở lại chỗ này cùng Thần Y vậy, bình phục rồi cũng đừng có đi.” Đúng ra, hần dặn dò xong thường sẽ rời đi, lần này lại ngừng một hồi rồi nói tiếp: “Chúng ta đều là nô tài, chung quy lại cũng là một chữ ‘Nhẫn’ mà thôi, hôm nay nàng quả thật quá nông nổi. Nếu như Vương gia...” Nói đến đây, hần bỗng dừng lại, rồi lại vẻ mặt không chút biểu tình quay lưng đi ra ngoài cửa.

Mi Lâm dõi theo bóng dáng hơi gầy kia, mãi đến khi hần đi khuất khỏi cửa mới quay người nhìn lên lớp sơn cũ đã bạc màu trong phòng. Lang trung chốc đầu có lẽ vẫn bộ dạng quen thuộc, trầm ngâm ngồi bên ngoài ngâm tẩu thuốc.

Hồi tưởng lại những lời Thanh Yến vừa nói, nàng bất giác tự cắn môi mình. Nàng biết là hần đang nhắc nhở nàng, hần và nàng đều giống nhau cũng chỉ là nô tài, cho dù Mộ Dung Cảnh Hòa có coi trọng hai người đến đâu, thì vẫn là nô tài mà thôi. Cho nên, yêu thì có thể nhưng cầu thì không.

Nàng cũng biết, hôm nay nếu như không nhờ cái tát của Mộ Dung Cảnh Hòa, thì đâm vào nàng lúc đó đã là thanh kiếm của Mục Dã Lạc Mai rồi, thậm chí là sự trừng phạt nào đó nặng nề hơn.

Chỉ có điều, sự lạnh nhạt trong ánh mắt hần còn sắc bén hơn lưỡi kiếm kia, khiến nàng đông cứng. Rốt cuộc vẫn là oán nàng tổn thương đến người hần quan tâm nhất. Chẳng lẽ nàng còn phải cảm ơn vì hần đã nương tình với mình?

Đưa tay lên che mắt, nàng hít sâu một hơi, sau đó bỗng ngồi bật dậy. Có lẽ lúc đó ngồi dậy qua gấp gáp, khí huyết trong thể nội chưa kịp phục hồi, khiến nàng tối tăm mặt mày, suýt chút nữa lại ngã xuống.

Nắm chặt tấm chăn đắp trên mình, nàng vận khí cho thể nội dần phục hồi, sau đó vén chăn xuống giường.

Chúng ta rời khỏi đây thôi. Nàng lấy ngón tay thon nhỏ của mình nhúng vào chén nước ấm trên bàn, viết.

Lang trung chốc đầu đang trầm ngâm ngâm tẩu thuốc thấy vậy bỗng ngẩn ra, đưa mắt thăm dò ngoài cửa một lượt, sau đó mới nói: “Người bị đánh đến ngốc rồi sao?” Tự dưng đứng lúc thời tiết giá rét như này lại muốn rời khỏi Vương phủ?

Mi Lâm lắc đầu, ánh mắt kiên định. Nếu không rời khỏi, Mục Dã Lạc Mai nhất định sẽ không tha cho nàng. Còn hần, khi kinh mạch bị đứt đoạn, nàng từng có ý nghĩ sẽ bên cạnh hần suốt đời suốt kiếp, nhưng bây giờ thì không. Khi nhìn hần đứng đờm ném chiếc túi thơm mà nàng toàn tâm toàn ý thêu vào chậu than nàng đã hiểu. Thật ra nàng vốn không thạo việc nữ công gia chánh, thêu túi thơm cũng là lần đầu, chỉ vì

rảnh rồi không biết làm gì, cũng hiểu sẽ không được đẹp mắt, kỳ thực không dám có ý định tặng hân, chỉ định giữ lại ình dùng mà thôi. Giờ thì hay rồi, hết rồi, mất rồi.

Thứ xấu thể này ta không bao giờ mang bên mình...

Nàng chỉ là một tử sĩ của Ám Xưởng mà thôi, một thị thiếp không danh phận trong vương phủ của hân, một gian tể bị truy nã toàn thiên hạ. Nàng như vậy thì vĩnh viễn không thể quang minh chính đại xuất hiện bên cạnh hân được. Trước đây nàng cũng hiểu được ít nhiều, chỉ là phải lòng rồi thì cũng chẳng biết làm thế nào khác, nghe những lời hân nói nàng vạn phần xót xa, đồng thời cũng nhận ra nơi sâu thẳm con tim mình vẫn vằng vát đâu đó những ước mơ xa vời ấy.

Nếu như đến giây phút này rồi, mà nàng vẫn ngây ngô ở lại đây mặc hân lợi dụng, chứng kiến hân và người con gái khác ân ái thì nàng đúng là một thánh nhân không hơn không kém.

Lang trung chốc đầu thấy nàng như vậy, đành lột chiếc mũ da xuống, đưa tay lên gãi gãi đầu, không biết làm thế nào: “Muốn đi cũng được, nhưng đợi sáng mai hãy đi. Lão đây không chịu được cái lạnh đêm giá rét này đâu.”

Mi Lâm thấy cũng có lý, ngoài trời tuyết vẫn rơi, nửa đêm canh ba đi ra ngoài sẽ rất nguy hiểm. Mục Dã Lạc Mai ở đây, thời gian này Mộ Dung Cảnh Hòa cũng không để ý đến mình được, lại nhớ lại hân nói lúc đó, rằng không bao giờ muốn nhìn thấy nàng, có lẽ nên cẩn thận chút vẫn hơn, dù sao rời khỏi Kinh Bắc cũng không phải là chuyện quá khó khăn.

Nghĩ vậy, tuy còn đôi chút lạc lõng nhưng cũng thấy khoan thai hơn rất nhiều. Nàng gật đầu đồng ý với lang trung chốc đầu, đang định quay về nghỉ ngơi, thì bị ông giữ lấy.

“Cháo vẫn nóng, ăn chút rồi hãy đi nghỉ.” Ông dùng tẩu thuốc chỉ vào hộp thức ăn bên cạnh chậu than sưởi, nói: “Người còn yếu như vậy liệu có chịu đựng được tuyết hàn đông lạnh ngoài kia không?”

Hộp thức ăn đó được làm bằng gốm sứ, có hai tầng, tầng dưới đặt một viên than còn rực hồng, tầng trên có hai ngăn, một ngăn đựng rau, một ngăn đựng cháo, mở nắp ra vẫn còn nghi ngút khói nóng.

Mi Lâm cũng không hề kiêu kì gì, sau khi hỏi qua lang trung có ăn nữa không, ông nói không ăn, nàng cũng ngồi xuống cầm đũa. Tâm trạng có không tốt đến mấy nàng cũng có thể ăn được, điều này là thói quen được tạo thành từ môi trường sống của nàng trước đây. Với những người như nàng mà nói, cho dù một chiếc màn thầu thôi cũng đủ để quyết định khả năng giữ được mạng sống hay không.

“Aiz, Lão vốn muốn ở lại đây an dưỡng tuổi già cơ. Vương phủ mà, là nơi mà những hạng què mùa như lão có nghĩ cũng chẳng dám nghĩ đến, bây giờ mới ở lại được một thời gian.” Lang trung chốc đầu ngả lưng ra phía sau, ánh mắt chăm chú nhìn những viên than hồng rực, ung dung đưa chiếc ghế ngả, lẩm bẩm mấy tiếng về lưu luyến tiếc nuối, nghe cũng thấy buồn phiền.

Mi Lâm đưa mắt sang nhìn ông, nuốt nốt miếng thức ăn trong miệng, dùng đũa nhúng nước rồi viết lên bàn: Ở đây không sưởi nắng được.

Lang trung chốc đầu không nói thêm lời nào nữa, trong mắt tràn đầy ánh hào quang. Nói gì thì nói, nhà mình vẫn là tốt nhất.

Chương 12

Sáng hôm sau, lang trung chốc đầu lấy lý do hiện tại thiếu một số vị thuốc, cần phải đích thân về quê lấy. Người hầu đem chuyện bẩm báo lại cho Thanh Yên, Thanh Yên thấy tuyết có lẽ chưa thể ngừng được ngay, cũng không nghĩ nhiều, còn phái người sắp xếp xe ngựa tiễn ông lên đường.

Ông rời khỏi cháng mấy chốc, Mi Lâm cũng xách tay nải, khoác trên mình tấm áo toại, từ cửa bên rời khỏi Vương phủ. Những ngày gần đây, cho dù không có mắt cũng biết rằng Mộ Dung Cảnh Hòa đối xử khác hân với nàng, cũng không nghe thấy phải hạn chế nàng đi lại, nên đương nhiên không gặp phải sự ngăn cản nào.

Vừa ra khỏi Vương phủ, Mi Lâm liền đuổi theo xe ngựa. Những ngày gió tuyết thế này cũng không ai đồng ý chờ người, nàng đành mua lại cả xe cả ngựa, tự mình đi. Trước khi lên đường, còn dặn dò chủ xe đánh

thêm móng ngựa, còn phải khoác lên mình ngựa vải bông dày để chống lạnh. Nàng cũng mang thêm cả cỏ và bếp than, sang cửa hàng bên cạnh mua một túi thịt kho, màn thầu, sau đó mới đi đến tiệm thuốc lớn nhất thành.

Chi phí mua những đồ này đều từ tiền ngày trước bán thú săn đổi được, hai tháng nay ở trong Vương phủ ngày ngày ăn chơi ngủ nghỉ, không thì cũng bất tỉnh nhân sự, quả thật không hề kiểm soát được đồng nào. Bây giờ nghĩ lại cũng thấy hối hận lúc đi không tiện tay vợ mấy thứ đồ quý giá để đổi lấy ngân lượng.

Bão tuyết giăng đầy, trên đường thi thoảng mới có dăm ba người men theo bên dưới mái hiên nhà vừa đi vừa tránh gió, ngược lên nhìn, đầy trời tuyết trắng, chỉ có duy nhất những căn nhà màu xám đen mới lờ mờ hiện lên được trong làn bão tuyết này.

Trước khi lên đường Mi Lâm cũng đã nghiên cứu rõ lộ trình nên chạy xe một mạch, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy cỗ xe song mã kiên cố dừng bên đường, phu xe hai tay cầm cương, không ngừng giậm chân. Bước lên mấy bước đã nhìn thấy tấm biển tiệm thuốc Nhân Huệ. Nàng dừng xe, đi quá lên cửa tiệm thuốc mấy mét, dừng ở phía bên kia đường, sau đó nhảy xuống, hơi cúi đầu, vén tấm rèm dày trước cửa tiệm thuốc bước vào trong.

Lát sau, nàng bước ra ngoài, trên mình khoác tấm áo khoác màu tuyết thanh, hai tay xách hai bọc thuốc, bước lên sau xe. Lang trung chốc đầu cũng đi liền đằng sau, trên mình khoác tấm áo tơ mà vừa nãy nàng mặc, ngồi lên gọng xe, vút roi quất ngựa.

Người phu xe kia vì nguyên do thân phận, trước giờ chưa từng biết mặt Mi Lâm, cho nên mới dễ dàng bị hai người đánh lừa. Mãi đến hai người bỏ đi được hơn canh giờ mới phát hiện ra, nhưng lúc này họ đã ra khỏi cổng thành Kinh Bắc, chạy xa trên con đường tiến về phương Nam. Trước khi rời đi, lang trung chốc đầu có để lại một phong thư trong phòng, nói bản thân nhớ nhà, công việc ở đây cũng đã hoàn thành, cho nên xin cáo từ, đại khái ý nói bản thân mình là đường đường chính chính rời khỏi.

Mi Lâm khơi cho lửa trong lò sưởi bùng lớn lên, tuy rằng vẫn bị gió lạnh luồn vào trong xe nhưng cũng thấy ấm áp hơn nhiều. Vừa ra khỏi cổng thành, nàng liền gọi lang trung chốc đầu đổi lấy bộ áo tơ, bảo ông vào trong xe ngồi, tự mình đi ra phía trước đánh xe. Thật ra nếu không vì từng nhận lời sau này đều ở lại giúp ông dưỡng ngọc, thêm vào đó là muốn ông giúp mình trừ đi độc tính trong cơ thể thì e rằng nàng đã một mình rời khỏi nơi đây.

Cũng nhờ lần dưỡng ngọc trước, nàng đặc biệt chú ý đến phương thức và đường lưu chuyển của nội lực sau khi đi vào mạch ngọc, dần dần cũng học được cách khống chế nguồn lực trong cơ thể mình. Hiện tại tuy rằng không đạt đến mức hoàn toàn khống chế được, nhưng ít ra cũng không phải lo lắng bị nội lực phản phệ. Vì vậy, tâm nguyện lớn nhất trước mắt vẫn là bài trừ hết đi độc tính trong người.

Phía sau xe vọng ra tiếng ngáy của lang trung chốc đầu, dễ thấy buổi sáng dậy quá sớm, lúc này trên đường đi không có gì làm, Mi Lâm lại không thể nói chuyện, cho nên ngồi ngủ bên trong xe.

Mi Lâm lúc đầu còn có chút gì đó không yên tâm, giờ hoàn toàn không còn cảm giác đó nữa, mỉm miệng cười, quất roi ngựa vào không trung, tạo thành từng tiếng vun vút, tuy rằng không vút vào mình ngựa, nhưng cũng khiến nó phi càng nhanh hơn.

Ban đầu nàng vẫn đi dọc theo đường lớn, đi quá hai chục dặm, đến một ngã tư liền rẽ ngang.

Cảm giác căng thẳng khi mới rời khỏi đã hoàn toàn biến mất, hơn nữa đi trong gió tuyết lạnh giá thế này đầu óc cũng có phần thanh tỉnh. Mấy tháng này, trong vô thức nàng đã hiểu thêm một khía cạnh của Mộ Dung Cảnh Hòa mà có thể người khác không biết. Chẳng cần nói đâu xa, mấy ngày trước lấy lý do suốt ngày ở lại trong phòng quay quần với nàng, thật ra lại lén lút rời khỏi Kinh Bắc, mãi đến khi Mục Dã Lạc Mai chuẩn bị đập cửa xông vào mới từ đâu đó quay trở về. Chỉ để lộ chuyện này thôi, cũng đủ để nàng chết đến trăm ngàn lần rồi. Tuy rằng hẳn nói dừng để hẳn nhìn thấy nàng nữa, nhưng hẳn làm sao có thể tha cho nàng rời đi dễ dàng vậy.

Càng nghĩ nàng càng cảm thấy lòng nguội lạnh, chính vì vậy mà có phòng bị cũng chẳng thừa, không dám đi theo trục đường chính, đành rẽ vào con đường rừng núi hoang vu mà đi. Cho dù có vòng vèo vài trăm dặm, cũng an toàn hơn đi đường lớn.

Chính ngộ, hai người dừng lại nghỉ chân ở một làng nhỏ, cho ngựa ăn, rồi mua thêm thức ăn và đồ giữ ấm mang theo, sau khi hỏi căn kẽ đường đi lại tiếp tục lên đường, đến tối lại tìm một thị trấn nhỏ dọc đường để nghỉ lại. Hai ngày nay rẽ đông quanh tây thế này vẫn không thấy người đuổi theo, hai người mới thở phào nhẹ nhõm, tốc độ cũng có thể chậm lại chút, bắt đầu men theo trục đường đi về Trung Châu.

Lang trung chốc đầu ngày ngày ngồi trong xe, tuy rằng cũng ấm áp, nhưng dù sao tuổi tác cũng cao, không chịu được cả ngày bốn ba đường ngựa, nhưng ông lại không hề than phiền như trước đây, chỉ là đôi lúc cũng vì bị gió tuyết lọt qua khe, lạnh quá nên lẩm bẩm mấy lời. Mi Lâm cũng chẳng để bụng.

Buổi chiều hôm nay tự dưng tuyết càng rơi càng lớn, lúc đó đang gỡ bỏ bộ áo tơi trên mình xuống, thấy nàng tú lệ, không cầm được ngăn ra, sau đó mới quay lại hỏi han lang trung chốc đầu, nhưng nét mặt vẫn không giấu được vẻ hồ hởi.

Lang trung chốc đầu vẫn bộ dạng lười nhác ấy, ngồi sán lại gần lò sưởi châm tẩu hút thuốc.

“Ai bảo mệnh hai chúng ta đều khổ chứ, gấp gáp lên đường thế này chẳng phải để kịp về quê đón Tết sao.” Ông tuy rằng trên xe được ngủ, nhưng vì đường đi lắc lư nghiêng ngả nên ngủ không được ngon giấc, thành ra lại cảm thấy càng mệt mỏi hơn. Lúc này vừa trả lời nam nhân kia, vừa ngáp ngủ đến chảy cả nước mắt. “Ông chủ, cho ta hai phòng thượng hạng.”

“À, có ngay! Khách quan tạm ngồi hơi lửa giấy lát, muốn ăn gì cứ gọi tự nhiên!” Ông chủ cười hỉ hả dọn đồ hai câu, sau đó lách mình đi vào phía bên trong.

Mi Lâm ngồi xuống cạnh lò sưởi, nhìn theo bộ dạng phần chân của hần ta, trong lòng thấy có điều gì đó khác thường.

Món ăn tối là thịt lợn, rau dưa nấu với bánh phở, một niêu đất đặt trên bếp lò, khói nghi ngút. Thêm vào đó là mấy hũ rượu ấm, mấy cái màn thầu, nóng hôi hổi khiến mồ hôi đầm đìa, toàn thân nóng ran rất thoải mái dễ chịu.

Xong bữa cũng thấy buồn ngủ, hai người ai trở về phòng người nấy, cũng chẳng thèm rửa chân tay mặt mũi mà lên thẳng trên giường nằm ngủ. Trong phòng rất ấm áp, nên vừa đặt mình xuống đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Chẳng được bao lâu, bên ngoài cửa phòng truyền đến tiếng gọi.

“Khách quan, khách quan, nước nóng của người đã đến.” Tiếng ông chủ đứng bên ngoài nói vọng vào. Người nằm ngủ trên giường không hề hay biết, khê trở mình tiếp tục giấc nồng.

Lúc này, có thứ gì đó len qua khe cửa, khe cửa đó đủ nhỏ để gió bên ngoài ùa vào, trong giấy lát then cửa bên trong đã bị gạt ra, cửa mở, người bên ngoài nhẹ nhàng lạnh lẽo lao đến đỡ lấy chiếc then cài cửa đó, không để tạo ra tiếng động.

“Ông chủ à, chẳng phải đã nói chỉ lấy tiền không lấy mạng hay sao?” Một giọng nói thầm có ý ngăn lại, ngữ khí chứa đầy sự bất an.

“Lầm lời gì thế, có ai muốn lấy mạng của ai đâu, ta đây chỉ muốn kiếm cho tiểu Thất tử người một cô vợ mà thôi.” Hần ta tỏ vẻ không vui mắng lại, đồng thời bước vào phòng. cầm trường đao tiến vào, hần ta xóc lại dáng đi, cảm giác như cường tráng hơn rất nhiều, cũng trở nên cực kỳ hung ác. Cầm đèn đi ngay sau lưng hần ta là một thiếu niên chạc mười lăm, mười sáu tuổi, thân hình gầy gò, dường như sợ hãi không muốn vào.

Tên chủ dịch quán không hề lục lọi hành lý trên bàn mà đi thẳng đến giường, hiển nhiên thấy rằng đối với hần ta người đang ngủ say kia có sự hấp dẫn hơn nhiều tới hành lý đó. Đang định cúi xuống lật tẩm chăn lên thì đột nhiên tẩm chăn lại dội ngược về trùm kín đầu hần, khiến hần không động đậy được gì.

Trái lại, thiếu niên đứng cầm đèn đằng sau lại phản ứng nhanh hơn, nhận ra có điều gì đó không hay, liền quăng ngay chiếc đèn, đồng thời lấy đà lao đến định ôm lấy người phía trước.

Chiếc đèn bay vút đến bị Mi Lâm gạt phăng sang một bên, nhưng cũng chiếu rõ khuôn mặt tú lệ của nàng. Thiếu niên đó í lên một tiếng, người vẫn theo quán tính lao đến, nhưng đột nhiên mất đà, ngã lộn xuống dưới đất.

Đèn dầu rơi xuống nền nhà, choang một tiếng tắt lịm.

Mi Lâm vốn đã chuẩn bị sẵn từ trước, nhưng cũng không ngờ rằng người này lại lăn ra ngã giữa chừng, đang định tấn công trấn áp thì nghe thấy tiếng gọi vừa kinh ngạc vừa khó tin.

“A tỉ?”

Nàng bỗng giật mình, giọng nói này... kiểu xưng hô này... chỉ có thể là tên tiểu tử Việt Tần mà thôi, chẳng có lẽ...

Không đợi Mi Lâm hoài nghi lâu, xì một tiếng, trong phòng bỗng trở lại sáng bừng, thì ra thiếu niên này có mang theo bên mình đá đánh lửa. Ánh đuốc chiếu sáng căn phòng, cũng chiếu sáng khuôn mặt quen thuộc của Việt Tần.

“A tỉ, A tỉ, đệ đây mà.” Thiếu niên nhảy lên, hoa chân múa tay mừng rỡ, không biết làm sao biểu đạt hết sự vui mừng của mình. Thế là ánh lửa trong tay cậu ta cứ như thế vung vẩy trong không trung, khiến ánh sáng trong phòng trở nên lập lờ bất định.

Mi Lâm phì cười, cúi xuống nhặt lại cây đèn dầu. Việt Tần đương nhiên cũng phát giác ra mình vui mừng quá mà quên mất tiểu tiết, ngượng ngùng gãi gãi đầu, tiến lại gần châm đèn.

Đúng lúc này, ngoài cửa lạch cạch một tiếng rồi mở toang, thì ra lang trung chốc đầu ngó vào thăm dò.

Khi nhìn thấy ánh mắt của tên chủ dịch quán, hai người đã phát giác có điều gì đó không lành. Lang trung là ai chứ, chút đỉnh thuốc mê đó làm sao có thể đánh lừa được ông, Mi Lâm lại càng không hề hấn. Vì vậy bữa cơm tối ấy cũng chẳng có gì phải lo lắng, sau đó người cần đi ngủ vẫn cứ ngủ ngon lành, còn người phải đợi kẻ gian mắc bẫy thì vẫn bình tĩnh nằm trong chăn chờ con mồi cắn câu. Cũng may là họ đến sớm, không thì Mi Lâm cũng không bảo đảm rằng mình sẽ tỉnh táo được mãi. Chỉ là nàng không thể nào ngờ được Việt Tần lại ở đây, còn trở thành đồng lõa với kẻ gian.

Lúc này nàng mới phản ứng lại, ông chủ dịch quán gọi không phải là Thất tử mà là Tần tử.

Không đánh thì không quen, đêm hôm đấy bốn người ngồi lại bên cạnh lò sưởi, tán gẫu với nhau.

Lang trung chốc đầu mấy ngày nay không có ai nói chuyện cùng, bây giờ có đối tượng để xả, lập tức phần chần chừ hơn hẳn, cũng không buồn ngủ nữa, ngồi lại cùng ông chủ dịch quán hàn thuyên đủ chuyện. Từ những chuyện xảy ra trong Vương phủ, chuyện ở nhà dưới quê chăn con gà con dê, trên trời dưới bể đủ cả.

Ông chủ tên Trịnh Tam. Trịnh Tam tỏ ra sợ hãi hai người, trong lòng cũng có chút ngán ngẫm, nhưng không dám biểu lộ ra ngoài, chỉ đành ừ ừ à à ngồi đó nghe chuyện, nhưng ánh mắt lại vẫn liếc sang phía Mi Lâm đang ngồi nghe Việt Tần, ám chỉ tiểu nương tử tú lệ như vậy mà lại bị cầm, thật đáng tiếc. Song nhớ lại thủ đoạn ban nãy của nàng, ý nghĩ đó bỗng biến mất ngay lập tức.

Việt Tần khi biết Mi Lâm không còn nói được, tỏ ra rất buồn bã khiến Mi Lâm phải an ủi mất một hồi, tuy rồi cũng cười nhưng ánh mắt lại không thể che giấu được sự nuối tiếc.

“A tỉ, đệ nghe lời của tỉ đến Lô Thành gần Chiêu Thành nhất để đợi.” Cậu ta nói, đứng dậy cầm ấm nước trà vừa đun sôi rót ra chén ấy người, rồi lại ngồi xuống. “Đệ tìm một dịch quán rồi nhận làm tạp dịch ở đó, ngày ngày mong tỉ đến tìm đệ.”

Mi Lâm mặt hơi nóng, trong lòng thấy cắn dứt, cũng có chút cảm động. Nàng nghĩ, nàng vĩnh viễn không thể nói với thiếu niên đơn thuần này là thật ra nàng không hề có ý định đến đó tìm cậu ta. Bất luận lý do của nàng có là gì đều không thể nào đối diện với sự chân thành này.

Việt Tần quả thật ngoan ngoãn ở Lô Thành đợi Mi Lâm mãi đến khi có lệnh truy nã nàng được dán khắp nơi trong thành. Lúc đó cậu ta hoảng hồn, bắt đầu đi khắp nơi hỏi thăm tung tích Mi Lâm. Sau khi được tin nàng bị bắt giải đi Kinh Bắc, lập tức rời khỏi Lô Thành, chuẩn bị đi Kinh Bắc tìm cách cứu giải.

23. , Chương 12 P2

Việt Tàn quả thật ngoan ngoãn ở Lô Thành đợi Mi Lâm mãi đến khi có lệnh truy nã nàng được dán khắp nơi trong thành. Lúc đó cậu ta hoảng hồn, bắt đầu đi khắp nơi hỏi thăm tung tích Mi Lâm. Sau khi được tin nàng bị bắt giải đi Kinh Bắc, lập tức rời khỏi Lô Thành, chuẩn bị đi Kinh Bắc tìm cách cứu giải.

Sau khi đến được Kinh Bắc lại không hề có tin tức gì của nàng. Nàng rốt cục đang ở đại lao Kinh Bắc hay ở Vương phủ cậu ta cũng không rõ đừng nói đến đơn thân độc mã đi cứu người. Đúng lúc lưỡng lự không biết làm thế nào cho phải lại gặp Trịnh Tam và huynh đệ của hắn đang chờ hàng đến Kinh Bắc. Trịnh Tam gặp nạn mất hết hàng hóa, may mà có cậu ta lanh lợi, giúp hắn lấy lại số hàng hóa đã mất, thế là thành quen biết. Cùng bọn họ trở về mới biết thì ra đó là một nhóm sơn tặc. Họ đồng ý giúp cậu ta đi giải cứu nàng, vậy nên cậu ta mới ra nhập nhóm người này.

Nghe xong những lời Việt Tàn thuật lại, Mi Lâm bắt ngờ cốc đầu cậu ta một cái nhẹ, ánh mắt tỏ ý không đồng tình. Mộ Dung Cảnh Hòa là hạng người thế nào chứ, đâu phải mấy kẻ sơn tặc như các người có thể đối phó được.

Việt Tàn bị cốc đầu không những không buồn, mà ngược lại càng trở nên vui vẻ, cười hì hì nắm lấy tay Mi Lâm như muốn nói may mà tỉ không sao, nhưng bỗng nhớ ra nàng bị cầm, sắc mặt lại trở nên buồn bã.

“A tỉ...” Mất cậu ta bỗng đỏ, muốn an ủi nàng, nhưng lại không nói thành lời, ngược lại bản thân còn thấy buồn hơn.

Trịnh Tam bên cạnh nhìn thấy cậu ta dám nắm tay Mi Lâm, càng thấy khó chịu, đang định nói mấy câu châm biếm thì nghe bên ngoài có tiếng vó ngựa lại gần. Trong bụng cảm giác có điều gì đó kỳ lạ, quay ra nhìn thấy sắc mặt Mi Lâm hơi khác, liền đứng phắt dậy.

Lang trung chốc đầu thở dài một tiếng, ngả lưng về chiếc ghế đằng sau, ngậm tẩu thuốc không nói không rằng.

Việt Tàn không hiểu, đang định đi ra cửa xem thì nghe thấy rầm một tiếng, cửa chính đã bị người ta phá nát.

Gió tuyết không còn bị cánh cửa chặn lại nữa, mặc sức tạt vào vù vù khiến người bên trong cũng khó có thể mở to mắt ra nhìn được. Khoác trên mình tấm áo da thú đen xì, khắp người vương đầy tuyết trắng, Mộ Dung Cảnh Hòa mặt lạnh lùng, bộ dạng như sát thần bước vào.

Thì ra hôm đó khi Mộ Dung Cảnh Hòa đọc được những lời mà Mi Lâm và lang trung chốc đầu để lại cũng là lúc Mục Dã Lạc Mai tính toán cùng hắn cầm quân chống giặc.

“Chưa nói đến việc Thánh thượng vạn phần ân sủng ngươi, ngươi không biết điều hồi báo, thì vốn là thân nam nhi của Đại Viêm, trong khi quân địch xâm lăng, ngươi lại chịu rút đầu thụt cổ ở đất Kinh Bắc này, làm sao có mặt mũi mà đối diện với bách tính thiên hạ?” Bất kể nàng ta có khuyên giải đến đâu, phân tích đến đâu Mộ Dung Cảnh Hòa vẫn tỏ ra vẻ mặt đứng đưng, thậm chí còn chăm chú ngồi nướng khoai bên cạnh chậu than, làm Mục Dã Lạc Mai càng tức giận, nặng lời khiển trách.

Mộ Dung Cảnh Hòa lỡ tay làm nát mất lớp vỏ miếng khoai đang nướng, cái mùi thơm khiến người khác phải thèm muốn ấy bắt đầu dậy lên, hắn đột nhiên nhớ ra đến bây giờ vẫn chưa được thưởng thức khoai do đích thân Mi Lâm nướng.

“Mộ Dung Cảnh Hòa...” Mục Dã Lạc Mai vốn đang đứng bên cạnh cửa sổ ngắm hoa mai, nhìn thấy thế càng phần nộ, đang định bước đến đá tung chậu than đó để hắn tập trung nói chuyện với mình.

“Thành thân với ta.”

Bốn chữ ngắn ngủi là vậy, nhưng khiến nàng đứng ngẩn người hồi lâu.

“Thành thân với ta. Hôn lễ kết thúc, ta sẽ lập tức về Chiêu Kinh xin lãnh chỉ xuất trận.” Mộ Dung Cảnh Hòa ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói, trong ánh mắt đen sáng ấy có đôi chút căng thẳng. Tuy rằng thắng lợi nắm chắc tầm tay, nhưng sự cố chấp với Mục Dã Lạc Mai đã trở thành thói quen, câu trả lời của nàng đối với hắn mà nói vẫn vô cùng quan trọng.

Mục Dã Lạc Mai định lại thần, bỗng đỏ mặt, nhưng lại thấy có điều gì đó lạ kỳ.

“Người điên rồi sao, giờ là lúc nào rồi còn nói chuyện này?”

Mộ Dung Cảnh Hòa không hề ngạc nhiên với phản ứng của nàng, nhưng vẫn không giấu được sự thất vọng, cười nhạt, ánh mắt lại nhìn những bông tuyết trắng đang theo gió bay bên ngoài.

“Mười năm trước, muội nói giặc Hồ chưa dẹp yên, sao có thể an gia. Ta cũng đợi muội năm năm. Sau đó biên cương bốn bề yên ổn, thiên hạ thái bình thì muội lại như muốn xa lánh ta. Mộ Dung Cảnh Hòa ta đây tuy bất tài, nhưng tấm chân tình với muội thì thiên địa có thể làm chứng. Hôm nay ta muốn muội cho ta một câu trả lời rõ ràng, nếu không thì đừng mong bàn đến chuyện khác.” Nói đến đây, giọng hắn rất kiên quyết.

Mục Dã Lạc Mai vì những lời nói của hắn mà cảm thấy cần rút, thái độ cũng dịu lại, ánh mắt lộ rõ vẻ ôn hòa, nhưng khi nghe xong câu cuối cùng đầy hàm ý uy hiếp thì sắc mặt lại hơi biến đổi, cười nhạt nói: “Người chẳng lẽ không biết từ khi phong Vương năm năm trở lại đây mình đã sống thế nào sao? Với một nam nhân quanh năm suốt tháng trầm mê tử sắc, trêu hoa ghẹo nguyệt thì sao Mục Dã Lạc Mai ta đây có thể thành thân? Nếu người là một nam nhi khai thiên lập địa thì có sao lại không bàn chuyện diệt xong giặc ngoại xâm sau đó mới thương lượng chuyện này?”

Diệt xong giặc ngoại xâm... Mộ Dung Cảnh Hòa tự cười một tiếng, nếu có đến lúc đó thì e rằng kết cục chẳng khác gì kiêu vất chanh bở vỏ rồi. Hai người họ nếu như bỏ qua cơ hội này, thì về sau e rằng vĩnh viễn không thể đến được với nhau nữa.

“Nếu muội không đồng ý, hồi kinh hoặc về Nam cương, tùy muội vậy.” Hắn gấp miếng khoai đã chín ra ngoài để nguội, phỉu phỉu tay, như vẫn muốn nói gì đó, lại bỗng thấy Thanh Yển đang đứng bên ngoài như muốn đi vào nhưng không dám, bèn chau mày hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Thanh Yển nhìn thấy hắn cuối cùng cũng chú ý đến mình, bất giác thở phào nhẹ nhõm, cúi thấp lưng đi vào, cầm phong thư mà lang trung chốc đầu để lại trên tay.

Mộ Dung Cảnh Hòa hoài nghi liếc nhìn thấy vẻ căng thẳng của Thanh Yển, xé phong thư ra, phát hiện đây chính là tấm giấy màu vàng thường dùng để viết đơn thuốc, trên đó chỉ viết đơn giản mấy dòng chữ.

Chỉ nói vị lang trung đó rời đi mà thôi. Đi cũng tốt, hắn sớm đã không ưa cái đầu bị chốc của ông ta rồi. Mộ Dung Cảnh Hòa nói thầm, đang định quở trách Thanh Yển chuyện bé xé ra to, nhưng đột nhiên như chợt nhớ ra chuyện gì đó, sắc mặt tái hẳn đi.

“Nàng đâu?” Người con gái ấy ở cùng lang trung chốc đầu, lang trung chốc đầu đúng lúc này rời khỏi... càng nghĩ càng cảm thấy có điều gì đó không hay, hắn lập tức vùng đứng dậy.

“Bẩm, bẩm Vương gia...” Thanh Yển lén lút lau mồ hôi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mũi chân mình, cố gắng thể hiện sự trấn tĩnh của một nội thị. “Không nhìn thấy Mi Lâm cô nương đâu cả.”

“Sao lại không thấy? Mộ Dung Cảnh Hòa phẫn nộ, vo tròn phong thư thành một nắm, ném vào chậu than lửa cháy rực hồng. Ánh lửa cũng nóng nẩy như hắn vậy, càng cháy càng mãnh liệt.

Thanh Yển cúi thấp đầu không nói không rằng, trong bụng thầm nghĩ Mi Lâm cô nương thế này chẳng phải tự tìm đường chết hay sao?

“Lập tức hạ lệnh, toàn thành phong cấm, chỉ cho nhập không cho xuất thành!” Mộ Dung Cảnh Hòa tức giận nói, “Phải thêm người lục soát từng nhà một cho ta, ta không tin nàng có thể trốn lên trời.”

Thanh Yển tuân lệnh, sắp đi ra ngoài thì bị Mộ Dung Cảnh Hòa gọi lại, “Chuẩn bị ngựa cho bản vương, gọi Hồ Dục Thập Thất Kỳ đợi ở ngoài phục lệnh.” Nói xong liền sai bước đi ra ngoài.

“Mộ Dung Cảnh Hòa, phát sinh chuyện gì? Người đi đâu vậy?” Mục Dã Lạc Mai không ngờ hai người đang bàn chuyện yên lành là vậy, hắn lại chỉ vì một phong thư mà bỏ đi, bất giác bước nhanh mấy bước, giữ chân hắn lại hỏi.

Thanh Yển thấy vậy liền đi vào trong lấy áo choàng.

Hình như lúc này mới nhớ ra trong phòng còn có người khác, Mộ Dung Cảnh Hòa trấn áp sự phẫn nộ, cố gắng bình tĩnh lại lắc đầu nói: “Ta hỏi lại lần nữa, có đồng ý thành thân với ta không?”

Mục Dã Lạc Mai là người ngạo mạn, không hề muốn vì bị uy hiếp mà nhận lời thành thân, nhưng nàng vẫn có cảm tình với Mộ Dung Cảnh Hòa, nếu không thì cũng chẳng đến mức bấy lâu nay vẫn một thân một mình, thêm vào đó lại cảm động vì tấm chân tình của hắn, nên cũng không có ý từ chối thẳng thừng, chỉ là nhẹ nhàng nói: “Chuyện này đợi sau khi người bình tĩnh rồi chúng ta bàn tiếp được không?”

Mộ Dung Cảnh Hòa nghe xong thấy nản lòng, lại thêm vào vướng bận chuyện của Mi Lâm nên không tiếp tục đòi co với nàng ta, lạnh lùng cười: “Sính lễ đã chuẩn bị đâu vào đó rồi. Nếu muội không đồng ý, tức khắc có người cam tâm tình nguyện thành thân với bản vương.”

Mục Dã Lạc Mai vốn là một nữ tử ưa mềm không ưa cứng, nghe xong những lời đó sắc mặt liền biến đổi, thu tay lại, cười một cách lạnh nhạt, nói: “Vậy người đi tìm người nữ tử cam tâm tình nguyện lấy mình đi.”

“Bản Vương đây chính là ý đó.” Mộ Dung Cảnh Hòa chăm chú nhìn vào mắt nàng, ánh mắt như cái lạnh mùa đông làm đóng băng, sau đó dừng dừng đi ra ngoài cửa, sải những bước lớn hòa lẫn vào sắc trời phong tuyết.

Người con gái này lại một lần nữa rời bỏ hắn, nàng lại dám... Nàng cho rằng hắn không thể trị được nàng sao? Nàng cho rằng hắn vẫn có thể cho phép một Mục Dã Lạc Mai thứ hai xuất hiện trên thế gian này? Trong giây phút tức giận quá độ, Mộ Dung Cảnh Hòa không hề nhận ra rằng trong thâm tâm, mình đã đặt Mi Lâm ngang hàng với vị trí của Mục Dã Lạc Mai.

Thanh Yển vội vàng đuổi theo sau, vừa khoác lên mình hắn tấm áo choàng, vừa an bài thuộc hạ những mệnh lệnh vừa rồi của Mộ Dung Cảnh Hòa.

Mục Dã Lạc Mai vẫn đứng nguyên tại đó, nhìn dáng họ khuất dần trong từng làn tuyết trắng, bất giác tự siết chặt tay mình, sắc mặt bỗng trở nên ảm đạm. Thật ra nàng chưa bao giờ nghĩ rằng hắn sẽ cưới người phụ nữ khác ngoài mình, nói thế chỉ là muốn chọc giận nàng mà thôi. Nhưng dùng thủ đoạn thế này không phải quá ấu trĩ hay sao? Hắn vẫn thường là vậy, hành sự tùy tiện đến mức khiến người khác không tài nào yên tâm mà gửi gắm cuộc đời cho hắn được.

Nàng đã đợi hắn năm năm, nếu như không muốn thành thân với hắn thì thành thân với ai đây? Chỉ là... chỉ là hy vọng hắn phần đầu hơn một chút, chẳng lẽ làm vậy lại là sai hay sao?

Mộ Dung Cảnh Hòa gằn giọng căn dặn Thanh Yển ở lại phủ chăm lo sự vụ, đích thân dẫn Hồ Dực Thập Thất Kỵ từ cửa Nam thành xuất phát, đuổi dọc theo trục đường chính.

Sau một hồi phóng ngựa, gió tuyết lạnh giá khiến hắn bình tĩnh trở, lý trí cũng dần khôi phục. Vừa không ngừng quát roi ngựa vừa nhớ lại địa hình Kinh Bắc cùng mọi ngõ rẽ lớn nhỏ ở trong đầu.

Sau khi phong Vương, tuy rằng hắn bị giam lỏng ở Kinh Thành, nhưng cứ cách một khoảng thời gian lại có người đến bẩm báo tình hình ở Kinh Bắc. Bản đồ Kinh Bắc hắn cũng đã thuộc trong lòng bàn tay.

Cuối cùng, hắn định hướng lại ở Diệp Thành. Lang trung chốc đầu trong thư nói rằng là về quê nhà, hắn nhớ lúc trước thuộc hạ của hắn bắt họ tại An Dương, vậy nên hai người đó nhất định đi về phía Nam.

Từ Bắc đi về phía Nam, cho dù là đi đường chính hay đường tắt cũng đều phải qua Diệp Thành. Diệp Thành địa hình tương đối đặc biệt, hai bên đều là đỉnh núi dốc cao, nhìn như một đường chia ngang cắt đôi hai phía nam bắc thành hai phần riêng biệt, muốn đi qua trong thời tiết gió tuyết bão bùng như thế này là điều tuyệt đối không thể. Cho nên thay vì tốn thời gian truy đuổi hai người bọn họ, không bằng đến Diệp Thành sớm một bước để ở đó ôm cây đợi thỏ. Chỉ cần họ vội vàng muốn rời khỏi Kinh Bắc trong mấy ngày này thì thế nào cũng tự chui đầu vào rọ. Nếu như còn nấn ná ở lại vùng này... Kinh Bắc là địa bàn của hắn, nàng có chạy lên trời cũng khó thoát khỏi.

Ngựa khỏe dồn roi mất nửa ngày đường, cuối cùng cũng đến Diệp Thành, suốt dọc đường đến đây đều không thấy tông tích hai người đâu, chắc chắn bọn họ không đi đường chính.

Lấy danh nghĩa Kinh Bắc Vương yêu cầu quan chỉ phủ Diệp Thành tiếp kiến, hạ lệnh giới nghiêm toàn thành, kiểm tra các lữ khách đi qua. Chính ngọ hôm thứ ba từ sau khi rời khỏi Kinh Bắc, đang ngồi tựa

mình trong phủ của tri phủ Diệp Thành đợi cá cắn câu thì có tin tức của Thanh Yến truyền đến.

Tin tức đó cũng chỉ là bản đồ vẽ một lộ trình còn đang dang dở.

Hắn nhìn xong, khuôn mặt như cười như không, lập tức đứng dậy xuất phát, ra lệnh lưỡng kỵ ở lại Diệp Thành đợi lệnh, một mình dẫn thập ngũ kỵ còn lại tiến đến dịch quán cách Diệp Thành chỉ có nửa ngày đường.

Dịch quán đó vốn nằm trong một làng nhỏ bình thường, nhưng vì địa hình đặc biệt nên bị một nhóm sơn tặc nhiều nương, sau này chiếm lĩnh làm căn cứ, chuyên môn chặn đường cướp của những người đi đường. Hắn vốn biết tin từ trước nhưng lại không lệnh cho người thay mình cai quản Kinh Bắc là Mộ Dung Cảnh Hòa dẫn quân tiêu diệt. Một khi sự tự do bản thân cũng không làm chủ được mà vùng phong địa lại quá thái bình cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Thực ra từ khi hắn rời khỏi phủ Thanh Yến cũng rất bận rộn, vừa phong cấm toàn thành, vừa phái người truy tìm tung tích của Mi Lâm, ngoài ra còn phải đối phó với Mục Dã Lạc Mai trong khi nàng ta càng ngày càng khó tính, cho dù hắn có ba đầu sáu tay cũng khó có thể chu toàn được. Hơn nữa, thời cục hiện tại cũng rất bất ổn, Mộ Dung Cảnh Hòa trở về sớm ngày nào tốt ngày ấy. Vì vậy hắn cũng không cho phép mình rảnh rỗi.

Đem từng chi tiết tung tích điều tra được vẽ thành một bản đồ, đến buổi chiều ngày thứ hai, sau khi xác định được phương hướng, hắn không thể không thở phào nhẹ nhõm. Chẳng dám chậm trễ, Thanh Yến ngay lập tức phái người gửi đến Diệp Thành. Không thể không nói rằng, hắn có thể trở thành tâm phúc của Mộ Dung Cảnh Hòa chắc chắn không phải vì may mắn, chí ít trí tuệ và tác phong hành sự của hắn quả thật ít người có thể so bì.

Bản đồ đường đi đó tuy rằng ban đầu rẽ đông ngoặt tây, có những lúc còn cố ý quay ngược trở lại, khiến người khác khó có thể xác định chính xác phương hướng thực sự là gì, nhưng đến buổi chiều thứ hai cũng để lộ đích đến, đó là thôn Lão Oa Tử.

Mi Lâm không thể nào ngờ được, khi hai người họ còn chưa đi đến đích thì đã bị lộ hành tung. Sau khi họ vào ngôi làng này, trong lúc đang dốc toàn sức tập trung để đối phó với ông chủ dịch quán thì Mộ Dung Cảnh Hòa đã dẫn thuộc hạ đội tuyết lên vào, âm thầm khống chế hoàn toàn sơn tặc trong thôn.

“Ông chủ.” Mộ Dung Cảnh Hòa bước vào, giẫm lên tấm ván cửa dưới đất không thềm để ý những người bên trong đang ngạc nhiên tốt độ, phũ phũ tuyết bám trên người, trầm giọng nói.

Rõ ràng ai cũng nhận ra sự tức giận của hắn, nhưng ngoài phá vỡ tấm cửa thì hắn lại không hề có thêm biểu hiện gì lộ mẫn cả.

Trịnh Tam ngạc nhiên nghi ngờ nhìn hắn, nhất thời cũng không biết ứng phó thế nào cho phải. Nhưng cũng chẳng để hắn ta đứng đó chần chừ lâu, Mộ Dung Cảnh Hòa liền tiến lại gần, vừa gỡ bỏ nút thắt trên áo choàng, vừa gườm gườm nhìn. Trịnh Tam bất giác thấy sợ hãi, vội vàng đứng dậy, nhường lại chỗ ngồi cho hắn. Mi Lâm và Việt Tần cũng cùng lúc đó đứng dậy, chỉ có mỗi lang trung chốc đầu vẫn ngồi ở đó miệng ngậm tẩu thuốc hít hà.

“Khách quan, khách quan đến một... một mình sao?”

Mộ Dung Cảnh Hòa không thèm nhìn một ai, chỉ liếc mắt nhìn quanh không gian không rộng cũng không hẹp này, sau đó quay ra ngoài cửa nói: “Vào hết đây đi.” Vừa nói vừa rũ tấm áo choàng trên mình xuống.

Mi Lâm lúc này tâm trạng đang rối bời bất giác đưa tay ra đón lấy, nhưng lại bị hắn đẩy ra, sau đó ném áo khoác sang một bên cho Việt Tần còn đang ngỡ ngàng vì ngạc nhiên. Tiếp đó, từ cửa chính bước vào hơn chục hảo hán cùng mặc áo giáp da đen xì, họ phũ sạch bụi tuyết bám trên người rồi khom lưng hành lễ với Mộ Dung Cảnh Hòa, sau đó lần lượt gỡ áo choàng ra, tự tìm chỗ ngồi. Người tuy đông, nhưng tuyệt đối chỉ nghe thấy tiếng trang phục cọ vào nhau sột soạt.

Trịnh Tam thấy cảnh tượng như vậy, thâm kinh hãi, chỉ biết ngẩn người ra đứng nhìn.

Mộ Dung Cảnh Hòa ngồi xuống, thấy hắn ta ngẩn người đứng đó, không vừa ý chau mày nói: “Chuẩn bị ít lò sưởi mang đến ấy huynh đệ kia của ta, có thức ăn gì cứ mang hết ra.” Nói đến đây, nhìn đám bụi tuyết

bay khắp trong tiệm, tự dưng thấy có chút hối hận vì sự lỗ mãng ban nãy của mình, đành nói: “Lấy tấm gỗ chắn cửa lại, đừng để gió thổi vào.”

“Ồ Ồ, dạ... dạ..Trịnh Tam định thần lại, kéo tay Việt Tàn, “Việt Tàn, mau đến phụ một tay.”

Việt Tàn vừa kinh ngạc vừa vui mừng khi gặp lại Mộ Dung Cảnh Hòa, tuy rằng hoàn cảnh không thích hợp để biểu lộ sự thân mật với hắn nhưng ánh mắt vẫn mở tròn ngẩn người ra chăm chú nhìn về phía Mộ Dung Cảnh Hòa. Bị Trịnh Tam kéo đi vài bước mới tỉnh táo lại, đang định rảo bước thì thấy Mộ Dung Cảnh Hòa đột nhiên quay sang nhìn mình.

“Việt Tàn ở lại đây.” Hắn vừa dứt lời, liền có hai người trong nhóm kỵ binh mặc áo giáp xanh đan lẫn kim tuyến hình ngân hổ đang cánh đứng dậy giúp Trịnh Tam một tay khiến cho Trịnh Tam vừa nể sợ, vừa hiếu kỳ, vừa ngưỡng mộ nhìn hai người họ.

Không để ý đến những người kia, Mộ Dung Cảnh Hòa tiếp tục nhìn về phía Việt Tàn, ý bảo ngồi xuống.

Việt Tàn không ngờ Mộ Dung Cảnh Hòa sau khi bình phục lại uy phong như thế, không kìm chế được sự sùng bái, cười hì hì nhìn hắn, có rất nhiều câu muốn hỏi, muốn hỏi vì sao hắn lại biết tên mình, muốn hỏi rốt cục hắn đã bình phục như thế nào, còn muốn hỏi tại sao hắn lại ở đây, vân vân. Câu muốn hỏi quá nhiều, ngược lại khiến cho cậu ta không biết nên bắt đầu từ đâu.

“Tiểu tử ngốc.” Lang trung chốc đầu dường như nhìn không quen bộ dạng ngốc nghếch của cậu ta, lắc đầu, nhét tẩu thuốc xuống dưới thắt lưng sau đó vẫy tay gọi Mộ Dung Cảnh Hòa: “Vương gia, mời ngồi, lão đi nghỉ trước đây.” Nói xong, không để cho đối phương trả lời, hai tay đã chấp lại sau lưng đi lên phòng.

Mộ Dung Cảnh Hòa trầm ngâm, không hề nhìn ông, chỉ lạnh lùng đưa mắt nhìn sang cô gái cúi mặt không biết đang nghĩ gì, đột nhiên đưa tay kéo nàng lại bên mình. Mặc kệ ánh mắt ngạc nhiên của Việt Tàn, hắn vừa trấn áp lại sự chống đối theo phản xạ của nàng, vừa ôn hòa cười giải thích: “Nàng ấy là thê tử sắp cưới của ta.”

Chỉ một câu nói cũng đủ khiến người con gái đang ngồi trong vòng tay hắn ngỡ ngàng, cũng khiến cho thiếu niên ngây thơ kia mắt chữ o miệng chữ a ngạc nhiên, tuy rằng cảm thấy có chút gì đó kỳ lạ, nhưng vẫn thấy mừng thay cho hai người.

24. , Chương 13 P1

Chương 13

Mi Lâm đương nhiên không tin vào những lời vừa rồi của Mộ Dung Cảnh Hòa, nhưng thấy hắn nói như vậy trước mặt bao nhiêu người, mặt cũng không chớp như rất nghiêm túc, thì vào thời khắc đó con tim nàng vẫn đập nhanh lạ thường. Song cho dù thật hay đùa đi nữa thì câu nói này vẫn nói lên một điều, đó chính là lúc này hắn không hề có ý lấy đi tính mạng của nàng. Nhận ra điều đó nàng thở phào nhẹ nhõm, cũng không chống cự nữa. Hắn thích nói gì thì mặc đi.

Sau đó, nàng nhìn thấy Việt Tàn bị tóm lại. Thật ra thì nói bị tóm cũng không đúng, dù sao theo tính cách của tên nhóc này, cho dù lúc rời đi không gọi cậu ta đi cùng thì kiểu gì cậu ta cũng đuổi theo. Vì vậy mà từ sau khi Mộ Dung Cảnh Hòa nói cho phép sau này đi theo tháp tùng hắn, cậu nhóc lập tức cười tươi rạng rỡ khiến nàng không còn cảm thấy bất an nữa.

Nồi niêu được cho lên bếp, mùi thịt kho ướp lập tức bay khắp căn phòng.

Tiếp đó lại thêm ba chiếc bếp và ba niêu lớn nữa, sau khi Mộ Dung Cảnh Hòa cầm đũa gấp ăn một miếng thịt thì những tùy tùng kia cứ năm người một lò ngồi lại mới bắt đầu động đũa.

Bây giờ mà đi hấp màn thầu, thổi cơm thì không kịp nữa nên Trịnh Tam liền nhào bột cắt thành mì sợi, nhúng mì sợi vào canh thịt, lấy đó làm món ăn chính. Đừng nghĩ rằng bình thường Mộ Dung Cảnh Hòa áo gấm ngọc thực, hôm nay ăn mì trộn như này cũng không hề tỏ ra kiêu kỳ. Ăn xong, phái Hồ Dực bảo vệ Việt Tàn, sau đó liền kéo Mi Lâm trở về phòng của nàng.

Mi Lâm trong lòng bỗng cảm thấy có điều gì đó khác thường.

Quả nhiên, vừa đóng cửa phòng lại, sắc mặt của Mộ Dung Cảnh Hòa ngay lập tức trầm xuống, ánh mắt vừa lạnh nhạt lại thâm hàn, còn phảng phất cảm giác như xa như gần khó nắm bắt. Mi Lâm đang do dự không biết nên quỳ xuống hay mặt dày tiến đến nói lời ngon tiếng ngọt với hắn, thì đã thấy hắn lạnh nhạt nói: “Sao, do rời khỏi Âm Xưởng quá lâu, hay là bản vương quá sủng ái nàng mà đến quy tắc cũng quên hết rồi sao?”

Mi Lâm sửng sốt, thuận theo bản năng quỳ xuống, ánh mắt nhìn nền đất màu đen chắc nịch bên dưới, trong đầu trống rỗng, cũng không biết nên nghĩ cái gì. “Phản bội tổ chức, tự ý rời khỏi, đáng tội gì?” Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn người con gái quỳ ở bên dưới, bước lại gần, mãi đến cạnh nàng mới dừng lại.

Thì ra mấy hôm nay Mộ Dung Cảnh Hòa dồn hết sự chú ý vào việc truy tìm Mi Lâm và lang trung chốc đầu, trong lòng luôn là cảm giác tủi thân, khủng hoảng lẫn cảm phần khi đột nhiên bị người khác bỏ rơi, cũng chẳng có tâm tư để nghĩ đến những chuyện khác. Sau đó, tại thời khắc phá cửa đi, những cảm xúc dồn nén mấy ngày nay của hắn đạt đến tột độ, mạnh mẽ như gió tuyết thét gào ngoài kia vậy. Nhưng cũng tại giây phút nhìn thấy Mi Lâm, sự mạnh mẽ quyết liệt đó lại trở thành bất lực. Cuối cùng hắn đã nhận ra mình đang làm những gì.

Trong khoảng thời gian nhạy cảm này hắn lại dẫn Hồ Dục Thập Thất Kỳ từng khiến quân địch chỉ nghe tên đã khiếp sợ này để truy đuổi một người con gái. Hắn lại bỏ mặc Mục Dã Lạc Mai một mình ở vương phủ. Thậm chí còn kinh động dân chúng, phong tỏa Kinh Bắc, khống chế Dệp Thành....

Hắn đã không còn giữ được tự chủ vốn có.

Sau khi Mộ Dung Cảnh Hòa nhận ra được điều này, hắn cũng biết có một mối nguy hiểm đang chờ mình phía trước. Lý trí nói cho hắn biết, người con gái này không đúng, cô gái có thể cùng hắn kề vai sát cánh không thể nào là nàng được. Hắn chắc chắn, bản thân hắn có thể sủng ái nàng thì đương nhiên cũng có thể vứt bỏ nàng được. Hắn lập tức tự biện minh lại với chính mình.

Mi Lâm nhìn xuống đôi giày gấm xanh thêu hoa chìm dính tuyết ướt sũng của hắn, nhất thời cảm thấy rối loạn, cũng không rõ là sầu não, đắng cay hay hạnh phúc. Hắn vạch rõ giới tuyến để giới hạn địa vị của hai người, nhưng sao lại vẫn đi đôi giày bệt trong phòng vội vã ra ngoài truy tìm nàng giữa trời phong ba bão tuyết?

Đúng lúc nàng chuẩn bị đưa tay ra định lau khô mũi giày cho hắn thì Mộ Dung Cảnh Hòa lại một lần nữa nói những lời khiến hi vọng vừa mới le lói trong nàng hoàn toàn tắt ngấm.

“Bản Vương không phạt nàng. Bản Vương vẫn cưới nàng. Nhưng nàng phải biết rằng mình vẫn là con gái của kỹ nữ, cho dù được gả vào vương phủ thì cũng chỉ là thiếp thất, ngôi vị chính phi hay trắc phi đều không liên quan gì đến nàng cả.”

Mi Lâm ngược đầu lên, đây là lần đầu tiên nàng chính thức nghe thấy có người đề cập đến thân thể của mình, nàng không hề để tâm đến là thiếp hay là phi, ngôi vị đó cũng đâu có liên quan gì đến nàng. Nhưng hắn nói nàng là con của kỹ nữ, chính xác hắn có nói như vậy.

Mộ Dung Cảnh Hòa đang chăm chú để ý những phản ứng của Mi Lâm, thế nên đúng lúc chạm phải ánh mắt khát cầu nàng nhìn hắn, đang suy tư xem điều gì hàm ẩn trong đôi mắt đó thì thấy nàng nắm lấy vạt áo mình.

“Mẹ thiếp ở đâu?” Mi Lâm dùng ngón trỏ viết xuống nền đất mấy chữ.

Không ngờ rằng nàng quan tâm lại là chuyện này, Mộ Dung Cảnh Hòa nheo mắt lại, lòng ngực phập phồng, bất giác vùng chân đá văng bàn tay của nàng ra, quay lưng đi về phía giường. Sau khi cởi áo ngồi xuống mép giường hắn mới quay ra nhìn người con gái vẫn tư thế quỳ như thế đang chăm chú nhìn mình.

“Nàng lấy thân phận gì hỏi bản vương?” Hắn cười nhạt.

Mi Lâm ngơ ngàng giây lát, ép bản thân mình hồi tưởng lại từng câu từng chữ hắn nói lúc trước, cố dồn nén sự đau đớn khôn nguôi ở trong lòng xuống, một lần lại một lần tự nói với mình... thiếp thất... thiếp thất.

Sau đó, nàng từ từ đứng dậy, bộ dạng phục tùng bước đến bên giường, ngẩng đầu nhìn hấn, sắc mặt tươi như hoa.

Nàng giúp hấn cởi giày tháo tất, đặt đôi bàn chân lạnh cóng của hấn lên trên chiếc giường ấm. Nàng bước lên giường, xoa bóp vai cho hấn. Nàng để hấn áp sát vào trước ngực mình, thân mật nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt khô ngô, hôn lên môi lạnh lẽo của hấn. Nàng đang làm tất cả những gì mà một thiếp thất đáng phải làm. Nàng... nàng chỉ muốn biết một điều, rằng thật ra nàng vẫn có một người thân.

Nhìn thấy Mộ Dung Cảnh Hòa như đã vào giấc ngủ, Mi Lâm cẩn nhẹ môi dưới, nhẹ nhàng quay mặt sang một bên. Không ngờ rằng một cánh tay bất ngờ đưa ra đón lấy giọt nước lăn xuống từ cằm nàng. Nàng giật mình đưa tay áo lên lau mặt, khi ngoảnh mặt lại đã nở nụ cười ôn nhu nhìn người phía sau mình.

Ánh mắt Mộ Dung Cảnh Hòa lúc này như có mưa giông chớp giạt. Hấn nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay thấm ướt nước mắt nàng của mình, sau đó nhắm mắt lại, lồng ngực co lên mãnh liệt, giống như sự tức giận đè nén lâu ngày sắp được giải phóng. Mãi hồi lâu hấn mới buông tay nhưng lại đột nhiên lại len vào vạt áo Mi Lâm, sau đó lật ngược người lại đặt mình trên cơ thể nàng.

“Ta sẽ cho người đi điều tra.” Hấn nhìn vào đôi mắt tĩnh lặng ôn thuần của Mi Lâm, nói. Đồng thời đưa tay tháo dây lưng của nàng, khẽ luồn vào bên trong, khẽ vuốt ve nơi khiến bất cứ nam nhân nào cũng mê mẩn của nàng.

Khi bàn tay rắn chắc mà thô ráp chạm cơ thể Mi Lâm, nàng không tự chủ được co mình lại. Sự đau đớn của lần đầu khắc cốt ghi tâm, những lần sau đó cũng bị đối xử không chút nào thương tiếc, với những hành động này nàng đã có một sự sợ hãi mang tính phản xạ. Vì vậy mà Mộ Dung Cảnh Hòa cũng không làm gì thêm nữa, chỉ dày vò một hồi, cảm nhận những phản ứng thành thực từ cơ thể nàng liền vui vẻ, sau đó ôm nàng vào lòng mà ngủ.

Đương nhiên nàng không biết, Mộ Dung Cảnh Hòa thật ra rất hận sự phục tùng giả dối mà nàng biểu hiện, nhưng hấn càng không muốn lưu lại những vết tích ân ái của hai người tại một dịch quán chung chạ, đầy người qua kẻ lại như thế này.

Mặc dù, hấn kỳ thực rất muốn.

* * *

Về đến Kinh Bắc vương phủ, Thanh Yển liền lập tức chuẩn bị cho hôn lễ. Vì sớm chuẩn bị từ trước, nên bây giờ cũng không có gì vội vàng.

Thời gian này Mộ Dung Cảnh Hòa bận rộn một cách lạ thường, cũng không biết đang làm những việc gì, còn đem cả Việt Tồn theo cùng, khó khăn lắm mới gặp mặt được vài lần.

Mi Lâm vẫn ở căn phòng trước đây, vẫn là Đệ Đường bên cạnh hầu hạ. Lang trung chốc đầu thì không cùng nàng quay lại nữa, Mộ Dung Cảnh Hòa đã phái người tiễn ông về quê nhà. Mộ Dung Cảnh Hòa cũng đem miếng ngọc Thi Quý từng đeo phái Thanh Yển tặng lại cho ông, nói Thần Y dùng ngọc chữa bệnh cho hấn, nay hấn lấy ngọc làm quà báo ân.

Lang trung chốc đầu về nhà rồi. Ông với nàng chẳng phải thân thích, cũng không có lý do gì vì nàng mà ở lại đây cả. Dù sao ông cũng không hề thích Kinh Bắc, cũng biết rằng Mi Lâm không thể tiếp tục giúp mình dưỡng ngọc được nữa, cho nên cũng bỏ luôn ý nghĩ đó. Trước khi ra về có gặp qua Mi Lâm nhưng cũng không nói năng gì thêm.

Mi Lâm đột nhiên hiểu ra lang trung chốc đầu không chữa được cho nàng, nếu không thì theo tính cách của ông, nhất quyết sẽ không có ý dúi dẩy hay làm khó người khác.

Nhìn cỗ xe ngựa chở lang trung chốc đầu khuất bóng dần trong làn tuyết trắng, nàng dường như cũng nhìn thấy tính mạng mình đang dần dần biến mất theo vậy. Chỉ là như thế này cứ bàng quan giống như đang xem chuyện của người khác vậy. Mi Lâm thiết nghĩ, có lẽ mình nên chuẩn bị sẵn dân đi thôi.

Nàng muốn sống, nhưng nàng không hề sợ chết.

Mộ Dung Cảnh Hòa cưỡi ngựa cũng bắt đầu khởi hành trong cơn mưa tuyết, nàng ngồi phía trước hấn, thôi không suy nghĩ linh tinh, sau đó chui mình nghiêng người áp sát vào ngực hấn, hấn liền dùng áo choàng

trùm kín ôm nàng vào gọn trong lòng.

Nếu như có thể sống đến mùa xuân năm sau thì cũng đã rất hạnh phúc rồi. Cảm nhận được sự ấm áp của cơ thể hần, ánh mắt nàng lại một lần nữa hiện lên đôi cánh hy vọng, giây phút đó Mi Lâm cảm thấy mình thật hạnh phúc. Nàng nghĩ, có lẽ nàng còn có thể nhìn thấy những bông hoa xuân tháng Hai của vùng đất Kinh Bắc bấy lâu nay vốn đã khắc sâu trong ký ức, phủ khắp đất trời một màu đỏ tươi...

Tươi như bộ hỉ phục nàng đang cầm trong tay vậy. Màu sắc này đáng nhẽ một người thiếp thất bình thường không được mặc... Bộ hỉ phục này chắc là chuẩn bị cho người con gái khác.

Tuy rằng hiểu rõ trong lòng, nhưng Mi Lâm vẫn yêu cầu Đệ Đường giúp mình mặc bộ giá y đó. Mấy tiếng nữa là đến giờ bái đường rồi, nàng còn phải trang điểm nữa. Có lẽ ngهنه cười một thiếp thất vốn chẳng có gì to tát, không cần thiết phải long trọng, nhưng đối với nàng cho dù là thê hay là thiếp, thì cũng chỉ có một lần. Người khác có coi trọng hay không nàng chẳng để tâm, còn nàng thì không thể không coi trọng, chỉ tiếc rằng tại thời khắc quan trọng như thế này, bên cạnh đến một người thân cũng không có.

Vừa mới mặc xong y phục đã nghe thấy cánh cửa vang rầm một tiếng, Mục Dã Lạc Mai đứng ở bên ngoài nhìn nàng với ánh mắt băng hàn. Không, chính xác là nhìn bộ giá y trên người nàng thì đúng hơn. Sau khi xác định không phải trò đùa, sắc mặt nàng ta dần lạnh băng, tay nắm chặt lên thanh kiếm cạnh sườn, soạt một tiếng rút một nửa ra khỏi bao, nhưng lại thu về, quay mặt bỏ đi.

“Người đừng mơ có thể thành thân với huynh ấy.” Giọng nói quả quyết như một lời nguyên rửa ấy cứ thế tan dần trong gió tuyết.

Mi Lâm rũ mắt ngồi xuống trước gương, đợi người đến giúp mình trang điểm.

Mộ Dung Cảnh Hòa đến.

Hần vẫn mặc thường phục, không hề có chút vui mừng nào của một người sắp bái đường cả. Mi Lâm im lặng nhìn hần vẫy tay cho Đệ Đường lui xuống, cũng cho thị nữ đến giúp nàng trang điểm lui ra ngoài hành lang, không hề có chút phản ứng nào. Từ giây phút Mục Dã Lạc Mai xuất hiện nàng cũng biết rằng hôn lễ này không thể nào tiếp tục, cho nên bây giờ... cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

“Ta nhận lời với Lạc Mai sẽ không thành thân với nàng.” Mộ Dung Cảnh Hòa nói.

Nàng cúi thấp đầu, cũng không biết khi hần nói câu này biểu tình như thế nào, có lẽ có chút cắn rứt... cũng có lẽ chẳng hề có gì. Nàng đưa tay tháo dần giá y trên người mình. Bộ giá y này vốn chẳng phải thuộc về nàng, còn chưa mặc ấm thân, cởi ra cũng chẳng có gì không lẽ, cũng như hần đối với nàng mà thôi.

“Không cần cởi ra. Nàng ấy không cần bộ giá y này nữa, ta sẽ cho người làm bộ khác cho nàng ấy.” Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn phản ứng không chút lưu luyến của nàng, trong lòng bỗng dậy lên một sự khó chịu, nhưng vẫn cố đè nén xuống, tiếp tục nói mục đích của mình khi đến đây: “Ta và nàng ấy sẽ chọn ngày khác thành thân, hôm nay... hôm nay sẽ chủ trì cho nàng và Thanh Yến bái đường.”

Tay run lên, nút thắt bên eo bỗng rồi rầm thành một nút thắt chết. Mi Lâm ngược mắt lên nhìn hần, không dám tin, nàng cứ đinh ninh rằng mình nghe nhầm.

Sắc mặt vốn không chút sắc máu của nàng dưới sự phản sắc của bộ giá y càng trở nên trắng bệch, những mạch máu xanh nhạt ẩn ẩn hiện hiện, mái tóc dài trượt xuống bên dưới, mượt mà nhưng ẩm đẫm.

Mộ Dung Cảnh Hòa đưa mắt tránh đi, hình như cũng không dám đối mặt.

“Thanh Yến nhất định sẽ đối xử tốt với nàng...” Lúc nói câu này hần đột nhiên cảm thấy yết hầu tắc nghẹn. Vậy là hần không thể từ chối Lạc Mai, không thể từ chối một nữ tử trước mặt hần vẫn tỏ ra cao ngạo, chỉ ít không nên vì một người... một người con gái không đáng tồn tại trong cuộc đời hần mà chối từ.

Mi Lâm lần này đã nghe rất rõ. sắc mặt nàng không thể nào trắng hơn, nhưng tay vẫn không thể không chế được, run lên bần bật, đến mức muốn cầm lấy thứ gì đó ném vào nam nhân luôn tự cho rằng mình có thể bài bố người khác. Thế nhưng khi nàng nắm được hộp phấn trên bàn trang điểm lại chỉ đơn thuần nắm chặt trong tay mà thôi.

Sau đó, nàng đưa tay ra, di chuyển đến trước mặt Mộ Dung Cảnh Hòa.

Thuốc giải. Khi hắn nghi hoặc nhìn nàng, nàng dùng khẩu hình nói ra hai chữ này. Nàng biết với sự thông minh của hắn, hắn nhất định nhìn ra. Ý của nàng đã quá rõ ràng. Hắn đưa nàng thuốc giải, nàng sẽ thành thân với Thanh Yến.

Mộ Dung Cảnh Hòa hiển nhiên không ngờ rằng nàng lại đưa ra một sự trao đổi, không hề khóc lóc từ chối lời đề nghị này, hoặc là quần lấy hắn cầu xin như trong dự tính, tâm trạng hắn bỗng trở nên phức tạp, cũng không rõ là lạc lõng hay muộn phiền. Hắn ngờ ngàng, kìm chế sự bức bối trong lòng, cố gắng thể hiện rằng mình không hề quan tâm, lạnh nhạt nói: “Vẫn chưa có sẵn thuốc giải, nhưng ta sẽ cho người phối chế.” Thật ra, việc này vốn đã sớm thực thi rồi, chỉ là trước khi hoàn thành không muốn nói ra mà thôi.

Mi Lâm biết rõ người này tuy rằng khốn nạn, nhưng vẫn biết trọng chữ tín. Cười mỉm, nàng tiếp tục đưa ra yêu cầu.

Từ đây, ta và chàng không còn gì liên quan nữa. Ngón tay thon nhỏ chấm vào hộp son môi, viết lên tấm khăn tay dòng chữ này, giống như từng bông hoa mai hồng nở rộ.

Sắc mặt Mộ Dung Cảnh Hòa biến đổi rõ rệt, trầm xuống nhìn dòng chữ đó, gần như muốn dùng ánh mắt xé nát tấm khăn ra vậy. Mãi hồi lâu mới dịu lại, đưa tay ra nắm lấy chiếc khăn tay vo tròn, ném vào bồn lửa, tỏ ra không quan tâm, nói: “Được, sẽ làm theo tâm nguyện của nàng.” Nói dứt lập tức quay lưng bỏ đi.

Mi Lâm vẫn giữ tư thế như cũ, cũng không quay ra nhìn hắn.

Đệ Đường và cô gái phụ trách trang điểm bước vào.

“Cô nương, còn trang điểm nữa không vậy?” Đệ Đường lưỡng lự hỏi. Nàng có võ công, Mộ Dung Cảnh Hòa nói chuyện cũng không có ý nói nhỏ, đứng bên ngoài nên nàng ta đương nhiên nghe thấy hết.

Mi Lâm gật đầu, cúi xuống ngồi đối diện với gương trang điểm, nhìn vào trong chiếc gương đồng đó, thấy một cô gái mặt trắng bệch cũng đang nhìn mình, nhưng những đường nét nhợt nhạt đó dần dần bị vùi lấp đi, thay bằng một vẻ mặt hân hoan.

Không có trường bối nào giúp nàng chải tóc, thế nên người trang điểm cho nàng cũng tiện thể chải luôn cho nàng, vừa chải vừa nói những lời chúc phúc.

“Một lược chải đến cuối cùng.”

“Hai lược chải đến đầu bạc.”

“Ba lược chải đến con cháu đông đầy..”

Mi Lâm bỗng thấy mắt mình dần dần nhạt nhòa đi.

Hắn nói nàng là của hắn, cả người nàng là của hắn. Hắn nói ngoài hắn ra, nàng không được lấy bất kỳ ai khác...

Thảm xanh bàn hoa được trang trí khắp hi đường, đồng tâm kết được khoác trên mình Thanh Yến.

Khăn trùm đầu được tháo xuống, Mi Lâm không mở mắt, nghe thấy những tiếng ca tụng. Đa phần là kinh ngạc vì sắc đẹp của tân nương.

Nét mặt nàng vốn không hề xấu, hôm nay lại được trang điểm kỹ càng, che lấp đi những nét nhợt nhạt thường ngày để lộ ra nét thanh thoát yêu kiều, tú lệ mảnh mai. Nàng biết làm thế nào để mình nhạt nhòa giấu đi sự tồn tại của mình, tất nhiên cũng sẽ biết cách làm mình trở nên lộng lẫy.

Hôm nay là ngày đại hỉ của nàng. Nàng đương nhiên phải là người con gái mỹ lệ nhất.

Nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, cũng như những tân nương khác, ánh mắt sáng trong có chút e thẹn, trước tiên là nhìn về tân lang đang đứng cạnh mình.

Đến tham gia hôn lễ tất nhiên là đều đến xem kịch, lúc này e rằng đang cười nhạo nàng và Thanh Yến. Nàng đương nhiên không để tâm đến những ánh mắt đó, nhưng từ ngày hôm nay trở đi, nàng và Thanh Yến là người một nhà rồi, làm sao có thể để cho những người kia cười nhạo hắn.

Quả nhiên, ánh mắt đỏ của nàng, không chỉ khiến những người kia thấy hồ nghi trong lòng, mà ngay cả đến Thanh Yến cũng phải có phần sửng sờ.

Thanh Yến mặc trên mình tân lang hỉ phục, thanh tú tuấn nhã, ánh mắt nhu hòa, nhìn cũng thấy giống một công tử con nhà quý tộc, đâu có giống một nô thị lợi hại của hoàng tộc đâu. Thấy nàng nhìn sang, ban đầu hơi ngỡ ngàng, sau đó mỉm cười đáp lễ, nụ cười đó ẩn ẩn có chút bi lương áy náy.

Mi Lâm mỉm cười, nụ cười khiến người khác phải rung động. Sau đó dưới sự dẫn dắt của người chủ trì, hôn lễ được bắt đầu.

Nhất bá thiên địa. Nàng nhìn ra những khách mời không hề một ai có thiện ý.

Nhị bá cao đường. Hai người không có cao đường, chỉ có chủ nhân, bá là Mộ Dung Cảnh Hòa. Nàng nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Mộ Dung Cảnh Hòa, ánh mắt khinh thường của Mục Dã Lạc Mai, còn có cả vẻ mặt ngạc nhiên vẫn chưa tin vào mắt mình của Việt Tần.

Phu thê giao bá. Bây giờ tầm mắt chỉ còn là khuôn mặt luôn giữ ở trạng thái cười mỉm của Thanh Yến, chỉ là trong nụ cười đó có kèm theo chút bi lương.

Bồng có một bóng người cao lớn vụt qua mép cửa, đột nhiên Mi Lâm chỉ cảm thấy người trầm đi, phút chốc mặt mũi tối tăm, chân khuỵu xuống, đúng lúc nàng nghĩ rằng sẽ mất mặt trước mọi người, thì Thanh Yến trong giây lát kịp thời đỡ lấy nàng. Chén rượu giao bôi cuối cùng không kịp uống, bàn tay của người thay thế đeo dải đồng tâm kết kia khẽ đỡ lấy nàng chậm rãi tiến vào động phòng. Nhìn bóng dáng hơi gầy phía trước, xét ra thì tính mạng nàng cũng chẳng còn được là bao, đương nhiên cũng không muốn làm lỡ dở đối phương.

“A Tỉ!” Sau đó là tiếng gọi hỗn hển của Việt Tần, cậu ta chắc chắn không hiểu, vẫn đuổi theo phía sau.

Mi Lâm ngoảnh lại, nhìn cậu ta mỉm cười, nụ cười đó không hề bi thương, cũng không hề thâm lương. Một màu tuyết trắng ánh lại màu đỏ hồng trang, giống như một đóa sen nở rộ vậy, Việt Tần ngơ ngác, nhìn theo hai người khuất bóng, sau đó mới từ từ tỉnh táo lại.

A tỉ cam tâm tình nguyện mà. Tỉ ấy chắc chắn sẽ hạnh phúc.

Cậu quay lại nhìn nam nhân đáng lẽ phải là tân lang của ngày hôm nay, đúng lúc nhìn thấy chén trà trong tay hắn đã nát vụn thành nhiều mảnh, nước trà hòa vào màu đỏ tươi của máu chảy xuống, nhiễm đỏ cả vạt áo nhưng khuôn mặt tuấn mỹ ấy vẫn cương trực, hình như không hề cảm thấy đau.

Việt Tần gãi đầu không hiểu.

Đêm về khuya, những tiếng động huyền ảo của hôn lễ cũng dần dần tan biến.

Mộ Dung Cảnh Hòa đi đi lại lại trong phòng như một con thú mất ngủ, trong đầu không ngừng nghĩ đến nét mặt kiêu diễm của Mi Lâm, nghĩ đến ánh mắt nàng lúc nhìn Thanh Yến, cả nụ cười khi nhìn Việt Tần nữa. Từ đầu đến cuối nàng không thèm nhìn hắn đến một lần, có chăng may vô tình lướt qua cũng rất lạnh nhạt, không vui mừng cũng không tỏ ra tức giận, giống như với một người chẳng quen vậy. Thế nhưng khi nàng nhìn sang Thanh Yến lại nở nụ cười ôn nhu dịu dàng không hề che giấu.

Hắn chưa bao giờ biết khi ánh mắt của nàng không nhìn về phía mình, hắn lại không thể nào chịu được như vậy. Hắn không biết, vì trước đây ánh mắt nàng luôn nhìn về hắn. Cho dù biết rằng hắn cố ý dùng thuốc khiến mình bị câm, sau khi hắn vì Mục Dã Lạc Mai mà đánh nàng, ánh mắt của nàng cũng không hề rời khỏi hắn. Mãi đến... đến sáng hôm nay, sau khi nàng nói rằng từ nay hai người sẽ không liên quan gì nữa. Sẽ không liên quan...

Một sự bức bối khó chịu không biết phải diễn tả thế nào, kèm theo tâm trạng dồn nén đến đau đớn khiến Mộ Dung Cảnh Hòa không tìm được nắm chặt mép bàn bên cạnh cửa sổ, tay còn lại ấn lên bụng, nhẹ nhàng khom lưng xuống.

Từ giờ trở đi, hai ta không còn liên quan gì nữa. Câu nói đó cứ lặp đi lặp lại trong tâm trí hắn, kèm theo là ánh mắt khi nàng nhìn Thanh Yến, khiến cho lồng ngực hắn như muốn vỡ tung. Hắn bực tức hất văng tất cả những gì trên bàn xuống, ngược đầu lên lại nhìn thấy những cánh hoa mai đang nở rộ ngoài vườn, sắc mai như lửa đỏ, chiếu vào màu tuyết trắng trong đêm tối âm đạm, vốn là cao quý thanh nhã, nhưng lại

khiến hắn cảm thấy phiền, nổi bực bội trong lòng càng trào dâng, tung ra một chưởng, vài tiếng đứt gãy vang lên, cả mấy cành mai đỏ rụng xuống nền tuyết trắng.

“Sao vậy? Hối hận à?” Mục Dã Lạc Mai đứng bên ngoài cửa sổ lên tiếng, giọng nói lạnh lẽo đó ẩn chứa một sự lạc lõng mà người khác khó có thể phát giác được.

Mộ Dung Cảnh Hòa đứng đó không nói không rằng, nhìn sang khu phòng phía xa. Lạc Mai không còn giữ được sự bình tĩnh, đứng hẳn ra trước cửa sổ chăm chú nhìn nam nhân trước mặt gần giọng. Nàng không tin hắn đã thay lòng, chỉ ít nàng không tin hắn đã phải lòng người con gái tham sống sợ chết kia. Năm năm nay, mỹ nhân hắn cũng không thiếu, tài hoa xuất chúng đều có, cũng không thấy hắn động tâm chân tình bao giờ. Hắn vẫn đang đợi nàng, sao lại thay lòng đổi dạ thích người con gái khác trong một thời gian ngắn như vậy được? Huống hồ lại là một gian tế từng hãm hại mình.

Mộ Dung Cảnh Hòa định thần lại, quay sang nhìn người con gái đã từng khiến hắn hy sinh tất cả để đánh đổi này, thấy sắc mặt vốn lãnh ngạo của nàng không biết từ bao giờ đã vương đôi nét ưu oán, thấy sự bất an trong đôi mắt khiến người khác phải hồn bay phách lạc ấy, lòng hắn bỗng bình tĩnh lại.

“Bản vương chưa hề hối hận vì những việc đã quyết định.” Hắn lạnh lùng nói. “Khuya rồi, nàng mau đi nghỉ đi.”

Nói xong, đột nhiên quay người, tiện tay lấy tấm áo choàng đi ra ngoài cửa.

“Gọi Thanh Yển lại đây cho ta, bản vương cần ra ngoài có việc.” Bước lên bậc thềm phủ đầy tuyết trắng, Mộ Dung Cảnh Hòa để mặc Mục Dã Lạc Mai vẫn đang đứng bên ngoài cửa sổ, nói với hộ vệ đằng sau.

Hộ vệ kia ngơ ngàng trong giây lát, thần sắc bỗng chốc trở nên khó hiểu, nhưng không dám nói gì, chỉ đành nhanh nhẹn chạy đến phòng tân hôn thông báo.

* * *

Nếu xét về tân lang phẩm nhất, thì thiên hạ này không ai phẩm hơn Thanh Yển, đêm động phòng hoa chúc lại bị ép đi ra ngoài cùng chủ tử. Nếu như có chuyện gấp hay chính sự gì thì cũng đành, nhưng đây lại chỉ là muốn đi tuần tra việc phòng thủ và trị an của thành Kinh Bắc, tiện thể ăn sáng luôn ở bên ngoài.

Về vương phủ cũng đến giờ Mão, trong viện đã có người ra vào, Mộ Dung Cảnh Hòa lại giữ chân Thanh Yển lúc này đang muốn quay về phòng tắm giặt thay y phục, nói hắn có thể ở viện của mình giải quyết cũng được. Thật ra, để tiện hầu hạ hắn, Thanh Yển cũng có phòng riêng ở trung viện, sau khi thành thân mới chuyển sang chỗ mới.

25. , Chương 13 P2

Thanh Yển đâu phải không hiểu Vương gia đang nghĩ gì, nhưng trong lòng cũng thấy uất ức, vì thế mà cố ý tỏ ra không biết, vẫn với vẻ mặt không chút biểu tình thường ngày, nói: “Nếu như mãi không thấy về A Mi sẽ lo lắng. Nô tài về báo một câu, sau đó sẽ quay lại hầu chủ tử ngay.” Nói đến mấy từ cuối, hắn cố ý nhấn mạnh ngầm ý ám chỉ, ngài có là Vương gia cũng không thể bá chiếm thời kỳ tân hôn của chủ tử hạ như thế này chứ.

A Mi... Mộ Dung Cảnh Hòa chỉ cảm thấy lông mày khẽ giật, nhưng cảm giác khó chịu trong người thì ngày càng trở dậy, ấy thế mà lại không thể phát tiết ra ngoài, vì vậy sắc mặt càng trở nên tồi tệ.

Thanh Yển lễ phép cúi thấp đầu đứng đó cho nên không thấy được sắc mặt Mộ Dung Cảnh Hòa.

Mộ Dung Cảnh Hòa không vui nhìn hắn hồi lâu, cuối cùng thỏa hiệp vẫy tay cho phép hắn lui xuống. Một mình quay lại phòng, mãi đến khi thị nữ bưng thau nước nóng đến cho Mộ Dung Cảnh Hòa rửa mặt mới phát hiện ra lòng bàn tay vẫn còn găm mảnh sứ của chén trà tối qua. Không cho thị nữ giúp, hắn tự mình

gỡ từng miếng từng miếng, nhìn những giọt máu đỏ tươi rơi xuống từ lòng bàn tay, hấn lại nhớ đến Mi Lâm với bộ giá y màu đỏ tú lè mê hồn, khiến cho sự đau đớn càng trở nên dữ dội. Lấy tấm vải bó lại qua loa vết thương, hấn chuyễn mình đi vào phòng trong lấy bản đồ Đại Viêm và các nước lân bang ra bắt đầu nghiên cứu tình hình chiến sự.

Chỉ còn hơn tháng nữa là đến Tết, trời đất lạnh căm, lòng người rời rạc, nếu như chiến sự mãi kéo dài thế này thì Đại Viêm sẽ gặp bất trắc mất.

Đúng lúc Thanh Yến về thay xong bộ y phục trở lại thì Mộ Dung Cảnh Hòa cũng ra quyết định.

“Hôm nay về kinh? Vậy hôn sự của Vương gia và Mục Dã Tướng quân thì tính sao đây?” Thanh Yến kinh ngạc, hấn cho rằng những toan tính trong khoảng thời gian này của Vương gia tất cả chỉ nhằm mục đích thành thân với Mục Dã Lạc Mai, đâu ngờ mục đích sắp đạt được, lúc này Vương gia lại quyết định về kinh phụng chỉ đi dẹp giặc ngoại bang.

Mộ Dung Cảnh Hòa tự đứng bỗng thấy hai tiếng hôn sự sao mà chói tai đến vậy, bất giác gườm gườm nhìn sang Thanh Yến, ngữ khí bức bối: “Song thân của nàng ấy đều ở kinh thành, đương nhiên phải tổ chức ở kinh thành rồi.”

Thanh Yến hoài nghi nhưng không biểu hiện ra mặt, chỉ ồ một tiếng, đoạn xin cáo lui về chuẩn bị cho việc hồi kinh.

Mộ Dung Cảnh Hòa bỗng gọi hấn quay lại, lưỡng lự giây lát, đúng lúc Thanh Yến không đợi được định hỏi lại, thì lại nói với vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra: “Người vừa mới thành thân với... ừ... xa nhau lâu ngày quá cũng không hay, cho nàng ấy đi cùng luôn đi.” Hấn quả thật không có cách nào nói ra được hai chữ “thê tử” đó.

Thanh Yến cung kính nhận lời, sau khi quay lưng đi, cuối cùng cũng không kìm chế được sự nghi hoặc của mình, tự nhủ Vương gia ngài có quan tâm đến thê tử của nô tài thì cũng có chút quá hiển minh rồi đó.

* * *

Khi Mi Lâm hay tin sắp phải về kinh quả thật có chút không bằng lòng. Nàng muốn ngắm nhìn Kinh Bắc trong làn mưa xuân tháng Hai, lần này không được toại nguyện, sau này e rằng cũng không còn cơ hội nữa. Nhưng mình vừa mới thành thân với Thanh Yến, tuy rằng chưa cùng nhau uống rượu giao bôi cũng chưa kết phát, nhưng trên danh nghĩa cũng đã trở thành người một nhà rồi, đi cùng hấn cũng là phải lẽ. Những ý nghĩ này chỉ đơn thuần lướt qua trong đầu nàng, không hề nói ra, Thanh Yến thông báo cho nàng xong, nàng liền vui vẻ sắp xếp đồ đạc chuẩn bị cho chuyến đi.

Nói sắp xếp nhưng thật ra cũng chẳng có gì để chuẩn bị cả, chỉ là mấy bộ y phục mà thôi. Đúng lúc nàng xách hành lý cùng Thanh Yến bước ra khỏi căn phòng mới ở được một buổi tối thì thấy một nam tử cao to lực lưỡng đứng ở bên ngoài. nam nhân đó khoảng hơn ba mươi tuổi, tướng mạo xấu xí, nhưng ánh mắt rất sáng, cho người ta một cảm giác thật thà chất phác. Mi Lâm nheo mắt lại nhìn, phát hiện ra sự lảng tránh ẩn hiện trong đôi mắt ấy, cảm giác quen quen. Đang cố nhớ lại, thì nam nhân đó lại cung kính hành lễ với nàng, gọi cô nương.

Mi Lâm chợt nhớ ra điều gì đó, hai mắt bỗng mở tròn mắt ngỡ.

Thi Quỷ? Thi Quỷ! Nàng đưa tay giữ lấy hấn ta, không sao nói được thành tiếng, nhưng ánh mắt lại chứa chan niềm vui. Nàng thật không ngờ lại có thể gặp được Thi Quỷ ở đây, xem ra khoảng thời gian qua của hấn ta cũng không quá tồi, cơ thể rắn rỏi hơn, lưng cũng không gù nữa, trông còn trẻ ra rất nhiều.

Thi Quỷ ban đầu hơi giật mình, thấy tinh thần nàng vẫn tốt, cũng không kìm được ha ha cười lớn, mãi sau đó mới dè dặt liếc mắt nhìn sang phía Thanh Yến đang âm thầm bên cạnh.

“Người đến đây làm gì?” Thanh Yến đứng cạnh hai người, nét mặt không chút biểu tình thường ngày bây giờ hơi biến sắc, biểu lộ thái độ không vui.

Mi Lâm phát hiện ra giữa hai người này có gì đó không đúng, sau đó liền tưởng đến cảnh tình của ngày hôm qua, trầm ngâm giây lát, cũng đoán ra được phần nào sự tình. Thấy Thi Quỷ gãi đầu gãi tai chưa biết

trả lời thế nào, nàng không kèm được muốn đỡ lời, đành gắng sức kéo hần tiến gần về phía Thanh Yển, sau đó ra hiệu với Thanh Yển rằng muốn đưa Thi Quý đi cùng lên Kinh.

“Không được, Vương gia không đồng ý đâu.” Thanh yển lắc đầu chẳng hề do dự, sau đó chuyển vấn đề sang phía Mộ Dung Cảnh Hòa.

Thần sắc Thi Quý bỗng ảm đạm hẳn xuống. Thanh Yển lạnh lùng quay lưng bỏ đi không thèm nhìn.

Mi Lâm không hề tin những lời thoái thác đó của Thanh Yển, nàng cũng không phải người thích lo chuyện bao đồng, nhưng bây giờ Thanh Yển đối với nàng mà nói dù sao với người khác cũng không còn như nhau nữa. Rõ ràng là có thể hạnh phúc, nhưng sao cứ phải từ bỏ vì những người không liên quan?

Nàng đưa tay nín Thanh Yển lại, Thanh Yển quay về đối diện với hai khuôn mặt đáng thương tội nghiệp đang nhìn mình, đột nhiên cảm thấy đau đầu.

“Thôi được, mau mau đi thu xếp hành lý, không theo kịp thì đừng trách ta.” Hần phiền muộn nói, thấy Thi Quý vui mừng hơn hờ chạy đi chuẩn bị, bất giác thở dài. “A Mi, Nàng...” Hần hiểu tâm ý của nàng, chỉ là có nhiều chuyện không hề đơn giản như mình nghĩ.

Mi Lâm nhìn hần, cười với vẻ mặt vô tội.

Thanh Yển nhìn nụ cười đó của nàng, trong lòng bỗng thấy hồi hộp, thấp thoáng chút cảm giác bối rối khi bị người khác nhìn thấu. Có lẽ thật ra những chuyện không đơn giản như vậy cũng không phải là nhiều, chỉ là hần... hơn nữa Vương gia quá phức tạp, nên khiến cho hai người vốn sống đơn giản này chịu giày vò theo họ.

Hần vẫn biết người con gái này vốn rất thông minh, thông minh đến mức biết lúc nào nên thu hồi ánh hào quang của bản thân, khi nào cần hòa theo nịnh hót, không thua kém ai, nhưng tuyệt đối không thể hiện ra ngoài. Hần vẫn luôn cho rằng nàng cũng giống bọn họ, mỗi bước đi đều tính toán cặn kẽ được gì mất gì. Mãi đến hôm qua khi tiến hành hôn lễ, khi nàng nhìn hần, hần mới hiểu rõ, thì ra nàng cũng rất giản đơn.

Chỉ là hơn ai hết nàng hiểu rõ mình đang sở hữu những gì, sau đó càng thêm trân trọng những thứ đó mà thôi.

“Đi thôi. Chớ để Vương gia đợi lâu.” Hần mỉm cười, nắm lấy tay nàng đi ra ngoài.

Từ nay về sau, hần sẽ cố gắng hết sức để nàng không phải chịu thêm bất kỳ sự tủi thân nào nữa. Lần hồi kinh này đi theo Mộ Dung Cảnh Hòa chỉ có Thanh Yển và Việt Tần, Mục Dã Lạc Mai thì vẫn mang theo hai nữ thị vệ, Mi Lâm và Thi Quý đi cùng là một sự bất ngờ ngoài dự tính. Lúc Mộ Dung Cảnh Hòa trông thấy Thi Quý cũng có chút ngỡ ngàng, hỏi một câu rằng người đi để làm gì? Thanh Yển chỉ cúi mặt không nói gì, Thi Quý đành gãi gãi đầu lẩm bẩm nói mình có thể đuổi ma, cũng biết giải tà thuật nữa. Vậy là Mộ Dung Cảnh Hòa cũng không nói thêm gì nữa. Còn Mi Lâm, hần từ đầu đến cuối không hề nhìn nàng đến một lần, giống như hai người thật sự không còn liên quan gì nữa vậy.

Hồ Dục Thập Thất Kỵ cũng không đi theo, bọn họ vốn đã rời khỏi Kinh Bắc sớm một bước rồi, nhưng phương hướng ngoài Mộ Dung Cảnh Hòa ra không một ai biết.

Vì lên đường gấp gáp, trên đường lại cưỡi ngựa nên không ai trò chuyện gì cả, mọi việc cũng tương đối an bình vô sự. Sau khi lên thuyền đi đường sông, Mi Lâm cả ngày đều ở lại trong phòng dưới khoang thuyền rất ít ra ngoài, thế nên rất ít gặp Mộ Dung Cảnh Hòa và Mục Dã Lạc Mai. Phòng dưới khoang cũng không hề hẹp, ngoài hai nữ thị vệ của Mục Dã Lạc Mai và Việt Tần cùng Thi Quý là ở phòng đôi, thì bốn người còn lại đều ở phòng đơn. Mi Lâm thành thân với Thanh Yển đến nay cũng chưa có ngày nào là chung phòng cả. Nhưng mỗi khi rảnh rỗi là Thanh Yển và Việt Tần lại sang trò chuyện cùng nàng.

Việt Tần thắc mắc về chuyện Mi Lâm nhận lời thành thân với Thanh Yển nên mỗi khi có cơ hội là lại hỏi.

Mi Lâm rất quý Việt Tần, tuy rằng không cố ý giấu giếm, nhưng chuyện này cũng không biết phải nói thế nào, cậu ta dự định sẽ đi theo Mộ Dung Cảnh Hòa, đương nhiên không nên vì chuyện này khiến cậu ta bất mãn với hần. Nàng nghĩ đoạn, nhúng nước viết lên mấy chữ: Thanh Yển rất tốt.

Việt Tần nhìn mấy chữ đó ngỡ ngàng hồi lâu, nhớ lại hình ảnh Mộ Dung Cảnh Hòa bóp vỡ chén trà ngày hôm đó, bất giác lẩm bẩm mấy tiếng: “Nhưng... Vương gia rất thích tỉ mà.”

Mi Lâm sững người, quay mặt nhìn về hướng khác.

Bên ngoài cửa sổ, vách núi như được gọt giũa, sương mù trôi lững lờ, tiếng vượn nào nề hú lên từng hồi.

Việt Tần ngơ ngàng nhìn vào ánh mắt nàng, bỗng dưng cảm thấy buồn, đang định nói thêm điều gì đó thì thấy nàng ngoảnh lại, mỉm cười.

Hắn là chủ tử, tỉ là nô tài. Nàng nói, sau đó nhìn thấy ánh mắt không hiểu của Việt Tần lại bổ sung thêm một câu: Sau này đừng hỏi những việc như thế này nữa, nghe chưa?

Mãi đến lúc ra về Việt Tần vẫn cảm thấy mơ hồ. Cậu ta trời sinh tính đơn thuần, sao biết được trong chuyện này có nhiều uẩn khúc như vậy. Mãi đến khi nhìn thấy Mộ Dung Cảnh Hòa và Mục Dã Lạc Mai thân mật ngồi trên khoang thuyền cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề mấu chốt.

Đại khái là từng bị bắt giam, lại bị biến thành thú săn trong cuộc truy bắt, cậu ta vốn không có hảo cảm với Mục Dã Lạc Mai. Bây giờ thêm vào chuyện của Mi Lâm, trong bụng càng thấy ghét, lập tức kích động tiến đến gần.

Mộ Dung Cảnh Hòa vẫn rất quý cậu ta, vừa nhìn thấy đã gọi lại.

“Tần tử, ngươi cũng qua xem xem giang sơn Đại Viêm ta có khác gì so với Nam Việt không?”

Việt Tần cung kính hành lễ, sau đó mới hững hờ đưa mắt nhìn qua một lượt, lễ phép trả lời: “Bẩm Vương gia, nô tài thấy núi non sông nước đều giống nhau cả, không phân biệt được cụ thể.”

“Ồ?” Mộ Dung Cảnh Hòa bất giác tỏ vẻ hứng thú, cười nói: “Nếu đã giống nhau cả vậy tại sao phải phân Nam để tâm đến. Nghe Mộ Dung Cảnh Hòa hỏi vậy, nghe cười để lộ hai chiếc răng nanh nhỏ.”

“Bẩm Vương gia, nô tài vừa ở chỗ A... Mi... Mi Lâm cô nương nói chuyện một lát, đang định về phòng thì nhìn thấy Vương gia và Mục Dã Tướng quân ngồi trên này nên muốn lại hỏi xem có việc gì cần sai bảo không.”

Mộ Dung Cảnh Hòa nghe thấy hai từ Mi Lâm, lồng ngực bất giác rung lên, nhưng chú ý thấy Việt Tần đổi cách xưng hô, đang suy ngẫm ý đồ trong đó thì nghe thấy tiếng Mục Dã Lạc Mai nói: “Nàng ta đã gả cho người khác, cho dù là gả ột thái giám thì cũng không thể dùng hai chữ cô nương được!”

Nghe ra ý chế nhạo trong những lời nói vừa rồi, Mộ Dung Cảnh Hòa liếc mắt nhìn sang, đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt đầy khinh miệt của nàng ta, trong lòng không mấy thoải mái, sắc mặt càng trầm xuống.

Việt Tần vô cùng tức giận, nhưng cũng biết không đắc tội được với người này, cậu ta không thêm trả lời, tiếp tục nhìn sang Mộ Dung Cảnh Hòa với vẻ giận dữ, nói: “Vương gia, nô tài vẫn quen gọi là Mi Lâm cô nương, Mi Lâm cô nương, Mi Lâm cô nương..”

Mộ Dung Cảnh Hòa phì cười vì tính khí trẻ con của cậu ta, những bực bội trong lòng cũng dần tan biến. Nhưng khi nhìn thấy sắc mặt khó coi của Mục Dã Lạc Mai hắn mới phát giác mình có phần thái quá, bèn hắng giọng một tiếng giả vờ như không có gì xảy ra, ngoảnh mặt tiếp tục ngắm cảnh sông nước.

“Người thích gọi thế nào thì gọi như thế đi. Nàng ấy.. Nói đến từ này, tâm trạng vốn có chút thoải mái bỗng lại trầm xuống, lạnh lùng nói: “Nàng ấy chắc chắn sẽ không để bụng đâu.”

Thực ra... hắn cũng rất thích cách xưng hô này.

Nhận được sự đồng tình của Mộ Dung Cảnh Hòa, Việt Tần không kìm được sự đắc ý, tỏ vẻ thị uy với Mục Dã Lạc Mai, chỉ thiếu mỗi nước khoa chân múa tay. Mục Dã Lạc Mai lại cho rằng không đáng để kỳ kèo với một đứa trẻ như cậu ta, lạnh nhạt hừ lên một tiếng, rồi tức giận bỏ xuống dưới khoang.

Mộ Dung Cảnh Hòa cũng không ngoảnh đầu lại, dường như đã chìm đắm trong cảnh sắc này, không còn chú tâm đến những việc bên cạnh.

Việt Tần nhìn dáng hắn đứng đó, bất giác nhớ lại thần sắc khi Mi Lâm nhìn ra bên ngoài cửa sổ ban nãy, mơ hồ có cảm giác gì đó giống nhau, khiến lòng cậu ta cũng chua xót vụn vặt. Càng đi về phía Nam tuyết cũng không còn nữa nhưng ngày ngày đều mưa. Đến chính Ngọ, mưa cứ róc rách bên ngoài, mãi chiều tối vẫn chưa tạnh.

Ba bữa cơm vốn là phòng nào phòng nấy tự giải quyết. Thanh Yến hầu hạ Mộ Dung Cảnh Hòa ăn xong, lúc quay trở lại thì phát hiện trong phòng mình có người, đẩy cửa vào thì thấy ngay một nồi lẩu nóng hôi hổi ở trên bàn, bên cạnh là mấy đĩa rau xanh thường gặp.

“Tổng quản đại ca cuối cùng cũng về!” Giọng Việt Tàn lạnh lạnh vọng ra, sau đó mới lộ mặt, kéo hẳn ngồi xuống bàn. “Mau mau, đói quá rồi.” Vừa nói vừa lấy chân hất cánh cửa khép lại.

Mi Lâm vui vẻ phân bát đĩa ọi người, Thi Quỷ đang xới cơm, nhìn thấy hân bất giác tay run bần bật, hơi dừng lại, thần sắc thấp thỏm, hình như đang lo sợ sẽ bị hân quở trách.

Từ trước đến giờ Thanh Yến chưa từng biết đến mùi vị có người đợi về cùng ăn cơm, thường thì vẫn chỉ là một mình một căn phòng lạnh lẽo, quen rồi cũng chẳng sao, hôm nay lại đột nhiên cảm thấy cay cay sống mũi, trong lòng dường như cũng ấm áp hơn nhiều.

Để ý thấy thần sắc của hân không giống thường ngày, Thi Quỷ bất giác hoang mang, đặt bát xuống định tiến lên phía trước, nhưng lại không dám.

“Ăn cơm một mình cảm thấy rất tui thân.” Việt Tàn vẫn đang hưng phấn vì được dùng cơm cùng mọi người cũng không để ý đến thần sắc khác lạ của hai người, nhanh miệng giải thích. Cậu ta vốn cũng có chút sợ hãi sự hỉ nộ không ra mặt thường ngày của Thanh Yến và cả ánh mắt nhìn người khác lúc nào cũng thấp hèn hơn mình của hân, nhưng vì quan hệ của hân và Mi Lâm nên cũng có nhiều phần thân thiết. “Đệ thích náo nhiệt, người càng đông càng vui. Tổng quản đại ca đừng có tức giận nha, đây là chủ ý của đệ, Quỷ đại ca là do đệ mời đến.” Thì ra Việt Tàn mới đầu chỉ muốn đến cùng ăn với Mi Lâm, Mi Lâm lại sợ rằng đợi đến khi Thanh Yến trở về thì canh cũng nguội mất rồi, nên mới nảy ra ý định gọi mọi người cùng ăn lẩu, vì vậy Việt Tàn cũng gọi cả Thi Quỷ đến.

Sự nghiêm túc trên sắc mặt Thanh Yến không còn nữa, mỉm cười nói: “Như này cũng vui. Lâu rồi ta không dùng bữa cùng người khác.” Nói xong, lại gần chỗ Mi Lâm ngồi xuống, đón lấy đôi đũa nàng đưa, chủ động gắp mấy miếng đậu phụ cho vào trong nồi.

Thi Quỷ thấy vậy cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, xới thêm cơm, hai tay cung kính đưa lại cho hân.

“Quỷ đại ca, huynh còn e ngại như thế bữa cơm này ăn sẽ không còn ngon miệng nữa đâu.” Việt Tàn cười hì hì ton hót thêm mấy câu.

Thi Quỷ nghe vậy ngượng đỏ mặt, lẩm bẩm mấy câu, nhưng cũng không còn dè dặt như ban đầu nữa. Mi Lâm vốn là người nhạy bén, trông thấy tai Thanh Yến hơi đỏ, trong lòng mỉm cười bất giác vui hân lên. Nàng cũng không rõ sao hai người lại có thể ngồi với nhau, nhưng nếu như cả hai đều chân thành thì âu cũng là điều tốt đẹp.

Việt Tàn vốn là một cô nhi. Sau khi Thi Quỷ gửi thư đến vương phủ, Thanh Yến từng phái người đến nhà hân điều tra sự tình, hay tin song thân hân đã sớm từ trần, thê tử lại tái giá. Nói như vậy, bốn người bọn họ đều là những người cô đơn không nơi nương tựa, tuy rằng lai lịch lẫn thân phận không giống nhau nhưng hôm nay tề tựu tại đây lại không hề thấy có chút gì xa lạ.

Mi Lâm không nói được, Thanh Yến có thói quen khi ăn cơm không nói chuyện, Thi Quỷ thì ít nói, vì thế mà chỉ nghe thấy giọng nói lú lo của một mình Việt Tàn, ấy vậy nhưng cũng đủ náo nhiệt.

Bữa cơm sắp tàn thì nghe thấy cửa cạch một tiếng, mở toang.

“Thanh Yến...” Tiếng gọi của Mộ Dung Cảnh Hòa vọng vào nhưng đột nhiên dừng lại vì nhìn thấy cảnh tượng trong phòng.

Lúc này Mi Lâm đang gắp một miếng cá cho Thanh Yến, Việt Tàn đang đùn đẩy cho Thi Quỷ miếng thịt, Thi Quỷ lại vội vàng khước từ. Trông thấy sự xuất hiện của Mộ Dung Cảnh Hòa, mấy người bỗng dừng lại.

Thanh Yến phản ứng rất nhanh, vội vàng đặt bát đĩa xuống đứng dậy, dường như muốn chắn trước Mi Lâm.

“Vương gia.” Hân có chút nghi hoặc. Giờ này đang là giờ dùng cơm trưa, không biết có chuyện gì gấp gáp mà Vương gia lại đích thân đến gọi. Nhưng cho dù là vậy, hân vẫn không chút chậm trễ chuẩn bị ra ngoài.

Sau đó, Mộ Dung Cảnh Hòa bước vào.

“Ăn xong đi đã.” Hắc nói, bản thân lại đi vào ngồi xuống cạnh giường Thanh Yến. Trong phòng không còn chiếc ghế trống nào nữa, ngoài giường ra thì quả thật cũng không còn chỗ nào để ngồi.

Ba người còn lại đến lúc này mới kịp hoàn hồn, đồng loạt đứng dậy.

Mộ Dung Cảnh Hòa ra hiệu cho họ tiếp tục, không cần để ý đến hắc nhưng Thanh Yến đầu thế làm vậy, lập tức đi pha ấm trà nóng cho hắc, sau đó mới quay lại bàn ăn.

Có một vị hung thần ngồi bên cạnh nhìn họ như vậy, bốn người làm sao có thể tùy ý như ban đầu được, không khí trong phòng cũng trở nên gượng gạo, ngay cả Việt Tần hay cười hay nói cũng im lặng hẳn đi, ngoài liên tục gấp thức ăn cho Thi Quý ra cũng chỉ biết cắm cúi ngồi ăn.

Mi Lâm ngồi quay lưng lại với giường cảm nhận không khí một cách rõ nét nhất, cả người mất tự nhiên, ngồi không yên, nuốt thức ăn cũng không thấy ngon.

Một hồi sau, Thanh Yến không chịu được nữa, đặt bát đĩa xuống trong khi ba người còn lại vẫn nhìn về phía nam nhân vừa chậm rãi uống trà, vừa nhìn chăm chăm vào họ với ánh mắt nghi hoặc.

“Ta đủ rồi, mọi người ăn xong thì trở về nghỉ ngơi, không cần phải thu dọn.” Hắc dịu dàng nói với Mi Lâm, ánh mắt chứa đầy sự an ủi, xong liền đứng dậy nói: “Vương gia, chúng ta ra ngoài nói chuyện được không?”

“Không sao, ở đây nói cũng được.” Mộ Dung Cảnh Hòa lại bình chân như vại, không hề có ý định đứng dậy, ánh mắt thấp thoáng về cộc cần.

Thanh Yến hiểu rằng những cử chỉ ban nãy của mình khiến Vương gia không vui, nhưng hắc ta cũng không phủ nhận mình quả thật là cố ý làm vậy. Trông thấy Mi Lâm từ khi Mộ Dung Cảnh Hòa bước vào đến giờ đều cúi thấp đầu không còn tươi cười như trước, hắc thở dài trong lòng nhưng cũng không biết làm thế nào cho phải, chỉ đành đứng lên phía trước giúp nàng che lại ánh mắt của Mộ Dung Cảnh Hòa.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhếch mép cười, hắc đương nhiên nhìn ra ý đồ của Thanh Yến nhưng không hề nói gì, chỉ lạnh lùng: “Từ ngày mai đến phòng lớn dùng bữa, không được ăn ở phòng nhỏ dưới khoang như thế này, người khác không biết lại trách bản vương bạc bẽo với thuộc hạ.”

Thanh Yến kính cẩn đáp ứng, tự nhủ trong bụng đích thân đến chỉ vì chuyện này sao, Vương gia ngài cũng quá ư chuyện bé xé ra to rồi đó.

Việt Tần ngược đầu nhìn Mi Lâm đang ngẩn ngơ và Thi Quý chân tay luống cuống, không tìm chế được tính hay chuyện của mình, chêm vào, cười nói: “Ý của Vương gia là bọn nô tài có thể cùng dùng bữa với ngài?” Mấy ngày gần đây tuy rằng cậu ta có học được chút quy tắc, nhưng từ nhỏ không người dạy bảo, ý thức về tôn ti trật tự cũng chưa được trau dồi, đối với Mộ Dung Cảnh Hòa thì ngưỡng mộ kính trọng nhiều hơn là sợ sệt.

Thanh Yến chau mày, đang định quở trách cậu ta không biết quy củ thì không ngờ Mộ Dung Cảnh Hòa lại phá lên cười.

“Không sao, vậy thì từ ngày mai đến cùng dùng bữa với bản vương đi.”

Việt Tần cười khanh khách lên nhìn sang Mi Lâm, thấy nàng mím chặt môi, trong lòng lại sâu nảo, hận không thể tự mình một bạt tai, chỉ là bây giờ có hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Mưa vẫn dầm dề, đến ngày thứ hai không những không ngớt mà còn to hơn. Việt Tần là người Nam Việt, nghe cậu ta kể khí hậu Nam Việt thường như thế này, cho nên không chút gì tỏ vẻ không quen cả, cả ngày đi hết phòng nọ đến phòng kia, cũng thường thường chạy lên mạn thuyền dầm mưa, không lúc nào chịu ngồi im một chỗ, nghịch ngợm như chú khỉ con.

Nhưng sắc mặt của thuyền trưởng lại không hề tốt đẹp gì, ông nói buổi chiều sẽ đi qua bãi Li Đồ, nơi này địa hình vốn hiểm trở, bãi đá ngầm rất nhiều, bình thường đi qua cũng phải rất cẩn thận, thời tiết cứ mưa không dứt thế này chỉ sợ càng nguy hiểm. Bây giờ chỉ còn cách gia tăng tốc độ cho kịp đầu giờ chiều đến được đó, lợi dụng khi trời còn sáng đi qua sẽ bớt nguy hiểm hơn nhiều. Chuyện này chẳng ai có thể giúp đỡ một tay, vì vậy mọi người cũng không thêm nghĩ đến.

Mi Lâm từ trước đến giờ vốn thận trọng, sau khi nghe những lời đó liền đi tìm thuyền trưởng xin ít giấy dầu bọc hết y phục của mình và ba người kia lại, rồi nhét vào trong hành lý của mỗi người một cây châm lửa để phòng bất trắc. Còn Mộ Dung Cảnh Hòa và Mục Dã Lạc Mai thì không cần nàng phải bận tâm.

Thanh Yến thấy vậy nghĩ ngợi giây lát, quyết định cẩn thận vẫn hơn, rồi làm theo cách đó giúp Mộ Dung Cảnh Hòa bọc lại những vật quan trọng. Mộ Dung Cảnh Hòa trông thấy có chút kỳ lạ, tùy tiện hỏi, nghe được việc này xuất phát từ sự thận trọng của Mi Lâm thì không còn ý định trêu đùa nữa, ường lòng vừa mềm mại lại vừa xót xa, còn có cả sự đổ kỵ khó nói.

“Nàng ấy vẫn thường rất tỉ mỉ...” Hắc lẩm bẩm một mình, nói xong lại đưa ánh mắt nhìn về những giọt mưa như những viên trân châu bên ngoài cửa sổ, nhớ lại những chuyện đã qua, đôi mắt bất giác rơi vào một vùng mênh mông.

Thanh Yến ngẩng đầu nhìn hắc, không nói gì thêm, thực ra cũng chẳng biết nói gì.

Đến khi ăn trưa quả nhiên mọi người đều tề tựu lại đông đủ, từ sau khi rời khỏi Kinh Bắc cũng chưa có dịp nào náo nhiệt như này cả. Theo ý của Mộ Dung Cảnh Hòa, tất cả mọi người đều ngồi chung một chiếc bàn lớn dùng bữa, không phân tôn ti trật tự, đến cả hai nữ thị vệ của

Mục Dã Lạc Mai cũng được cho gọi đến cùng ăn.

Mục Dã Lạc Mai cảm thấy hơi kỳ lạ, khi nàng ta hành quân đánh trận cùng ăn cùng ngủ với tướng sĩ, cũng không phải không thể chịu đựng được, nhưng cứ ngược lên là nhìn thấy Mi Lâm, trong bụng vẫn cảm thấy không thoải mái. Tự bản thân nàng ta cũng không biết vì sao lại không ưa người con gái này. Chẳng lẽ là do bản mệnh xung khắc?

Mi Lâm nào có để tâm đến suy nghĩ của nàng ta, vì Thanh Yến phải hầu Mộ Dung Cảnh Hòa, nàng lại phải ngồi bên cạnh Thanh Yến, nên chỉ cách Mộ Dung Cảnh Hòa một người mà thôi. Điều này vốn cũng chẳng có gì, nàng nghĩ rằng mình và hắc cũng không còn quan hệ gì nữa thì cũng không nhất thiết cần phải tránh mặt. Chỉ là mỗi khi nàng nhìn thấy Thanh Yến vì phải hầu hạ hắc mà không ăn được gì, không kìm lòng được gấp thức ăn bỏ vào bát cho Thanh Yến, lại thấy như cánh tay gấp thức ăn đó bị thú dữ theo dõi vậy, cảm giác nguy hiểm tự nhiên dâng trào.

26. , Chương 14 P1

Nàng thẳm ảo não, nghĩ bụng chàng hiện tại cũng không còn là chủ nhân của ta nữa, ta thích làm gì thì làm. Cho nên, kèm theo cảm giác toàn thân run rẩy, thức ăn càng gấp càng nhiều, chẳng mấy chốc, bát cơm của Thanh Yến xếp thành một đỉnh núi nhỏ.

“Đủ rồi, A Mi.” Những người khác không hề lên tiếng, Thanh Yến ái ngại nói.

Mi Lâm ngẩng đầu lên đúng lúc nhìn thấy ánh mắt có chút chán nản của Thi Quỷ, tự dưng thấy hổ thẹn, lại nhìn thấy miếng đùi gà trong bát hắc mãi chưa thấy ăn, đột nhiên đứng dậy gấp lại đưa đến bát của Thanh Yến. Chỉ là bát cơm Thanh Yến đã quá đầy, không đặt thêm được nữa, nàng đành người trong giây lát, định chia bớt chỗ thức ăn đó sang bên bát của mình, nhưng trên đĩa vẫn còn đang gấp thức ăn.

Mọi người trong bàn đã sớm giương mắt chờ đợi vì những cử chỉ của Mi Lâm, ngay cả Việt Tàn cũng không kìm chế được kinh ngạc đến nỗi rơi cả đĩa, cúi xuống nhặt mà mãi hồi lâu vẫn chưa xong, chỉ là nhìn thấy chiếc ghế nơi hắc ngồi lạch cạch động dậy không ngừng. Thi Quỷ ngồi bên cạnh nhưng lại không phát giác ra điều gì, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn miếng đùi gà kia.

Cảnh tượng này quá kỳ dị, Mộ Dung Cảnh Hòa không kìm được cười phá lên, dùng đĩa lấy bớt thức ăn trong bát Thanh Yến chuyển sang ỉnh. Miếng đùi gà trên đĩa Mi Lâm cuối cùng cũng có chỗ đặt, nhưng đồng thời là sự sống sờ của mọi người. Việt Tàn vừa mới ngồi dậy ối một tiếng rồi lại tiếp tục cúi xuống.

Thanh Yến lúng túng, không dám làm gì Mộ Dung Cảnh Hòa, chỉ biết lờm sang nhìn Thi Quỷ ngồi đối diện nhưng vẫn cúi xuống gặm miếng đùi gà đó, nghĩ rằng bát của Vương gia nhiều thức ăn như vậy rồi, chắc không cần mình phải hầu hạ nữa.

Thi Quỷ thấy vậy, sắc mặt lo sợ cũng dịu đi phần nào, ngây ngô cười.

Vì Thanh Yến cúi thấp xuống, nên Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn thấy rõ ràng điệu bộ nhô nhả từ tốn khi ăn của hắn, cả sắc mặt xanh mét và ánh mắt sắc bén của Mục Dã Lạc Mai đang nhìn về phía Mi Lâm. Nàng ngó người ra, sau đó lặng lẽ thấp đầu cắm cúi ăn, không còn gấp thức ăn cho bất kỳ ai nữa.

Cạch! Tiếng đĩa đập xuống bàn khiến mọi người giật mình.

“Ta trước giờ không hề biết chàng còn có thói quen ăn chung thức ăn với nô tài đó, Vương gia ngài cũng thật quá dễ dãi.” Mục Dã Lạc Mai cười nhạt nói, phá vỡ không khí yên ắng của bữa cơm.

Những lời này đều như giấu đao giấu kiếm bên trong, chớ nói Mộ Dung Cảnh Hòa, ngay cả đến Thanh Yến cũng biến sắc mặt. Mi Lâm bất giác nắm chặt đôi đũa trên tay, kìm nén sự phẫn nộ trong lòng, nàng cũng biết mình không được tạo thêm phiền phức cho Thanh Yến. Trước đây nàng là nô tài của Mộ Dung Cảnh Hòa, tất phải nhẫn nhục chịu đựng, bây giờ trên danh nghĩa đã là thê tử của Thanh Yến, càng phải tiếp tục chịu đựng. Xét cho cùng, đời này đều phải mãi nhẫn nhục như thế này mà thôi...

“Thanh Yến từ nhỏ đã theo bản vương, cảm tình thân thiết như huynh đệ, đừng nói là ăn chung một bát cơm, ngày trước bản vương gặp nạn, trọng thương không thể ăn được đều nhờ vào Thanh Yến nghiền nát lương khô bón cho ta ăn, ta mới có thể sống sót đến ngày hôm nay.” Mộ Dung Cảnh Hòa đặt bát xuống bàn ung dung nói, ngữ khí có chút không hài lòng. “Hôm nay chỉ là ăn chút thức ăn trong bát của hắn ta, đâu có gì kỳ lạ?” Nói xong, dừng lại giây lát, cười: “Lạc Mai, hai chữ nô tài này không phải ai cũng có thể tùy tiện gọi được đâu.” Câu nói này đầy ý cảnh cáo.

Ngoài Thanh Yến vẫn đang cắm cúi gặm miếng đùi gà trong bát không nói năng gì, những người khác đều ngẩn người vì những lời vừa rồi của Mộ Dung Cảnh Hòa. Thi Quỷ và Việt Tần lần đầu tiên nhìn thấy hắn tỏ rõ sự uy nghiêm của một Vương gia, rõ ràng vẫn là tươi cười nhưng lại khiến người khác phải e sợ. Riêng Mi Lâm đã chứng kiến nhiều mặt tính cách trong con người hắn nên không lạ lẫm gì với những biểu hiện này, chỉ là nàng không ngờ rằng Mộ Dung Cảnh Hòa lại coi trọng Thanh Yến đến như vậy. Nhưng người ngạc nhiên nhất lại là Mục Dã Lạc Mai.

Nàng ta vừa uất ức khi thấy Mộ Dung Cảnh Hòa vì một tên nô tài mà làm mình mất mặt trước nhiều người như vậy, lại vừa bái phục sự uy nghiêm hiem hoai ở hắn, nhất thời thấy trong lòng rối loạn, bộc phát thì thấy không được, mà không phát tiết thì cũng không xong.

Đúng lúc này, trên thuyền có chấn động mạnh, chén bát trên bàn va vào nhau lách cách, mọi người đều theo phản xạ nắm chặt lấy thân bàn mới không bị ngã.

Thuyền trưởng vội vã chạy lại.

“Đi vào bãi Li Đồ rồi.”

Bãi Li Đồ, chín bãi mười tám khúc cong, ý nói rằng bãi Li Đồ được tạo thành bởi chín bãi nhỏ, trong mười dặm ngắn ngủi lại có khoảng mười tám khúc quanh, hơn nữa do ảnh hưởng của thời tiết sẽ có sự biến đổi khôn lường.

Mưa liên tiếp mấy ngày liền, nước lên rất cao, bãi đá ngầm dày đặc, khi xuyên qua khúc cong thứ hai đuôi thuyền bị quét qua mồm đá, vỡ mất một mảng lớn. Mặc dù thuyền trưởng và các thủ hạ đều là người giàu kinh nghiệm, nhưng lúc này đều thấy lo lắng vô cùng.

Mi Lâm ngồi trên giường trong phòng, tay nắm chặt hành lý, im lặng để ý động tĩnh bên trên. Có lẽ đã trở thành thói quen, những khi sắp phải đối đầu khó khăn nàng luôn cố gắng làm tốt các công tác chuẩn bị, quyết không chờ đợi vào sự may mắn.

Ngược lại, những người khác ai làm gì vẫn làm việc đó, chẳng ai lo lắng như nàng cả. Việt Tần thậm chí còn chạy lên mạn xem cảnh tượng thuyền bị bãi đá ngầm phá hỏng.

Lúc này là đầu giờ chiều, Thanh Yến vẫn giống thường ngày ở lại bên cạnh Mộ Dung Cảnh Hòa, mà Mộ Dung Cảnh Hòa lại đang cùng Mục Dã Lạc Mai xem xét tình hình chiến sự. Hai nữ thị vệ của Mục Dã Lạc Mai cũng ở đó, chuẩn bị tinh thần trả lời những câu hỏi dường như có vẻ dễ nhưng lại rất khó của hai người.

Thi Quý thì không tiện vào trong, đành ngồi bên ngoài.

Sự việc xảy ra quá đường đột khiến mọi người đều không kịp chuẩn bị. Những bãi đá ngầm chằng chịt trong nước phá nát con thuyền lớn vốn đã bị những gò đá nhấp nhô làm rạn vỡ, sau đó kéo chìm xuống.

Khi Mi Lâm cảm thấy bất ổn đang định ra khỏi khoang thì thuyền bỗng chao đảo khiến nàng ngã nhào ra ngoài cửa. Nàng không nghĩ ngợi gì nhiều, tóm lấy chân giường, khoác hành lý lên vai, gắng sức phá cửa sổ lao ra ngoài.

Mưa gió vẫn gập từng hồi mãnh liệt khiến nàng nghiêng ngả, đang định tiếp đất thì bên dưới đã không nhìn thấy sàn thuyền đâu nữa. Phía trước chỉ thấy một nửa con thuyền đang dần dần chìm xuống nhưng nàng không còn sức để lao đến, chỉ đành ùm một tiếng nhảy xuống dòng nước lạnh bên dưới. Cũng đúng lúc này, bốn bề dậy lên những tiếng hô hoán cùng với tiếng rơi xuống nước, hiển nhiên những người khác trên thuyền cũng đều gặp nạn.

Dòng nước chảy hình xoắn ốc, bên dưới dường như có muôn vàn cánh tay kéo nàng xuống. Mi Lâm tuy rằng thủy tính không đến nỗi tồi, nhưng trong tình thế bất ngờ này cũng suýt nữa thất thế, đến khi nàng lấy hết sức bình sinh bơi vào bám lên mỏm đá bên bờ thì cũng đã sức cùng lực tận.

Nàng ngoảnh lại tìm những người khác, mới đầu chiều, mưa tuy rằng khá to nhưng trời vẫn còn sáng, với nhãn lực của nàng cũng đủ để quan sát được mấy người đang đấu tranh với dòng nước.

Đầu tiên là Mộ Dung Cảnh Hòa, một tay ôm chặt lấy Mục Dã Lạc Mai đang run rẩy, một tay nắm lấy một mảnh vỡ của thân thuyền cố gắng bơi đến bãi hoang phía đối diện. Thanh Yến nhấp nhô trên mặt nước, lát lại không nhìn thấy đâu nữa, một hồi lâu vẫn chưa thấy nổi lên. Mi Lâm lo lắng, đang định xuống nước thì lại thấy hần nhô lên, trên lưng là Thi Quý. Việt Tàn thì đang được hai người thủy thủ dìu lên bờ. Còn hai nữ thị vệ kia thì đang ôm chặt mảnh ván thuyền trôi dạt trên dòng nước, sắc mặt trắng bệch sợ hãi, mấy người thủy thủ cũng đang bơi ra phía họ.

Có một hành lý bong bênh trước mặt, Mi Lâm tiện tay tóm lấy. Nàng biết lần này tuy rằng nguy hiểm nhưng đại khái sẽ không có chuyện gì xảy ra, thở dài, một cảm giác cô độc bỗng trĩu nặng.

Không người bận tâm, cũng chẳng có ai để bận tâm. Quanh đi quẩn lại, nàng vẫn chỉ cô độc một mình.

Ảnh mắt cười chua xót, nàng treo hai hành lý trên vai lên cành cây cạnh đó rồi nhảy xuống dòng nước. Bên tai nghe thấy có người kinh ngạc nàng cũng không hề bận tâm, gắng sức bơi đến trung tâm dòng nước nhặt lấy hành lý đang bong bênh trôi.

Đến lúc mọi người lên hết trên bờ bắt đầu định thần lại mới phát hiện ra hình như còn thiếu một người.

“A tí đâu?” Việt Tàn gọi lớn.

Liền sau đó, những người khác cũng lập tức phát hiện Mi Lâm không thấy đâu cả. Nàng vốn rất im lặng rất dễ bị lãng quên, cho nên có biến mất cũng chẳng mấy ai nhận.

Mọi người đều bất giác nhìn xuống dòng nước chảy xiết thấy không còn bóng người bên dưới nữa mới chia nhau tỏa ra nhiều phía tìm kiếm. Việt Tàn sốt ruột đến mức hai mắt đỏ hoe, cậu ta vốn bơi không giỏi, vừa này là được người khác cứu giúp, bây giờ lại muốn nhảy xuống nước tìm Mi Lâm.

“Đừng làm bừa!” Thanh Yến quả trách nói, đồng thời đưa tay ra giữ lấy Việt Tàn đẩy về phía sau.

Việt Tàn òa khóc, cố vùng vẫy đòi xuống nước tìm Mi Lâm. Những người khác thấy vậy đều ngơ ngàng, đặc biệt là thuyền trưởng, nghĩ việc liên quan đến mạng người, chuyện này phiền rồi đây.

Thanh Yến bị cái tính khí trẻ con của Việt Tàn quấy cho dở khóc dở cười, gồ nhẹ lên đầu cậu ta, lạnh lùng nói: “A Mi sẽ không sao đâu, còn chưa đến mức người phải khóc tang.”

Việt Tàn không khóc nữa, tiếng khóc được cậu ta kìm lại với tốc độ rất nhanh. Việt Tàn đưa tay áo ướm sũng lên lau mắt, đúng lúc muốn hỏi Thanh Yến chắc chắn là vậy sao thì nhìn thấy Mộ Dung Cảnh Hòa đi đến tảng đá trắng sát nguồn nước.

Bên trên tảng đá là mấy túi hành lý, trong đó có hai cái được nối lại bởi một chiếc túi thơm màu đỏ hạnh, bên dưới túi thơm là một đồng tâm kết buộc lệch.

Người khác có lẽ không biết, nhưng Thanh Yến thì nhận ra ngay hai túi hành lý đó là của hắc và Thi Quý. Mi Lâm buộc hai túi lại với nhau dụng ý cũng rất rõ ràng.

Mộ Dung Cảnh Hòa mở lần lượt những túi hành lý đó, xác định lại chủ nhân trong đó chỉ thiếu mỗi của Mi Lâm. Sắc mặt hắc có chút âm trầm, ánh mắt nhìn sang bờ vách núi hiểm trở phía đối diện. Mũi bàn chân vung lên không trung khiến một mảnh gỗ đang trôi bị đá về phía trung tâm dòng nước, người run lên, ngay sau đó định lao xuống dòng nước.

Thanh Yến chú ý từng cử chỉ của hắc, khi hắc đang ngắm nhìn vách núi bên kia thì đã đẩy Việt Tàn về phía Thi Quý đang dần phục hồi, nhào lên phía trước ngăn Mộ Dung Cảnh Hòa lại.

“Vương gia, hãy để nàng ấy đi.” cố chấp đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của Mộ Dung Cảnh Hòa, Thanh Yến tuy rằng vì lạnh mà sắc mặt có phần căm căm trắng bệch, nhưng biểu tình vẫn bình tĩnh như thường, không hề có chút nao núng. sang: “Nói gì thì người ta cũng vừa mới thành thân với người, người có thể chấp nhận được nàng ta không nói không rằng bỏ người mà đi?” Khi nói câu này, viên đá dưới chân hắc đã sớm bị nghiền thành từng mảnh vụn.

Thanh Yến nghe vậy bỗng mỉm cười, nhìn túi hành lý được buộc lại bằng túi thơm trên tảng đá, chậm rãi gạt đầu khẳng định. Không cần nhiều lời, tuy rằng hắc không thể ngờ được rằng Mi Lâm lại rời đi như thế này, nhưng nếu đúng là nàng muốn như vậy thì sao hắc lại phải ngăn cản chứ? Thực tế trong lòng hắc cũng hiểu rõ, vào những giây phút quyết định, nếu phải lựa chọn nàng và Vương gia, thì hắc vẫn lựa chọn Vương gia. Mà giữa nàng và Thi Quý, rất rõ ràng hắc cũng sẽ chọn Thi Quý. Nếu đã như vậy thì hắc sao có thể nhẫn tâm ép buộc nàng ở lại Vương phủ đầy rẫy nguy hiểm này.

Đối mặt với một thủ hạ từ trước đến giờ chưa từng biết đến kháng lệnh, mãi hồi lâu, mãi đến khi cơ thể không chịu được sự giá lạnh nên hắt xì hai tiếng, hắc mới quay người lại: “Tùy người.”

Chương 14

Đêm hôm đó, mọi người trú lại trong núi cạnh bãi hoang, ngày hôm sau men theo dòng nước vượt qua được bãi Li Đồ, bên ngoài bãi đã thấy xuất hiện một chiếc thuyền lớn đợi sẵn ở đó, là người của Mộ Dung Cảnh Hòa.

Thì ra lần đó Mộ Dung Cảnh Hòa lấy cớ không muốn xa Mi Lâm rồi trốn trong phòng hơn chục ngày, thực ra là bí mật rời khỏi Kinh Bắc, một là muốn thăm dò lại lần nữa thạch lâm ở Chung Sơn, tiếp đó là muốn chuẩn bị để ứng phó với thế cục. Trong đó có một việc là cho người ngày đêm lái thuyền đến đợi ở hạ lưu bãi Li Đồ để phòng bất trắc. Và sự phòng bị của hắc quả nhiên rất chính xác.

Ngồi trên chiếc thuyền chạy ngàn dặm, Mục Dã Lạc Mai cảm thấy bản thân nên đánh giá lại con người Mộ Dung Cảnh Hòa, nam nhân mà nàng đã coi là một phế nhân này.

Kể từ hôm đồng ý để Mi Lâm đi, tính tình của Mộ Dung Cảnh Hòa càng trở nên bất thường, dường như đang dồn nén gì đó làm cho người xung quanh đến hít thở cũng phải nhẹ nhàng như thể nếu thở mạnh quá sẽ làm mọi thứ nổ tung.

Kể từ sau khi thoát ra khỏi bãi Li Đồ, đứng bên cạnh mạn thuyền, nhìn cảnh núi sông bỗng trở nên trong xanh tươi đẹp, Mộ Dung Cảnh Hòa không ngừng nghĩ đến câu nói “cho nàng ấy đi” của Thanh Yến, nghĩ đến cảnh ngộ gặp gỡ trong mây tháng ngắn ngủi, nghĩ đến sắp phải đối mặt với biến động sóng to, cuối cùng nhìn lên những đám mây rồi quay ngoắt lưng lại.

Vậy thì... cho nàng ấy đi!

* * *

Trên con đường ở một thị trấn xa lạ, Mi Lâm bỗng đứng trở nên mơ màng. Quảng thời gian mười lăm năm kể từ khi biết nhận thức cho đến giờ đều bị người khác khống chế. Cố gắng vì mục tiêu sống sót rời khỏi Âm Xưởng. Lúc ra khỏi Chung Sơn, nàng một lòng chăm sóc Mộ Dung Cảnh Hòa đã bị liệt toàn thân, chống lại độc tính phát tác, mỗi ngày đều cảm thấy không đủ. Lần đầu tiên thoát khỏi Kinh Bắc, có lang trung chốc đầu đi cùng, nhất quyết đòi chữa bệnh cho hần ta. Nhiều chuyện như vậy mà mỗi chuyện đều không thể không làm, từ trước đến nay nàng không hề có quyền lựa chọn. Nhưng bây giờ nàng không có gánh nặng nào, cũng không còn ai ép buộc nàng phải làm bất cứ việc gì, tự do bỗng đứng bày ra trước mắt, nàng giống như một kẻ ăn mày phút chốc trở nên giàu có nên không biết tiêu tiền như thế nào.

Kinh Bắc không thể đến. Trong tiết trời lạnh giá này, cho dù phía Nam có ấm áp cũng không có lộc hoa mùa xuân tươi sắc.

Nơi muốn đến nhất thì không thể đến, thứ muốn nhìn thấy nhất thì không tìm được ở đâu. Nàng chỉ có thể phiêu bạt lang thang, leo qua từng ngọn núi, vượt qua từng dòng sông, xuyên qua từng thành thị, giống như một du hồn không có nơi dừng chân.

Cho đến một ngày, nàng phát hiện cảnh vật xung quanh rất quen thuộc, đi một đoạn đường nữa nàng đột nhiên phát hiện mình lại quay về thôn Lão Oa Tử. Chợt trong thoáng chốc nàng cũng không biết cảm giác của mình là gì nhưng đôi chân như thể có linh hồn của riêng nó mà cứ tiến dần đến ngôi nhà đất trước đây đã từng ở khá lâu.

Thỉnh thoảng trên đường gặp một số người trong thôn, đối mặt với những ánh mắt bất ngờ, quan tâm và những câu hỏi, Mi Lâm không biết trả lời thế nào, chỉ đáp lại bằng một nụ cười.

Đẩy cánh cửa gỗ chốt hờ, đi vào rồi khép lại.

Mọi thứ đều như cũ, đến cửa sổ vẫn còn mở như ngàynàng rời đi. Tấm chăn trên giường vẫn trải ra có hơi chút bừa bộn như thể chủ nhân chỉ rời đi một lát rồi quay lại ngay. Phần chăn nệm cạnh của sổ đã bị nước làm cho ố vàng, hiển nhiên,từ khi rời khỏi đây cũng đã có không chỉ một trận mưa.

Bỗng nhiên, Mi Lâm như thể nhìn thấy người đó tựa đầu vào giường, ánh mắt tĩnh lặng nhìn ra ngoài, dù che giấu nhưng vẫn ẩn hiện chút dịu dàng.

Khoảnh khắc đó làm Mi Lâm trở nên run rẩy, nàng từ từ dựa vào mép giường rồi ngồi xuống, nước mắt lăn từng giọt, từng giọt, trong đầu hiện lên rõ ràng từng câu từng chữ mà hần nói.

Nàng là của ta. Ngoài ta ra nàng không được gả cho ai khác.

Bản Vương không trừng phạt nàng, ta còn muốn lấy nàng.

Nàng vốn là con gái của kỹ nữ.

Hôm nay ta sẽ làm chủ hôn cho nàng và Thanh Yên

Từ trước đến nay Mi Lâm không biết khóc to một trận thì sẽ dễ chịu như thế nào, nàng chịu đựng cả đời, bây giờ đến khóc cũng không thành tiếng.

Mi Lâm sau đó ở lại thôn Lão Oa Tử. Nàng cũng không biết nếu rời khỏi đây thì còn chỗ nào có thể đi.

Nàng đem tấm chăn đã bị ố vàng ra giặt lại rồi phơi khô dưới trời nắng ráo. Nàng sưởi cho chiếc giường ấm lên rồi chui vào chăn ngủ một mạch đến sáng. Từ chiếc thùng vẫn để quần áo của hai người, nàng lấy ra quần áo của mình đặt lên giường, rồi sau đó khóa thùng lại, không hề mở ra nữa. Nàng kéo một tấm vải bông và bắt đầu học làm quần áo đông.

Người trong thôn cũng đến hỏi thăm nói chuyện vài câu, cũng hỏi đến nam nhân của nàng.

Mi Lâm cười nói đã tìm thấy đại phu có thể chữa căn bệnh liệt của hần, giờ hần đang ở chỗ đại phu đó, khi nào lành bệnh mới về. Có thể do đã lâu không còn dùng hai loại thuốc đó, nàng có thể nói được đôi chút, mặc dù có chút khàn khàn, nhưng vẫn có thể nghe hiểu được.

Người trong thôn vẫn tưởng nàng như vậy là do mắc bệnh nên cũng không để ý đến. Khi họ thấy nàng có thể nói được một chút cũng rất vui và mong đợi, cũng mừng thay cho nàng.

Hắn sẽ quay về thôi. Không biết có phải do những lời tương tự như thế đã nghe quá nhiều đến nỗi nàng cũng tưởng đó là thật, nên nhiều khi cũng bất giác ngó nhìn con đường núi phía ngoài sân. Nàng nghĩ nếu như người đó đến từ hướng này thì hẳn là sẽ đắm mình trong ánh nắng chiều, hoa dại vương đầy tay áo.

Đợi đến mùa xuân, nếu như còn đi được thì sẽ đến Kinh Bắc một chuyến. Hôm đó, bình minh xua đi ánh sương trên miệng giếng nước, mặt nước phản chiếu, nàng nhìn thấy khuôn mặt gầy guộc của mình, thâm quyết tâm. Nhưng bản thân nàng biết rõ thứ mà mình muốn nhìn thấy không còn là những lộc hoa mùa xuân mọc khắp sườn núi như trước nữa.

Có lẽ mơ nhiều lần cùng một giấc mơ thì có thể coi như đó là sự thật, mặc dù có chút khác biệt.

* * *

Hai Chín tháng Chạp, hôm đó không có nắng, khi hoàng hôn đến, miền sơn thôn hoang dã như bị nhốt trong chiếc lồng sương mù mỏng manh.

Mi Lâm đang ở trong bếp nấu cơm. Lúc ỡ lợn rừng vào chảo xào rau, một mùi thơm ngào ngạt tạt qua phen cửa bay ra ngoài.

Đúng lúc đó, tiếng vó ngựa hối hả làm tan đi ánh hoàng hôn tĩnh lặng, từ xa đến gần, mỗi tiếng như đập vào tim mơ hồ mang đến một cảm giác nặng nề.

Mi Lâm vốn không muốn để tâm đến, nàng cho rau vào chảo, đảo qua đảo lại hai lần, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, nàng đưa chảo ra khỏi bếp lửa đỏ, lau tay rồi đi ra ngoài.

27. , Chương 14 P2

Một người một ngựa xuất hiện trên con đường núi trong ánh hoàng hôn, gió thổi làm áo choàng bay phấp phới giống như những đám mây âm u đang chuyển động.

Mi Lâm đứng dưới mái hiên, nhìn họ dừng ở ngoài sân, trong lòng thấy bình yên lạ thường. Nàng nghĩ, thực ra nàng biết hắn sẽ đến. Nhưng lần này là vì điều gì đây?

Cánh cửa gỗ mở ra, người đó bước vào, ung dung như nhà mình vậy. Ánh mắt sắc nhọn chăm chú nhìn nàng, khuôn mặt tuấn tú mang đầy vẻ phong trần.

Chỉ có hơn một tháng không gặp, Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn như tăng thêm một tầng sát khí.

Tay Mi Lâm hơi run, đột nhiên nhú mào, tiến về trước liền bị hắn ôm vào lòng. Khoảnh khắc lúc hai đôi môi nóng bỏng chạm vào nhau ấy, nàng bỗng dưng cảm thấy mình như một người vợ đảm đang chờ ngày chồng trở về.

Nàng bị quán chặt bởi chiếc áo choàng mang đầy gió bụi, cửa “rầm” một tiếng khép lại. Lăn lộn vài vòng trên chiếc giường ấm áp, nam nhân vội vàng khám phá cơ thể cô gái, như muốn biến nàng thành linh hồn hòa quyện vào thân thể mình vậy.

Trời đã tối hẳn, bóng tối bao trùm căn phòng, tiếng thở gấp gấp cũng dần nhẹ lắng xuống.

Hồi lâu sau, tiếng quẹt lửa bằng đá vang lên, ánh sáng bắt đầu chiếu rọi. Bóng dáng người trước ánh đèn đỏ quay lại chui vào chăn, hắn ôm người con gái đang định ngồi dậy rồi hôn lên mi nàng một cách âu yếm.

“Gầy quá, ôm cũng đau tay, nàng không ăn cơm sao?” Hắn cau mày, mặc dù nói như vậy nhưng vẫn ôm chặt nàng, ngón tay chạm nhẹ vào chiếc xương quai xanh mảnh mai của nàng.

Mi Lâm nắm lấy bàn tay hắn, ánh mắt nhìn ngọn nến không ngừng chuyển động dưới ngọn gió le lắt qua cửa sổ, cười nhẹ nhàng nhưng không đáp lại. Nàng cảm giác thời khắc này, cảnh tượng này như một giấc mơ, và trong giấc mơ hắn dường như cũng yêu nàng.

Hắn rõ là không thích bị lạnh nhạt như vậy, liền lay lay nàng. Nàng lúc này mới chợt tỉnh, nụ cười càng rạng rỡ, sau đó chủ động hôn hắn, hai người một lần nữa quấn lấy nhau.

Nửa đêm, nàng mở to mắt nhìn khuôn mặt mệt mỏi đang say ngủ củanam nhân, tay muốn chạm vàonhưng lại sợ đánh thức hắn. Nàng ngửi thấy mùi sát khí và máu tanh trên chiến trường, vì việc gì mà hắn lại đến tìm nàng gấp như vậy?

Tất nhiên không phải do nhớ nàng mà đến. Đôi mắt nàng trầm xuống.

Mộ Dung Cảnh Hòa bị mùi hương của nôi thịt đánh thức, hắn lười biếng mở mắt, thì ra trời đã sáng, rất lâu rồi hắn mới có một giấc ngủ ngon như vậy. Ngáp một cái rồi lại nằm xuống, hắn dường như không muốn động dậy.

Ngoài cửa sổ vọng lại những tiếng nói chuyện, Mộ Dung Cảnh Hòa ưỡn người mở cửa sổ thấy một vài người láng giềng trong thôn đang nói chuyện với Mi Lâm. Nàng kiên nhẫn đáp lại mọi người với khuôn mặt lộ vẻ hạnh phúc.

Đáp lại... Hắn ngạc nhiên ngồi bật dậy khiến tấm chăn rơi xuống làm lộ rõ bộ ngực săn chắc.

Mọi người ở ngoài sân nghe thấy tiếng mở cửa đều quay lại nhìn, vừa vặn thấy cảnh tượng đó. Họ đều là các bà thím đã có chồng, ngoài một người khoảng sáu sáu chục tuổi ra thì ai nấy đều mặt mũi đỏ bừng.

Mi Lâm cười một tiếng rồi đi đến đóng cửa sổ lại, quay ra đã thấy cái nhìn tiếc rẻ của bọn họ, bồng dưng khôngbiết nên cười hay nên giận.

Mấy người này hôm qua nghe thấy tiếng vó ngựa nên hôm nay đến để thăm hỏi tình hình. Nhìn thấy nam nhân nhà nàng quả thực đã quay về, hơn nữa còn có thể đi lại được, trong lòng thấy rất bất ngờ.

Sau đó nói chuyện vài câu, Mộ Dung Cảnh Hòa quần áo chỉnh tề từ trong đi ra, cúi xuống hành lễ, tóc hắn vẫn chưa chải gọn xõa trên bờ vai nhưng thân hình vạm vỡ khôi ngô rất cuốn hút.

Một vài người nhìn thấy hắn bây giờ so với ngày trước như thể hai con người khác nhau, bồng dưng thấy mất tự nhiên, chúc mừng vài câu rồi vội vã rời khỏi.

Mi Lâm tiễn họ về rồi đóng cửa, quay lại thấy Mộ Dung Cảnh Hòa đang chăm chăm nhìn mình, trong lòng không hiểu nhưng cũng không hỏi mà chỉ đi vào bếp lấy ra chậu nước nóng để hắn rửa mặt.

“Nàng nói chuyện được rồi?” Rửa mặt xong, trong lúc Mi Lâm đang chải đầu ình, bồng dưng hắn hỏi.

Mi Lâm ngừng chải, vì không có gương nên hắn không nhìn thấy phản ứng của nàng thế nào, tự dưng thấy khó chịu. Đúng lúc hắn định quay lại thì nàng tiếp tục chải đầu, nhưng cuối cùng vẫn không trả lời câu hỏi kia. Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn đến mức phẫn nộ, đợi nàng chải xong, hắn liền kéo cánh tay không biết từ khi nào đã trở nên gầy guộc của Mi Lâm khiến nàng nhào vào lòng mình, nhìn chăm chăm vào ánh mắt trầm lắng của nàng.

“Vì sao không trả lời ta? Ta rõ ràng nghe thấy nàng nói chuyện với mấy người đó...” Hắn to tiếng chất vấn, hắn mừng vì nàng đã có thể nói được, nhưng lại hệt hăng vô cùng khi nàng chẳng nói một câu với mình.

Mi Lâm nhìn thấy trong đôi mắt hắn sự phẫn nộ, bồng dưng khó hiểu, nhưng không hề cảm thấy sợ hãi, nàng giơ tay che mắt hắn lại một cách ngập ngừng, lúc nhìn thấy phản ứng giật mình của hắn, nàng không thể nhịn nổi cười.

Nàng bây giờ không còn là nô tài của hắn nữa rồi, không còn phải vâng vâng dạ dạ với hắn nữa rồi, cảm giác này thật tuyệt.

Mi Lâm vẫn không mở miệng nói chuyện với Mộ Dung Cảnh Hòa, cũng không cho Mộ Dung Cảnh Hòa có cơ hội nói mục đích đến tìm nàng. Lúc Mộ Dung Cảnh Hòa tỉnh dậy đã là giữa trưa, nàng làm một bữa cơm thịnh soạn, hai người ngồi đối mặt nhau ăn cơm. Sau đó Mộ Dung Cảnh Hòa cũng im lặng, không bắt nàng mở miệng nói chuyện nữa. Nàng gấp thức ăn cho hắn, bất luận nàng gấp gì, gấp bao nhiêu hắn đều

ăn hết. Sau đó, nụ cười trên gương mặt nàng càng rạng rỡ hơn, đến đôi mắt cũng biết cười, làm tan đi cái không khí bi thương bấy lâu.

Đây là lần đầu tiên được chính thức đón cái Tết của mình, đại khái cũng là lần cuối cùng, có hấn ở bên cũng xem là không còn gì nuối tiếc nữa.

Ăn cơm xong, Mi Lâm thu dọn bát đĩa rồi bắt đầu đi gấp chăn.

“Thuốc giải đã chế xong rồi.” Mộ Dung Cảnh Hòa đứng sau nàng, nhẹ nhàng nói.

Mi Lâm khẽ gật đầu, nhìn thấy trên chân vết tích ân ái ngày hôm qua, mặt nàng nóng bừng, do dự một lúc rồi tiếp tục gấp lại. Nếu như có cơ hội thì... sẽ giặt sau.

Nàng quay người lại lấy trong thùng ra chiếc tay nải, gấp vài bộ quần áo gói vào.

Mộ Dung Cảnh Hòa quan sát mọi cử chỉ của nàng, bàn tay cạnh sườn nắm chặt, trong lòng dường như có hòn đá đang đè nén đến ngạt thở. Đến khi đưa nàng lên ngựa, dần dần khuất xa khỏi căn nhà đó, lúc ấy hấn mới cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Đợi đến vương phủ thì đã là hai ngày sau đó.

Mi Lâm không nhìn thấy Thanh Yên và Thi Quý, nhưng Việt Tần thì đã có mặt. Việt Tần lúc đầu nhìn thấy nàng gần như không tin vào mắt mình, sau đó thì cặp mắt nẩy lửa tiến đến đẩy nàng ra ngoài.

“Tỉ quay lại đây làm gì? Đã đi rồi sao không đi càng xa càng tốt. Tỉ đi đi, đệ ghét nhìn thấy tỉ..Cậu ta có vẻ rất phần nộ, giống như chú sư tử nhỏ bị đốt cháy đuôi vậy.

Mi Lâm bị đẩy đến suýt ngã, may có Mộ Dung Cảnh Hòa đỡ kịp, hấn liền túm áo Việt Tần đẩy sang một bên.

Mộ Dung Cảnh Hòa không hề giận dữ với sự vô lễ của Việt Tần, đôi mắt chỉ nhìn vào nàng sâu lắng, nhẹ nhàng nói: “Việt Tần chỉ vì lo lắng cho nàng mà thôi. Chỉ là, nàng ấy từng cứu mạng ta, ta không thể đứng nhìn nàng ấy chết được.”

Hấn cuối cùng cũng nói ra những điều trong lòng. Mi Lâm cũng thoải mái hơn nhiều, thần sắc không hề biến, lặng lẽ chờ đợi những lời tiếp theo của hấn.

Sau đó Mộ Dung Cảnh Hòa lại không nói nữa, hấn đưa tay lên, muốn chạm vào mặt nàng.

Mi Lâm ngoảnh đầu né tránh, lùi lại một bước, mỉm cười. Đây là Kinh Bắc vương phủ, không phải nhà nàng, nàng không muốn đón nhận một chút ôn tình nào của hấn ở nơi này cả.

Cánh tay Mộ Dung Cảnh Hòa hẫng giữa không trung, thần sắc có phần đông cứng, sau đó rút tay lại, vung ống áo rời khỏi.

Nét cười trên môi Mi Lâm nhạt dần, chậm chạp tiến lại gần chiếc ghế, run lấy bầy bám lấy tay vịn, từ từ ngồi xuống.

Nàng không còn là nô tài của hấn nữa. Nàng bỏ Thanh Yên mà đi, cũng không còn là gia quyến nô tài của hấn. Nàng biết mệnh mình không còn được bao lâu, nhưng quyền thế như hấn, tài giỏi như hấn, tại sao cứ phải đi khó dễ một người không nơi nương tựa, tính mệnh mỏng manh như nàng? Nàng cũng không ngờ rằng đến những giây cuối cùng mình vẫn bị hấn khống chế. Nàng không muốn dấn thân vào bước đường cùng, chỉ ít lần này là tự nàng lựa chọn.

Mi Lâm được sắp xếp ở lại biệt viện dành cho khách quý, có hai thị nữ hầu hạ, không thấy Đệ Đường. Nàng nhớ ra Đệ Đường ở lại Kinh Bắc. Nàng không nói chuyện với bất kỳ ai, chỉ trầm tĩnh ngồi ở trong phòng, thỉnh thoảng mở cánh cửa sổ nhìn ra sân viện vắng người qua lại. Trong viện không có hoa mai, cũng không có tuyết, nàng cảm thấy cũng tốt.

Việt Tần đến, đến để đưa thuốc giải. Tên nhóc mắt đỏ hoe, sắc mặt không được vui. Cậu ta ném thuốc giải xuống người Mi Lâm, không nói không rằng quay lưng bỏ đi.

“Việt Tần, đệ lại khóc à?” Mi Lâm lên tiếng, giọng nói khàn khàn nhỏ nhẹ.

Việt Tần giật mình, gương gao quay lại, nhìn vẻ mặt tươi cười của nàng, nước mắt lại tuôn ra, cậu ta nhào đến gục đầu vào lòng nàng khóc.

Mi Lâm suýt chút nữa cũng không kìm được nước mắt, nàng ngẩng cao đầu, dồn nén những cảm xúc ấy vào trong, sau đó mới cúi xuống mỉm cười an ủi Việt Tần.

“Khóc đến như vậy, không muốn nhìn thấy A Tỉ nữa sao?”

Việt Tần gạt đầu, rồi lại vội vàng lắc đầu, mãi hồi lâu mới ngẩng lên vừa nắc vừa nói: “A tỉ sao lại gây đến như này?” Rõ ràng mới chỉ có một tháng không gặp, suýt chút nữa cậu ta đã không nhận ra.

Mi Lâm kéo Việt Tần lên ngồi bên cạnh mình, rút khăn tay lau sạch nước mắt trên khuôn mặt tuần tú, mỉm cười nói: “Việt Tần, Vương gia đối xử với đệ thế nào?” Lang trung chốc đầu nói Quân Tử cổ có thể phát sinh mạch tức, lại khiến cho người dễ nổi nóng. Cho dù nàng là hoạt nhân đầu tiên có cổ trong nội thể, nhưng cũng không khống chế được công năng của nó. Ông không có cách nào loại bỏ loại cổ này, nên lần đầu nhìn thấy nàng đã nói nàng chẳng thể sống được bao lâu. Mi Lâm nghĩ lời này không nên để Việt Tần biết vẫn là hơn, tránh cậu ta lại khóc lóc không ngừng.

Việt Tần tâm tư đơn thuần, rất dễ bị đánh lạc hướng, nghe vậy gạt đầu lia lịa, ánh mắt đầy sự sùng kính, nhưng liền sau đó lại ảm đạm.

“A tỉ...” Cậu ta gọi một tiếng, nhưng rồi lại không nói gì thêm.

Mi Lâm “ừ” lại, để ý thấy tay áo cậu ta rách một mảng nhỏ liền quay người lấy kim chỉ trong chiếc hộp cạnh giường khâu lại.

Việt Tần nhìn mái tóc ngày càng khô cằn và khuôn mặt ngày càng tinh mịch của nàng, nụ cười trên môi cũng nhạt dần, chỉ cảm thấy mắt mình cay cay, vội vàng quay mặt đi, lấy tay áo còn lại lau lau, sau đó mới từ từ nói những lời vừa nãy chưa kịp nói ra.

Thì ra Mộ Dung Cảnh Hòa vừa hồi kinh đã nhận được thánh chỉ, tiếp quản quyền chỉ huy Tây Nam quân, lãnh trọng trách cầm quân đi chống giặc ngoại xâm, một lần nữa hôn lễ của hắn và Mục Dã Lạc Mai bị trì hoãn. Điều khiến thiên hạ ngạc nhiên đó là Mộ Dung Cảnh Hòa sau khi đến Thanh thành, không những không chế được quân quyền Tây Nam quân mà còn tiếp quản luôn Tạng Đạo quân của Dương Tắc Hưng. Tạng Đạo vốn bài ngoại, lần này khởi chiến cũng không thay đổi nguyên tắc đó, phân biệt rõ ràng với Tây Nam quân, gây ra chiến sự kéo dài không chút tiến triển. Lần này Mộ Dung Cảnh Hòa không những không chế được Tạng Đạo quân, còn thành công kết hợp hai cánh quân này, thêm vào có sự chuẩn bị sẵn từ trước, đối đầu quân địch không biết sợ hiểm nguy, liền tiếp dành những chiến tích hiển hách. Quân Nam Việt bại trận, vô cùng khiếp đảm, liền tiếp rút quân.

Không đến một tháng, quân Nam Việt từ Thanh thành lui về sông Hắc Mã, biên phòng thất thủ, thế trận hoàn toàn nghiêng về Đại Viêm. Vua Nam Việt quyết đánh đến cùng, phái hộ quốc Đại Vu bố trí một cổ trận với ý định cùng quân địch chết chung. Mộ Dung Cảnh Hòa dẫn Hồ Dực Thất Thập Kỵ xông vào phá trận, Mục Dã Lạc Mai cũng lén lút đi theo. Không ai biết rằng trong trận địa đó phát sinh những chuyện gì, chỉ biết Mục Dã Lạc Mai lấy thân che cho Mộ Dung Cảnh Hòa, khiến hắn có thể thành công phá cổ trận.

Thi Quỷ tuy có hiểu cổ thuật, nhưng lại không thể phá được loại cổ đó. Chỉ biết loại cổ đó khiến người trúng độc chuyên ăn thịt người, nếu không khống chế được, đến khi nó hoạt hóa thì có thể trong giây lát ăn một cơ thể người thành xác khô. Mộ Dung Cảnh Hòa không biết làm cách gì, chỉ đành dùng nội lực, phong ấn Mục Dã Lạc Mai, đồng thời cũng đóng băng cổ trùng trong cơ thể nàng ta.

Phần nộ vô cùng, Mộ Dung Cảnh Hòa vừa tích cực tìm kiếm người giải cổ, vừa cầm quân chiếm đánh kinh đô Nam Việt. Hắn nắm rõ địa hình ở đây, hơn nữa trước đó từng cấm người làm nội gián nên lần công đánh này không quá khó khăn. Sau đó cho dù bắt sống được vua Nam Việt và Đại Vu nhưng cũng không thể cứu được Mục Dã Lạc Mai, vì người Nam Việt nói cổ trận này vốn đã thất truyền từ lâu, không có cách giải trừ, đây cũng là nguyên nhân mà họ rất hiếm khi dám dùng đến nó.

Khi tất cả mọi người đều tuyệt vọng thì có một dị nhân nói có thể giải loại cổ này nhưng cần phải có thân thể chứa Quân Tử cổ làm thuốc dẫn. Vậy là Mộ Dung Cảnh Hòa đưa Mục Dã Lạc Mai hồi kinh, phái Thanh Yến ở lại Nam Việt thu xếp những việc còn sót.

Khi Việt Tàn kể những chuyện này, Mi Lâm đã khâu xong ống tay áo cho cậu ta, mân mê đầu kim không quá sắc nhọn, nàng cười nói: “Vì vậy mà Mộ Dung Vương gia mới vội vàng đi tìm tử?”

Việt Tàn âm ừ, nhìn ống tay áo của mình ngây ngô cười. Mặt cậu ta vẫn còn vết nước mắt, lúc này cười hi hanh rất đau lòng.

Mi Lâm đưa tay xoa đầu cậu ta, dịu dàng nói: “Việt Tàn, đệ phải nghe lời Mộ Dung Vương gia, đừng có khiến Vương gia tức giận đó, biết chưa?” Nàng nhìn ra Mộ Dung Cảnh Hòa đối với Việt Tàn rất dung túng, tuy không biết nguyên do vì sao nhưng Việt Tàn vốn không nơi nương tựa, đi theo hắn cũng không có gì không tốt.

Việt Tàn gật đầu, mắt lại đỏ hoe. “A tử, tử... tử...” Cậu ta vốn muốn nói sao tử lại để Vương gia tìm được vậy, lại nhớ ra thủ hạ của Mộ Dung Cảnh Hòa có rất nhiều kẻ lợi hại, đến Nam Việt từ trước vốn có tiếng kín kẽ mà cũng có thể đột nhập được, huống hồ là muốn tìm một người. Nghĩ thế lại không nói nữa.

Mi Lâm mỉm cười, “Lại là chuyện liên quan đến tính mạng sao? Đệ không muốn gặp tử à?” Phản ứng trước đó của Việt Tàn khiến nàng không thể không nghĩ vậy, con tim vốn đã lạnh lẽo dường như cũng dần đông băng lại.

Việt Tàn sững lại giây lát, lắc đầu, ánh mắt chứa đầy sự lo lắng, “Vương... vương gia không nói thế. Nhưng... Nhưng... Mục Dã Tướng quân như vậy rất đáng sợ...” Nói đến đây, cậu ta không kìm được sự sợ hãi.

Mi Lâm hơi run làn môi, không nói thêm gì, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Viện tử nàng đang ở được xây cạnh hồ, nhìn qua cửa sổ có thể thấy nơi ở của Mộ Dung Cảnh Hòa và khán lầu Đạm Nguyệt các. Lúc này, trên tầng ba có một bóng người, hình như đang đứng đó ngắm cảnh hồ nước.

Mi Lâm nhắm mắt, nhào người ra, đóng lại cánh cửa sổ.

* * *

Mộ Dung Cảnh Hòa đúng là muốn để cho Mi Lâm đi thật. Hắn biết mình và nàng không thể đến được với nhau, vì vậy dù có không muốn vẫn phải buông tay, nhưng hắn không ngờ rằng vẫn phải liên quan đến Quân Tử cổ.

Khi người đó nhắc đến cần quân tử cổ, vấn đề hắn nghĩ đến đầu tiên là nếu như một trong hai người Mục Dã Lạc Mai và Mi Lâm phải chết một, thì hắn sẽ chọn ra sao. Đáp án đáng lẽ ra không cần nghi ngờ, nhưng giây phút đó trong lòng hắn lại trỗi dậy một sát ý. Sát ý đó khiến hắn toát mồ hôi lạnh, trực giác cho rằng bản thân đã điên mất rồi. May sao người đó chỉ nói là dùng làm thuốc dẫn không ảnh hưởng đến tính mạng.

Hắn phái thủ hạ đi tìm Mi Lâm, đồng thời đưa Mục Dã Lạc Mai cùng đệ nhân đó về kinh. Vừa về đến kinh thành thì nhận được tin tức về hành tung của Mi Lâm, liền không ngừng nghĩ đến thôn Lão Oa Tử. Thậm chí hắn không dám xem xét lại tâm trạng thôi thúc đó là vì muốn được gặp Mi Lâm, hay là vì lo lắng cho Mục Dã Lạc Mai. Sau đó hắn trở lại cái sân vườn nhỏ quen thuộc ấy, khi nhìn thấy người con gái tươi cười tiến về phía mình, nào là lý trí nào là bản khoăn trong giây phút đều tan biến, thời khắc đó hắn chỉ muốn ôm chặt người con gái với thân hình gầy guộc đó vào lòng, không bao giờ muốn buông ra nữa.

Nhắc đến lại thấy buồn cười, hắn ngậm đắng nuốt cay bao nhiêu năm nay, bây giờ quân quyền đã đoạt được, hơn nữa còn thu phục được binh phù của Tàng Trung Vương, thống lĩnh luôn các cánh quân khác, chiếm được Nam Việt, cũng được coi là công thành danh toại, thế nhưng hắn lại chỉ có thể an giấc ở nơi sơn thôn hẻo lánh này, bên cạnh nàng. Thật nực cười biết bao!

Chỉ là bây giờ đại sự sắp thành, dù bất cứ giá nào hắn cũng không thể dừng lại, đã không còn con đường lui nữa rồi.

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn thẳng nhóc gục vào lòng nàng khóc, nhìn nàng chăm chú khâu lại tay áo cho nó, nhìn ánh mắt nàng khi phát giác ra mình, đứng dậy đóng cửa sổ, bàn tay đặt trên lan can bất giác nắm chặt lại, nhưng cũng không làm gì. Mi Lâm không hề uống thuốc giải đó. Lang trung chốc đầu từng cảnh cáo nàng, đối với một cơ thể mang trong mình quân tử cổ thì thuốc giải không khác gì thôi mệnh phù. Lúc trước đòi hỏi thuốc giải thứ nhất là vì vẫn ôm ấp một chút hi vọng về vận may, thứ hai là vì muốn chứng tỏ mình không còn là tử sĩ của hắn nữa. Nàng nghĩ, có lẽ một ngày nào đó, nàng sẽ uống thuốc giải này.

Ngày hôm sau, Mi Lâm nhìn thấy dị nhân mà Việt Tần nhắc đến. Khi thấy người đó, nàng sững sờ, cảm thấy chuyện này rất hoang đường, quá ư hoang đường, dị nhân đó giống như in người mà bọn họ gặp trong ngọc quan dưới lòng đất.

“Ta là Vu.” Người đó tự giới thiệu, giọng nói khàn đặc. Nhưng hắn ta quả thật rất tuấn tú, cho dù là ăn mặc rách rưới, nói những lời không mấy ai nghe hiểu, hắn ta vẫn là người khôi ngô nhất mà Mi Lâm từng gặp.

Vu nói thần dân của hắn ta gọi hắn là Đại Vu. Nhưng thần dân của hắn lại không phải là người Nam Việt, cũng không biết là thuộc dân tộc nào. Hắn vốn không nói nhiều, Mi Lâm nghe cũng không hiểu, cho nên cũng không nhiều chuyện để nói, chỉ những lúc cần thiết mới kiên nhẫn lặp lại một hai câu đơn giản như muốn nàng nghe cho rõ.

Nhìn thấy Mi Lâm hắn rất vui, không hề để tâm đến sự thất thường của nàng, ánh mắt thông minh cười cười, như kèm theo một linh khí đặc biệt, khiến tâm trạng người khác trở nên thanh thản hơn rất nhiều. Những lúc lắng nghe Mi Lâm nói thần tình hắn rất chăm chú, sau đó đưa tay ra sờ lên cổ của nàng, khẽ chạm vào khoảng giữa cằm và yết hầu.

Mi Lâm ban đầu hơi ngạc nhiên, sau đó dần cảm thấy như có một luồng khí nóng truyền qua làn da mình bọc kín yết hầu, lát sau, luồng khí đó từ từ thẩm thấu vào trong như những giọt nước.

Vu rời tay ra, giờ lòng bàn tay lên trước mặt nàng, chỉ thấy lòng bàn tay vốn trắng trẻo của hắn biến thành một màu đen thui.

Mi Lâm tự sờ lại yết hầu của mình, ngỡ ngàng nhìn vào lòng bàn tay hắn, mãi đến khi hắn cười rút tay về, mới định thần được.

“Người...” Giọng nói thanh thoát mất tích bấy lâu khiến chính nàng cũng sững sờ, mãi hồi sau mới tỉnh táo lại, cảm giác như đang mơ vậy.

Vu mỉm cười, rút ra một chiếc khăn lau sạch vết bẩn trên tay, ra hiệu cho Mi Lâm đi theo hắn, sau đó quay người. Mi Lâm bất giác đưa tay lên sờ lại yết hầu, suýt nữa thì ngay cả tim cũng rút ra ngoài, con đường hắc ám trước mắt dường như lại hiện ra những ánh hào quang mới.

Đi theo ngay sau Đại Vu, nàng thấy Mục Dã Lạc Mai trong hầm băng của vương phủ. Nàng không hề cảm thấy lạnh lẽo khi bước vào, nhưng nhìn Mục Dã Lạc Mai nằm đó bị đóng băng lại không tìm được rung mình, vội vàng quay mặt đi không dám nhìn thêm, thấy Đại Vu, cái cảm giác lạnh lẽo ấy mới dần dần biến mất.

Thân thể Mục Dã Lạc Mai tuy rằng được phủ một lớp vải mỏng, nhưng người khác vẫn có thể nhìn thấy cơ thể kỳ lạ dưới tấm vải đó, thấy cả những lỗ nhỏ li ti dày chi chít trên da mặt.

Mi Lâm không dám tiếp tục hồi tưởng, chỉ biết nhìn vào khuôn mặt khôi ngô của Đại Vu, mãi đến khi hoàn toàn không còn thấy ghê sợ nữa mới chú ý đến Mộ Dung Cảnh Hòa đã đứng đằng sau từ khi nào không hay. Vốn định hỏi Đại Vu, nhưng lại nén xuống, nàng cúi mặt coi như chưa nhìn thấy gì hết.

Đại Vu dường như không chú ý đến sự xuất hiện của Mộ Dung Cảnh Hòa, hoặc là sớm đã biết hắn đi theo hai người họ, nên không hề có chút phản ứng nào, chỉ chậm rãi nói: “Huyết cổ sợ Quân Tử cổ, vì vậy chỉ có sự tồn tại của Quân Tử cổ mới có thể phá phong ấn tầng băng mà không ảnh hưởng đến tính mạng cô nương này. Nhưng để lấy hết Quân Tử cổ trong cơ thể nàng cần thời gian, không phải một sớm một chiều có thể hoàn thành được.

Nghe thấy phải dẫn cổ ra ngoài, Mi Lâm bất giác nghĩ mình sẽ trở nên giống Mục Dã Lạc Mai, sắc mặt bỗng trắng bệch.

Một cánh tay đưa ra, đặt lên eo nàng, sau đó đón nàng vào lòng. Mi Lâm cau mày, đang định chống cự thì Đại Vu lại nói tiếp, thế nên không thể không im lặng chú ý lắng nghe. Tuy rằng nàng không muốn, nhưng cũng không thể không thừa nhận hơi ấm từ đằng sau và cả vòng tay này khiến nàng yên tâm, không còn nghĩ đến những cảnh tượng hãi hùng ban nãy nữa.

“Người có khí tức của Quân Tử cổ có lợi cho việc chế áp huyết cổ lúc hóa băng.”

Mi Lâm ban đầu còn cho rằng Đại Vu đang nói chuyện với mình, mãi đến khi phát hiện ra ánh mắt hẩn nhìn về phía đằng sau, mới nhận ra hẩn đang nói với Mộ Dung Cảnh Hòa. Mộ Dung Cảnh Hòa sao lại có khí tức của Quân Tử cổ được? Nàng neho mắt, biểu lộ rõ rệt sự lo lắng mà chính bản thân mình cũng chưa nhận ra cụ thể là gì.

28. , Chương 15 P1

Chương 15

Địa điểm hóa băng được chọn tại Ngưng Bích Trì trong vương phủ. Ngưng Bích Trì là một suối nước nóng thiên nhiên, nằm cạnh sườn núi trong vườn Lũng Thúy. Cả suối được bao phủ một làn sương mù trắng huyền ảo, cỏ cây hoa lá xanh tươi như đang chìm trong tiên giới vậy.

Khi Mi Lâm nhìn thấy những bông hoa vốn không thuộc về mùa này, bất giác ngơ ngàng trong giây lát, đoạn dịu dàng mỉm cười. Mộ Dung Cảnh Hòa đặt Mộc Dã Lạc Mai lên chiếc ghế cạnh suối, đứng lúc đứng dậy nhìn thấy, trong lòng đột nhiên cảm thấy vừa chua xót vừa dịu êm, tự trách mình sao không sớm đưa nàng đến đây.

Đây cũng coi là được ngắm cảnh hoa xuân Kinh Bắc rồi. Mi Lâm khoan khoái, tâm trạng cũng tốt lên nhiều. Nàng nhìn vào mắt Mộ Dung Cảnh Hòa, cười nói: “Nơi này kể ra cũng rất tuyệt!”

Đây là lần đầu tiên kể từ khi hai người rời khỏi thôn Lão Oa Tử nàng nói chuyện với hẩn. Mộ Dung Cảnh Hòa có đôi chút kinh ngạc, tim đập rộn ràng đồng thời cũng cảm thấy có điều gì đó bất an, nhưng đôi mắt sáng bất giác trở nên dịu dàng âu yếm. Hẩn nhớ lại những lời căn nhắc của nàng ngày trước, cả giọng hát vui vẻ khàn khàn đó, dường như đã là những chuyện từ rất lâu rồi, lâu đến nỗi hẩn gần như quên mất rằng giọng nói ấy cũng đã từng an ủi hẩn vượt qua bao khủng hoảng, lo lắng, cho hẩn thêm niềm tin và sức mạnh.

“Nàng thích như vậy thì...” Hẩn tiếp lời, nhưng được nửa chừng thì dừng lại.

“Mộ Dung Vương gia, tuy nói rằng có thể góp chút sức mọn cứu Vương phi của ngài là vinh dự của dân nữ, nhưng dân nữ vẫn có điều băn khoăn, nếu như không giải quyết e rằng không thể toàn tâm toàn ý cứu Vương phi được.” Mi Lâm cúi thấp đầu, cung kính nói. Tuy rằng đã quyết định chấm dứt mọi chuyện, nhưng khi nói đến hai chữ “Vương phi” đó, nàng vẫn cảm thấy đắng lòng.

Mộ Dung Cảnh Hòa sắc mặt hơi khác, chỉ cảm thấy những xưng hô Vương gia, Vương phi được nói ra từ miệng nàng rất khó nghe. Nực cười là ngữ khí của nàng lại không hề có ý châm chọc mà rất cung kính lễ phép, khiến hẩn muốn phát tiết cũng không biết lấy gì làm cớ.

“Muốn gì nói thẳng ra đi, không cần thiết phải học người khác nói vòng nói vo như vậy.” Hẩn kìm nén những khó chịu trong lòng xuống, cười nhạt nói, ánh mắt lạnh lùng.

Mi Lâm mỉm cười, đôi mắt chăm chú nhìn mặt đất bên dưới, cố ý như không nhận ra hẩn đang phật lòng, “Vậy thì dân nữ không khách sáo nữa.” Mỗi lần nói đến hai từ “dân nữ”, nàng đều cố ý nhấn mạnh, như muốn nói với hẩn cũng là nói với bản thân mình, nàng đã tự do, không còn liên quan đến bất kỳ ai nữa.

“Dân nữ bạc phúc, không dám liên lụy đến tướng công Thanh Yến, vì vậy mong Vương gia thay mặt dân nữ yêu cầu tướng công Thanh Yến viết một bức thư ” Nàng cũng từng nghĩ sẽ sống cùng Thanh Yến đến cuối đời, nhưng từ khi phát hiện ra trái tim Thanh Yến đã có nơi gửi gắm nàng cũng dập tắt ngay ý nghĩ đó, đâu nỡ phiền lụy người khác.

Mộ Dung Cảnh Hòa hơi ngơ ngàng, sau đó không kìm chế được mỉm cười, lập tức quyết đoán đồng ý. Hẩn cho Thanh Yến cưới nàng vốn là để giữ nàng ở lại cạnh mình, đồng thời nhờ cậy vào Thanh Yến để nàng không bị Lạc Mai ức hiếp, lại có thể giải trừ sự lo lắng của Lạc Mai với mình. Không ngờ rằng sau khi nàng trở thành thê tử của người ta, hẩn lại là người đầu tiên không chịu đựng được. Đồng thời những sự việc đã

xảy ra cũng đủ để chứng minh mối quan hệ đó quả thật không thể ràng buộc nổi nàng. Nếu đã như vậy, nàng chủ động đưa ra ý kiến muốn hủy bỏ quan hệ phu thê với Thanh Yến, hẳn đương nhiên sẽ vui vẻ nhận lời.

Thế nhưng tâm trạng hần vẫn chưa hoàn toàn phấn chấn thì lại bị những lời nói tiếp theo của nàng dìm xuống.

“Từ nay về sau, Vương gia không được lấy bất kỳ lý do hay thủ đoạn nào để sai khiến dân nữ nữa. Không gặp vẫn là tốt nhất.” Câu nói phía sau, giọng Mi Lâm rất nhỏ, nàng sợ Mộ Dung Cảnh Hòa tức giận. Ý của nàng là, nếu như chẳng còn sống được bao lâu nữa thì thôi, nhưng nếu Đại Vu có thể cứu cái mạng nhỏ của nàng thì đương nhiên không nên liên quan gì đến hần nữa, ai biết được lần sau hần lại gặp phải chuyện kỳ quái gì, nàng có đến trăm cái mạng cũng không đủ để cho hần dùng hết lần này đến lần khác.

Mộ Dung Cảnh Hòa vốn rất linh mẫn, đương nhiên nghe rõ từng câu từng lời của Mi Lâm. Hần là người tâm cao khí ngạo, trước đây vì muốn bảo vệ nàng mà từng có sát ý với Mục Dã Lạc Mai, người đã từng cứu mạng mình. Điều này vốn đã khiến hần rất phiền muộn, lúc này lại nghe thấy thì ra nàng không nhớ nhung hần như hần nhớ nhung nàng, muốn triệt để cắt đứt mối quan hệ giữa hai người, lòng ngực hần có cảm giác phần nộ lẫn uất ức. Xuống nước, đồng nghĩa là phải cởi y phục. Cởi y phục... hần tức giận liếc mắt nhìn sang Mi Lâm, tỏ vẻ không đồng ý nói: “Có thể mặc chiếc áo mỏng được không?” Cho dù có thế nào đi nữa cũng không muốn cơ thể của nàng bị người khác nhìn thấy.

Đại Vu gật đầu đồng ý.

Thế là Mộ Dung Cảnh Hòa kéo lấy Mi Lâm, dẫn đến chỗ thay quần áo, lấy ra một bộ màu xanh dày dặn của mình cho nàng.

“Cởi y phục ra!” Hần cầm bộ quần áo đó tiến lại gần Mi Lâm, nhìn thấy nàng vẫn có ý do dự cũng không muốn nhiều lời, đưa tay ra tháo đai lưng cho nàng, tiếp đó là lột chiếc áo ngoài xuống.

“Này, này... Chàng... Chàng ra ngoài trước đi... Ta tự thay được.” Mi Lâm lúc này mới nhận ra Đại Vu nói người xuống nước là mình chứ không phải Mộ Dung Cảnh Hòa, chỉ là không hiểu tại sao lại nói với hần. Nhưng lúc này nàng cũng không nghĩ được nhiều nữa, nàng còn phải vừa né tránh bàn tay nhanh thoăn thoắt kia, vừa phiền não đuổi hần đi. Người này thật đúng là, rõ ràng vừa mới dẫn mặt xong, bây giờ lại vẫn như vậy.

Mộ Dung Cảnh Hòa cười, “Nàng gầy đến nỗi sờ đâu cũng thấy xương, ai thèm nhìn chứ.” Nói là nói vậy, nhưng khi tay vô tình chạm phải nơi mềm mại của nàng hần vẫn bất giác đỏ đần, song rất nhanh lại tỏ ra như không có chuyện gì, khoác hồ quần áo lên người nàng rồi thúc giục một câu nhanh lên, đoạn bỏ ra ngoài.

Mi Lâm nắm lại bộ quần áo đang từ từ trượt xuống, bất giác đưa lên mũi ngửi. Tuy rằng y phục vừa sạch vừa mới nhưng nàng vẫn ngửi thấy một mùi hương đặc trưng của người đó.

Thở dài, nàng dần cảm thấy mình dường như đang bị giam cầm trong một tấm lưới lớn, bất luận có quyết tâm thế nào cũng không thể thoát ra khỏi.

Bộ y phục đó mềm mại trơn bóng mặc trên người rất thoải mái, nhưng được may theo thân hình của Mộ Dung Cảnh Hòa nên quá dài quá rộng đối với Mi Lâm, trực giác thấy chỗ nào cũng trống trải, không được tự nhiên.

Lúc đi ra ngoài, Đại Vu cũng chẳng có biểu hiện gì, còn Mộ Dung Cảnh Hòa thì ngược lại. Hần tiến đến kéo nàng sang một bên, đứng chắn trước mặt nàng, cởi những nút thắt trên quần áo ra rồi lại thắt chặt lại một cách kín đáo, sau đó mới nút lại dây đai cho nàng.

Động tác của hần quá nhanh, Mi Lâm không kịp phản ứng lại, dây đai đều bị giải, chỉ đành đứng im mặc cho hần thắt, tốt nhất không nên gây xích mích với hần vào thời điểm như thế này, người thiết thời chắc chắn vẫn là nàng. Chỉ là nhìn khuôn mặt lạnh lùng nghiêm khắc của nam nhân đó, không hiểu hần nghĩ gì mà lại không chút ngượng ngùng như vậy, người này không còn coi mình là người ngoài sao?

Mộ Dung Cảnh Hòa nhìn kỹ khắp một lượt thấy đều kín đáo cả rồi mới yên tâm tránh ra, làm ra vẻ như hần vừa giúp nàng phủi bụi bám trên y phục vậy.

Mi Lâm trấn tĩnh đứng nguyên tại chỗ, sau đó mới hững hờ tiến gần lại phía Đại Vu. Nàng biết nếu như mình so đo với hắn thì kết quả cũng chẳng tử tế gì.

Đại Vu mỉm cười, đưa tay lên, không rõ động tác cụ thể là gì, chỉ biết là loáng một cái những cọng cỏ ban nãy từ trong lòng bàn tay hắn từng mũi từng mũi cắm thẳng vào vị trí mấy huyệt đạo trên người Mi Lâm, tan biến không thấy đâu cả. Mi Lâm mơ hồ ngã xuống nhưng được Mộ Dung Cảnh Hòa đứng bên dưới chạy lại đỡ lấy.

Có một mùi hương thanh đậm từ cơ thể nàng tỏa ra, Mộ Dung Cảnh Hòa thấy lạ định cúi thấp xuống ngửi xem là

“Không được!” Đại Vu lên tiếng ngăn lại, “Ta đã dùng thanh khí của cỏ làm Quân Tử cổ thức tỉnh, nếu người ngửi phải rất dễ bị trúng độc.” Mộ Dung Cảnh Hòa ngỡ ngàng giây lát, nhìn khuôn mặt thon nhỏ trong lòng mình, tim đập mạnh hơn, hỏi: “Nếu như cỏ truyền qua cơ thể ta, thì nàng có tốt hơn không?” Nói gì thì nói hắn cũng hữu dụng hơn cô gái ngốc này, cho dù có nguy hiểm gì cũng đủ thông minh để ứng phó.

Mi Lâm giật mình, không kìm được mắng một câu: “Chàng ngốc à?” Nàng không thể động dậy, chỉ biết tức giận lườm hắn.

Mộ Dung Cảnh Hòa từ trên cao nhìn xuống, vẫn vẻ mặt bức mình xem nàng, sau đó ngược lên nhìn Đại Vu, đợi một cái gật đầu thôi là sẽ cúi xuống cần cho nàng một cái.

Đại Vu không cười được, lắc đầu, “Người nội lực quá mạnh, nếu để cỏ vào cơ thể, sẽ dẫn đến khí huyết tăng mạnh, rất dễ mất mạng.” Nói xong, không muốn tiếp tục chậm trễ, ra hiệu cho Mộ Dung Cảnh Hòa đưa Mi Lâm xuống nước.

Mộ Dung Cảnh Hòa lúc này mới nhớ lại những lời của lang trung chốc đầu, tâm trạng bỗng chốc trở nên lạc lõng, hắn không thể không thừa nhận câu nói mà cô gái này vừa mắng rất đúng, hắn không chỉ ngốc, mà còn điên. Tây Yên vẫn chưa yên, Nam Việt cũng chưa ổn định, chính cục còn đợi an thế, chưa nói đến việc cơ thể hắn không chịu đựng nổi quân tử cỏ, cho dù có chịu đựng được cũng không thể cho phép hắn ở lại đây nhiều ngày như vậy.

Đặt cô gái xuống nước, hắn ngồi lại trên thềm đá bên cạnh nhìn làn nước ấm dần dần ôm lấy cơ thể nàng. Giây phút buông tay đó, hắn rất muốn cúi xuống hôn nàng, nhưng lại chỉ có thể vuốt nhẹ lên nốt ruồi đỏ nơi khóe mắt.

Khí nóng hòa vào, thanh khí từ trong người Mi Lâm toát ra càng lúc càng nồng, phát tán ra khắp không trung khiến người khác ngất ngây.

Mộ Dung Cảnh Hòa không yên tâm nhìn nàng, thấy sắc mặt nàng vẫn bình thường, chỉ là hơi đỏ lên vì nước nóng, sau đó mới đi về phía Mục Dã Lạc Mai, làm theo sự căn dặn của Đại Vu, trước tiên vận nội lực làm băng tan chảy, đợi cho đến khi cơ thể nàng ta ấm dần lên rồi mới cho xuống nước, đặt cách Mi Lâm một bờ vai.

Khoảng cách gần như thế, Mi Lâm đương nhiên nhìn thấy rõ mồn một tình trạng của Mục Dã Lạc Mai. Nàng cố gắng kìm chế cảm giác như muốn nổ tung, chậm chạp đưa mắt nhìn sang phía đối diện, xuyên qua làn sương trắng ngấm những bông hoa tươi thắm, trong lòng chợt nghĩ người con gái này có thể vì hắn hi sinh đến như vậy, nhất định là rất yêu hắn. Xem ra hắn cũng không phải đơn phương. Nghĩ đến đây, nàng cũng không rõ được cảm giác trong lòng lúc này là gì, mừng cho hắn, hay là thấy lạc lõng, nói chung cũng không phải thứ gì đó quá đặc biệt.

Bên cạnh truyền đến một tiếng nói nhỏ, Mục Dã Lạc Mai tỉnh lại. Cơ thể Mi Lâm trở nên đông cứng, sợ rằng nàng ta không chịu đựng nổi những dị trạng của cơ thể mà làm ra chuyện gì đó, cho nên lúc này nàng không dám động dậy.

“Cảnh Hòa!” Mục Dã Lạc Mai không hề có phản ứng gì kịch liệt, chỉ nhỏ nhẹ gọi tên Mộ Dung Cảnh Hòa, giọng nói tỏ vẻ còn rất yếu đuối, mơ màng.

Có lẽ là bình thường quá mạnh mẽ, nay nàng ta trở nên yếu đuối thế này khiến cho người khác rất thương xót. Đùng nói Mộ Dung Cảnh Hòa, ngay cả đến Mi Lâm nghe thấy giọng nói của Mục Dã Lạc Mai cũng

không kìm chế được mà đau lòng.

“Ta vẫn ở đây.” Mộ Dung Cảnh Hòa trả lời kèm theo sự dịu dàng mà Mi Lâm chưa từng được nghe. Sau đó có tiếng người xuống nước, hần mặc áo trong lội xuống tiến gần về phía Mục Dã Lạc Mai, thần sắc thần nhiên nhìn nàng, hoàn toàn giống như trước đây.

“Chiến sự sao rồi?” Bất ngờ là, điều mà Mục Dã Lạc Mai quan tâm không phải sức khỏe của mình, mà lại là tình hình chiến sự. Lần này, Mi Lâm mới thật sự khâm phục vị nữ Tướng quân này, tự nhiên cảm thấy, đồng tình lúc này không khác gì một sự sỉ nhục.

“Quân ta đại thắng.” Mộ Dung Cảnh Hòa vuốt ve mái tóc của nàng ta, cười nói: “Nàng cứ yên tâm dưỡng bệnh. Đợi nàng bình phục, Nam Việt đã trở thành lãnh thổ của Đại Viêm ta rồi.”

Mục Dã Lạc Mai yên tâm hơn, hai người nói thêm mấy câu, còn sự xuất hiện của Mi Lâm lại không hề để tâm đến.

Đại Vu lại gần, bắt đầu giải cổ.

“Cảnh Hòa, đừng đi.” Mục Dã Lạc Mai nhìn thấy những kim châm trên tay Đại Vu, cuối cùng cũng cảm thấy sợ hãi, đưa tay kéo chặt Mộ Dung Cảnh Hòa, nhẹ nhàng lắc đầu.

Mộ Dung Cảnh Hòa để nàng ta nắm chặt tay mình, cười dịu dàng an ủi: “Đừng sợ, ta sẽ ở bên cạnh nàng.”

Đừng sợ, ta sẽ ở bên cạnh nàng. Đừng sợ...

Câu nói này, hần chưa từng nói với nàng. Nhìn những bông hoa rực rỡ trên bờ, Mi Lâm nghĩ, đôi mắt dường như bị che lấp bởi một làn sương trắng.

Lục châm trong tay Đại Vu được hần dùng dị lực tuluyện mà thành, là khắc tinh của cổ độc. Hần quỳ xuống tắm tắm đằng sau Mục Dã Lạc Mai, bên cạnh có đặt một bếp lửa, một tay nắm chặt cầm nàng ta khiến nàng ta ngẩng cao đầu, đồng thời phóng nhanh những kim trong tay châm vào những lỗ nhỏ li ti màu đen trên khuôn mặt.

Mục Dã Lạc Mai không có cảm giác đau đớn, nhưng vẫn cau mày, cảm giác ắt hẳn rất khó chịu.

Đại Vu rút mấy chiếc kim nhỏ ra, mỗi mũi kim có một con trùng nhỏ như hạt gạo màu đen, khi rút ra ngoài vẫn còn ngo nguậy. Đại Vu hơ kim vào bếp lửa, con trùng màu đen đó lập tức tan biến không để lại chút vết tích nào, giống như nước bốc hơi vậy, mà những lỗ nhỏ trên mặt Mục Dã Lạc Mai cũng dần dần khép lại, bóng chóc biến mất, sắc mặt cũng lập tức hồng hào trở lại, hơn nữa còn hồng hào hơn trước khi trúng độc.

Đại Vu nói nếu dùng máu của Mi Lâm có thể một lần trừ sạch cổ trùng, nhưng vì trùng độc quá nhiều, cơ thể không phục hồi kịp sẽ để lại những lỗ nhỏ, cho nên chỉ có thể trừ từng con từng con một, cần rất nhiều thời gian.

Lời nói và quyết định của hần đương nhiên không có ai nghi ngờ.

Mộ Dung Cảnh Hòa lúc này tỏ ra rất nhẫn nại, để phân tán sự chú ý của Mục Dã Lạc Mai hần không ngừng tìm chủ đề nói chuyện với nàng. Hai người họ từng sát vai kẻ bước trên sa trường, lại thân thiết hơn chục năm nay nên có rất nhiều chuyện để nói. Nhưng những chuyện này lại không liên quan gì đến Mi Lâm, nàng nghe được một lát liền nhắm mắt ngủ. Nàng không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận mình đang ghen, nhưng cũng biết sự ghen tuông này không hề có lý. Hần chẳng phải là của nàng, hần đối xử tốt với Vương phi của hần, nói sao thì cũng chẳng đến lượt nàng bận tâm.

Sau đó, đúng lúc nàng đang mơ màng ngủ thì cảm thấy mặt mình nóng ran như bị ánh nắng mặt trời thiêu đốt, ngơ ngàng mở mắt lại nhìn thấy ánh mắt tức giận của Mộ Dung Cảnh Hòa.

Chắc lại ầm ức vì chuyện của Mục Dã Lạc Mai rồi. Nàng thầm nghĩ, rất muốn cười trên sự đau khổ của người khác, nhưng đương nhiên không dám biểu hiện ra ngoài, vì thế thần nhiên né tránh ánh mắt đó của hần, ngáp ngủ, cảm thấy giấc ngủ vẫn chưa đủ liền quay đầu ngủ tiếp.

Đối diện với hành động hoàn toàn đứng đưng của Mi Lâm, Mộ Dung Cảnh Hòa phải rất nỗ lực mới có thể kìm chế không tiến đến làm phiền nàng. Nhưng hần cũng chẳng có thời gian bức bối lâu, một bức quân tình

cấp bách được truyền đến khiến hần không thể không rời khỏi. Lúc quay trở lại, thần sắc mệt mỏi, không còn thấy khích chất của một vị Vương gia nhàn rỗi thường ngày nữa.

“Vua Nam Việt có hai huynh đệ trốn chạy sang cầu kết Tây Yên, dẫn quân bao vây kinh đô Nam Việt, Thanh Yên bị cô lập, ta phải lập tức lên đường viện trợ.” Hần nói với Mục Dã Lạc Mai, không đợi nàng ta trả lời, lập tức quay lưng bước vào phòng thay đồ.

Vậy là đi rồi sao. Mi Lâm cúi đầu, sau đó nhớ ra một chuyện mà bấy lâu nay vẫn không hiểu, liền quay sang nhìn Đại Vu.

“Đại Vu, người nói trên người chàng có Quân Tử cổ?” Nàng vốn định hỏi có phải hần bị trúng Quân Tử cổ hay không, nhưng lại thấy đại khái không phải vậy, nếu không Đại Vu trước đây cũng không nhắc đến chuyện Quân Tử cổ “đổi chủ”.

Đại Vu đang chuyên tâm trừ cổ cho Mục Dã Lạc Mai, nghe xong chỉ gật đầu, không nói gì thêm.

“Vậy có nguy hiểm không?” Mi Lâm hỏi tiếp.

“Không sao, khí tức đó bị truyền sang lúc hai người giao hợp, chỉ có thể khiến nội lực trong người hần tăng cao chứ không ảnh hưởng đến tính mạng.” Đại Vu ôn hòa trả lời, ngữ khí có ý an ủi nàng.

Mi Lâm không ngờ hần lại trả lời trực tiếp như vậy, khiến nàng ngượng đỏ tai, cố ý lơ đi ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén bên cạnh, cắn môi không nói gì thêm.

Một lát sau Mộ Dung Cảnh Hòa thay xong quần áo đi ra. Mi Lâm vẫn cúi đầu nghe thấy hần cáo biệt Mục Dã Lạc Mai, nghe thấy Mục Dã Lạc Mai biểu lộ sự rộng lượng của bản thân trước một cuộc chiến quan trọng như thế này, cũng cảm nhận được một ánh mắt chiếu về phía mình nhưng không ngược lên nhìn lại, mãi đến khi tiếng bước chân người đó xa dần mới mở mắt ra. Sớm muộn gì cũng phải đối diện cảnh tượng này thôi, sao phải cố nín giữ một ánh nhìn?

Sau khi Mộ Dung Cảnh Hòa rời khỏi, Đại Vu vẫn tiếp tục giúp Mục Dã Lạc Mai trừ cổ. Mục Dã Lạc Mai và Mi Lâm hai người trước đây chưa từng ngồi cùng một bàn, giờ đây lại bị ép ban ngày cùng ngồi, ban đêm cùng phòng, nhưng vì việc trừ cổ khiến người ta rất mệt mỏi, Mục Dã Lạc Mai cũng không còn tinh thần và tâm tư để làm khó Mi Lâm, Mi Lâm đương nhiên cũng không chủ động gây sự, cho nên hơn hai chục ngày qua đi đều rất bình yên. Chỉ là Quân Tử cổ trong cơ thể Mi Lâm luôn ở trong giai đoạn sinh sôi, nên tâm trạng bức bối cũng tăng lên rõ rệt, nếu như không phải Đại Vu ngày ngày cho nàng uống thuốc khống chế tức giận, thì e rằng sớm đã không khống chế được rồi. Cho dù là vậy, Mi Lâm vẫn có thể cảm nhận được cơ thể mình đang dần khô cạn, nhưng vì sự có mặt của Mục Dã Lạc Mai nên nàng chưa hề lên tiếng hỏi Đại Vu.

Có những hôm nửa đêm thức dậy, nàng cứ nghĩ ngợi mông lung, cái gì không nguy hiểm đến tính mạng chứ, kỳ thực chỉ là giấu nàng mà thôi. Song nàng càng hiểu, cho dù biết rõ ràng có thể ảnh hưởng đến tính mạng mình, nàng cũng không có lựa chọn nào khác. Chỉ là, trong lòng càng thấy khó chịu mà thôi.

Việt Tần không đi cùng Mộ Dung Cảnh Hòa đến Nam Việt, cho nên ngày nào cũng đến hỏi thăm, nói chuyện cùng nàng.

Ngày hôm đó, cổ trùng trên thân thể Mục Dã Lạc Mai cơ bản đã được thanh trừ sạch sẽ, toàn thân không còn thấy trùng độc nữa, nhìn nàng ta như được thay da đổi thịt vậy, hồng hào lộng lẫy khiến người khác không dám nhìn trực tiếp.

Đại Vu rút những cọng cỏ các huyết vị trên người Mi Lâm ra, rạch một đường trong lòng bàn tay nàng hứng lấy một bát máu sau đó cho Mục Dã Lạc Mai uống. Đại Vu nói chỉ có cách này mới có thể thanh trừ triệt để trùng độc trong cơ thể nàng ta.

Mục Dã Lạc Mai uống xong, chốc lát sau bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

Mi Lâm nằm trên giường, nghe thấy tiếng như sắp nôn ra cả ruột gan, trước mắt bỗng cảm thấy xám xịt một màu. Mãi đến khi có một khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện trước mặt nàng nhỏ nhẹ nói, nàng mới dần dần tìm lại được cảm giác.

“A tí, A tí, tí có khỏe không?” Việt Tần nhìn sắc mặt Mi Lâm trắng bệch, vô cùng lo lắng hỏi.

Mi Lâm gắng sức mở to mắt, ra hiệu cho Việt Tàn ghé tai lại gần.

“Nghe lời tử, không được khóc.” Giọng nói nàng rất nhỏ chỉ đủ để hai người nghe thấy.

Nàng không nói thì thôi, vừa nói Việt Tàn lập tức mắt đỏ hoe, trong lòng cảm thấy bất an. Cậu ta ngược lên thấy ánh mắt nàng đầy nghiêm túc, quả thật không dám khóc, dạ một tiếng rồi ghé tai lại gần.

“Nếu... Tử chỉ nói là nếu như tử chết... dám khóc thì hãy cút đi, đừng có gặp lại tử nữa.” Mi Lâm vừa mới nói ra từ “chết” liền chú ý đến Việt Tàn, không thể không nghiêm khắc đe dọa. Thấy cậu ta đã nhận được mới tiếp tục: “Tử mà chết đi, đệ nếu không sợ phiền phức thì hãy đưa tử đến Kinh Bắc... Tại đó tìm một nơi mùa xuân có hoa nở, chôn tử ở đó là được rồi.”

Việt Tàn không nói gì, có nước mắt lăn theo gò má chảy rơi xuống mặt Mi Lâm, nàng coi như không biết, vẫn chậm rãi nói tiếp: “Đừng dùng quan tài... cứ chôn không thôi là được.”

“Nếu như bị gò ép trong quan tài, thà rằng hòa cùng đất bùn, vun bồi cho hoa xuân, tử cũng có thể cảm giác như được sưởi ánh nắng mặt trời...” Câu cuối cùng nàng nói với giọng cười đùa, nhưng càng như vậy Việt Tàn càng đau lòng, không đợi nàng nói hết, cậu ta đột nhiên đứng dậy hét lên: “Đệ ghét những lời này của tử” rồi chạy ra ngoài bỏ đi.

Biết chắc cậu ta nhất định đi tìm một nơi nào đó khóc, Mi Lâm thở dài, cũng không để tâm đến cái nhìn kỳ quặc của Mục Dã Lạc Mai, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nắm chặt một con dao nhỏ mà ban nãy lén lút lấy được từ trên người Việt Tàn.

Đúng lẽ ra, Mục Dã Lạc Mai đã hoàn toàn bình phục, nàng ta ghét Mi Lâm như vậy đáng lẽ phải lập tức chui vào đi mới đúng, nhưng nàng ta không hề.

Đêm hôm đó, hai người vẫn ngủ chung một phòng.

Đêm khuya, khi tất cả mọi người đều say giấc nồng, Mi Lâm gắng sức ngồi dậy, đi xuống dưới giường, cầm dao tiến lại gần Mục Dã Lạc Mai.

“Ta biết ngươi muốn làm gì... Ta thành toàn cho ngươi.” Nàng nhẹ giọng nói với người nằm trên giường. Nói xong, gơ dao lên đâm về phía người đó.

Một tiếng hự, người đó hình như bị đâm trúng, đột nhiên bật dậy khỏi giường, tung một chưởng vào ngực Mi Lâm.

Đến khi mọi người trong phủ bị đánh thức bởi những tiếng kêu thảm thiết, lao vào trong phòng thì nhìn thấy Mục Dã Lạc Mai toàn thân đầy máu hôn mê trên giường, Mi Lâm nằm dưới đất, trong tay vẫn nắm chặt con dao dính đầy máu, đã tắt thở.

Nhận được tin Mục Dã Lạc Mai bị đâm và Mi Lâm đã chết là lúc Mộ Dung Cảnh Hòa đã giải quyết xong chiến sự ở Nam Việt, đang tung hoành ở chiến trường Tây Yên, đang chiếm thế thượng phong.

Cầm bức thư viết Mi Lâm đổ kỵ sinh hận ý, thích sát Mục Dã Lạc Mai không thành, ngược lại bị trúng một chưởng tử vong, Mộ Dung Cảnh Hòa lật đi lật lại bức thư bên ngọn đèn dầu rất lâu, hình như vẫn không hiểu nội dung bức thư viết gì, sau đó bình tĩnh gọi thị vệ vào, đòi lời người đưa thư ra ngoài xử tử. “Loại tin tức thế này cũng dám đưa đến đây, lưu lại mạng sống của ngươi làm chi!” Hắn nói.

29. , Chương 15 P2

May sao Thanh Yên đứng bên cạnh nghĩ cách ngăn lại, đợi đến khi đọc xong nội dung bức thư mà Mộ Dung Cảnh Hòa ném cho, hắn cũng bất giác ngăn người, đầu trống rỗng, không nghĩ được gì khác. Hắn nghĩ chuyện này có vẻ hoang đường, hoang đường đến mức cười.

“Việt Tàn đâu? Sao không thấy cậu ta đến?” cố gắng rũ bỏ cảm giác ngỡ ngàng, Thanh Yến hỏi người đưa thư đang sợ sệt quỳ dưới đất.

“Mục Dã Tướng quân niệm tình Mi Lâm cô nương từng cứu mạng Tướng quân, cho phép Việt Tàn làm theo di nguyện đưa Mi Lâm cô nương về Kinh Bắc an táng.” Người đưa thư toát mồ hôi hột lắp bắp.

Thanh Yến nhìn nét mặt không chút biểu tình của Mộ Dung Cảnh Hòa, nhất thời cũng không biết nói gì, chỉ vẫy tay ra hiệu cho người kia lui xuống.

Hai người trong trường người ngồi người đứng, không ai lên tiếng. Mãi hồi lâu, Thanh Yến mới ngáp ngừng: “Vương gia có lên đường về kinh?”

Mộ Dung Cảnh Hòa xoa trán, ánh mắt nhìn xuống bản đồ bố trí phòng thủ của quân địch, lạnh lùng nói: “Những lời đó người cũng tin? Người có bao giờ thấy nữ nhân đó chủ động gây sự chưa?” Nói xong lại tập trung nhìn tấm bản đồ, đồng thời cũng ngầm ám chỉ chuyện này không cần bàn đến nữa.

Thanh Yến nhìn bóng hắc ngày càng lạnh lùng in dưới ánh đèn, trong lòng tự dưng cảm thấy có điều gì đó không lành sắp xảy ra.

Dự cảm của Thanh Yến đã được chứng thực.

Vào hôm sau, Mộ Dung Cảnh Hòa kiên quyết tấn công bằng được thành trì biên quan kiên cố của Tây Yến.

Nhìn nam nhân thần sắc lạnh lùng đứng trên tường thành chăm chú nhìn xuống, Thanh Yến hiểu rõ cần phải nhanh chóng đưa hắc về Chiêu Kinh, nếu không Tây Yến chắc chắn sẽ biến thành một vùng bình địa.

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng hắc cũng không thể không cầu cứu Mục Dã Lạc Mai đang dưỡng thương ở kinh thành. Mục Dã Lạc Mai lấy lý do là tình trạng thương tích ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng cũng thành công khuyên Mộ Dung Cảnh Hòa tạm thời rời chiến trường.

Thế nhưng, không ai có thể ngờ được rằng, Mộ Dung Cảnh Hòa trên đường hồi kinh lại đột nhiên thay đổi phương hướng, dẫn hộ vệ chạy về phía Kinh Bắc. Cuối cùng hắc vẫn tin.

Tháng Hai về, hoa đào thêm hồng, hoa mận trắng, hoa cải vàng phủ khắp đất trời, liễu xanh, xanh thắm một màu.

Kinh Bắc tháng Hai, hoa nở khắp nơi.

Hai người một ngựa lững thững sải bước trên những cánh rừng hoa xuân nở rộ, ung dung tự tại như ở chốn thế ngoại bồng lai, có những lúc hai người cùng cưỡi ngựa, có lúc nam nhân dắt ngựa để cho cô gái nằm trên yên, có khi nam nhân cõng cô gái thả bộ, lững thững dắt ngựa theo sau...

Nàng nói nàng thích hoa xuân, hắc liền đưa nàng đi xem hoa xuân khắp thiên hạ.

Khi gặp dòng nước suối trong lành, hắc bế cô gái xuống ngồi bên cạnh, sau đó lấy ra khăn tay nhúng nước lau sạch những vết bẩn vương trên khuôn mặt nàng rồi choàng thêm cho nàng một tấm áo choàng màu trắng bạc.

“Nàng thế nào ngay một bộ y phục hắc hơi cũng không có. Đợi vào thành ta sẽ đặt may cho nàng vài bộ.” Hắc chải tóc cho nàng rồi hái một cành hoa nhỏ màu vàng cài lên mái tóc đen dài, dịu dàng nói.

Rồi hắc cõng nàng lên, chậm chậm dạo từng bước trên cánh rừng đầy hoa đồng nội, nắng xuân lấp lánh một màu rực rỡ lồng lộng giao hòa giữa trời và đất.

“Nàng còn nhớ không, trước đây nàng từng cõng ta, bây giờ đổi thành ta cõng nàng...” Dừng lại đôi chút, hắc hoài niệm nhìn xa xăm, mỉm cười, “Nàng thấp nhỏ, vừa kéo vừa lúi, quả thật khó chịu lắm. Đâu có được vững chắc như ta.” Nói xong, hắc nâng nàng lên, cố gắng để nàng nằm thoải mái hơn, sợ làm nàng khó chịu.

Vượt qua núi, đến một thước ruộng bát ngát những mầm xanh mướt mà, xa xa lác đác mấy căn nhà lấp ló sau cánh rừng bạt ngàn bất tận.

Hắn chỉ đứng trên đỉnh núi nhìn xuống một lát, sau đó đi dọc men theo sườn núi.

“Thật ra ta cũng biết hát.” Hắn đột nhiên lên tiếng: “Có ý nghĩa hơn bài đào gì đó mạn gì đó mà lúc trước nàng hát nhiều. Để ta hát cho nàng nghe..

Hắn đứng im một chỗ chuẩn bị giấy lát, sau đó ngược đầu hướng lên từng làn mây trắng lơ lửng trong không trung, cất lời.

“Rời sông chuyển núi khí phách hiển hách thiên hạ, thời thế bất lợi ngựa chiến không chùn bước. Ngựa không chùn bước nhưng cũng đâu còn cách nào khác, Ngu Cơ... À phải phui cái miệng, bài hát linh tinh gì vậy!” Chưa hát hết bài, tự hắn cũng thấy bực mình.

Hắn xoa đầu cô gái, cười nói: “Yên tâm, ta không phải Bá Vương, nàng cũng không phải Ngu Cơ. Mỗi lần đều là nàng bỏ ta mà đi, ta sẽ không bao giờ bỏ rơi nàng cả.” Câu nói này dường như hắn tự nói cho bản thân mình vậy.

Sau đó, hắn trở nên trầm lặng.

Hắn đi tìm những miền đất hoa nở ngát hương để đưa nàng đến, bất kể ngày đêm, cưỡi ngựa rồi lại đi bộ, một khắc một giây cũng chưa từng nghỉ ngơi. Một ngày, hai người họ trên đường đi tìm ngắm hoa đào ngũ sắc thì đến một trấn nhỏ. Hắn công nàng vào một tiệm ăn. Những người ngăn cản đều bị đánh cho tím tái mặt mày, sứt đầu mẻ trán.

Hắn gọi thức ăn, bón cho nàng nhưng không xong đành gọi thêm một bát cháo.

“Nàng ăn một chút...” Động tác bón cháo của hắn rất gượng gạo, nhưng rất dịu dàng, dịu dàng đến mức những người vừa nãy bị hắn đánh vẫn hoài nghi không biết có phải họ vừa bị người này đánh không.

Cháo được bón lên miệng cô gái nhưng lại chảy dọc theo khóe môi có phần lở loét đỏ, rơi xuống vạt áo trước ngực. Hắn vội vàng lấy khăn tay ra lau sạch, sắc mặt có chút bị thương.

“Không ăn thì thôi vậy, ta cũng không ăn nữa. Nơi này cũng chẳng có gì ngon, đợi về đến kinh ta sẽ phái người làm những món ngon hơn cho nàng.” Hắn vuốt mái tóc cô gái, ánh mắt chan chứa sự nuông chiều, sau đó lại cúi xuống công nàng lên lưng. “Ta đưa nàng đi mua quần áo..Nói xong đồng thời lấy ngân lượng quăng lên bàn.

Dọc đường đi, bất kể thấy đồ gì đẹp được bày bán hắn lại mua đưa cho cô gái trên lưng. Tuy rằng cô gái chưa một lần nhận lấy nhưng hắn vẫn kiên trì không chút mệt mỏi.

“Hình như ta chưa từng tặng nàng thứ gì.” Hắn nghiêng đầu nói, trong lòng canh cánh. Lật tung ký ức kiếm tìm, cuối cùng cũng nghĩ ra được một món đồ nào hắn từng tặng nàng, ngay cả đến sự dịu dàng cũng không có.

Sau này, tất cả mọi thứ trong thiên hạ, chỉ cần có thể tìm thấy, nàng muốn cái gì hắn sẽ cho nàng cái đấy.

Người đi đường ai ai cũng lánh xa, ngay cả đến người bán hàng cũng bỏ chạy, không ai thối lại ngân lượng hắn cũng không thèm để tâm, vừa thủ thủ với cô gái trên lưng vừa chăm chú nhìn ngắm các cửa tiệm bên đường xem có món đồ nào mà nàng thích hay không. Thế nhưng đúng lúc sắp đến tiệm y phục thì có một nhóm người hùng hổ tay cầm gậy gộc liềm dao, hung dữ lao đến, nhốn nháo những tiếng mắng chửi kêu khóc.

“Mau mau, chính là hắn, mau bắt lấy hắn..

“Đánh chết hắn đi... bà con cùng đánh chết tên điên khùng lấy trộm xác chết này đi...”

“Ôi ông trời ơi... con gái đáng thương của ta... khuê nữ tội nghiệp của ta à..

Mãi sau khi đánh bật mấy người, hắn mới nghe rõ những lời mà họ nói, bất giác sững sờ, đột nhiên quay người lại đặt cô gái trên lưng xuống, đưa tay vén mái tóc che trên trán nàng ra. Chăm chú một hồi, rồi không yên tâm hắn lại vạch ra ngó nhìn bên trán còn lại.

Mộ Dung Cảnh Hòa ngăn người đứng đó, sững sờ hồi lâu mới bất ngờ phá lên cười, nhìn có vẻ rất vui, nhưng chẳng mấy chốc lại u sầu rầu rĩ, khóc lóc thảm thiết khiến cho đám người đó ngơ ngác nhìn nhau, sợ hãi nghi ngờ, không ai dám đến gần, ngay cả tiếng khóc lóc quát tháo ban nãy cũng không còn nữa.

Người thị vệ áo xanh luôn thầm lặng đi theo sau hần lặng lẽ len qua đám đông tiến lên phía trước, khoác lên mình hần một tấm áo choàng.

30. , Chương 16 P1

Chương 16

Chiêu Minh đầu hạ năm thứ Ba Mươi Ba, Kinh Bắc Vương lợi dụng lão tướng của Đạo Tạng Quân Dương Tắc Hưng và Thanh Yển cầm đầu Tây Nam quân trấn áp Tây Yển, lấy danh nghĩa bình quốc dẹp nạn khởi binh, thống lĩnh năm vạn Kinh Bắc quân áp sát Chiêu Kinh, nhưng lại đột nhiên biến mất tại An Dương, sau đó ẩn mình né tránh mọi sự cản trở, âm thầm xuất hiện tại ngoại thành Chiêu Kinh, thần bí như có sức mạnh kỳ diệu nào đó trợ giúp.

Chiêu Kinh xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ trước giờ chưa từng có: Chỉ huy trưởng phòng thủ kinh thành và Đề đốc cứu môn đều cáo bệnh, chỉ huy thống lĩnh cấm quân không điều động được cấm vệ quân, bách tính hoan thiên hỉ địa, văn quan lo lắng sợ hãi, võ tướng thờ ơ xem xét tình thế, tin đồn Kinh Bắc Vương được thần lực trợ giúp truyền đi từng ngõ ngách trong thành...

Kinh Bắc Vương ngồi trong quân doanh, không những không tiến đánh kinh thành, còn không tiếp kiến bất kỳ ai, ngay cả Mục Dã Lạc Mai đang trọng thương chưa bình phục cũng từ chối, mãi đến khi có thánh chỉ truyền đến. Chiêu Minh mùa hạ năm thứ Ba Mươi Ba, mồng Chín tháng Sáu, tân hoàng kế vị, chinh đồn triều cương, đổi niên hiệu thành Tĩnh Bình, đại xá thiên hạ, sử sách xưng tụng Viêm Vũ Đế.

Tĩnh Bình mùa thu năm thứ Nhất, Vũ Đế cự tuyệt chiếu cầu hòa của Tây Yển, đích thân lãnh binh đánh giặc. Mùa xuân năm sau, Tây Yển bình định, cùng với Nam Việt liệt vào bản đồ lãnh thổ Đại Viêm. Từ đó trở đi, hai bên Tây Nam Viêm Quốc không còn có chiến tranh.

* * *

Xuân qua, hạ đến, thu về...

Mi Lâm cảm thấy mình đã ngủ một giấc rất dài, khi mở mắt ra, chỉ thấy ánh sáng hoàng hôn ấm áp, hoa xuân phủ đầy khung cửa. Nàng hít sâu một hơi, cảm nhận hương thơm ngào ngạt, cơ thể dễ chịu vạn phần.

Đúng lúc nàng vẫn còn quuyến luyến chiếc giường ấm, khuôn mặt tươi cười của Đại Vu xuất hiện trước mắt, khiến nàng bỗng nhớ ra mọi chuyện.

Thì ra ngày mà Mộ Dung Cảnh Hòa lên đường đi Nam Việt, Đại Vu ở trước mặt Mục Dã Lạc Mai nhắc đến chuyện thân mật giữa Mi Lâm và Mộ Dung Cảnh Hòa, nhưng từ đầu đến cuối Mục Dã Lạc Mai cũng không hề chất vấn hần, thậm chí cũng không có chút biểu hiện gì là không vui. Lúc này Mi Lâm cũng nhận ra Mục Dã Lạc Mai nhất định sẽ ra tay với mình, nếu không với tính khí cương liệt của nàng ta sao có thể chấp nhận được. Cộng với việc thời gian sau đó nhận thấy được sự khô cạn dần của cơ thể, khiến Mi Lâm lần đầu tiên trong đời cảm giác được mùi vị của cái chết qua từng hơi thở. Hơn nữa, Mộ Dung Cảnh Hòa không có mặt, Thanh Yển cũng không có mặt, ai có thể ngăn cản Mục Dã Lạc Mai giết hại một người đã không còn sức phản kháng như nàng. Vì vậy, nàng đã biết chắc chắn mình khó lòng qua khỏi kiếp nạn này.

Nếu như đã không tránh được cái chết, sao nàng phải giả làm thánh nữ? Nàng tự nhận mình cả đời này chưa từng làm việc tốt gì, cũng không biết định nghĩa chính xác của việc tốt là gì. Nhưng được một ý nghĩ vô hình nào đó dẫn đường khiến nàng thấu rõ mọi chuyện, nàng hiểu được tâm tư hần dành mình, hiểu rằng tâm tư ấy bị thế tục hỗn loạn này ngăn cản, cái tâm tư mà hần rõ ràng phải từ bỏ nàng nhưng lại không

thế buông tay. Nàng nghĩ, nếu như nàng cứ thế này mà chết đi, hắn nhất định sẽ rất thương tâm, có lẽ còn có thể trở mặt thành thù với người mà sau này sẽ ở bên tương trợ hắn.

Người sắp chết rồi còn gì để mà so đo nữa, chẳng lẽ phải khiến người sống tiếp tục day dứt vì mình? Vì thế, nàng quyết định làm một việc mà nàng tự nhận là việc tốt. Nàng đâm trọng thương Vương phi tương lai của hắn, hắn nhất định sẽ hận nàng. Hận nàng cũng tốt... dù sao cũng hơn ngày ngày buồn bã khổ đau.

Mãi đến giây phút ý thức hoàn toàn mất hết, Mi Lâm kỳ thực vẫn chưa hiểu, bản thân sao có thể khắc khoải lo lắng ột tên khốn nạn như Mộ Dung Cảnh Hòa, sợ hắn đau đớn, sợ hắn thương tâm, sợ hắn cô đơn sợ hắn thất vọng...

Đến bây giờ tỉnh lại, nàng cũng chưa hiểu. Đương nhiên, điều nàng càng không hiểu là, bản thân mình tại sao có thể tỉnh lại.

“Đại Vu?” Nàng gượng mình muốn ngồi dậy, phát hiện có chút mệt mỏi, toàn thân xương cốt cứng ngắc như rất lâu rồi mới cử động vậy.

Đại Vu cúi mình đặt gối lên đầu giường, sau đó giúp nàng ngồi tựa lên.

“Nàng ngủ một năm rồi.” Đại Vu nói. Một năm, giọng Đại Viêm của hắn chuẩn như vậy, chỉ bằng mấy câu đơn giản đã kể lại hết tiền nhân hậu quả cho Mi Lâm nghe.

Ban đầu hắn khơi dậy tính độc trong cơ thể nàng là vì muốn triệt để trừ sạch Quân Tử cổ, đồng thời giúp nàng có thể làm chủ nội lực của mình. Nếu không, cho dù là Quân Tử cổ đã trừ hết cũng giải hết độc thì với một cơ thể yếu ớt như vậy nàng cũng chẳng chịu đựng được bao lâu. Chết rồi cứu lại, hay nói cách khác là phá hủy rồi tái sinh, nói gì đi nữa, chính xác là phải khiến nàng chết đi một lần, sau đó mới có thể lợi dụng tính độc của Quân Tử cổ trong tâm mạch để giúp nàng hồi sinh. Vì vậy, mặc dù hắn có phát hiện ra dự định của nàng cũng không ngăn cản, chỉ yêu cầu Việt Tàn nhanh chóng đưa thi thể nàng rời khỏi vương phủ.

Việt Tàn đương nhiên không hay biết gì. Cậu ta chỉ biết Mi Lâm thích sát Mục Dã Lạc Mai, lo sợ Mộ Dung Cảnh Hòa truy cứu cho nên lấy trộm thi thể của một thiếu nữ mới chết ở cạnh đó rồi hoán đổi quần áo với Mi Lâm, tạo một ngôi mộ giả. Không ai ngờ làm không cẩn thận bị người nhà thiếu nữ đó phát hiện ra, đi khắp nơi tìm kiếm. Kết cục Mộ Dung Cảnh Hòa công thi thể trên lưng đi ngang qua trấn nhỏ của nhà đó, bị họ nhận ra mới dẫn đến sự việc thế này.

Sau khi phát hiện ra Mi Lâm có thể chưa chết, Mộ Dung Cảnh Hòa từng trải qua đại bi đại hỷ rất nhanh phục hồi lại lý trí. Hắn không nói không rằng quay trở lại Kinh Bắc vương phủ, cũng không hỏi Việt Tàn về tông tích của Mi Lâm mà tương kế tựu kế, cho người theo dõi hành tung của Việt Tàn.

Việt Tàn còn ngây ngô chưa biết tin sự tình đã bại lộ, sau khi cậu ta cảm giác Mộ Dung Cảnh Hòa đã tạm quên đi chuyện này mới lén lút đi tìm Mi Lâm, nơi ở của nàng vì thế mà bị phát hiện.

Mộ Dung Cảnh Hòa cũng không dứt dây động cỏ, mãi đến khi đoạt được thiên hạ mới đưa Đại Vu và Mi Lâm đến ở trong một đình viện hoa xuân đang độ nở rộ. Mi Lâm vẫn say trong giấc ngủ dài, hắn lại bỏn ba trên sa trường. Bây giờ thiên hạ bình định, Mi Lâm cũng đúng lúc tỉnh lại.

Đương nhiên, chuyện của Mộ Dung Cảnh Hòa, Đại Vu vẫn chưa nói cho Mi Lâm biết, hắn nghĩ những chuyện đó không cần đến mình phải kể. Song hắn nói với Mi Lâm đình viện này là nơi bốn mùa hoa xuân đều khoe sắc.

Không ngờ mình có thể sống lại, tuy rằng không cử động mạnh được nhưng cảm giác quả thật thoải mái hơn rất nhiều. Không, không phải là thoải mái hơn nhiều, mà là toàn thân đã không còn thấy khó chịu nữa.

“Quân Tử cổ có còn?” Mi Lâm hỏi. Đối với thứ hại nàng chịu không ít khổ nạn, nàng lúc này cũng không biết nói sao. Đại Vu cười, “Đương nhiên không rồi, giây phút lúc nàng tỉnh lại, nó cũng biến thành một đường sinh cơ ẩn trong kinh mạch nàng rồi.”

Mi Lâm trút được nỗi lòng, chỉ cảm thấy thoải mái chưa từng có. Ngoảnh ra nhìn về khung cửa sổ chạm hoa, gió xuân len lỏi qua từng song cửa sổ thổi vào, mang theo sự ấm áp riêng biệt của mùa xuân bao bọc căn phòng, đôi môi nàng cũng từ từ mỉm cười.

Hắn trở thành Hoàng đế rồi... Thì ra hắn muốn làm Hoàng đế. Nàng nghĩ, bảo sao hắn nhất định muốn lấy Mục Dã Lạc Mai, bảo sao hắn nhất quyết không muốn mình làm thê tử. Đại khái cũng không có Hoàng đế nào lại lấy một người thân thể và địa vị thấp hèn như nàng làm thê tử cả. Nhưng tại sao hắn vẫn giữ nàng lại nơi đây?

Mi Lâm đột nhiên cảm thấy buồn phiền. Bây giờ thiên hạ cũng là của hắn, vậy chẳng phải hắn càng thêm ngang tàng bá đạo hay sao?

Mộ Dung Cảnh Hòa tuyệt đối không thừa nhận bản thân sợ hãi khi gần người con gái mình thương. Tuyệt đối không.

Vừa xong buổi triều sớm thì thấy hộ vệ của Miên Xuân Uyển nơi Mi Lâm ở đứng đợi bên ngoài điện Thái Hòa, hắn giật mình, chỉ sợ Mi Lâm xảy ra chuyện gì, mãi đến khi nhìn thấy sắc mặt hộ vệ đó tươi cười hơn hờ mới yên tâm. Sau khi nghe tin nàng đã tỉnh, hắn đến triều phục cũng không kịp thay chạy nhanh về phía Miên Xuân Uyển.

Miên Xuân Uyển không ở trong cung, nếu như hắn mặc nguyên triều phục mà đi như vậy, e rằng sẽ có nhiều chuyện phiền phức xảy ra, Thanh Yển thấy không thể ngăn cản được hắn, chỉ đành vội vàng phái người chuẩn bị xe ngựa.

Thế nhưng sau khi Mộ Dung Cảnh Hòa đến Miên Xuân Uyển, đứng trước cửa phòng Mi Lâm bồi hồi lúc lâu, hắn quay lưng đi ra.

Thanh Yển đứng bên cạnh ngạc nhiên, mãi sau mới phát hiện ra hắn muốn đi thay y phục.

Sau khi Mộ Dung Cảnh Hòa bình định xong Tây Yển về đến kinh thành, ngoài lên tảo triều ra thì phần lớn thời gian trong ngày đều ở Miên Xuân Uyển, vì vậy y phục ngày thường cũng có mấy bộ.

Đến lúc Mộ Dung Cảnh Hòa thay xong một bộ áo dài màu lam đứng bên ngoài cửa phòng Mi Lâm thì biết không thể kéo dài thời gian nữa, bất giác thở mạnh một hơi, cuối cùng cũng đẩy cửa bước vào.

Trong phòng chỉ có một mình Mi Lâm, nàng vẫn giống như trước, ngủ rất say. Mộ Dung Cảnh Hòa hơi ngỡ ngàng, trong phút chốc, những căng thẳng hân hoan vừa nãy liền tan biến, thay vào đó là bi thương bội phần. Hắn tiến lại gần, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh giường, đưa tay ra vuốt ve khuôn mặt gầy gò của Mi Lâm, sau đó dịu dàng hôn lên trán nàng.

Mi Lâm bị đánh thức, mơ màng mở mắt, không ngờ rằng nhìn thấy một cảnh tượng mà suốt đời nàng cũng không thể quên.

“Chàng khóc gì chứ?” Nàng chỉ cảm thấy kỳ lạ. Người này lúc liệt toàn thân ảnh hưởng đến tính mạng cũng có thể nói với nàng những lời rất cay nghiệt, thậm chí nàng còn không nhớ nổi hắn ta đã từng cảm thấy bi thương bao giờ hay chưa. Khuôn mặt đau đớn này... nàng... nàng vẫn đang nằm mơ chẳng?

Mi Lâm lên tiếng hỏi, đúng lúc nam nhân đang quỳ luyến trên khuôn mặt gầy gò của nàng, khiến hắn sững sờ giây lát, sau đó bật ra như gặp phải điều gì đáng sợ, vội vàng quay mặt đi.

Mi Lâm dụi dụi mắt, từ từ ngồi dậy. Nàng mới tỉnh lại không lâu, lúc trước có tự cử động một lát nhưng vẫn cảm thấy rất mệt mỏi nên lại nằm xuống ngủ thêm. Không ngờ lúc tỉnh đã lại nhìn thấy hắn. ừ... là hắn, một hắn mà từ trước đến giờ nàng chưa từng chứng kiến.

Thực tế thì trong cảm giác của nàng, hai người họ không gặp nhau chỉ hơn hai mươi ngày kể từ lúc Mộ Dung Cảnh Hòa lên đường đi Nam Việt đến trước khi nàng giả chết, cảm giác xa cách không đến nỗi quá lâu.

“Nàng nhìn nhầm rồi.” Quay mặt lại, Mộ Dung Cảnh Hòa vẫn ung dung như thường ngày, vết tích của nước mắt không còn nữa, chỉ có điều mắt vẫn còn chút đỏ, giọng nói cũng còn chút khàn khàn, thể hiện rằng hắn đang cật lực phủ nhận sự thật.

Mi Lâm nhìn ra sự hồi hộp và khấn trương không thể che giấu trong nét mặt bình tĩnh của hắn, nghĩ giây lát cũng không muốn nói tiếp nhưng lại nhớ đến một sự thật khác, vội vàng bước xuống giường.

Tuy rằng nàng tự cho rằng động tác của mình là vội vàng gấp gáp, nhưng dưới con mắt của người bên cạnh thì lại chậm chạp gượng gạo vô cùng. Mộ Dung Cảnh Hòa chau mày, tiến lên một bước ôm lấy nàng.

“Nàng định làm gì?”

Mi Lâm giật mình, nàng vốn định xuống hành lễ với hắn, dù gì hắn bây giờ cũng là Hoàng đế, nhưng không ngờ hành lễ còn chưa kịp đã bị ôm lấy. Dưới tình hình nằm ngoài dự kiến này nàng quyết định giả vờ ngây ngô.

“Ngủ lâu quá rồi, thiếp muốn ra ngoài đi dạo.”

Mộ Dung Cảnh Hòa nghi ngờ nhìn nàng, tuy rằng không hẳn là tin nhưng cũng vẫn lấy ra từ trong tủ quần áo một chiếc áo choàng lên người nàng, sau đó ôm nàng đi ra ngoài.

“Aiz, thiếp có thể tự đi được.” Nàng có đôi chút bực mình, dù sao nàng cũng đâu phải một phế nhân không thể cử động. Nhưng trước khi mở miệng, nàng không biết nên dùng từ gì để xưng hô. Tên? Vương gia? Điện hạ? Thánh thượng? Hai từ trước thì không thể gọi rồi, hai từ sau lại làm nàng cảm thấy không quen lắm, làm sao cũng không thể cất thành tiếng.

Mộ Dung Cảnh Hòa ừ một tiếng nhưng không buông nàng ra, thậm chí ôm càng chặt hơn, chặt đến mức nàng có thể cảm nhận rõ tiếng tim đập mạnh của hắn. Nàng làm sao có thể biết được trong lòng hắn nghĩ rằng, trăm có thể vác thi thể rửa nát của một cô gái hơn chục ngày, có lẽ nào không được ôm nàng nhiều hơn chút nữa? Tất nhiên, chuyện đó rất xấu hổ, hắn tuyệt đối sẽ không cho nàng biết.

Khi đi vào trong hoa viên, dưới dàn tử vi hắn đỡ nàng ngồi vào chiếc ghế quý phi mà chúng nô tài vừa mới bê ra, lúc này hắn mới chịu buông tay.

Mi Lâm làm sao có thể nằm nổi, nàng lại bật người dậy, nhưng phát hiện không có giày, nàng ngậy ra một lúc sau đó nhẹ giẫm chân lên tấm thảm đỏ trải phía dưới.

Một lát sau, có người đem giày đến. Mộ Dung Cảnh Hòa cầm lấy cúi xuống định đi giày cho nàng nhưng nàng hốt hoảng vội vàng thu chân lại. Ngẩng đầu lên thì nhìn thấy người đem giày đến là Thanh Yến, hắn ta vẫn như ngày trước không có gì thay đổi, nàng nhìn hắn mỉm cười.

Thanh Yến gật đầu đáp lại, trong mắt hiện rõ vẻ vui mừng.

“Thanh Yến, người về cung đem tấu chương đến cho trẫm.” Mộ Dung Cảnh Hòa nói giọng trầm lắng, ngữ khí có chút gì đó không vui.

Mi Lâm quay lại, thấy hắn ta vẻ mặt xám xịt tỏ ý phật lòng. Không thể không nhận ra lúc hắn xưng “trẫm” lộ rõ vẻ uy nghiêm. Khoảng cách giữa hắn và nàng dường như ngày càng xa, mặc dù thực ra chưa hề gần nhau, nhưng sự thực vẫn khiến nàng cảm thấy buồn lòng.

“Chàng... làm Hoàng đế rồi?” Đợi Thanh Yến rời khỏi, nàng mới nhìn nam nhân đang ngồi trước mặt, hỏi một cách nghi ngờ về sự thật đã quá hiển nhiên. “Ừ.” Mộ Dung Cảnh Hòa lạnh lùng đáp lại một câu, với tay ra kéo chân đi giày vào cho nàng.

Lúc này Mi Lâm cứng đờ người, muốn từ chối lại không dám. Nhưng nàng thấy vẻ mặt hắn rất bình thường, gần như cảm thấy làm Hoàng đế không có gì là to tát cả, càng cảm thấy việc một vị vua đích thân đi giày ột cô gái cũng chẳng có gì là hoang đường. Nghĩ một hồi sau nàng cho rằng tạm thời cứ coi hắn như Kinh Bắc Vương gia ngày trước, bèn hỏi: “Vậy chàng làm Hoàng đế thì những lời nói ngày trước còn tính không?”

Mộ Dung Cảnh Hòa dừng lại một lát, dường như đang nghĩ xem mình đã từng nói những gì, lập tức trả lời: “Bức thư đó ở trong phòng của nàng, bây giờ nàng và Thanh Yến không còn quan hệ gì cả.” Nên đừng cứ gặp hắn ta là cười một cách ngớ ngẩn như vậy.

Mi Lâm chớp nhẹ đôi mắt, đợi hắn tiếp tục nhưng hắn không nói thêm lời nào nữa, đến khi đi xong giày cho nàng mới đứng dậy.

“Vậy... còn gì nữa? Có phải thiếp có thể rời khỏi đây bất cứ lúc nào?” Cuối cùng nàng cũng không nhịn nổi hỏi. Nàng chưa từng nghĩ hắn sẽ lấy mình, cũng như chưa từng nghĩ sẽ còn ở bên cạnh khi hắn khỏe mạnh.

Mộ Dung Cảnh Hòa nghe vậy, sắc mặt đại biến, nhưng rằng cả đời này nàng sẽ mãi ngủ say như vậy. Hắn sợ, sợ một ngày nàng tỉnh lại tóc hắn đã bạc trắng đầu, lúc đó không cách nào chăm sóc cho nàng được.

“Ừm?” Mi Lâm không được tự nhiên hơi cựa quậy, hắn ôn nhu mà bi thương như vậy thật làm cho nàng có chút không quen.

“Mục Dã Tướng quân không hài lòng ta lên ngôi Hoàng đế, cho nên từ quan ngao du sơn thủy.” Mộ Dung Cảnh Hòa xiết chặt cánh tay, không cho nàng lộn xộn, tiếp tục nói. Lời này vừa nói ra, người trong lòng quả nhiên trầm tĩnh lại.

Trên thực tế lúc kêu gọi Tạng Đạo Quân chung sức thu phục các nước lân bang, Mục Dã Lạc Mai đã nhìn ra dã tâm của hắn, nàng ta đối với triều đình lại một mực trung thành, cũng không muốn hắn gánh vác tội mưu phản trên vai để thiên cổ bêu danh, cho nên khi hắn phá cổ trận của Nam Việt, nàng ta đã âm thầm đi theo, thực ra muốn lợi dụng cổ trận kia làm cho hắn bỏ thân sa trường, bảo toàn thanh danh của hắn. Nhưng đến khi thực sự vào trận cổ, nàng ta đột nhiên hối hận mới có chuyện xả thân mình cứu hắn, việc này chỉ có hắn và Thập Thất Kỵ biết, đối với người ngoài hắn chỉ nói việc nàng ta đã xả thân cứu mình mà thôi. Đại thể là từ lúc đó, hoặc có thể là sớm hơn, sau khi hắn về kinh cũng không y những lời đã nói trước kia tổ chức đại hôn rước nàng ta vào phủ. Điều này khi còn ở trên chiến trường Mục Dã Lạc Mai đã sớm dự cảm hai người không còn khả năng. Nhưng tính cách nàng ta quyết đoán lại hiểu thắng, làm sao cam nguyện bại dưới tay một nữ tử địa vị thấp kém, cho nên mới được ăn cả, ngã về không, giết Mi Lâm để diệt trừ hậu họa, sau đó mới hâm nóng lại tình cảm của hắn. Dù sao hai người cũng đã dùng dằng mười năm, tình cũ không rũ cũng đến cũng không phải không có khả năng.

Chính vì vậy khi nghe tin Mi Lâm đổ kị ám sát Mục Dã Lạc Mai nhưng không thành, ngược lại còn bị hạ gục, thực ra hắn đã hiểu tất cả. Chỉ có điều, hiểu được là một chuyện, thừa nhận lại là chuyện khác. Xét đi xét lại chuyện này, sự tình đều do hắn dựng lên, hơn nữa Mi Lâm cũng còn sống, nên sau khi hắn lên ngôi Hoàng đế cũng không tiếp tục truy cứu nữa. Tuy nhiên về Mục Dã Lạc Mai, thành thân là không có khả năng, để cho nàng ta tiếp tục trong triều làm quan cũng không thể. May mắn tính tình nàng ta trước giờ cương liệt lại cao ngạo, cũng không muốn ở trước mặt hắn cúi đầu, vì vậy chủ động từ quan rời đi, tuy nhiên thân phụ của nàng ta vẫn ở trong triều tận tâm hết sức. “Là chàng bắt nạt người ta phải không?” Mi Lâm chậm rãi nói. Nàng nghĩ Mục Dã Lạc Mai bỏ đi chắc chắn có liên quan đến cái chết của mình, nam nhân này...nam nhân này tại sao không biết đối tốt một chút với người con gái yêu mình...

Mộ Dung Cảnh Hòa cười ra tiếng, ở trên đỉnh đầu nàng thở dài một chút, nói: “Trừ nàng ra, người khác để cho ta bắt nạt ta cũng không thêm.”

Cảm giác ngứa ngáy truyền đến, Mi Lâm khẽ run lên, cảm thấy bản thân mình thật sự không ngờ con người bá đạo này là Hoàng đế được, vì thế hít vào một hơi. Nàng đưa tay dùng sức đẩy hắn ra.

“Chân tê, thiếp muốn đi bộ một lát.” Nàng khẽ nói.

Mộ Dung Cảnh Hòa biết nàng phải hoạt động nhiều một chút mới tốt, cũng không cản nhưng vẫn cẩn thận đỡ lưng cho nàng, sợ nàng không cẩn thận bị ngã.

Mi Lâm bắt đắc dĩ, cảm thấy bản thân mình không phải loại người quen hưởng thụ sự che chở của người khác, định nói mát hắn hai câu lại bỗng nhiên nhìn thấy chiếc túi hương màu đỏ hạnh trên eo hắn.

“Cái này nhìn quen mắt quá!” Nàng đưa tay chạm vào, khi nhìn thấy chiếc đồng tâm kết thắt xiêu xiêu vẹo vẹo khỏi đó là không có khả năng. Nàng không biết đến tột cùng hắn suy nghĩ gì. Nhưng cũng may xưa nay nàng là người dễ thích ứng trong mọi hoàn cảnh, hơn nữa nơi đây cảnh sắc không tồi, lại có rất nhiều người quen biết nên nàng cũng không mấy để ý.

Những lúc nhàn rỗi, nàng bèn tìm việc gì đó để làm. Hôm ấy đang ngồi trong phòng khâu giày, Mộ Dung Cảnh Hòa không biết bị kích động gì mà đá văng cửa, trong lòng ôm một con chó nhỏ lông xù trắng như tuyết giống như lấy lòng đưa đến trước mặt nàng.

“Xem ta mang cho nàng cái gì đây.”

Ảnh mắt Mi Lâm cũng chẳng hề tỏ ra hiếu kỳ, cũng không lấy làm hứng thú, thản nhiên nói: “Chó, thiếp cần chó để làm gì?”

Giống như bị người ta dội ột gáo nước lạnh, Mộ Dung Cảnh Hòa đầu tiên là ngẩn ra, sau đó giận đến tái mặt. “Nàng không cần?” Hắn nghĩ rằng mọi cô gái đều thích những con vật nhỏ, lúc trước A Đại ôm con tiểu hồ ly đỏ đỏ luyến tiếc mãi không chịu buông tay, vì vậy mới ra lệnh bắt một tiểu quốc dâng lên con chó nghe nói là có dòng máu hoàng thất cao quý này, chỉ muốn làm nàng vui lòng, không ngờ được nàng lại đứng đưng như thế.

Mi Lâm lắc đầu, cúi xuống tiếp tục khâu giày. Ý đồ bị thất bại, Mộ Dung Cảnh Hòa hơi ảo não, một tay túm lấy con chó nhỏ nhét vào lòng Mi Lâm, “Tặng cho nàng, nàng phải chăm sóc nó cho cẩn thận.” Con chó nhỏ như một con sâu ngủ, cuộn tròn lại không thèm để ý xem chủ nhân có cần mình hay không. Mi Lâm hoảng sợ, cuống quýt dừng khâu tránh đâm phải người khác. Nàng ngẩng đầu nhìn nam nhân tình tình bốc đồng kia, bất đắc dĩ nói: “Bây giờ đến thiếp còn cần người khác chăm, làm sao chăm được nó.”

“Vậy ta cùng chăm với nàng.” Mộ Dung Cảnh Hòa hếch cằm trả lời, vẻ mặt hàm ý ban ơn.

Mi Lâm không nhận được khế cười, “Nếu chàng thích, tự chăm một mình là được, kéo thiếp vào làm gì? Thiếp lại không thích mấy con vật nhỏ cao quý này.” Một mình hắn cao quý đã là quá đủ với nàng rồi, thêm một con chó cao quý nữa chắc nàng chịu không nổi.

Mặt Mộ Dung Cảnh Hòa đen lại, cảm thấy cô gái này thật không biết phân biệt, nhưng hắn thật sự không có cách nào nổi giận được với nàng, chỉ còn cách ngậm bồ hòn làm ngọt. Đảo mắt nhìn thấy thứ gì đó trong tay nàng, hắn cầm lên hỏi: “Nàng đang làm gì vậy?”

Mi Lâm thở dài, thật không hiểu được một người làm Hoàng đế tại sao có thời gian nhàn rỗi suốt ngày ở đây quấy nhiễu nàng, làm cho nàng ngồi yên một lúc thôi cũng không được.

“Thiếp nhìn thấy giày của Vu mòn sắp không đi được, vì vậy định làm cho huynh ấy một đôi.” Đối với khả năng khâu vá của mình nàng thực ra cũng không dám tin tưởng, nhưng cũng biết Vu không phải là người quá để ý nên mới dám làm.

Mộ Dung Cảnh Hòa nghe xong máu dồn hết lên đầu, hét: “Tại sao nàng không khâu cho ta?” Chỉ có cái túi hương là hắn đoạt được từ tay kẻ khác.

31. , Chương 16 P2 -end

Mi Lâm im lặng, nàng nhớ đến lần đầu tiên làm túi hương cho hắn, những lời từng nói có thể bây giờ hắn đã quên, nhưng với nàng, cho dù bôi xóa thế nào cũng không có cách quên đi được.

“Ta đang hỏi đó, tại sao nàng không khâu cho ta?” Mộ Dung Cảnh Hòa vừa lên lút giật đoạn thắt nút đầu chỉ, vừa không cam lòng hỏi. Nói thế nào hắn cũng là nam nhân của nàng, không lý nào nàng làm cho người khác mà không làm cho hắn.

Mi Lâm thở dài, chỉ vào đôi giày thượng đẳng được những người thợ khéo léo tinh tế làm ra trên chân hắn, nói: “Thiếp nữ công không giỏi, giày của chàng làm không được. Huống chi nói về giày chàng có khi đi không hết, làm sao còn đợi đến phiên thiếp làm?” Nàng có làm hắn cũng không đi được, hà cớ gì phải phí công phí sức.

“Làm sao so sánh với nhau được?” Mộ Dung Cảnh Hòa mắt húng nói, “Dù sao nàng chỉ được phép khâu cho ta, của Vu ta sẽ phái người khác chuẩn bị.” Nhìn đôi giày trong tay nàng vì đầu chỉ tuột ra mà lộ hồng ngày càng lớn, lúc này hắn mới vừa lòng, ngăn ý định khâu lại từ đầu của nàng bằng cách tịch thu đem đi, làm Mi Lâm ngẩn ra, một lúc sau mới giật mình tỉnh táo lại.

Kết quả trực tiếp của việc này đó là ngay hôm sau, Đại Vu, một người chưa bao giờ để ý chuyện ăn mặc lập tức có đủ giày đi cả đời không hết.

Mi Lâm đương nhiên không khâu giày cho Mộ Dung Cảnh Hòa. Với thân phận của hắn, nếu như đi giày nàng làm lên triều hay đi đâu đó, nhất định sẽ bị người khác cười chê. Để tránh hắn nhìn thấy lại đòi nàng làm cho, nàng cũng không tùy tiện làm những đồ may vá thêu thùa đó nữa, thế là cả ngày chỉ biết đi đi lại lại trong viện, nghĩ xem sau này nên làm thế nào.

Từ đầu đến cuối, nàng cũng không nghĩ rằng sẽ có ràng buộc gì với hắn. Trước đây không thể, bây giờ đương nhiên càng không thể. Tuy rằng tâm tư của hắn ngày càng rõ ràng. Hắn hình như không có ý định từ bỏ nàng. Danh phận gì đó, nàng đương nhiên không muốn so đo, chỉ là sau này quả thật cam tâm ở lại bên cạnh hắn, nhìn hắn lấy thêm những người con gái khác sao?

Mi Lâm chợt thấy mơ hồ. Nửa đời người nàng đều nhẫn nhục chịu đựng, chẳng lẽ sau này lại phải tiếp tục nhẫn nhục? Ngắm nhìn mây trắng quyện lấy ngọn núi đằng xa, lần đầu tiên nàng cảm thấy khó quyết định vì sự dịu dàng và bi thương của hắn.

“Cô nương, có người muốn gặp cô nương.” Đệ Đường đứng đằng sau truyền lời. Từ sau khi nàng tỉnh lại, Đệ Đường vẫn ở bên cạnh hầu hạ, đại khái có lẽ là vì trước đây cũng từng ở Kinh Bắc hầu hạ nàng.

Mi Lâm hơi giật mình, nàng nghĩ không ra mình còn có ai là cố nhân. Ngoại trừ Việt Tần bị Mộ Dung Cảnh Hòa lừa đi Nam Việt tu luyện bản thân thì mọi người nàng biết từ khi tỉnh dậy đều gặp qua cả rồi, hơn nữa theo tính khí thẳng thắn đó đâu có chịu đứng đợi bên ngoài. Vậy thì là ai chứ?

* * *

Đợi trong đình là một phụ nữ trung niên. Đó hẳn là một người tỉ mỉ trong việc chăm sóc bản thân, lông mi thanhnhọn, tóc cũng được cột lại rất chỉnh tề, y phục tuy rằng có chút cũ kĩ, nhưng có thể nhận ra cũng chưa mặc đến mấy lần.

Bà ngồi một lát rồi lại đứng dậy, còn bắt giặc đưa tay chỉnh lại y phục đầu tóc, có vẻ rất căng thẳng và bất an.

Mi Lâm đứng từ ngoài nhìn qua khe cửa sổ chú ý cử chỉ của bà, lúc đầu còn cố gắng bình tĩnh, những chẳng mấy chốc tim đã càng đập càng nhanh, vang rền như tiếng sấm vậy, lòng bàn tay bắt giặc vã mồ hôi lạnh toát.

Hình như phát giặc ra có người đang chú nhìn mình, người phụ nữ đó quay lại. Tim Mi Lâm bỗng thấy thổn thức, vội vàng tiến đến trước cửa, nét mặt hiện rõ vẻ tươi cười rất bình tĩnh. Thế nhưng vẻ bình tĩnh của nàng cũng không thể kéo dài được lâu.

“Con à... Đứa con bạc mệnh của ta à...” Người phụ nữ đó vừa thấy nàng bước vào, liền đưa tay dụi mắt, khóc lóc thảm thiết.

Mi Lâm sững sờ, nhìn người phụ nữ ôm chầm lấy mình khóc lóc, ngửi thấy mùi phấn trang điểm rẻ tiền của bà, không kìm chế được nhăn mặt khó chịu, những cố gắng giữ bình tĩnh này giờ dường như tan thành mây khói. Nàng ngoảnh mặt lại, như muốn hỏi Đệ Đường người phụ nữ này là ai thì phát hiện ra sau lưng đã không còn một bóng người.

Thế này là sao?

Đại khái là nhận ra nàng không có phản ứng gì, người phụ nữ cảm thấy một mình khóc lóc vậy không được hay cho lắm, dần dần bình tĩnh lại, nhưng vẫn cầm khăn tay lau nước mắt, thút thít nức lên.

“Xin hỏi đại thẩm là?” Không thèm để ý vạt áo trước ngực đã bị nước mắt làm ướt đẫm, Mi Lâm nâng người phụ nữ ngồi lên ghế, rồi mới khách sáo hỏi. Tuy rằng nàng ban đầu có chút dự cảm, nhưng bây giờ lại không dám xác định.

“Ta tên Xuân Yến Tử, là...” Người Phụ nữ vẫn lấy khăn lau khô dòng nước mắt trên má, ngược nhìn nàng định nói điều gì đó, tự dừng ngừng lại, hững hờ đánh rơi khăn tay, kỹ càng chăm chú nhìn Mi Lâm sau đó đứng dậy cẩn thận vạch mái tóc bên trái nàng, nhẹ nhàng chạm vào nốt ruồi màu đỏ.

“Hoa Hoa nhi... con gái yêu của mẹ...” Bà run rẩy vuốt nhẹ khuôn mặt Mi Lâm, sau đó ôm chầm lấy nàng, làm thân thể nhỏ nhắn gầy gò của nàng không kịp phản cự.

Xuân Hoa.... Xuân Hoa...

Mi Lâm mơ hồ nhớ lại, rất lâu rất lâu trước đây, nàng đã từng nghe thấy tiếng gọi đó. Thì ra, nàng thích hoa xuân, đặc biệt thích hoa xuân ở Kinh Bắc là vì nguyên do này.

Đưa tay lên, nàng ôm chặt Xuân Hoa Tử, trong mắt thấy cay cay.

“Năm đó, mẫu thân cũng là hoa khôi của cả Xuân Mãn Viên. Bao nhiêu công tử, quý nhân không có ai là không quý xuống dưới chân váy của mẫu thân.” Xuân Yến Tử vừa cắn hạt dưa vừa kể lại quá khứ hiển hách của mình cho con gái.

Mi Lâm tươi cười nhìn bà, nghe bà nói không hề thấy chán.

“Chỉ là từ sau khi có con, cuộc sống càng ngày càng sa sút.” Xuân Yến Tử thở dài, nét mặt lộ rõ vẻ muộn phiền. “Mẫu thân không phải không thể nuôi con. Chỉ là nơi đó nếu còn ở thì lại giẫm lên vết xe đổ của ta, vì thế lúc đó nghe thấy có quý nhân muốn thu nhận hài nhi bồi dưỡng thành thủ hạ, mẫu thân nghĩ đi nghĩ lại, quyết định cho con đi theo bọn họ, dù sao cũng tốt hơn ở lại cùng mẫu thân làm nghề này.”

Mi Lâm dạ một tiếng, nét mặt vẫn tươi cười.

“Con đừng trách mẫu thân nhé.” Xuân Yến Tử nói. “Vâng.” Mi Lâm gật đầu.

“Con thật không trách mẫu thân sao?” Xuân Yến Tử đứng lên, nghi hoặc nhìn đứa con gái của mình ngồi đối diện.

“Không trách.” Mi Lâm lắc đầu, vẫn cười rất tươi, nhìn ánh mắt của Xuân Yến Tử có nét quyến luyến.

Xuân Yến Tử nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới vui vẻ trở lại, cười nói: “Con xem, nếu con vẫn đi theo ta, làm sao có thể gặp gỡ một cô gia tốt như vậy.”

Mi Lâm đang muốn gật đầu, đột nhiên thấy có gì đó không đúng, a lên một tiếng, nhú mào nói: “Cái gì cô gia?”

Xuân Yến Tử liếc mắt nhìn nàng một cái, lấy một ngón tay chỉ chỉ trán nàng, “Với mẫu thân còn ngại gì nữa. Lần này nếu không phải cô gia tìm được mẫu thân thì hai mẫu tử ta e rằng cả đời cũng không có ngày gặp mặt.” Dừng lại giây lát, ánh mắt bà tỏ vẻ rất hài lòng, cười nói: “Cô gia tướng mạo tuấn tú tài ba, đối với con lại rất tốt, con à, đây là phúc phận tu luyện tám đời mới có được đấy.”

“Mẫu thân đã gặp chàng rồi sao?” Mi Lâm ngạc nhiên, có chút không ngờ rằng Mộ Dung Cảnh Hòa lại tiếp kiến mẫu thân của mình, nhưng ngay lập tức âm ỉm sắc mặt, “Con với chàng e rằng không thành.”

Xuân Yến Tử ngăn người, mơ hồ hỏi, “Vì sao?”

“Chàng... chàng không phải là người tầm thường.” Mi Lâm khẽ nói, nghĩ mẫu thân chắc chắn vẫn chưa biết hẳn là đương kim Hoàng thượng, cho nên không dám tiết lộ.

“Không phải người tầm thường...” Xuân Yến Tử không hiểu nhắc lại lời Mi Lâm, sau đó đột nhiên đứng dậy, một tay chống nạnh, một tay gõ nhẹ lên trán nàng, “Con ngốc à? Mẫu thân sao lại sinh ra một khuê nữ ngốc nghếch như thế này chứ! Cái gì mà không phải người tầm thường? Hẳn ta thích con, đối với con tốt là được rồi, con có thấy ai phí nhiều công sức đi tìm mẫu thân ột người không liên quan chưa? Cái gì mà người tầm thường? Con đi tìm mộtnam nhân bình thường đi, xem có thể khiến con cảm thấy thoải mái được không? Những kẻ đó chẳng hiểu gì đâu, cần kiến thức không kiến thức cần tâm nhìn không tâm nhìn, con cho rằng bọn họ sẽ không tam thê tứ thiếp, sẽ không ghét bỏ con vì thân thể, sẽ không tam thê tứ thiếp, sẽ không ruồng bỏ con sao? Con gái ngốc nghếch... tức chết ta mất thôi..

Mi Lâm bị mẫu thân chỉ khiến cho đầu ngửa hẳn ra phía sau, nhưng không hề tức giận, ngược lại cười rất tươi, tự dưng đưa tay ra ôm chặt lấy mẫu thân, dụi mặt vào lòngbà, mắt ươn lệ.

“Mẫu thân.” Chắc là cảm nhận được sự thân thương của mẫu thân. Bị quả mắng cũng được mẫu thân yêu thương, đó là người toàn tâm toàn ý lo lắng cho nàng.

Xuân Yến Tử bỗng dừng lại, không nói gì thêm, run run ôm lấy con gái.

Đây là lần đầu tiên từ khi gặp mặt, nàng gọi mẫu thân.

* * *

Kể từ sau khi bị mẫu thân mắng một trận, Mi Lâm trở nên vui vẻ hơn, trong lòng không còn chút hoài nghi. Chỉ là lúc Mộ Dung Cảnh Hòa xuất hiện, nàng không hề có vẻ gì là cảm kích hay vui mừng, sắc mặt rất bình thường. Ánh mắt hần dần xám xịt lại, cuối cùng biến thành hệt hăng. Nàng bỗng thấy tim đập nhanh, chỉ muốn ôm chặt hần không bao giờ buông ra.

Nàng giả vờ vấp ngã, đúng như trong dự đoán, Mộ Dung Cảnh Hòa kịp đỡ lấy nàng, sau đó nàng tiện tay rút chiếc túi thơm xấu xí dưới eo. Cái đó không phải làm cho hần, nhìn nó được trân trọng như vậy nàng cảm thấy thương thương, muốn làm lại một chiếc khác, đợi có cơ hội rồi đưa cho hần.

Mộ Dung Cảnh Hòa đã quen với việc thường xuyên sờ túi thơm, vì vậy rất nhanh đã phát hiện ra túi thơm biến mất. Ngay lập tức hần đi tìm khắp nơi, cả Miên Xuân Uyển dường như đều bị hần lật tung.

Mi Lâm không ngờ hần lại có phản ứng dữ dội như vậy, thoát đầu nàng giặt mình sau đó kéo hần vào phòng rồi đưa một túi thơm khác vừa làm xong cho hần.

Chiếc túi thơm màu xanh dương có đồng tâm kết, bên trong là hương thảo mộc có tác dụng an thần, bất luận là thêu tay hay nút thắt kết đều đẹp hơn cái trước rất nhiều.

Mộ Dung Cảnh Hòa cầm túi thơm trong tay không hiểu gì, định nói cái này không phải cái mình muốn tìm nhưng may phản ứng nhanh, không suýt nữa thì nói ra những lời chuốc họa vào thân. Ngắm đi ngắm lại chiếc túi trên tay, vừa nhìn vừa không giấu giếm được niềm vui trên nét mặt, sau đó đột nhiên phát hiện bên trong túi thơm có thêu một chữ Xuân, một chữ Cảnh.

Ngón tay cái nhẹ nhàng lần trên hai chữ đó, hần cảm thấy tim mình đập thành thịch, yết hầu dao động, ngược mắt nhìn đúng lúc thấy nét mặt tươi cười có phần căng thẳng của Mi Lâm, bất giác đáp lại bằng một vẻ mặt như muốn khóc, sau đó ôm chặt nàng vào lòng.

“Ta quyết không phụ nàng.” Hần ngẩng đầu lên, giọng nói khàn khàn. Mi Lâm ừ một tiếng, sau đó cầm lấy túi thơm từ trong tay đeo lên eo cho hần.

“Túi thơm đó là thiếp lấy.” Nàng giải thích, có chút ngượng ngùng, kỳ thực chuyện này nói rõ ra là được, nàng lại thích hành động như một tên trộm vậy. “Đó vốn chỉ là món đồ thiếp làm nhỡ lúc rảnh rỗi, lại bị cháy qua lửa, không nên dùng nữa hơn.”

Thấy hần có chút không nỡ, lại nói: “Chàng mà thích, sau này thiếp sẽ lại làm cho chàng.”

Mộ Dung Cảnh Hòa liền nhìn Mi Lâm cười, gật đầu lia lịa.

Mi Lâm nhòe ra ngoài cửa thấy đám nô tỳ thị vệ vẫn đang căng thẳng sợ hãi đi tìm túi thơm, liền thúc hần một cái. Mộ Dung Cảnh Hòa hiểu ý, gọi Thanh Yển bảo hần không cần tìm nữa.

Thanh Yển sắc sảo, phát hiện ra hần có túi thơm mới, lại thấy thần sắc hai người không giống thường ngày, hiểu rõ, cười đáp lại sau đó cáo lui.

Thanh Yển đi ra được một lát, ngoài viện cũng yên tĩnh dần, hạ nhân đều lui đi.

Mộ Dung Cảnh Hòa quay lại nhìn Mi Lâm, vì Đại Vu đã hoàn toàn phục hồi lại thể trạng cho nàng, nên từ sau khi tỉnh lại, nàng càng ngày càng trở nên hoạt bát, cũng càng ngày càng đẹp, không còn gầy gò như một năm trước nữa.

Mi Lâm bị hần nhìn đến mức ngượng ngùng, quay lưng đi sắp xếp lại hộp kim thêu bên cạnh nhưng lại bị hần đưa tay ra ôm chầm ngược lại. Hơi thở ấm áp nóng bên tai khiến nàng bất giác run nhẹ.

“Ta đã cho người chuẩn bị hết rồi. Đợi đến mùa thu, ta sẽ rước nàng vào cung.” Mộ Dung Cảnh Hòa thủ thỉ bên tai nàng, giống như một nam nhân bình thường chứ không phải giọng điệu của một bậc Đế vương.

Mi Lâm hơi ngỡ ngàng, bất giác quay mặt đi, đang định lên tiếng hỏi lại bị hần quán chặt lấy đôi môi không thể nào lên tiếng. Mãi một hồi, hần mới nhẹ nhàng buông lời, nói: “Trẫm chỉ muốn lấy nàng làm thê tử. Hậu cung của trẫm cũng chỉ có một nữ nhân duy nhất là nàng.”

Mi Lâm bắt giác nắm chặt cánh tay hắn đặt trên eo mình, ánh mắt trĩu nặng, lồng ngực phập phồng một hồi không nói thành lời. Khi quyết định từ bỏ tất cả để ở lại bên cạnh hắn, nàng không hề nghĩ rằng hắn sẽ cưới mình, càng không dám ước ao hắn chỉ có mình là người phụ nữ duy nhất. Hôm nay nghe thấy hắn nói làm nàng cảm giác như đang nằm mơ vậy, rất không chân thật.

“Nhưng...” Mộ Dung Cảnh Hòa lại lên tiếng, nàng bị đánh thức khỏi trạng thái ngẩn ngơ, đang định tự cười giấu bản thân thì lại nghe thấy hắn nói tiếp: “Nhưng ta đã đợi nàng một năm rồi, không thể đợi thêm được nữa.” Lúc nói câu này, bàn tay hắn dần dần đặt lên khuôn ngực mềm mại của nàng, biểu thị rõ ý đồ của mình trong câu nói đó.

Mi Lâm đỏ mặt, cái cảm giác mơ hồ chua chua ngọt ngọt vì lời nói của hắn trong chốc lát bay lên chín tầng mây, tức giận đánh hắn một cái, đang định đuổi ra ngoài thì lại không thể nào đối diện với ánh mắt chứa đầy khát vọng quyến luyến đó, trái tim bỗng run lên nhè nhẹ.

“Nhưng đó... Cũng phải đợi đến buổi tối.” Nàng bẽn lẽn, mắt nhìn đông nhìn tây, chỉ là không dám nhìn vào đôi mắt nồng nhiệt như muốn thiêu đốt người khác của hắn.

Mộ Dung Cảnh Hòa bĩu môi, có vẻ không đồng ý, nhưng vẫn gật đầu. “Nàng đồng ý rồi đấy, không được thay đổi đâu!” Thực tế thì, trong lòng hắn thấy rất vui, rất vui, hắn vốn cho rằng còn phải tốn nhiều công sức mới khiến nàng tha thứ.

Mi Lâm “ừ” một tiếng, nghĩ bụng cho dù nàng phản đối thì sợ rằng hắn cũng không để yên. Định thần lại, nhớ đến một chuyện khác, bèn nói: “Việt Tần... Việt Tần cũng chỉ là muốn giúp thiếp, chàng đừng trách nó...”

Vừa nghe đến Việt Tần, Mộ Dung Cảnh Hòa liền nhớ lại một chuyện ngốc nghếch của mình, bắt giác có chút đau đầu.

“Ta không trách nó. Thật ra muốn đưa nó ra bên ngoài là để cho nó rèn luyện bản lĩnh, nàng đừng lo, nó có người chăm sóc, qua một vài năm trưởng thành hơn, ta sẽ triệu nó hồi kinh thôi.” Hắn buột miệng an ủi Mi Lâm, thấy nàng mỉm cười mới trút được gánh nặng trong lòng.

Mi Lâm không hề biết rằng, cho dù qua một vài năm nữa, dẫu Việt Tần có trưởng thành, Mộ Dung Cảnh Hòa cũng không bao giờ tự nguyện cho cậu ta tiếp cận nàng một lần nữa.

* * *

Đại Viêm huy hoàng tám trăm năm mươi năm, Vũ đế trung hưng, sử gia bình luận, tụng là một bậc Đế vương từ trước đến giờ có một không hai. Đương nhiên truyền kỳ không chỉ nói hắn thống nhất được toàn thiên hạ, kết thúc một thời đại quần hùng phân quyền chiến tranh loạn lạc, mà còn vì tác phong hành sự quyết đoán lẫn những thủ đoạn máu lạnh của hắn. Những chuyện đặc biệt trong vấn đề chính sự thì cũng không cần phải nhắc đến, chỉ là việc hắn làm chủ hôn cho thái giám đại tổng quản của mình và một nam tử khác và chuyện suốt đời chỉ có một thê tử duy nhất, chỉ hai chuyện này thôi cũng đủ để hắn lưu danh thiên cổ.

Đương nhiên, Mộ Dung Cảnh Hòa không biết, cho dù biết rồi cũng không thêm để tâm. Nếu đã làm thì chắc chắn có người bàn ra nói vào, đặc biệt là một người ngồi ở vị trí như hắn. Người mạnh làm, kẻ yếu bàn tán, thói đời chính là như vậy. Hắn muốn sự tự do, cho nên bắt buộc phải đứng trên thiên hạ. Vì vậy, cuối cùng hắn dám công nhiên thách thức những lễ giáo được lưu truyền nghìn năm nay, tác thành cho Thanh Yên và Thi Quý đường đường chính chính thành thân, đồng thời cũng không để người con gái của mình phải chịu một chút tổn thương nào.

Nếu như nghe đến hai chữ truyền kỳ, hắn nhất định sẽ mỉa mai giễu cợt. Hắn nghĩ nếu như có Đế vương nào cũng ngốc nghếch như mình, công trên lưng một thi thể không hề quen biết mấy ngày, thì e rằng cũng biến thành truyền kỳ mất thôi. Truyền kỳ, đối cách nhìn thì chẳng phải là có một cuộc đời thảm thiết bị thương hơn người khác gấp bội phần sao. Giống hắn, giống chiến thần Tàng Trung Vương. Thời niên thiếu, hắn chỉ vương vấn một ý niệm được cưỡi ngựa tung hoành sa trường, đâu có ngưỡng mộ ước ao đến ngôi vị Đế vương đó. Còn Tàng Trung Vương, nguyên thân khai quốc của Đại Viêm...

Ngày hôm đó, mấy người đang ngồi dưới lầu Nghinh Hoa trong Miên Xuân Uyển uống trà đánh cờ, Đại Vu đột nhiên nói: “Đã đến lúc phải từ biệt rồi.”

Bốn bề bỗng im lặng.

Nhìn thấy vẻ mặt ngỡ ngàng của mọi người, Đại Vu cười.

“Có người đến tìm ta.” Dừng lại giây lát, hắn nhìn Mộ Dung Cảnh Hòa. “Nhắc đến người này, người cũng biết.”

Đó là một nam nhân cao lớn vạm vỡ, hắn mặc trên người một thân y phục mộc mạc, lưng vác một vật dài được bọc bằng vải. Hắn đứng bên ngoài Miên Xuân Uyển, sắc mặt chất phát, khí khái cương trực.

“Ta vốn là Đại Vu của vùng Hà Nguyên Đại Địa.” Đại Vu nói, ánh mắt trong sáng, kèm chút thâm sâu của hồi ức. “Lúc đó dị tộc xúi giục ác ma, gây ra tai nạn cho thần dân của ta, ta dùng thần lực luyện hóa tai ương thành cỏ trùng, trúc gập cỏ trùng chết khô, từng bách gập cỏ trùng từng bách cháy rụi, ta bị cỏ ngấm vào người, đành tự vận công cho chính mình và cỏ trùng cùng ngủ sâu ngàn năm.

Sử sách không có chi tiết ghi lại Hà Nguyên Đại Địa. Vì vậy khi hắn nói lại chuyện xưa, đối với mọi người mà nói cũng không có gì khác so với một câu chuyện thần thoại. Nhưng năng lực của hắn quả thật không giống người thường, cho nên mặc dù nghe không hiểu, nhưng ai cũng tin.

“Sau đó, hắn xông vào đánh thức ý thức của ta. Ta thấy hắn ta chết dưới địa huyết, oán giận quá cao liền dùng thần lực bảo lưu lại cơ thể và linh hồn cho hắn, giữ lại bên cạnh làm bạn. Mãi đến khi hai người đến mang cỏ trùng đi khỏi, ta mới phục sinh. Hắn ta quyền luyện bộ xương khô đó nên không muốn rời đi, nhưng không ngờ rằng lại bị người mang đi mất.” Đại Vu nhắc đến người này thì nhìn sang Mộ Dung Cảnh Hòa.

Mộ Dung Cảnh Hòa thần sắc bất động, hắn đã đoán ra được nam nhân đó là ai. Lần đó hắn quay lại thạch lâm ở Chung Sơn, một là vì tìm hiểu đường tắt từ An Dương đi Chung Sơn, hai là vì Tàng Trung Vương. Hắn tìm thấy trên mình Tàng Trung Vương có lệnh phù điều binh khiển tướng, đây cũng là di vật mà con cháu Tàng Trung Vương đời đời nhận định, phàm là người có trên tay lệnh phù, Tạng Đạo Quân nhất định sẽ phục tùng mệnh lệnh. Đây cũng là lý do vì sao hắn có thể lãnh đạo Tạng Đạo Quân trước giờ vốn không phục tùng người ngoài. Chỉ là hắn không ngờ rằng, linh hồn Tàng Trung Vương vẫn yểm bên trong lệnh phù, sau đó mượn thể xác của người vừa mới chết đó, mất mấy năm trời mãi đến khi linh hồn và thể xác hoàn toàn hòa nhập vào nhau mới đi tìm Đại Vu.

Những chuyện này nghe thì thấy hoang đường, thế nhưng trên đời này những chuyện thần bí đâu phải là ít?

Nhìn thấy bóng hai người bước đi, dần dần khuất dưới dàn dây leo sơn anh, Mộ Dung Cảnh Hòa đột nhiên đưa tay kéo Mi Lâm vào lòng, ôm chặt nàng từ đằng sau.

Từ đầu đến cuối, nam nhân đó không nói dù chỉ một câu. Không nói đến những quá khứ khiến ông ta oán hận không cam, cũng không truy cứu Mộ Dung Cảnh Hòa tội tự ý dùng di vật trên người mình. Ông ta ở lại bên cạnh Đại Vu giống như một tùy tùng thâm lặng chứ không phải nhân vật từng hiển hách một thời.

“Hoa Hoa nhi, nàng có biết tên húy của Thánh tổ không?” Mộ Dung Cảnh Hòa cắn lấy tai Mi Lâm, thủ thủ.

Mi Lâm nhú mào, đưa tay đẩy mặt hắn ra, “Không biết. Đừng gọi thiếp là Hoa Hoa nhi.”

Mộ Dung Cảnh Hòa “ừ ừ” hai tiếng, né tránh bàn tay nàng, lại sáp đến, tiếp tục nói: “Hoa Hoa nhi, ta nói nhỏ nàng nghe, Thánh tổ tên đơn danh một chữ Càn.”

Mi Lâm buông tay xuống, lại bị hắn nắm lấy, toàn thân có vẻ sững sờ. Càn? Mộ Dung Càn?

Nàng nhớ lại trước bộ thi cốt đó có khắc bốn chữ, “Càn tặc hại ta”, chẳng lẽ... hay là... nàng chăm chú nhìn nam nhân đang kề sát mặt mình, ánh mắt nghi hoặc bất định.

Mộ Dung Cảnh Hòa hôn lên trán Mi Lâm, sau đó nhẹ gật đầu, coi như thừa nhận sự suy đoán của nàng.

Theo suy đoán của Mộ Dung Cảnh Hòa, năm đó Thánh tổ khai quốc vì đồ kỵ Tàng Trung Vương võ công cái thế, nhưng lại không thể tước bỏ binh quyền của ông nên bày ra một độc kế, bí mật lệnh Tàng Trung Vương dẫn quân tiến đến thạch lâm tiêu diệt dư孽 Hồ tộc, đợi Tàng Trung Vương và Hồ tộc song

phương lưỡng bại thì phải người dùng hỏa độc đốt cháy thạch lâm, cuối cùng tàn sát cả hai bên, cũng biến thạch lâm trở thành một vùng đất độc không ai dám qua lại. Kế này chính là một mũi tên trúng hai đích.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là những suy đoán của hần, sự thật ra sao thì có lẽ chỉ linh hồn củanam nhân thâm lặng kia mới rõ.

“Vì thế mà chàng mới bảo thiếp khâu đầu với ông ta?” Mi Lâm bắt giác rùng mình, chỉ cảm thấy lòng dạ Đế vương quả thật đáng sợ.

Mộ Dung Cảnh Hòa ôm chặt nàng, “ừ” một tiếng. Mấy cái khâu đầu đó, tuy rằng có ý kính trọng sùng bái, nhưng quan trọng vẫn là muốn thay mặt tổ tông chuộc lỗi. Có lẽnam nhân đó đã biết, thêm vào nữa khi nhìn thấy hần tự tay chôn cất ba bộ hài cốt đó cũng đã ngầm cho phép hần dùng lệnh phù của mình.

“Vậy ông ta vừa này... ông ta sẽ không trả thù chàng chứ?” Mi Lâm nghĩ đến biểu tìnhnam nhân thâm trầm như biển sâu khiến người khác khó lòng suy đoán, bất giác lo lắng.

“Ai biết được. Hoa Hoa nhi, nàng lo lắng cho ta ư?” Mộ Dung Cảnh Hòa không những không phiền não, ngược lại còn tỏ ra rất vui mừng.

Mi Lâm im lặng không nói gì, mãi hồi lâu mới trả lời: “Chàng còn nợ thiếp một ân tình.” Nếu như không phải hần kể lại chuyện cũ thì nàng cũng đã sớm quên mất.

Mộ Dung Cảnh Hòa hơi ngỡ ngàng, lo lắng, sợ nàng nhắc đến chuyện muốn bỏ hần mà đi, sau đó cười hi ha nói: “Nói gì một tình hai tình gì chứ, tất cả tình của ta đều là của nàng, nàng muốn bao nhiêu cũng được.”

Vô lại! Mi Lâm ngược lên nhìn trời xanh, mặc cho người đó tự do hôn lên trán nàng, biểu tình trên mặt bỗng tê dại. Nàng sớm biết hần sẽ dùng muôn vạn lý do để cự tuyệt những chuyện nàng muốn làm, cho dù trong tay có bằng chứng cũng khó lòng đạt được.

Cảm nhận được rõ bàn tay của hần, hơi ấm của hần, ánh mắt nàng cũng trở nên dịu dàng.

Không trung mây trắng lững lờ trôi, cây trong vườn tươi xanh sắc thắm, khắp sườn núi hoa dại bạt ngàn, trên dọc sườn núi đó lác đác mấy mái nhà dân phảng phất khói bếp, thật đẹp biết bao!

Mà thực ra, bất kể nơi nào có hần, với nàng cũng đều đẹp cả.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-hoa-xuan>